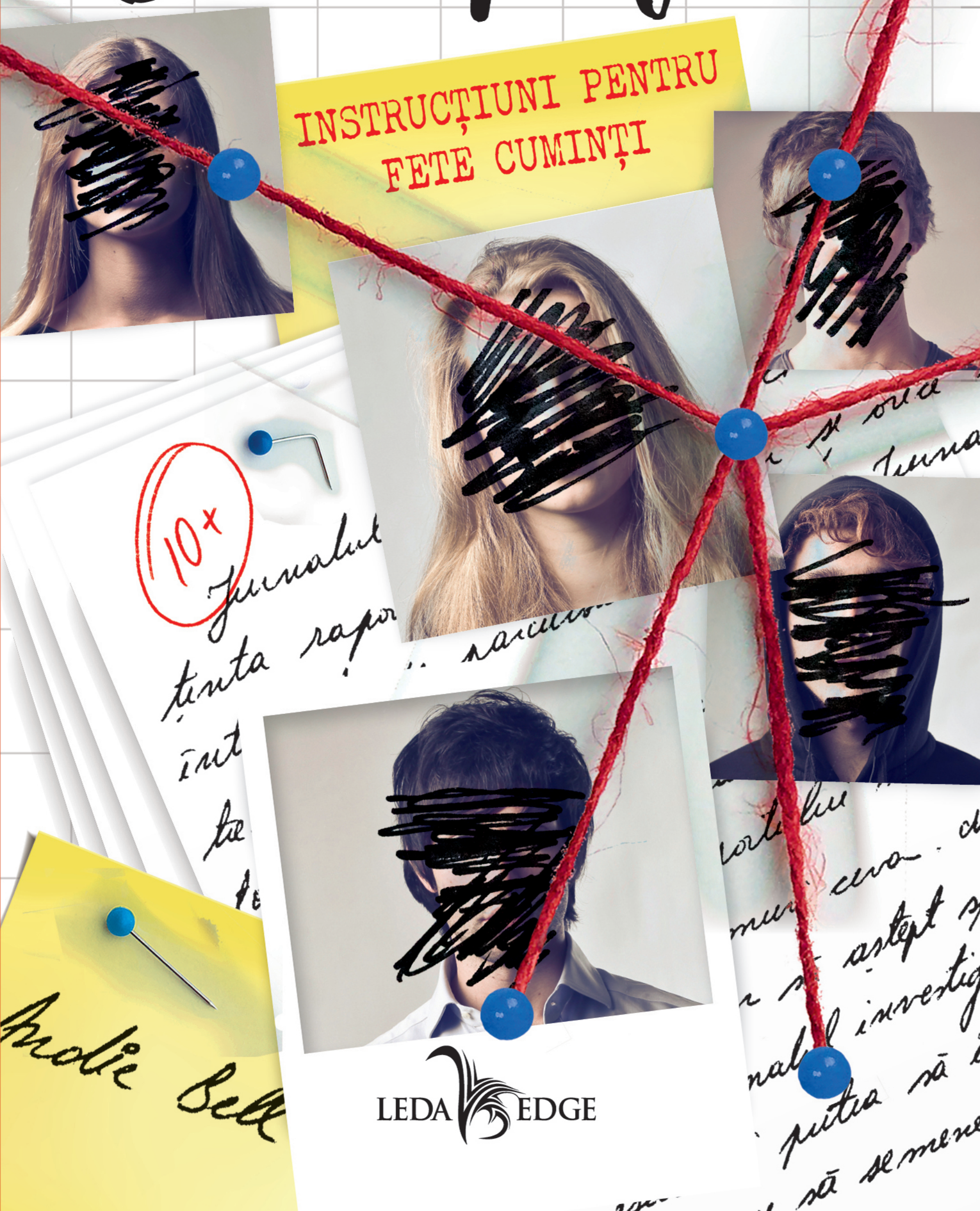
HOLLY JACKSON

Crima perfectă

INSTRUCȚIUNI PENTRU FETE CUMINȚI

LEDA EDGE

HOLLY JACKSON

Crima perfectă

INSTRUCȚIUNI PENTRU
FETE CUMINȚI

LEDA EDGE

Colecție coordonată de
Shauki Al-Gareeb

HOLLY JACKSON

Crima perfectă

INSTRUCȚIUNI PENTRU FETE CUMINȚI

Traducere din limba engleză de
Daniel-Silviu Bivol

CORINT BOOKS
2020

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare: Adriana Nicoleta Zamfir

Holly Jackson
A GOOD GIRL'S GUIDE TO MURDER

First published in Great Britain in 2019 by Electric Monkey, an imprint of Egmont UK Limited. The Yellow Building, 1 Nicholas Road, London W11 4AN

ISNB: 978-606-793-726-8
ISBN ebook: 978-606-793-900-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JACKSON, HOLLY
Crima perfectă - Instrucțiuni pentru fete cuminți/Holly Jackson ;
trad. din lb. engleză de Daniel-Silviu Bivol. - București : Corint Books, 2020
ISBN 978-606-793-726-8

I. Bivol, Daniel-Silviu (trad.)

821.111

Părinților mei. Această primă carte vă este dedicată.

PARTEA I

QAG
realizări academice
recunoscute

CERTIFICAREA PROIECTULUI EXTINS 2017/18

Numărul candidatului	**Numele complet al candidatului**
4169	Pippa Fitz-Amobi

Partea A: Propunerea candidatului

A se completa de către candidat

- Studii sau domeniul/domeniile de interes care au legătură cu acest subiect:

engleză, jurnalism, jurnalism de investigaţie, drept penal

Titlul proiectului extins.
Prezentați subiectul care urmează a fi cercetat sub forma unei declarații/întrebări/ipoteze.

Cercetare asupra investigaţiei în cazul dispariţiei lui Andie Bell, din orașul Little Kilton, în anul 2012.

Un raport detaliat despre cum atât presa scrisă/televizată, cât și rețelele de socializare au devenit jucători de nepreţuit în investigaţiile poliției, folosind dispariţia lui Andie Bell drept studiu de caz. De asemenea, o analiză a implicării presei în prezentarea poveștii lui Sal Singh și a presupusei lui culpe.

- Resursele mele iniţiale vor fi:

Interviu cu un expert în disparița persoanelor, interviu cu un jurnalist local implicat în caz, articole din ziare, interviuri cu membrii comunității. Manuale și articole despre procedurile poliției, despre psihologie și despre rolul presei.

Comentariile îndrumătorului:

Pippa, așa cum am discutat anterior, acest subiect este deosebit de sensibil – o crimă cumplită care a avut loc în orașul nostru. Știu că nu te pot convinge să renunți, însă proiectul a fost acceptat cu o singură condiție: să <u>nu se încalce principiile etice</u>. Cred că, pentru materialul tău, trebuie să găsești o arie și mai restrânsă pe care să te concentrezi în timpul cercetărilor, fără a insista prea mult asupra problemelor delicate.
Și dă-mi voie să subliniez: NU TREBUIE CONTACTATĂ nicio persoană din familiile implicate în acest caz! Un astfel de demers va fi considerat o violare a eticii, iar proiectul tău va fi descalificat. De asemenea, nu lucra prea mult! Să ai o vară frumoasă!

Declarația candidatului
Declar că am citit și am înțeles regulamentul cu privire la practica necinstită, întocmai cum e specificat în informările pentru candidați.

Semnătura: Pippa Fitz-Amobi

Data: 18/07/2017

Capitolul unu

Pip știa unde locuiau ei.

Toți din orașul Little Kilton știau.

Locuința lor era un fel de casa bântuită a orașului; oamenii amuțeau și grăbeau pasul atunci când treceau pe lângă ea. În drumul lor spre casă, cete de școlari gălăgioși se adunau grămadă în fața clădirii, provocându-se unii pe alții să alerge într-acolo și să atingă poarta.

Însă locuința cu pricina nu era bântuită de fantome, ci doar de trei persoane triste, care încercau să-și ducă zilele la fel ca odinioară. Nu era vorba despre lumini care începeau să pâlpâie din senin sau de scaune trântite pe neașteptate, ci de cuvinte vopsite cu un spray închis la culoare – „Familie mizerabilă" – și de ferestre sparte de pietre.

Pip se întreba mereu de ce nu se mutaseră de acolo. Nu că ar fi fost nevoiți să o facă; în fond, nu greșiseră cu nimic. Dar, pur și simplu, nu-și putea închipui cum reușeau să trăiască astfel.

Ea știa o mulțime de lucruri interesante; știa că *hippopotomonstrosesquipedaliophobia* era termenul științific pentru frica de cuvinte lungi, știa ca bebelușii se nasc fără rotule, știa cuvânt cu cuvânt cele mai populare citate ale lui Platon și Cato și că existau vreo patru mii de feluri de cartofi. Însă habar n-avea cum de găsiseră cei din familia Singh puterea de a rămâne aici.

Adică aici, în Kilton, sub tirul atâtor priviri scrutătoare și al comentariilor șoptite suficient de tare, încât să poată fi auzite ori al pălăvrăgelilor dintre vecini, pălăvrăgeli care nu mai aveau să se mai sfârșească vreodată.

Era de o cruzime deosebită faptul că locuința lor era atât de aproape de liceul din Little Kilton, acolo unde fuseseră elevi atât Andie Bell, cât și Sal Singh și acolo unde Pip urma să se întoarcă pentru ultimul ei an de studii. Asta avea să se întâmple în doar câteva săptămâni, în momentul în care soarele arzător al lunii august avea să se domolească, speriat parcă de apropierea lui septembrie.

Pip s-a oprit și a atins poarta cu mâna, dovedind astfel că era mai curajoasă decât jumătate dintre copiii orașului. A cercetat cu privirea aleea până în dreptul ușii casei. Ai fi zis că era o distanţă de doar câțiva metri, însă, din locul în care stătea ea și până acolo, părea un hău fără fund. Era posibil să fie o idee foarte proastă, luase asta în considerare. Soarele dimineții ardea și deja putea simţi cum i se umezeau zonele din spatele genunchilor. O idee proastă sau una îndrăzneață. Chiar și așa, cele mai luminate minţi ale istoriei recomandau întotdeauna îndrăzneala în locul siguranței; cuvintele lor făceau să sune bine până și cele mai proaste idei.

Sfidând ceea ce i se părea a fi acea prăpastie de netrecut, a mers până la ușă, s-a oprit o secundă ca să se asigure că voia într-adevăr să facă asta, după care a bătut de trei ori. Imaginea chipului ei încordat se holba înapoi la ea: părul brunet și lung, puțin șaten spre vârfuri, fața palidă, în ciuda faptului că tocmai își petrecuse o săptămână în sudul Franței, și ochii ageri și de un verde măsliniu, pregătiți pentru confruntare.

S-a auzit zgomotul unui lanț picând și al unei încuietori duble, apoi ușa s-a deschis.

— Bună! a zis el prin ușa crăpată pe jumătate și cu palma fixată în jurul cantului.

Pip a clipit în încercarea de a-și suprima holbatul, însă nu a izbutit mare lucru. Semăna atât de mult cu Sal, cu acel Sal pe

care îl știa din reportajele de la TV și din pozele din ziare! Acel Sal a cărui amintire se risipise din gândurile ei de adolescentă. Ravi avea aceleași trăsături ca ale fratelui său: păr brunet, ciufulit și dat pe-o parte, sprâncene groase, arcuite, și pielea mai închisă la culoare.

— Bună! a zis el din nou.

— Ăăă...

În situația dată, farmecul ei natural nu i-a slujit la nimic, iar ea s-a bâlbâit. Mintea îi era ocupată să-l cerceteze pe băiatul din fața ei, care, spre deosebire de Sal, avea o gropiță în bărbie, exact așa cum avea și ea. În plus, părea că se mai înălțase de când îl văzuse ultima oară.

— Ăă, scuze, bună!

A salutat într-un mod cam ciudat, lucru pe care l-a regretat aproape imediat.

— Bună...

— Bună, Ravi! l-a salutat ea. Eu... Tu nu mă cunoști... Sunt Pippa Fitz-Amobi. Eram cu câțiva ani mai mică decât tine la școală, înainte să renunți...

— Bine...

— Mă întrebam dacă ți-aș putea răpi o clipă din timpul tău preţios. Ei bine, nu doar o clipă... Ştiai că o clipă e, de fapt, o unitate de măsură pentru timp; e a suta parte dintr-o secundă, așa că... ai putea să te lipsești, te rog, de câteva serii consecutive de clipite?

O, Doamne, asta se întâmpla atunci când era agitată sau se simțea încolțită; începea să răspândească informații inutile sub forma unor glume proaste. Și încă ceva: Pip cea agitată reușise performanţa să transforme lovitura în ceva mai elegant, abandonând clasa mijlocie pentru a se agăța de o biată imitație

a celei superioare. Când mai folosise ea vreodată cuvântul „clipă”?

— Poftim? a întrebat Ravi, uitându-se confuz.

— Scuze, nu contează! și-a revenit Pip. Deci, îmi fac CPE-ul la școală și...

— Ce e un CPE?

— Certificarea proiectului extins. E un proiect la care lucrezi independent, pe lângă cele obligatorii. Poți să-ți alegi absolut orice subiect dorești.

— Ah, nu am ajuns atât de departe cu școala, a zis el. Am renunțat la ea cât de repede am putut.

— Hm, ei bine, mă întrebam dacă ai fi de acord să fii intervievat pentru proiectul meu.

— Despre ce e?

Sprâncenele-i negre aproape că s-au unit.

— Hm... E legat de ce s-a întâmplat acum cinci ani.

Ravi a expirat zgomotos, iar buza de jos i s-a îndoit într-un fel care părea să sugereze că începea să se supere.

— De ce? a întrebat el.

— Pentru că nu cred că fratele tău a făcut-o și am de gând să dovedesc asta.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 01/08/2017

<u>**Jurnal – Intrarea 1**</u>

Interviu cu Ravi Singh programat pentru vineri după-amiază (întrebările sunt pregătite)

Iată transcrierea interviului cu Angela Johnson.

Jurnalul are scopul de a consemna progresul, ținta raportului final, precum și orice obstacol întâlnit pe parcursul cercetării. Jurnalul meu va trebui să fie diferit: am de gând să înregistrez aici toate informațiile descoperite, atât pe cele relevante, cât și pe cele irelevante, deoarece, deocamdată, încă nu știu care va fi finalul cercetării mele și nici dacă, în cele din urmă, va lămuri ceva. Nu știu ce anume țintesc. Va trebui doar să aștept şi să văd în ce poziție mă voi afla la finalul investigației și să îmi dau seama ce eseu voi putea să întocmesc fiind în acea poziție. [Asta începe să semene oarecum cu un jurnal personal???]

Sper că ***nu*** va fi eseul pe care i l-am propus doamnei Morgan. Sper că va fi adevărul. Ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Andie Bell la 20 aprilie 2012? Și – așa cum îmi dictează instinctele – dacă Salil „Sal" Singh nu e vinovat, atunci cine a ucis-o?

Nu cred că voi rezolva cazul și că voi descoperi persoana care a ucis-o pe Andie. Nu sunt ofițer de poliție cu acces la un laborator criminalistic (evident) și, de asemenea, nu mă îmbăt cu apă rece. Dar sper că cercetările mele vor descoperi fapte care vor conduce spre îndoieli rezonabile cu privire la vina lui Sal și, pe lângă asta, mai sugerez că poliția a greșit atunci când a închis cazul fără să investigheze și mai mult.

Așa că metodele mele de cercetare vor fi: interviuri cu persoane care au legătură cu acest caz, monitorizarea presei în mod obsesiv și speculații nebunești, NEBUNEŞTI de tot.

[NU O LĂSA PE DOAMNA MORGAN SĂ VADĂ NIMIC DIN TOATE ASTEA!!!]

Apoi, prima etapă a acestui proiect e să cercetez ce s-a întâmplat cu Andrea Bell – cunoscută de toată lumea sub porecla Andie – și circumstanțele în care a dispărut. Aceste informații vor fi preluate din articolele de ziar și din conferințele de presă ale poliției din acea perioadă.

[Scrie-ți sursele acum ca să nu o faci mai târziu!!!]

Am copiat informații din primele știri naționale care au relatat dispariția:

„Andrea Bell, în vârstă de 17 ani, a fost dată dispărută din Little Kilton, Buckinghamshire, vinerea trecută. Reclamația a fost depusă de familia ei.

A plecat de acasă cu mașina ei – un Peugeot 206, negru –, cu telefonul mobil și nu și-a luat nicio haină în plus. Poliția a descris dispariția ei ca fiind «complet ieșită din tipare».”

În acel weekend, poliția a verificat terenurile împădurite din apropierea casei familiei ei.

Andrea, cunoscută ca Andie, este o fată albă, având 1,70 metri înălţime, cu păr lung și blond. Se crede că în noaptea în care a dispărut purta blugi închiși la culoare și o bluză albastră cu vedere la abdomen.[1]

După tot ce s-a întâmplat, următoarele articole au cuprins și mai multe informații cu privire la ultima dată când a fost văzută în viață și la intervalul în care se crede că a fost răpită.

Andie Bell a fost „văzută ultima dată în viața de Becca, sora ei mai mică, în jurul orei 22:30, pe data de 20 aprilie 2012”[2].

Acest lucru a fost confirmat de poliție într-o conferință de presă, marți, 24 aprilie: „O filmare provenind de pe o cameră de securitate din exteriorul băncii STN de pe High Street,

---

[1] www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-54774390

[2] www.thebuckinghamshiremail.co.uk/news/crime- 4839

Little Kilton, confirmă faptul că mașina lui Andie a fost văzută îndepărtându-se de casa ei, în jurul orei 22:40"[1].

Potrivit părinților ei, Jason și Dawn Bell, Andie „trebuia să-i ia de la o petrecere pe la ora 00:45". În momentul în care fata nu a apărut și nici nu a răspuns la telefon, aceștia au început să-i sune prietenii ca să vadă dacă știa cineva pe unde se află. Jason Bell „a sunat la poliție ca să raporteze dispariția fiicei lui sâmbătă dimineața, la ora 3:00"[2].

Așadar, orice i s-a întâmplat lui Andie Bell în acea noapte a avut loc între orele 22:40 și 00:45.

Aici pare un loc bun să introduc interviul telefonic de ieri cu Angela Johnson.

[1] www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-69388473

[2] Stanley Forbes, „The real story of Andie Bell's killer", Kilton Mail, 29 aprilie 2012, pp. 1-4.

<u>Transcrierea interviului cu Angela Johnson de la Biroul Persoane Dispărute</u>

Angela: Alo!

Pip: Bună ziua, cu Angela Johnson, vă rog!

Angela: Eu sunt! Tu ești, Pippa?

Pip: Da, vă mulțumesc pentru că mi-ați răspuns la e-mail.

Angela: Nicio problemă!

Pip: Vă deranjează dacă înregistrez acest interviu cu scopul de-a-l tipări ulterior ca parte în proiectul meu?

Angela: Nu, e în regulă! Îmi pare rău că am doar vreo zece minute la dispoziție. Așadar, ce anume vrei să știi legat de dispariția persoanelor?

Pip: Ei bine, mă întrebam dacă mi-ați putea spune ce se întâmplă atunci când o persoană este dată dispărută. Care e procesul și care sunt primii pași făcuți de poliție?

Angela: Atunci când cineva sună la 999 sau la 101 să raporteze o persoană dispărută, poliția va încerca să obțină cât mai multe informații, astfel încât să poată identifica potențialul risc la care e expusă persoana respectivă, apoi să poată elabora un răspuns adecvat. Tipul de detalii despre care se întreabă în acest prim apel sunt: numele, vârsta, o descriere a persoanei, ce haine purta ultima oară când a fost văzută, circumstanțele dispariției, dacă persoanei dispărute îi stă în caracter acest lucru, precum și amănunte despre un posibil vehicul implicat. Folosind informațiile obţinute, poliția va determina dacă acest caz este unul cu un risc ridicat, mic sau mediu.

Pip: Și ce fel de circumstanțe ar face ca un caz să fie considerat cu risc ridicat?

Angela: Dacă persoana dispărută e vulnerabilă din cauza vârstei sau a unei dizabilități, asta ar fi un caz cu risc ridicat. La fel și dacă un astfel de comportament nu îi e specific – e ca un fel de indicator al faptului că ar putea fi în pericol, deci și asta ar fi un caz cu un risc ridicat.

Pip: Hm, deci dacă persoana dată dispărută are șaptesprezece ani și nu obișnuiește să dispară, atunci acesta ar fi considerat un caz cu un risc ridicat?

Angela: O, absolut, mai ales dacă e implicat un minor.

Pip: Și cum acționează poliția într-un astfel de caz?

Angela: Ei bine, se începe cu o deplasare de urgenţă a ofițerilor de poliție la locul din care lipsește acea persoană. Oamenii legii trebuie apoi să obțină informaţii suplimentare legate de persoana dată dispărută, precum şi despre prietenii sau partenerii ei, despre orice problemă de sănătate, detalii de natură financiară, în caz că încearcă să retragă bani de undeva. De asemenea, poliţiștii vor avea nevoie de câteva fotografii recente ale persoanei respective și, într-un caz cu un risc ridicat, ar putea lua niște mostre ADN în caz că e nevoie pentru o examinare medico-legală ulterioară. Apoi, cu aprobarea proprietarilor, locul e verificat cu atenție pentru a vedea dacă persoana dispărută nu se ascunde pe acolo și pentru a stabili dacă există indicii care duc spre niște piste demne de a fi luate în seamă. Aceasta e procedura standard.

Pip: Deci poliția începe imediat să caute indicii sau sugestii cum că acea persoană a fost victima unei crime?

Angela: Absolut! Dacă circumstanțele dispariției sunt suspecte, ofițerii întotdeauna își spun: „Dacă ai îndoieli, gândește-te la crimă". Bineînțeles, doar puţine dintre cazurile de dipariţie se dovedesc a fi omucideri, însă

ofițerii sunt instruiți să adune dovezi ca și cum ar investiga o crimă.

Pip: Și ce se întâmplă dacă după căutarea inițială la adresa respectivă nu se găsește nimic semnificativ?

Angela: Căutările se extind în zona apropiată. Poliţiştii ar putea cere numărul de telefon al persoanei dispărute. Se vor interoga prietenii, vecinii și oricine ar putea avea vreo informație relevantă. Dacă dispare o persoană tânără, de exemplu un adolescent, atunci se pleacă de la supoziţia că părintele care-i reclamă dispariția nu-i știe toţi prietenii și toate cunoștinţele. De asemenea, colegii acelei persoane sunt considerați o legătură bună prin care se pot stabili și alte contacte importante, înțelegi tu, vreun iubit secret, genul ăsta de lucruri. De obicei e discutată și o strategie de presă deoarece informațiile apărute în media pot fi foarte folositoare în astfel de situații.

Pip: Deci, dacă lipsește o fată de șaptesprezece ani, atunci poliția i-ar contacta imediat prietenii și iubitul?

Angela: Da, desigur. Se va face o anchetă, deoarece, dacă e un caz în care persoana dispărută e bănuită că a fugit, atunci cel mai probabil se ascunde la cineva apropiat ei.

Pip: În cazul unei persoane dispărute, din ce moment consideră poliția că deja se caută un cadavru?

Angela: Ei bine, dacă e să se respecte timpul, nu e... Ah, Pippa, trebuie să închid! Iartă-mă că sunt nevoită să întrerup această convorbire.

Pip: Ah, bine, vă mulțumesc foarte mult pentru că v-ați făcut timp să vorbiți cu mine!

Angela: Dacă mai ai și alte întrebări, doar trimite-mi un e-mail și o să mă ocup de ele când pot!

Pip: Așa o să fac, mulțumesc din nou!

Angela: Pa!

Am găsit aceste statistici în mediul on-line:

> **80% din persoanele dispărute sunt găsite în primele 24 de ore. 97% sunt găsite în prima săptămână. 99% din cazuri sunt rezolvate în primul an. Rămâne doar 1%.**
>
> **1% din persoanele care dispar nu sunt găsite niciodată. Însă mai există un lucru care trebuie luat în considerare: doar 0,25% din cazuri se finalizează cu constatarea decesului acelei persoane.**[1]

Unde o situează aceste statistici pe Andie Bell? Plutind încontinuu undeva între 1% și 0,25%, crescând și scăzând fracțional cu mici zecimale.

Dar până în acest moment, cei mai mulți oameni cred că e încadrată în cele 0,25% din cazuri, chiar dacă trupul ei nu a fost găsit. Și din ce cauză s-a întâmplat asta?

Din cauza lui Sal Singh.

[1] www.findmissingperson.co.uk/stats

Capitolul doi

Mâinile lui Pip s-au îndepărtat de tastatură, degetele-i arătătoare plutind deasupra literelor *w* și *h*, în timp ce se căznea să asculte gălăgia de la parter. O bufnitură, pași grei, gheare patinând și chicoteli copilărești nestăpânite. În clipa următoare, totul a devenit mai clar.

— Joshua! De ce poartă câinele una dintre cămășile mele? s-a auzit țipătul strident al lui Victor prin mocheta din camera lui Pip.

Fata a izbucnit în râs în timp ce își salva jurnalul și și-a închis laptopul. Zilnic, din momentul în care tatăl ei se întorcea acasă de la muncă, atmosfera devenea mai destinsă. Niciodată nu era silențios: șoaptele îi puteau fi auzite până în celălalt capăt al camerei, iar râsul lui, în timp ce lovea cu palmele de genunchi, era atât de strident, încât chiar îi făcea pe oameni să tresară, iar în fiecare an, fără excepție, în Ajunul Crăciunului, Pip se trezea atunci când el venea pe holul de la etaj, *pe vârfuri*, ca să livreze ciorapii Moșului.

Tatăl ei vitreg era întruchiparea lipsei de subtilitate.

La parter, Pip a surprins scena în plină desfășurare. Joshua fugea din cameră în cameră; din bucătărie pe hol și apoi în sufragerie, apoi o lua de la capăt. Trăncănind în tot acest timp.

Puțin mai în spate era Barney, un retriever auriu, îmbrăcat în cea mai largă cămașă a tatălui ei; cea cu un model verde intens pe care o cumpărase în timpul ultimei lor excursii în

Nigeria. Din cale afară de agitat, câinele a și alunecat, la un moment dat, pe podeaua lustruită din hol.

Și mai în spate era Victor, un vlăjgan de doi metri înălţime, îmbrăcat în costumul lui gri Hugo Boss din trei piese, fugind după câine și după băiat, și râzând în hohote. Propriul lor moment Scooby-Doo, o producție a casei Amobi.

— O, Doamne, încercam să-mi fac tema! a zis Pip, zâmbind, în timp ce a sărit în spate pentru a evita să fie dărâmată de ceata de alergători.

Barney s-a oprit un moment ca să își frece capul de piciorul ei, apoi a luat-o la fugă ca să sară peste Victor și Josh, care se prăbușiseră împreună pe canapea.

— Bună, rază de soare! a zis Victor, bătând ușor cu palma canapeaua de lângă el.

— Bună, tată, erai așa de liniștit, încât nici nu știam că ai ajuns acasă!

— Pipsicle, ești prea deșteaptă ca să refolosești o glumă!

S-a așezat lângă ei, în timp ce gâfâielile lui Josh și ale tatălui ei făceau ca pernele de pe canapea să se umfle și să se dezumfle sub greutatea picioarelor fetei.

Josh a început să se scobească în nara dreaptă, iar Victor i-a dat peste mână.

— Și, cum a fost? a întrebat Victor, provocându-l pe Josh să povestească repede despre meciurile de fotbal în care jucase.

Pip și-a pierdut atenția; deja auzise asta în mașină, atunci când îl luase pe Josh de la club. Ascultase doar pe jumătate, distrasă de modul în care înlocuitorul antrenorului se holbase dezorientat la pielea ei albă ca zăpada atunci când făcuse semn spre copilul de nouă ani pe care trebuia să-l ia și zisese:

— Sunt sora lui Joshua.

Ar fi trebuit să se obișnuiască cu asta până acum, cu privirile lungi din partea oamenilor care încercau să înţeleagă cum funcţionau lucrurile în familia ei, cu numerele și cuvintele acelea mâzgălite în arborele genealogic. Era destul de evident că uriașul nigerian era tatăl ei vitreg, iar Joshua, fratele ei vitreg. Însă lui Pip nu-i plăcea să folosească acele cuvinte, acele detalii tehnice reci. Oamenii pe care îi iubești nu fac parte din algebră ca să fie adunați, scăzuți sau ținuți la un braț distanță. Victor și Josh nu erau doar treizeci și opt la sută ai ei, nu doar patruzeci la sută din familie, erau cu totul ai ei. Tatăl ei și enervantul ei de frate mai mic.

Tatăl ei „real", cel care îi lăsase moștenire numele Fitz, murise într-un accident de mașină când copila avea doar zece luni. Și, cu toate că Pip dădea din cap și zâmbea atunci când mama o întreba dacă ţinea minte felul în care tatăl ei fredona atunci când se spăla pe dinți sau cum râdea atunci când cel de-al doilea cuvânt rostit de ea fusese „caca", nu își amintea absolut nimic de el. Dar, câteodată, aducerea aminte nu e doar pentru propriul suflet, ci doar ca să faci pe altcineva să zâmbească. Tipul acesta de minciună era permis.

— Și cum merge cu proiectul, Pip?

Victor s-a întors spre ea în timp ce desfăcea nasturii cămășii de pe câine.

— Merge bine, a răspuns. În momentul de față cercetez împrejurările și scriu ce observ. Dimineață am fost să-l văd pe Ravi Singh.

— O, și?

— Era ocupat, dar a zis că aș putea să trec pe la el vineri.

— Eu *n-aș face-o*, a zis Josh cu precauție.

— Asta pentru că ești un băiat prepubescent care judecă după aparențe și care încă mai crede că în semafoare trăiesc

omuleți, a zis Pip şi și-a întors privirea spre el. Familia Singh nu a greșit cu nimic.

— Joshua, a intervenit Victor, încearcă să-ți imaginezi că toată lume te-ar judeca pentru ceva ce a făcut sora ta!

— Tot ce face Pip vreodată sunt teme.

Drept răspuns, Pip a aruncat cu o pernă direct în fața lui Joshua. În timp ce băiatul se agita ca să se răzbune, Victor l-a prins de mâini, gâdilându-l la nivelul coastelor.

— De ce mama nu s-a întors încă? a întrebat Pip, tachinându-l pe Josh, care era imobilizat, și fluturându-i prin față un picior cu o șosetă pufoasă.

— După muncă s-a dus direct la clubul de carte Boozy Mums, a zis Victor.

— Ceea ce înseamnă… că putem mânca pizza la cină? a întrebat Pip.

Apoi, deodată, lupta amicală a fost dată uitării, iar ea și Josh au fost amândoi din nou în aceeași tabără. El a sărit și i-a prins mâinile cu ale lui, uitându-se implorând spre tatăl lor.

— Bineînțeles! a zis Victor, bătându-și posteriorul cu palma și având un rânjet larg pe față. Cum altfel o să reușesc să cresc funduleţul ăsta?!

— Tată! a murmurat Pip, mustrându-se în sinea ei pentru faptul că îl învățase fraza aceea.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 02/08/2017

Jurnal – Intrarea 2

E puțin confuz ceea ce s-a întâmplat în continuare cu cazul lui Andie Bell. Nu pot să îmi dau seama din articolele din ziare. Sunt goluri pe care va trebui să le umplu cu presupuneri și cu zvonuri până când imaginea de ansamblu va deveni mai clară datorită detaliilor obţinute din interviurile viitoare; sper că Ravi și Naomi – care era una dintre cele mai bune prietene ale lui Sal – mă pot ajuta cu asta.

Folosindu-mă de informațiile primite de la Angela, probabil că, după ce polițiștii au luat declarații membrilor familiei Bell și după ce au căutat bine prin casă, au cerut detalii despre prietenii lui Andie.

Am urmărit cu atenţie câteva postări de pe Facebook, de acum câțiva ani, şi se pare că cele mai bune prietene ale lui Andie erau Chloe Burch și Emma Hutton. Iar aici e dovada mea:

Emma Hutton, Sal Singh și alți 97

Vezi încă 6 comentarii

Emma Hutton O, Doamne, Andie, ești de-a dreptul incredibilă! Atâââât de frumoasă!
Îmi place · Răspunde 7 aprilie, 2012 la 22:34

Chloe Burch Fir-ar să fie! Îmi doresc să nu fi trebuit să fiu în poze cu tine. Dă-mi fața ta!
Îmi place · Răspunde 7 aprilie, 2012 la 22:42

Andie Bell Nu, mersiii
Îmi place · Răspunde 7 aprilie, 2012 la 23:22

Chloe Burch a răspuns · 3 Replici

Emma Hutton Andie, putem face una drăguță cu noi trei la următoarea catastrofă? Am nevoie de un profil nou :)
Îmi place · Răspunde 7 aprilie, 2012 la 23:27
Scrie un comentariu...

Această postare e cu două săptămâni înainte de dispariția ei. Pare că nici Chloe și nici Emma nu mai locuiesc în orașul Little Kilton. [Oare să le trimit un mesaj privat ca să văd dacă vor să participe la un interviu telefonic?]

Chloe și Emma au făcut o mulțime de lucruri în primul weekend de la dispariția ei (pe data de 21 și 22) ca să ajute să se răspândească vestea despre campania pornită pe Twitter de poliţia din Thames Valley: #GăsițioPeAndie. Nu cred că e așa de greu de presupus că ofițerii le-au contactat pe cele două ori vineri seara ori sâmbătă dimineață. Ce au povestit ele poliției, nu știu. Dar sper să pot afla.

Ştim că ofițerii au vorbit și cu iubitul lui Andie. Numele lui era Sal Singh, pe atunci avea 18 ani și, la fel ca ea, era în ultimul an la liceul Kilton Grammar.

În acea sâmbătă, la un moment dat, ofițerii au luat legătura cu Sal:

Inspectorul Richard Hawkins a confirmat că ofițerii i-au pus întrebări lui Salil Singh, sâmbătă, 21 aprilie. Întrebări cu privire la locurile în care a fost cu o noapte în urmă, în special în perioada în care se crede că a dispărut Andie.[1]

În acea noapte, Sal a fost acasă la Max Hastings, prietenul său. S-a aflat în compania celor mai buni patru amici ai lui: Naomi Ward, Jake Lawrence, Millie Simpson și Max.

Din nou, săptămâna viitoare trebuie să o întreb și pe Naomi despre acest lucru, dar cred că Sal le-a spus ofițerilor că a părăsit casa lui Max pe la ora 00:15. A mers pe jos acasă, iar tatăl lui (Mohan Singh) a confirmat acest lucru: „Sal s-a întors acasă pe la ora 00:50"[2]. **Notă: distanța dintre casa lui Max, aflată pe Tudor Lane, și casa lui Sal, aflată pe strada Grove Place, e cam de 30 de minute de mers pe jos** – potrivit aproximării făcute de Google Maps.

---

[1] www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-78355334 05/05/12
[2] www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-78355334 05/05/12

Peste weekend, cu ajutorul celor patru prieteni ai săi, ofițerii au stabilit alibiul lui Sal.

Au apărut și postere cu persoana dispărută. Iar duminică au început și anchetele din ușă în ușă.[1]

Luni, peste 100 de voluntari au ajutat poliția, căutând în zona împădurită din apropiere. Am văzut secvențe la știri; o ceată mare de oameni înaintând prin pădure și strigând-o pe nume. Mai târziu în acea zi, au fost văzute echipe de criminaliști îndreptându-se spre reședința familiei Bell.[2]

Iar marți, totul s-a schimbat.

Cred că ordinea cronologică este cea mai bună modalitate de a stabili ce s-a întâmplat în acea zi și în cele care au urmat, pentru că noi, ca oraș, am aflat detaliile într-un mod confuz și mai degrabă dezordonat.

În cursul dimineții, Naomi Ward, Max Hastings, Jake Lawrence și Millie Simpson au contactat poliția, de la școală, și au mărturisit că au oferit informații false. Au spus că Sal i-a rugat să mintă și că, de fapt, acesta a părăsit casa lui Max pe la ora 22:30 în noaptea în care a dispărut Andie.

Nu știu care ar fi fost procedura corectă a poliției, dar presupun că, în acel moment, Sal a devenit suspectul principal.

Agenţii însă nu l-au putut găsi: nu era la școală și nici acasă. Nu răspundea nici la telefon.

Cu toate acestea, mai târziu s-a dovedit că, în acea dimineață, Sal i-a trimis un mesaj tatălui său, chiar dacă a ignorat toate celelalte apeluri. Presa a numit asta „mesaj de mărturisire".[3]

În acea seară de marți, una dintre echipele de ofițeri care o căutau pe Andie a găsit un cadavru în pădure.

Era Sal.

---

[1] Forbes, Stanley, 'Local Girl Still Missing', *Kilton Mail*, April 23rd, 1–2.

[2] www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-56479322 23/04/12

[3] www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-78355334 05/05/12

Îşi luase zilele.

Presa nu a prezentat niciodată metoda prin care Sal s-a sinucis, însă eu am aflat cum (așa cum au aflat pe atunci toţi elevii de la liceul Kilton) datorită zvonurilor.

Sal a mers în pădure, aproape de casa lui, a luat un pumn de somnifere și și-a pus o pungă de plastic pe cap, legată cu o bandă elastică în jurul gâtului. S-a sufocat în timp ce era inconștient.

La conferința de presă a poliției din acea noapte, numele lui Sal nu a fost menționat. Poliția a prezentat doar înregistrarea camerelor de supraveghere, cu Andie în timp ce conducea și îndepărtându-se de casa ei pe la ora 22:40.[1]

Miercuri, mașina lui Andie a fost găsită parcată pe o alee (Romer Close).

Abia lunea următoare o purtătoare de cuvânt a poliției a prezentat următoarele informații: „Am o nouă știre cu privire la investigația privind dispariţia lui Andie Bell. În urma ultimelor informaţii aflate și a raportului medico-legal, avem un motiv întemeiat de a suspecta faptul că un tânăr cu numele Salil Singh, în vârstă de 18 ani, a fost implicat în răpirea și uciderea lui Andie. Această dovadă ar fi fost suficientă pentru a aresta și a acuza suspectul, care a decedat înainte ca procedurile să fie inițiate. În acest moment, poliția nu mai caută pe nimeni care să fi avut vreo legătură cu dispariția lui Andie, însă cercetările pentru a o găsi vor continua fără încetare. Gândurile noastre se îndreaptă către familia Bell, căreia îi transmitem sincere condoleanțe".

Dovezile pe care poliţiștii le-au considerat a fi suficiente au fost următoarele:

Au găsit asupra lui telefonul mobil al lui Andie.

În urma testelor criminalistice, tot asupra lui au găsit și urme de sânge aparţinând lui Andie, mai exact sub unghia degetului arătător și sub cea a degetului mijlociu de la mâna dreaptă.

---

[1] www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-69388473

De asemenea, sângele lui Andie a fost găsit și în portbagajul mașinii ei abandonate. Amprentele lui Sal au fost găsite în jurul bordului și al volanului, pe lângă amprentele ei și ale restului familiei Bell.[1]

Aceste dovezi, au zis ei, ar fi fost suficiente pentru a-l acuza pe Sal și – era de așteptat – a-i asigura o condamnare la tribunal. Dar Sal era decedat, așa că nu au mai avut loc niciun proces și nicio condamnare. De apărare nici nu a mai încăput vorba.

În următoarele săptămâni au avut loc și mai multe operaţiuni de căutare în zonele împădurite din orașul Little Kilton, dar și din jurul acestuia. S-au folosit câini antrenați să depisteze cadavre. Scafandrii poliției au cercetat râul Kilbourne. Însă trupul lui Andie nu a fost găsit.

Cazul privind dispariţia lui Andie Bell a fost închis din punct de vedere administrativ pe la jumătatea lunii iunie a anului 2012.[2] Un caz poate fi „închis din punct de vedere administrativ" doar dacă „documentele justificative conțin suficiente dovezi pentru a putea acuza infractorul, care nu era decedat înainte ca investigația să se fi terminat". Cazul „poate fi redeschis ori de câte ori apar noi dovezi sau indicii".[3]

Plec la cinema în 15 minute: un alt film cu supereroi cu care Josh ne-a șantajat sentimental ca să-l vedem. Dar în cazul Andie Bell/Sal Singh există un singur final, iar eu sunt pe cale să-i dau de capăt.

La 18 luni de la momentul în care cazul a fost închis din punct de vedere administrativ, poliția a cerut opinia oficială a legistului local. În cazuri ca acestea, el decide dacă este nevoie și de alte anchete cu privire la deces, pornind de la supoziţia că persoana respectivă este, cel mai probabil, decedată și că deja a trecut suficient timp.

---

[1] www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-78355334

[2] www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-87366455 16/05/12

[3] The National Crime Recording Standards (NCRS): https://www.gov.co.uk/government/uploads/system/uploads/ attachment_data/file/99584773/ncrs.pdf

Apoi, legistul se adresează Departamentului de Justiție, în conformitate cu Legea medicilor legiști, articolul 1988, secțiunea 15, pentru o anchetă în lipsa cadavrului persoanei dispărute. Atunci când nu există un cadavru, ancheta se va baza pe dovezile puse la dispoziție de poliție, indiferent dacă ofițerii implicaţi cred sau nu că persoana dispărută este decedată.

O anchetă este o investigație efectuată de o autoritate publică privind cauzele medicale, precum și împrejurările în care a survenit decesul. Nu poate „face răspunzători indivizi pentru decesul cercetat şi nici stabili răspunderea penală a vreuneia dintre persoanele numite."[1]

La sfârșitul anchetei, în ianuarie 2014, legistul a stabilit că a fost vorba de „omucidere", așadar a fost emis certificat de deces pe numele lui Andie Bell.[2] Omucidere înseamnă că „persoana a fost ucisă «cu intenţie» prin «acţiune directă, infanticid sau moarte prin conducere periculoasă»."[3]

Aici e momentul în care se termină tot.

Andie Bell a fost declarată oficial ca fiind decedată, în ciuda faptului că trupul ei nu a fost găsit. Având în vedere aceste circumstanțe, putem presupune că „omucidere" se referă la crimă. După încheierea anchetei cu privire la Andie, reprezentanţii Serviciului de urmărire penală au declarat: „Cazul împotriva lui Salil Singh s-ar fi bazat pe circumstanțe și pe probe criminalistice. Nu este de competenţa celor de la Protecția Copilului să afirme dacă Salil Singh a ucis-o sau nu pe Andie Bell. Decizia aceasta ar fi intrat în atribuţiunile juriului."[4]

Deci, chiar dacă nu a avut loc niciun proces și chiar dacă niciun jurat nu s-a ridicat vreodată în picioare, cu palmele umede de transpirație și cu adrenalina pompând, să declare: „Noi, juriul, îl găsim vinovat pe inculpat", și chiar dacă Sal nu a

---

[1] http://www.inquest.uk/help/handbook/7728339

[2] www.dailynewsroom.co.uk/AndieBellInquest/report57743

[3] http://www.inquest.uk/help/handbook/verdicts/unlawfulkilling

[4] www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-95322345 07/01/2013

avut niciodată șansa de a se apăra, tot e vinovat. Nu în sensul legal, dar în toate celelalte sensuri în care chiar contează.

Dacă întrebi oamenii din oraș ce s-a întâmplat cu Andie Bell, îți vor spune fără ezitare: „a fost ucisă de Salil Singh." Niciun *presupun*, niciun *s-ar putea să fi*, niciun *probabil*, niciun *mai mult ca sigur*.

El a făcut-o, zic ei. Sal Singh a ucis-o pe Andie.

Dar eu nu sunt sigură de asta...

[Următoarea intervenţie: dacă e posibil, cercetează cum ar fi arătat cazul construit de procurori împotriva lui Sal dacă ar fi ajuns la tribunal. Apoi ia-l la puricat și găsește-i hibele.]

Capitolul trei

Era o urgență, așa scria în mesaj. Un SOS. Pip își dăduse seama imediat că asta putea să însemne un singur lucru.

Își luase cheile de la mașină, îi salutase în goana mare pe mama ei și pe Josh și se grăbise spre ușă.

Pe drum, evident, se oprise la magazin să cumpere un baton de ciocolată uriaș care să ajute la vindecarea inimii frânte uriașe a lui Lauren.

În momentul în care a parcat lângă casa fetei, a observat că și Cara avusese exact aceeași idee. Totuși, trusa de prim ajutor pentru momentele de după despărțire a Carei era mai scumpă decât cea a lui Pip: luase, de asemenea, și o cutie de șervețele, chipsuri și sos, dar și un pachet de măști de față în toate culorile curcubeului.

— Ești pregătită pentru asta? a întrebat-o Pip pe Cara, salutând-o cu bine cunoscuta lovitură coapsă-n coapsă.

— Oh, da, sunt pregătită ca la carte pentru lacrimi, a răspuns adolescenta, ridicând cutia cu șervețele al cărei colţ i-a agăţat o șuviţă din părul cârlionțat și blond.

Pip a descâlcit-o, apoi a apăsat pe butonul soneriei de la intrare și amândouă au tresărit speriate la auzul cântecului mecanic strident.

Mama lui Lauren a deschis ușa.

— O, a ajuns și cavaleria! a exclamat ea, zâmbind. E sus, în camera ei.

Au găsit-o pe Lauren ascunsă sub plapuma de pe pat, singurul semn care îi trăda prezența fiind o șuviță de păr roșcat la un capăt al învelitorii. Musafirele au avut nevoie de un minut de tratative și de multă ciocolată ca momeală pentru a o convinge pe suferindă să iasă la suprafață.

— În primul rând, a început Cara, smulgându-i lui Lauren telefonul dintre degete, îți e interzis să te uiți la ăsta pentru următoarele douăzeci și patru de ore.

— A făcut-o printr-un mesaj! s-a jelit Lauren, suflându-și nasul ca și cum se pregătea să dea o lovitură de tun în șervețelul uimitor de subțire.

— Băieții sunt niște nenorociți, mulțumesc lui Dumnezeu că nu am de-a face cu asta! a consolat-o Cara, punându-și brațul în jurul lui Lauren și rezemându-și bărbia ascuțită pe umărul ei. Loz, ai putea avea pe cineva mult mai bun decât el.

— Da, a fost de acord Pip și a mai rupt o bucată de ciocolată pentru Lauren. În plus, Tom mereu zicea „pecific" în loc de „specific".

Cara i-a dat dreptate imediat.

— Asta a fost o lovitură bună de tot!

— *Pecific*, cred că îți e mult mai bine fără el, a zis Pip.

— *Atlantic*, la fel cred și eu, a adăugat Cara.

Pe Lauren a pufnit-o râsul, iar Cara i-a făcut cu ochiul lui Pip; o victorie nespusă. Fetele știau asta, știau că, dacă făceau front comun, nu avea să treacă mult până să o facă pe Lauren să se înveselească din nou.

— Vă mulțumesc mult pentru că ați venit! a spus Lauren cu lacrimi în ochi. Nu știam dacă o s-o faceți. Probabil că v-am neglijat vreo jumătate de an cât am ieșit cu Tom. Iar acum voi fi a cincea roată la căruță a celor mai bune două prietene ale mele.

— Vorbești tâmpenii! a zis Cara. Suntem cele mai bune prietene, nu-i așa?

— Da, a aprobat Pip cu o mișcare din cap, noi și acei trei băieți cărora binevoim să le împărtășim încântătoarea noastră companie.

Fetele au râs. Ant, Zach și Connor erau ultimii trei membri al grupului lor de prieteni din școală, deși, momentan, băieții erau în vacanța de vară.

Însă dintre prietenii ei, Pip o știa pe Cara de cel mai mult timp, și da, erau mai apropiate. Un lucru nespus. Fuseseră de nedespărțit din momentul în care Cara, pe atunci în vârstă de șase ani, o îmbrățișase pe fetița mică și prietenoasă pe nume Pip și o întrebase:

— Și ție îți plac iepurașii?

Se sprijineau una pe cealaltă atunci când povara vieții era mult prea grea. Deși Pip avea zece ani pe atunci, o ajutase pe Cara să treacă mai ușor peste diagnosticul cumplit pe care îl primise mama ei, apoi peste decesul acesteia. Și cu doi ani în urmă îi fusese aproape, mereu vorbind cu ea la telefon la ore târzii din noapte atunci când simțea că nu mai făcea față. Cara nu îi era doar cea mai bună prietenă, era sora ei. Era căminul ei.

Familia Carei era cea de-a doua familie a lui Pip. Elliot – sau domnul Ward, așa cum trebuia să îi spună la școală – era profesorul ei de istorie, dar și un soi de figură paternă de gradul al treilea după Victor și fantoma tatălui ei natural. Pip mergea atât de des acasă la familia Ward, încât avea o cană cu numele ei și o pereche de papuci de casă care se asortau cu cei ai Carei și ai surorii ei mai mari, Naomi.

— Corect, a fost de acord Cara, care s-a întins după telecomanda televizorului. Deci, comedii romantice sau filme în care băieții sunt uciși în mod violent?

***

Fusese nevoie de un film siropos întreg și încă o jumătate de pe lista celor nevăzute de pe Netflix ca Lauren să treacă de perioada de negare și să se îndrepte ușor, ușor spre cea a acceptării.

— Ar trebui să mă tund, a tras ea concluzia. Asta ar trebui să fac.

— Mereu am zis că ți-ar sta bine cu părul scurt, a comentat Cara.

— Crezi că ar trebui să îmi pun cercel în nas?

— Oo, da! a exclamat Cara și a dat aprobator din cap.

— Nu văd logica în a-ți găuri nasul, le-a tăiat-o Pip.

— Un alt citat fabulos de-al lui Pip, numai bun de pus în cărți! a bombănit Cara în timp ce se prefăcea că îl scrie în aer. Cum a fost celălalt, ăla care m-a dat pe spate acum câteva zile?

— Cel cu cârnatul, a oftat Pip.

— O, da! a pufnit Cara. Deci, Loz, o întrebam pe Pip ce pijamale ar vrea să poarte, iar ea a zis așa, la întâmplare: „E cârnat pentru mine". Și nici măcar nu și-a dat seama de ce acel răspuns ar fi fost unul foarte ciudat pentru întrebarea mea.

— Nu e chiar așa de ciudat, a zis Pip, bunicii din partea tatălui meu natural sunt germani. „E cârnat pentru mine"[1] e o expresie folosită în mod frecvent. Înseamnă *nu contează*.

— Sau ai o fixație cu cârnatul, a râs Lauren.

— Spune fiica unui star porno, a venit comentariul Pip.

— O, Doamne, de câte ori ți-am zis? A fost doar o ședință foto nud, prin anii '80, asta-i tot.

— Deci, revenind la băieții din generația asta, a zis Cara, împingând-o ușor cu umărul pe Pip, ai mai fost să-l vezi pe Ravi Singh?

---

[1] Aluzie la expresia germană *Das ist mir Wurst*, care literal înseamnă „E cârnat pentru mine", dar al cărei sens este „Nu îmi pasă" (n. tr.).

— Ce mișcare inteligentă! Și da, dar mâine o să merg din nou să-l intervievez.

— Nu pot să cred că deja ți-ai început CPE-ul, a zis Lauren, aruncându-se înapoi în pat. Eu deja vreau să îmi schimb tema; cea cu foametea e prea depresivă.

— Îmi imaginez că în curând vei vrea să o intervievezi și pe Naomi, și-a dat cu părerea Cara, uitându-se țintă la Pip.

— Cu siguranță, ai putea să-i spui că s-ar putea să vin săptămâna viitoare cu aplicația mea de înregistrare vocală și cu un pix?

— Da, doar că..., a ezitat Cara, va accepta asta și toate celelalte, dar poți să o iei mai ușor? Încă se supără foarte tare din cauza asta. Adică, vreau să zic că tipul a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai ei. De fapt, probabil cel mai *bun* prieten.

— Da, desigur, a zâmbit Pip. Ce crezi că am de gând să fac? Să o pun la pământ și să o bat ca să scot răspunsuri de la ea?

— Asta e tactica ta de mâine și pentru Ravi?

— Nu cred.

Lauren s-a ridicat, apoi și-a tras mucii atât de tare, încât a făcut-o pe Cara să tresară.

— O să mergi acasă la el? a întrebat ea.

— Da!

— O, dar... ce o să creadă lumea dacă o să te vadă intrând în casa lui Ravi Singh?

— E cârnat pentru mine.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 03/08/2017

Jurnal – Intrarea 3

Sunt cu sufletul îndoit. Bineînțeles că sunt. Ori de câte ori recitesc detaliile din ultimele două intrări din jurnal, nu pot să mă abțin să nu fac scenarii: sunt o avocată a apărării cam fudulă care sare direct la subiect, își amestecă hârtiile și îi face cu ochiul lui Sal atunci când reprezentantul procuraturii îi pică în plasă, sau care fuge până în dreptul judecătorului și bate cu palma în ea, strigând: „Domnule judecător, nu el a făcut-o!".

Din motive pe care nici măcar mie nu știu cum să mi le explic, îmi doresc ca Sal Singh să fie nevinovat. Pare că ideile astea, contradicțiile astea, s-au agățat de mine cam de când aveam doisprezece ani și nu mi-au dat pace în ultimii cinci.

Însă trebuie să fiu conștientă de existența prejudecății de confirmare[1]. Așa că m-am gândit că ar fi o idee bună să intervievez pe cineva care este absolut sigur că Sal e vinovat. Stanley Forbes, jurnalist la *Kilton Mail*, tocmai mi-a răspuns la e-mail, zicându-mi că astăzi aș putea să sun la orice oră. A acoperit o parte mare din cazul lui Andie Bell în presa locală și chiar a fost prezent și la ancheta legistului. Ca să fiu sinceră, cred că e un jurnalist de toată jena și sunt destul de sigură că familia Singh l-ar putea da în judecată pentru defăimare și calomnie de o mulțime de ori. Voi reproduce discuția aici imediat ce voi vorbi cu el.

Ooooo, Doamneeeeeee...

---

[1] O prejudecată de confirmare este un tip de prejudecată cognitivă care presupune interpretarea informațiilor noi într-un mod care confirmă credințele sau prejudecățile existente anterior (n. red.).

<u>Transcrierea interviului cu Stanley Forbes</u>
<u>de la *Kilton Mail*</u>

Stanley: Alo!

Pip: Bună, Stanley, sunt Pippa, am discutat prin e-mail mai devreme.

Stanley: Da, da, știu. Ai vrut să-mi storc creierii cu cazul Andie Bell/Salil Singh, nu?

Pip: Da, așa e!

Stanley: Ei bine, dă-i drumul!

Pip: Bine, mulțumesc! Hm, mai întâi, ai participat la ancheta legistului cu privire la Andie, nu-i așa?

Stanley: Bineînțeles că am făcut-o, puștoaico.

Pip: Din moment ce presa națională nu a oferit mai multe informații și a prezentat doar verdictul și declarația ulterioară a CPC-ului, mă întrebam dacă ai putea să-mi spui ce fel de dovezi au fost prezentate legistului de către poliție.

Stanley: O mulțime de chestii.

Pip: Corect! Ai putea să-mi spui câteva dintre concluziile la care s-a ajuns?

Stanley: Ăăă, anchetatorul principal în cazul lui Andie a scos în evidență detalii legate de dispariția ei, momentul și așa mai departe. Apoi, a trecut la dovezile care îl legau pe Salil de uciderea ei. A făcut scandal mare cu privire la sângele găsit în portbagajul mașinii ei; a zis că asta sugera faptul că a fost ucisă undeva, apoi trupul ei a fost pus în portbagaj și transportat până în locul unde s-a scăpat cu totul de ea. În observațiile finale, legistul a zis ceva de genul: „este clar că Andie a fost victima unei crime cu mobil sexual și că au

fost făcute eforturi considerabile pentru a-i elimina cadavrul".

Pip: Inspectorul Richard Hawkins sau poate vreun alt ofițer a avansat ipoteze cu privire la momentul la care s-au petrecut evenimentele în acea noapte? Dar cu privire la modul în care s-a săvârșit crima?

Stanley: Da, îmi amintesc asta. Andie a plecat de acasă cu mașina ei, iar, la un moment dat, în timp ce Salil se îndrepta spre casa lui, a interceptat-o. Și ori că a condus el, ori că a condus ea, a dus-o într-un loc izolat și a ucis-o. I-a ascuns cadavrul în portbagaj, apoi a mers într-un loc ferit de ochii lumii ca să-l ascundă sau ca să-l descompună. Gândește-te că trupul ei nu a fost găsit în cinci ani, așa că trebuie să fi fost o gaură cam mare. Pe urmă, a abandonat mașina pe strada unde a fost găsită, Romer Close cred că era, și s-a dus acasă.

Pip: Deci, din pricina sângelui găsit în portbagaj, poliția a crezut că Andie a fost ucisă undeva, iar cadavrul i-a fost ascuns altundeva?

Stanley: Da!

Pip: Bine! În foarte multe dintre articolele tale cu privire la acest caz îl numești pe Sal „criminal", „ucigaș" și chiar „monstru". Ești conștient că, fără o condamnare, ești nevoit să folosești cuvântul „presupus" atunci când relatezi despre cazuri de crimă.

Stanley: Nu sunt convins că am nevoie de un copil care să-mi zică cum să-mi fac treaba. Oricum, e evident că el a făcut-o și toată lumea știe asta. El a ucis-o, iar vina l-a îndrumat spre suicid.

Pip: Bine. Atunci ce motive te fac să fii sigur că Sal e criminalul?

Stanley: Sunt prea multe ca să fie enumerate. Făcând abstracție de dovezi, el era iubitul ei, nu-i așa? Și mereu vinovatul e iubitul sau fostul iubit. Și nu doar asta, Salil era indian.

Pip: Hm... de fapt, Salil s-a născut și a crescut în Marea Britanie, deși am remarcat faptul că îl numești indian în toate articolele tale.

Stanley: Ei bine, tot aia e. Avea sânge de indian.

Pip: Și de ce este asta relevant?

Stanley: Nu sunt un expert sau ceva, dar indienii au un mod de viață diferit de al nostru, nu-i așa? Ei nu prea tratează femeile așa cum o facem noi; pentru ei, femeile lor sunt ca un fel de bunuri. Așadar, presupun că Andie și-a dat seama că nu mai voia să fie împreună cu el, sau ceva de genul, iar el a ucis-o într-un acces de furie, deoarece, în mintea lui, fata îi aparținea.

Pip: Uau... Eu... Hm... tu... Sincer, Stanley, sunt surprinsă că nu ai fost dat în judecată pentru defăimare.

Stanley: Pentru că toată lumea știe că e adevărat ce zic.

Pip: De fapt, eu nu cred asta. Cred doar că e un gest iresponsabil să etichetezi pe cineva ca fiind un criminal fără a folosi cuvintele „suspectat" sau „presupus", din moment ce nu a existat vreun proces sau vreo condamnare. Sau să îl numești monstru. Că tot veni vorba, e interesant de comparat cu recentul tău articol despre Slogh Strangler. A ucis cinci oameni și și-a recunoscut vina în sala de judecată, dar chiar și așa, în titlu îi spui un „tânăr suferind din dragoste". Asta din cauză că e *alb*?

Stanley: Asta n-are nimic de-a face cu cazul lui Salil. L-am numit așa cum e. Trebuie să te calmezi. Tipul e mort, ce mai contează dacă oamenii spun despre el că e criminal sau nu? Nu-l poate răni.

Pip: Pentru că familia lui încă nu a murit.

Stanley: Începe să sune de parcă chiar ai crede că e nevinovat. În pofida tuturor expertizelor elaborate de către ofițeri de poliție cu experiență.

Pip: Pur și simplu cred că sunt câteva goluri și câteva neconcordanțe în presupusul caz împotriva lui Sal.

Stanley: Da, poate că dacă puștiul nu s-ar fi sinucis înainte să fie arestat, am fi reușit să umplem acele goluri.

Pip: Ei bine, asta a fost cam lipsit de sensibilitate.

Stanley: Ei bine, a fost lipsit de sensibilitate și din partea lui că și-a ucis prietena blondă și drăguță și i-a ascuns cadavrul.

Pip: Se presupune!

Stanley: Vrei mai multe dovezi cum că puștiul a fost criminalul, măi, admiratoare mică? Nu ni s-a permis să dăm publicității asta, dar sursa mea din poliție a zis că s-a găsit un bilet care conținea amenințări cu moartea în dulapul lui Andie de la școală. Mai întâi a amenințat-o, apoi a făcut-o. Chiar mai crezi că tipul e nevinovat?

Pip: Da, cred! Și mai cred că ești un rasist, un intolerant, un dobitoc și un escroc fără minte...

(Stanley închide telefonul)

Da, deci nu cred că eu și Stanley o să fim cei mai buni prieteni.

Oricum, interviul cu el mi-a oferit două mici informații pe care nu le aveam. Prima: poliția crede că Andie a fost ucisă undeva înainte să fie pusă în portbagajul mașinii și transportată într-un alt loc, unde criminalul a scăpat de cadavrul ei.

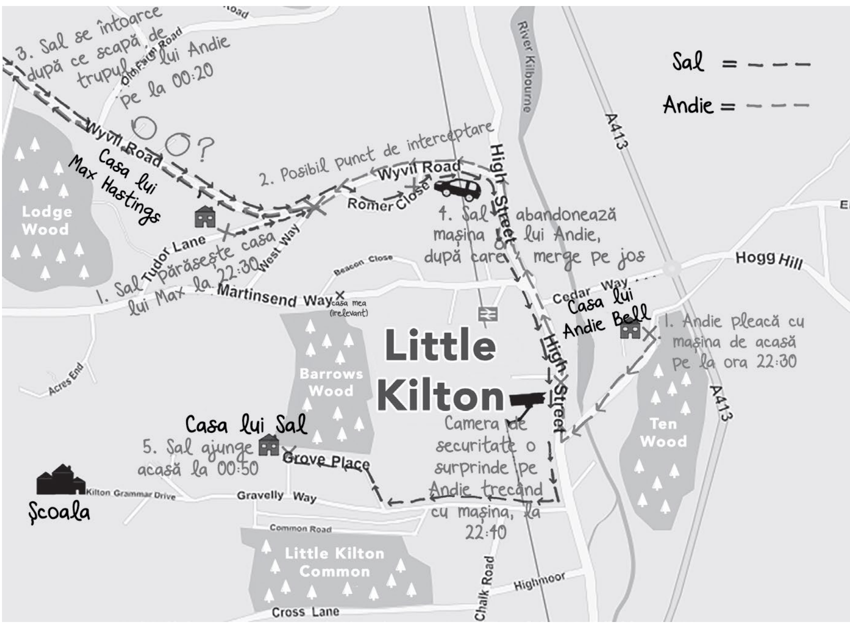
Iar a doua informație pe care mi-a oferit-o dragul de Stanley este: „bilet care conținea amenințări cu moartea". Nu am mai văzut menționată asta în niciun articol sau declarație a poliției. Trebuie să fie un motiv: poate că polițiștii nu au crezut că era relevant. Sau poate că nu au putut dovedi că îi aparținea lui

Sal. Sau poate că Stanley a inventat toată povestea. În orice caz, merită să îmi amintesc lucrurile astea în momentul în care o să stau de vorbă cu prietenii lui Andie.

Deci, acum că știu (oarecum) versiunea poliției cu privire la evenimentele care s-au întâmplat în acea noapte și cum ar fi arătat cazul procuraturii, e timpul pentru **HARTA CRIMEI**.

După cină, deoarece mama mă va chema în 3... 2... da...

Cina a fost devorată în unsprezece minute, un record personal. Mai mult spre amuzamentul tatălui și enervarea mamei. Iar acum, tocmai am terminat harta.

Arată atât de profesional! Și ajută la vizualizarea versiunii poliției cu privire la ordinea evenimentelor. A trebuit să fac câteva presupuneri atunci când am întocmit-o. Prima e că sunt mai multe posibilități de a ajunge de la Max la Sal; am ales-o pe cea care presupunea întoarcerea pe High Street, deoarece, conform Google Maps, e cea mai rapidă și mai presupun că, noaptea, majoritatea oamenilor preferă să meargă pe străzi bine luminate.

De asemenea, alegerea asta mai oferă și un punct valid de interceptare, undeva pe Wyvil Road, unde e posibil ca Andie să se fi oprit și Sal să fi urcat. Gândesc ca un detectiv; în zonă sunt câteva alei liniștite și un parc industrial. În aceste locuri liniștite și izolate – încercuite – s-ar fi putut comite crima (potrivit poveștirii poliției).

Nu m-am deranjat să presupun unde a fost aruncat cadavrul lui Andie, deoarece, la fel ca restul lumii, nu am absolut niciun indiciu privind locul unde s-ar putea afla. Dar, dat fiind faptul că durează vreo optsprezece minute să mergi din locul în care a fost abandonată mașina, pe Romer Close, și până acasă la Sal, pe Grove Place, presupun că ar fi ajuns înapoi în apropiere de Wyvil Road pe la ora 00:20. Așa că dacă cei doi s-au întâlnit pe la 22:45, asta i-ar fi oferit lui Sal o oră și treizeci și cinci de minute să o ucidă și să îi ascundă trupul. Adică, din punct de vedere al timpului, mie mi se pare perfect rezonabil. E posibil.

Deja își fac apariția o mulțime de întrebări cu „de ce" și „cum".

Andie și Sal au plecat din locurile unde se aflau pe la 22:30, deci trebuie să fi plănuit să se întâlnească, nu? E o coincidență prea mare ca ei doi să nu fi comunicat și să nu fi plănuit asta. Chestia e că poliția nu a menționat niciodată existența vreunui apel sau a vreunui mesaj schimbat între Andie și Sal care să fi făcut referire la plănuirea unei întâlniri. Și dacă ar fi plănuit asta

împreună, la școală spre exemplu, unde nu ar fi fost nicio înregistrare a conversației, de ce nu au acceptat faptul că Andie l-ar fi luat pe Sal de acasă de la Max? Îmi pare cam ciudat.

Am luat-o razna. E două noaptea și tocmai am mâncat jumătate de Toblerone, de aceea.

Capitolul patru

Avea o melodie în minte. Un ritm stins ce-i irita pielea de pe încheieturile mâinii și de pe gât, o coardă parcă trosnind în momentul în care și-a dres vocea și și-a suprimat respirația tremurândă. Apoi, teribila idee că, odată ce și-a observat modul în care respiră, nu mai putea să uite pentru tot restul vieții.

Stătea în fața ușii și își dorea ca aceasta să fi fost deschisă. Cu fiecare secundă, timpul părea să se scurgă din ce în ce mai greu, ușa stătea pur și simplu nemișcată în fața ei, iar minutele păreau că durează o eternitate. Cât timp trecuse de când ciocănise? În momentul în care nu a mai putut face față, și-a scos de sub braț caserola aburită cu brioșe proaspete și s-a întors pe călcâie cu gând să plece. Astăzi, casa bântuită era închisă pentru vizitatori, iar dezamăgirea parcă i s-a dizolvat.

După doar câțiva pași însă a auzit un scârțâit și o pocnitură, s-a întors și l-a observat pe Ravi Singh stând în pragul ușii, cu părul ciufulit și având o expresie confuză.

— O! a spus Pip, cu o voce pițigăiată care nu îi aparținea. Scuze! Credeam că mi-ai zis să mă întorc vineri. Azi e vineri.

— Hm, da, așa a rămas, a zis Ravi, scărpinându-se la ceafă și cu privirea undeva pe la nivelul genunchilor lui Pip. Deși... sincer... credeam că vrei doar să îți bați joc. Vreo farsă, ceva. Chiar nu mă așteptam să te întorci.

— Hm, asta e cam trist, a spus Pip, dându-și toată silința să nu pară afectată. Fără farse, promit! Sunt serioasă!

— Da, pari tipul de persoană serioasă.

Probabil că Ravi era chinuit de o senzație cruntă de mâncărime pe ceafă. Sau poate că ceafa iritată a lui Ravi Singh era echivalentul informațiilor inutile ale lui Pip: armură și scuturi atunci când cavalerul dinăuntru se simțea jenat.

— Sunt irațional de serioasă, a zâmbit Pip, întinzându-i caserola. Și am făcut brioșe.

— Brioșe în chip de mită?

— Așa scria în rețetă, da.

Ravi a schițat ceva, dar nu era chiar un zâmbet. Abia atunci și-a dat ea seama cât de grea trebuie să îi fie viața în acest oraș; spectrul fratelui decedat reflectându-se asupra lui. Fără îndoială că îi era greu să zâmbească.

— Deci pot să intru? a întrebat Pip, ușor bosumflată și mijindu-și ochii, trecând astfel la cea mai rugătoare expresie a ei, cea despre care tatăl ei zicea că o făcea să arate ca și cum era constipată.

— Da, în regulă! a acceptat el după o pauză aproape devastatoare. Doar dacă nu mai faci fața aia.

S-a dat un pas în spate, făcându-i loc să intre în casă.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! a răspuns iute Pip, timp în care s-a împiedicat de treapta de sus în dorința arzătoare de a intra mai repede.

Ridicând o sprânceană, Ravi a închis ușor ușa și a întrebat-o dacă ar dori o cană de ceai.

— Da, te rog! a zis Pip, care stătea într-o poziție ciudată pe hol, încercând să ocupe cât mai puțin spațiu posibil. Negru să fie, te rog!

— Niciodată nu am avut încredere în cineva care bea ceai negru, a răspuns el amuzat, dar i-a făcut semn cu mâna să-l urmeze în bucătărie.

Încăperea era largă și extrem de luminoasă; peretele exterior era un panou gigant, format din uși glisante din sticlă care duceau spre o grădină lungă, pictată în toate culorile verii și împodobită cu o viță-de-vie întortocheată, desprinsă parcă din basmele copilăriei.

— Dar tu cum îl bei? a întrebat Pip, așezându-și rucsacul pe unul dintre scaunele de la masă.

— Cu lapte până când se face alb și cu trei lingurițe de zahăr, a zis el peste zgomotul infernal produs de ceainic.

— Trei lingurițe de zahăr? *Trei?*

— Știu, știu. Evident că nu sunt suficient de dulce.

Pip a analizat modul în care Ravi zăngănea prin bucătărie, zgomotul produs de ceainic scuzând parcă liniștea așternută între ei. A scotocit într-un borcan în care mai erau doar câteva plicuri de ceai, bătând cu degetele în marginea lui în momentul în care s-a apucat să toarne apă, și să pună zahăr și lapte. Acea energie tensionată era contagioasă, iar bătăile inimii lui Pip s-au intensificat ca pentru a se potrivi cu bătăile degetelor lui.

A adus două cești, ținând-o pe a lui Pip de la bază, astfel încât fata să o poată prinde cu ușurință de toartă. Ceașca ei era împodobită cu un zâmbet animat și cu un citat: „Când e cel mai potrivit moment să vizitezi un dentist? Când doare un dinte".

— Părinții tăi nu sunt acasă? a întrebat ea, așezând ceașca pe masă.

— Nu, a zis băiatul și a luat o gură de ceai, iar Pip a observat cu încântare că gazda ei nu făcea parte din categoria persoanelor care sorb. Iar dacă ar fi fost, tu nu te-ai mai fi aflat aici. Încercăm să nu vorbim prea mult despre Sal; o supără pe mama. Îi supără pe toți, de fapt.

— Nici nu pot să-mi imaginez, a zis Pip încet.

Nu conta că trecuseră cinci ani; povestea asta încă era dureroasă pentru Ravi, se vedea cu ochiul liber.

— Nu e doar faptul că el nu mai e printre noi. E că... ei bine, nu ne este permis să-l jelim din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Iar dacă aș zice: „Mi-e dor de fratele meu", asta m-ar face un fel de monstru.

— Eu nu cred că e așa.

— Nici eu nu cred, dar presupun că noi doi facem parte din minoritate.

Pip a luat și ea o gură de ceai ca să umple cumva tăcerea, însă încă era mult prea fierbinte, iar ochii i-au lăcrimat puțin.

— Deja plângi? Nici măcar nu am ajuns la părțile triste, a comentat Ravi, ridicând sprânceana dreaptă.

— E fierbinte ceaiul, a suspinat Pip, simțindu-și limba zbârlită și arsă.

— Lasă-l să se răcească pentru o *clipă*, sau, știi tu, *a suta parte dintr-o secundă*.

— Hei, ți-ai amintit!

— Cum aș fi putut să uit așa o introducere? Deci, ce întrebări vrei să-mi pui?

Pip s-a uitat în jos la telefonul din poala ei și a zis:

— Mai întâi, te superi dacă înregistrez discuția, ca să o pot transcrie cu acuratețe mai târziu?

— Pare că vei avea o seară de vineri distractivă.

— O să consider asta ca pe un accept.

Pip a desfăcut fermoarul rucsacului ei de culoarea alamei și și-a scos grămada de notițe.

— Ce sunt alea? a arătat el cu degetul.

— Întrebări la care m-am gândit, a răspuns fata în timp ce încerca să ordoneze teancul.

— O, uau, tu chiar ești implicată în asta, nu-i așa?

Ravi a privit-o, având întipărită pe chip o expresie care oscila între ironie și scepticism.

— Da!

— Ar trebui să fiu emoționat?

— Încă nu! a zis Pip, aruncându-i o privire fugară înainte să apese pe butonul roșu pentru înregistrare.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 04/08/2017

Jurnal – Intrarea 4

Transcrierea interviului cu Ravi Singh

Pip: Deci, câți ani ai?

Ravi: De ce?

Pip: Încerc doar să fac totul cum trebuie.

Ravi: Bine, sergent, tocmai am împlinit 20.

Pip: (râde) [notă: O, DOAMNE, RÂSUL MEU SUNĂ ÎNGROZITOR PE ÎNREGISTRARE. NU MAI RÂD NICIODATĂ!] Iar Sal era cu trei ani mai mare decât tine?

Ravi: Da!

Pip: Îți amintești ca fratele tău să se fi purtat ciudat vineri, 20 aprilie 2012?

Ravi: Uau, ai ochit direct! Hm, nu, nu chiar. Am luat cina mai devreme, cam pe la ora 19, înainte ca tata să-l lase acasă la Max, și vorbea normal, ca și cum totul era în regulă. Dacă plănuia în secret vreo crimă, nu ne-a dat de înțeles. Era... vioi, aș zice că e o descriere bună.

Pip: Dar când s-a întors de la Max?

Ravi: Deja eram în pat. Însă în dimineața următoare, îmi amintesc că era chiar bine-dispus. Sal a fost mereu o persoană matinală. S-a trezit și a pregătit micul dejun pentru toți, dar lucrurile s-au schimbat imediat după ce a primit un telefon din partea unei prietene de-a lui Andie. Acela a fost momentul în care am aflat cu

toții că ea a dispărut. Evident, din acel moment nu a mai fost vioi, ci îngrijorat.

Pip: Deci nici părinții lui Andie și nici poliția nu l-au sunat vineri noapte?

Ravi: Nu, din câte știu eu. Părinții lui Andie nici nu prea îl cunoșteau pe Sal. Nu i-a întâlnit niciodată și nici nu a fost la ei acasă. De obicei, Andie venea pe aici sau ieșeau împreună la școală și la petreceri.

Pip: Cât timp au fost împreună?

Ravi: Dinaintea Crăciunului, deci cam vreo patru luni. În acea noapte Sal ratase câteva apeluri de la cea mai bună prietenă a lui Andie. Telefonul lui era setat pe modul silențios, deci dormea atunci când a fost sunat.

Pip: Și ce altceva s-a mai întâmplat sâmbătă?

Ravi: Ei bine, după ce a aflat că Andie a dispărut, Sal a sunat-o, efectiv, la fiecare câteva minute. Dar intra mereu căsuța vocală, însă el s-a gândit că, dacă ar fi să răspundă cuiva, lui îi va răspunde.

Pip: Stai, deci Sal a sunat-o pe Andie pe telefonul ei?

Ravi: Da, cam de un milion de ori, pe tot parcursul weekendului și al zilei de luni.

Pip: Nu pare genul de lucru pe care l-ai face dacă ai ști că ai ucis persoana respectivă și că nu va răspunde nimeni.

Ravi: Și mai ales dacă ar fi avut telefonul ei sau dacă l-ar fi ascuns prin camera lui.

Pip: Și mai bine punctat. Și ce s-a mai întâmplat în acea zi?

Ravi: Părinții mei i-au zis să nu se ducă acasă la Andie, deoarece poliţiștii erau acolo, ocupaţi cu percheziția. Așa că, pur și simplu, a stat acasă și a încercat să o sune. L-am întrebat dacă ar avea vreo idee pe unde ar putea fi, însă era blocat. A zis ceva ce nu o să uit niciodată. A zis că tot ce făcea Andie era intenționat și

că poate fugise cu scopul de a pedepsi pe cineva. Și, evident, până la sfârșitul weekendului și-a dat seama că probabil nu a fost chiar așa.

Pip: Pe cine ar fi vrut Andie să pedepsească? Pe el?

Ravi: Nu știu, n-am insistat. Pe ea nu o cunoșteam foarte bine, a venit pe aici doar de câteva ori. Pe atunci am presupus că acel „cineva" despre care vorbea Sal era tatăl lui Andie.

Pip: Jason Bell? De ce?

Ravi: Eu doar am auzit niște chestii atunci când era ea pe aici. Mi-am dat seama că nu era în cele mai bune relații cu tatăl ei. Dar nu-mi pot aminti nimic specific.

[Pfu, a zis „specific", nu „pecific"]

Pip: Exact de detalii am nevoie. Deci când l-au contactat polițiștii pe Sal?

Ravi: Era sâmbătă după-masă. L-au sunat și l-au întrebat dacă ar putea veni pentru o discuție. Au ajuns cam pe la ora 15 sau 16. Eu și părinții mei am venit în bucătărie ca să le lăsăm puțin spațiu, așa că nu am auzit nimic din ce au vorbit.

Pip: Și ți-a povestit Sal ce l-au întrebat?

Ravi: Doar puțin. Era oarecum panicat pentru că polițiștii au înregistrat discuția și...

Pip: Poliția a înregistrat discuția? E normal asta?

Ravi: Nu știu, tu ești sergentul.

[Remarcă: e ciudat faptul că îmi cam place acest pseudonim?]

Ravi: Au spus că aia e procedura și i-au pus întrebări cu privire la locul în care a fost cu o noapte în urmă și cu cine era. De asemenea, l-au întrebat și despre relația lui cu Andie.

Pip: Și cam cum era relația lor?

Ravi: Eu sunt fratele lui, nu am văzut prea multe chestii legate de asta. Dar da, Sal o plăcea foarte mult. Vreau să zic că părea extrem de încântat pentru că era cu cea mai drăguță și mai populară fată din anul lui. Deși Andie mereu părea că aduce drama după ea.

Pip: Ce fel de dramă?

Ravi: Nu știu, dar cred că era una dintre acele persoane care se hrănesc din asta.

Pip: Părinților tăi le plăcea de ea?

Ravi: Da, părinții mei erau de acord cu ea. Nu le-a oferit niciodată vreun motiv ca să nu fie.

Pip: Și ce altceva s-a mai întâmplat după ce l-a intervievat poliția?

Ravi: Ăăă, prietenii lui au venit mai spre seară, știi tu, ca să vadă dacă era în regulă.

Pip: Și atunci a fost momentul în care și-a rugat prietenii să mintă poliția ca să-i ofere un alibi?

Ravi: Așa cred.

Pip: De ce crezi că a făcut asta?

Ravi: Sincer, nu știu. Poate că s-a speriat de întrebările poliției. Poate că s-a temut că va fi considerat suspect și a încercat să se acopere. Nu știu.

Pip: Presupunând că Sal e nevinovat, ai vreo idee pe unde ar fi putut umbla de la 22:30, când a plecat de la Max, și până când a ajuns acasă la 00:50?

Ravi: Nu, deoarece el ne-a zis și nouă că a plecat de la Max pe la 00:15. Presupun că a fost singur pe undeva și că

și-a dat seama că, dacă ar spune adevărul, nu ar mai fi avut parte de alibi. Pare nasol, nu-i așa?

Pip: Da, să mintă poliția și să își roage prietenii să facă la fel pare destul de nasol pentru Sal. Dar nu este dovada absolută cum că a avut ceva de-a face cu decesul lui Andie. Și duminică, ce s-a întâmplat?

Ravi: Duminică după-masă, eu, Sal și prietenii lui ne-am oferit să ajutăm la împărțirea prin oraș a unor postere cu persoana dispărută. Luni, nu prea l-am văzut pe la școală, dar trebuie să fi fost destul de dificil pentru el deoarece toată lumea vorbea doar despre dispariția lui Andie.

Pip: Îmi amintesc.

Ravi: Și polițiștii erau pe acolo, i-am văzut uitându-se prin dulapul lui Andie. Da, în noaptea aia a fost cam deprimat. Era liniștit, dar îngrijorat, era de așteptat. Iubita lui era dispărută. Iar în ziua următoare...

Pip: Nu trebuie să vorbești despre ziua următoare dacă nu vrei.

Ravi: (o mică pauză) E în regulă. Am mers amândoi la școală, iar eu m-am dus să mă scriu pe foaia cu prezența, lăsându-l pe Sal în urmă, în parcare. A vrut să mai rămână afară câteva momente. Atunci a fost ultima dată când l-am mai văzut. Și tot ce am zis a fost: „Ne vedem mai târziu". Eu... eu știam că poliția era la școală, auzisem un zvon cum că agenţii discutau cu prietenii lui Sal. Încă nu era ora 14 și am văzut că mama încercase să mă sune, așa că m-am dus acasă, iar părinții mi-au spus că polițiștii chiar trebuiau să discute cu Sal și m-au întrebat dacă îl văzusem. Cred că atunci ofițerii îi percheziționau dormitorul. Am încercat și eu să îl sun pe Sal, însă nu a răspuns. Tata mi-a arătat mesajul pe care îl primise, ultima dată când am fost contactați de Sal.

Pip: Îți amintești ce scria?

Ravi: Da, zicea: „Eu am fost, eu am făcut-o. Îmi pare rău". Și... (o mică pauză) mai târziu în acea seară, poliția s-a întors. Părinții s-au dus să deschidă ușa, iar eu stăteam aici, ascultând. În momentul în care au zis că au găsit un cadavru în pădure, pentru moment, am fost foarte sigur că era vorba despre Andie.

Pip: Și... nu vreau să par insensibilă, dar somniferele...

Ravi: Da, erau ale lui tata. Pe atunci lua fenobarbital pentru insomnie. S-a învinovățit după. Acum nu mai ia nimic, dar nici nu prea doarme.

Pip: Și te-ai gândit vreodată că Sal s-ar putea sinucide?

Ravi: Niciodată, nici măcar o dată. Sal era, la propriu, cea mai fericită persoană care exista. Întotdeauna râdea și se prostea. O să sune cam siropos, dar era genul de persoană care lumina încăperea atunci când își făcea apariția. Era cel mai bun la tot ce făcea. Era copilul de aur al părinților, elevul cu 10 pe linie. Acum, au rămas doar cu mine.

Pip: Scuze, însă urmează cea mai dificilă întrebare: crezi că Sal a ucis-o pe Andie?

Ravi: Eu... Nu, nu cred. Nici nu mă pot gândi la asta. Pur și simplu nu are sens pentru mine. Sal era una dintre cele mai mișto persoane de pe planetă, înțelegi tu. Niciodată nu și-a pierdut cumpătul, indiferent de cât de mult îl enervam. Nu a fost niciodată genul de băiat care să se ia la bătaie. A fost cel mai tare frate mai mare pe care l-ar putea avea cineva și întotdeauna îmi venea în ajutor atunci când aveam nevoie. A fost cea mai tare persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Deci, trebuie să zic că nu. Dar apoi, nu știu, poliția părea atât de sigură și, în plus, dovada... Da, știu că pare nasol pentru Sal. Dar eu încă nu pot să cred că ar fi fost în stare de așa ceva...

Pip: Înțeleg! Pentru moment cred că astea sunt toate întrebările pe care trebuia să ți le adresez.

Ravi: (Se lasă pe spate și oftează lung) Deci, Pippa...

Pip: Poți să-mi zici Pip.

Ravi: Pip, atunci. Ai zis că asta e pentru proiectul de la școală?

Pip: Așa e.

Ravi: Dar de ce? De ce ai ales asta? Bine, poate că nu crezi că Sal a făcut-o, dar de ce ai vrea să dovedești asta? Ce e cu tine? Nimeni din orașul ăsta nu are vreo problemă în a crede că fratele meu a fost un monstru. Toți au trecut peste.

Pip: Cea mai bună prietenă a mea, Cara, e sora lui Naomi Ward.

Ravi: O, Naomi, întotdeauna a fost drăguță cu mine. Întotdeauna pe la noi acasă, urmărindu-l pe Sal precum un cățeluș. Era îndrăgostită lulea de el.

Pip: O, serios?

Ravi: Întotdeauna am crezut asta. Și modul în care râdea la tot ce zicea el, chiar și la chestii care nu erau amuzante. Însă nu cred că el îi împărtășea sentimentele.

Pip: Hm...

Ravi: Deci, faci asta pentru Naomi? Încă nu înțeleg.

Pip: Nu, nu e asta, ce am vrut să zic e că... îl cunoșteam pe Sal.

Ravi: Chiar?

Pip: Da. Deseori când eram acasă la familia Ward, era și el. O dată, ne-a lăsat alături de ei să ne uităm la un film interzis celor sub cincisprezece ani, chiar dacă eu și Cara aveam doar doisprezece. Era o comedie și încă îmi aduc aminte cât de mult am râs. Chiar dacă nu înțelegeam foarte bine, am râs așa de mult, încât mă durea burtă, iar asta pentru că râsul lui Sal era molipsitor.

Ravi: Strident și haios?

Pip: Da. Iar când aveam zece ani, din greșeală m-a învățat prima înjurătură. *Rahat*, apropo. Iar altădată m-a învățat cum să învârt clătitele în aer, pentru că, deși eram praf la capitolul ăsta, eram și prea încăpățânată să las pe altcineva să o facă.

Ravi: Era un profesor bun.

Pip: Și în primul meu an la școală, doi tipi se luau de mine pentru că tatăl meu este nigerian. Iar Sal a văzut. A venit și doar a zis pe un ton foarte calm: „Când voi doi veți fi exmatriculați pentru agresiune, amintiţi-vă că următoarea școala generală este la o jumătate de oră distanță, asta dacă o să fiți acceptați acolo. O să începeți de la zero la o școală complet nouă, gândiți-vă la asta". Nu s-au mai luat niciodată de mine. Iar după, Sal mi-a dat batonul lui de KitKat ca să mă înveselească. De atunci, eu... ei bine, nu contează.

Ravi: Hei, haide, spune-mi acum! Eu te-am lăsat să mă intervievezi, chiar dacă brioșele tale în chip de mită au gust de brânză.

Pip: De atunci, a fost un adevărat erou pentru mine. Pur și simplu nu îmi vine să cred că el a făcut-o.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 08/08/2017

Jurnal – Intrarea 5

Tocmai mi-am petrecut două ore cercetând asta: cred că mă pot adresa poliției din Thames Valley pentru a solicita o copie a interviului cu Sal, invocând Legea libertății de informare.

Există câteva situații în care divulgarea unor astfel de date este interzisă, respectiv dacă materialul cerut face parte dintr-o investigație în desfășurare sau dacă ar încălca legile cu privire la protecția datelor personale prin dezvăluirea de informații despre persoane aflate în viață. Dar Sal este decedat, așadar sunt sigură că autoritățile nu ar avea niciun motiv să nu accepte. De asemenea, o să văd dacă pot face rost și de alte dosare ale poliției cu privire la cazul dispariției lui Andie Bell.

Pe de altă parte, nu-mi pot scoate din cap lucrurile pe care mi le-a zis Ravi despre Jason Bell. Cum că, inițial, Sal a crezut că Andie a fugit pentru a pedepsi pe cineva și că relația cu tatăl ei era una mai încordată.

Jason și Dawn Bell au divorțat la scurt timp după ce a fost emis certificatul de deces al lui Andie (ăsta e un lucru știut în Little Kilton, care mi-a fost confirmat după o mică investigație pe Facebook). Jason s-a mutat, iar în momentul de față locuiește într-un oraș aflat cam la 15 minute distanță de aici. După divorț, nu a durat prea mult timp până să înceapă să apară în poze cu o domnișoară blondă și drăguță care pare puțin cam prea tânără pentru el. S-ar părea chiar că sunt și căsătoriți.

M-am uitat ore întregi la videoclipuri pe Youtube, la primele conferințe de presă după ce a dispărut Andie. Nu pot să cred că nu am remarcat asta înainte, dar e ceva ciudat în legătură cu Jason. Modul în care o strânge cam tare de braț pe soția lui atunci când aceasta începe să plângă din cauza lui Andie, modul în care își vâră umărul în fața ei ca să o poată împinge departe de microfoane în momentul în care stabilește că ea a zis prea

multe. Și vocea aceea puțin forțată atunci când zice: „Andie, te iubim atât de mult!" și „Te rog, vino acasă, nu o să pățești nimic". Modul în care Becca Bell, sora lui Andie, se înmoaie sub privirea lui. Știu că ăsta nu e *detectivul obiectiv* din mine, dar e ceva anume în ochii lui – o răceală – care mă îngrijorează.

Și apoi am remarcat LUCRUL CEL MAI IMPORTANT. Luni seara, 23 aprilie, la conferința de presă, Jason Bell trântește asta: „Noi doar ne vrem fata înapoi. Suntem distruși și nu știm ce să mai facem. Dacă știți unde e, vă rog să-i spuneți să sune acasă ca să ne convingem că e în siguranță. Andie ***a fost*** o prezență atât de însuflețită în casa noastră, e prea liniște fără ea".

Da. A zis că a fost. ***A FOST***. LA TIMPUL TRECUT. Și asta a avut loc înainte să se întâmple toate chestiile cu Sal. În acest punct, toată lumea credea că Andie e încă în viață. Dar Jason Bell a zis: A FOST.

A fost asta doar o greșeală inocentă sau a folosit timpul trecut pentru că deja știa că fiica lui era moartă? Oare pe Jason Bell l-a luat gura pe dinainte?

Din ce pot spune eu, Jason și Dawn au fost la o petrecere în acea noapte, iar Andie ar fi trebuit să-i ia cu mașina. Ar fi putut el să plece de la petrecere la un moment dat? Și dacă nu, chiar dacă are un alibi serios, asta nu înseamnă că nu poate fi implicat cumva în dispariția lui Andie.

Dacă ar fi să mă gândesc la *Persoane suspecte*, cred că numele lui Jason Bell ar fi cap de listă.

<u>Persoane suspecte</u>

Jason Bell

Capitolul cinci

Ceva era ciudat, ca și cum aerul din încăpere era stătut sau ca și cum se îngroșa din ce în ce mai tare, până a ajuns să capete consistența unor cheaguri gelatinoase. Nu mai simțise niciodată asta, chiar dacă o cunoștea pe Naomi de ani de zile.

Pip i-a zâmbit liniștitor și a făcut o glumă despre părul lui Barney agățat de colanții ei. Naomi a schițat un zâmbet, trecându-și degetele prin părul blond și ondulat.

Fetele se aflau în biroul lui Elliot Ward. Pip stătea pe scaunul de la birou, iar Naomi, în fața ei, pe fotoliul îmbrăcat în piele vișinie. Naomi nu se uita la Pip, în schimb, se holba la cele trei tablouri de pe peretele din fața ei. Trei picturi gigantice, pe pânză, cu familia, imortalizată pe vecie în imagini multicolore. Părinții ei plimbându-se prin păduri îmbrăcate în culorile toamnei, Elliot bând dintr-o ceașcă aburindă și micuța Naomi, împreună cu Cara, dându-se într-un leagăn. Mama ei le pictaseră când era pe moarte, ultima ei amprentă asupra lumii acesteia. Pip știa cât de importante erau aceste tablouri pentru familia Ward și modul în care se uitau la ele în cele mai fericite, dar și în cele mai grele momente ale lor. Cu toate că și-a amintit că, într-o vreme, aici se aflau mult mai multe picturi; dar poate că Elliot le păstra în depozit ca să le dea fetelor atunci când acestea creșteau și se mutau la casele lor.

Pip știa că Naomi făcea terapie de când îi murise mama, cu șapte ani în urmă. Știa și faptul că reușise cu greu să treacă peste starea ei de anxietate, așa, la limită, doar cât să absolve

facultatea. Însă acum câteva luni, pe când era la Londra, avusese un atac de panică în timpul în timp ce se afla la muncă, așa că își dăduse demisia și se mutase înapoi cu tatăl și cu sora ei.

Naomi era sensibilă, iar Pip se străduia cât de mult putea să nu o rănească. Cu coada ochiului a observat cronometrul aplicației pentru înregistrare vocală.

— Deci, poți să îmi spui ce făceați toți acasă la Max în acea noapte? a întrebat ea cu blândețe.

Naomi și-a mutat privirea spre genunchi.

— Hm, pur și simplu am băut, am vorbit și ne-am jucat pe Xbox, nimic ieșit din comun.

— Ați făcut și poze în acea noapte? Sunt câteva și pe Facebook.

— Da, am făcut niște poze ridicole. Dar doar ne prosteam, serios, a zis Naomi.

— Totuși, nu e nicio poză cu Sal din acea noapte.

— Nu, așa este. Presupun că a plecat înainte să începem să le facem.

— Sal se comporta ciudat înainte să plece? a întrebat Pip.

— Hm, eu... Nu, nu mi s-a părut asta.

— Dar măcar a zis ceva despre Andie?

— Eu, ăăă... Da, poate că a zis ceva, a îngăimat Naomi și s-a foit puțin în fotoliu, iar tapițeria a scos un zgomot cam ciudat, unul pe care fratele mai mic al lui Pip l-ar fi considerat tare amuzant, iar în alte circumstanțe l-ar fi considerat și ea astfel.

— Ce a zis despre ea? a întrebat Pip.

— Hm...

Naomi a făcut o mică pauză, zgândărindu-și cuticula ruptă de la degetul mare.

— El, ei bine... Cred că aveau o neînțelegere. Sal a zis că avea de gând să nu mai discute cu ea pentru o vreme.

— De ce?

— Nu-mi amintesc foarte exact. Dar Andie era... era o tipă de coșmar. Întotdeauna se lua la harță cu Sal, chiar și din cele mai neînsemnate motive. Sal însă prefera să o trateze cu tăcere, decât să se certe.

— Și cam care erau motivele pentru care se certau?

— Dintre cele mai stupide. De exemplu, pentru că el nu îi scria înapoi suficient de repede. Lucruri din astea. Eu... eu nu i-am zis-o niciodată, dar întotdeauna am crezut că Andie era o pacoste. Însă dacă i-aș fi zis ceva, nu știu, poate că toată situația ar fi luat un alt curs.

Uitându-se la fața îndurerată a lui Naomi și la tremurul buzei ei de sus, Pip și-a dat seama că trebuia să iasă din situația bizară în care se aflau, și asta înainte ca Naomi să se închidă cu totul în ea.

— Și, în seara aia, a zis cumva Sal că ar pleca mai devreme?

— Nu, n-a zis nimic.

— Și cam pe la ce oră a plecat de la Max?

— Suntem destul de siguri că era cam pe la ora 22:30.

— Și a zis ceva înainte să plece?

Naomi s-a foit din nou și a închis ochii pentru moment. Pleoapele îi erau atât de încordate, încât Pip putea să vadă cum vibrează, chiar și din partea cealaltă a camerei.

— Da, a zis. A zis doar că nu se simțea în apele lui și că avea de gând să meargă acasă să se culce.

— Iar tu pe la ce oră ai plecat de acolo?

— Eu nu am plecat, eu... eu și Millie am rămas peste noapte în camera de oaspeți. Dimineață a venit tata și m-a luat.

— La ce oră ai mers la culcare?

— Cred că era cu puțin înainte de 00:30. Nu sunt foarte sigură, totuși.

Dintr-odată, o serie de bubuituri în ușă, iar Cara și-a vârât imediat capul înăuntru, urlând în momentul în care cocul ei ciufulit s-a prins în toc.

— Cară-te! Înregistrez! a expediat-o Pip.

— Scuze, urgență, două secunde! a zis Cara, zăbovind în ușă precum un cap plutitor. Unde naiba au dispărut toți biscuiții Jammie Dodger?

— Nu știu.

— L-am văzut ieri pe tata cum a desfăcut un pachet, unde au dispărut?

— Nu știu, întreabă-l!

— Încă nu s-a întors.

— Cara! a zis Pip ridicând din sprâncene.

— Da, scuze, mă car! a zis ea, desprinzându-și părul și închizând ușa în urma ei.

— Hm, bine, a zis Pip, încercând să revină la punctul în care rămăseseră înainte de a fi întrerupte. Așadar, când ai auzit prima dată că a dispărut Andie?

— Cred că Sal mi-a dat mesaj sâmbătă, spre finalul dimineții.

— Și unde te-ai gândit că ar putea fi?

— Nu știu, a ridicat Naomi din umeri; Pip nu era sigură dacă o mai văzuse făcând asta. Andie era tipul de fată care cunoștea o mulțime de oameni. M-am gândit că, nedorind să fie găsită, o fi ieșit cu ceva prieteni pe care nu îi știam.

Cu ochii în notițele ei, Pip a inspirat adânc, pregătindu-se pentru ce urma; trebuia să lanseze cu multă grijă următoarea întrebare.

— Poți să îmi zici când, mai exact, te-a rugat Sal să minți poliția în legătură cu ora la care a plecat el de la Max?

Naomi a dat să vorbească, însă părea că nu își găsea cuvintele. O liniște profundă și posomorâtă a pus stăpânire pe micuța încăpere. Pip își putea auzi bătăile inimii.

— Hm, a zis Naomi în cele din urmă, cu vocea puțin schimbată. Noi ne-am dus pe acolo sâmbătă seara să vedem ce face. Și vorbeam despre ce s-a întâmplat, iar Sal a zis că avea emoții deoarece poliția îl luase deja la întrebări. Și deoarece el era iubitul ei, a crezut că ar putea figura pe lista suspecților. Așa că ne-a întrebat dacă ne-ar deranja să zicem că a plecat puțin mai târziu de la Max, cam pe la 00:15, astfel încât polițiștii să nu îl mai suspecteze și să se concentreze asupra operațiunilor de căutare. Nu era... Nu mi s-a părut ceva greșit pe atunci. Am crezut doar că încerca să fie rațional și să pună umărul în felul lui la găsirea lui Andie.

— Și ți-a zis pe unde a fost între 22:30 și 00:50?

— Ăăă... Nu-mi amintesc. Nu, probabil că nu a făcut-o.

— Dar tu nu l-ai întrebat? Nu ai vrut să știi?

— Pip, chiar nu îmi amintesc. Scuze! s-a smiorcăit fata.

— E în regulă.

Pip și-a dat seama că, la ultima întrebare, se aplecase mult în față; și-a aranjat notițele și s-a lăsat din nou pe spate.

— Deci, poliția te-a sunat duminică, nu? Iar tu le-ai zis că Sal a plecat de la Max pe la 00:15?

— Da.

— Și atunci de ce marți ați hotărât toți patru să spuneți polițiștilor că alibiul lui Sal era fals?

— Pentru că... Pentru că am avut mai mult timp să ne gândim la asta și ne-am dat seama că puteam da de necaz din cauza minciunii. Niciunul din noi nu a crezut vreo secundă că Sal a fost implicat în ceea ce i s-a întâmplat lui Andie, așa că nu am văzut nicio problemă în a spune adevărul poliției.

— Ai discutat și cu ceilalți trei că aveai de gând să faci asta?

— Da, ne-am sunat unii pe alții în acea seară de luni și ne-am pus de acord.

— Dar nu i-ați spus și lui Sal că aveați de gând să vorbiți cu poliția, nu?

— Ăăă, a zis ea, trecându-și din nou cu mâinile prin păr. Nu, nu voiam să se supere pe noi.

— În regulă, ultima întrebare, a zis Pip în timp ce se uita cum Naomi se încruntase într-un mod foarte evident. Crezi că Sal a ucis-o pe Andie în acea noapte?

— Nu Sal pe care îl știam eu. Era cel mai tare, era cea mai drăguță persoană. Întotdeauna pus pe șotii și făcându-i pe oameni să râdă. Și se comporta foarte frumos și cu Andie, chiar dacă, poate, nu merita asta. Așa că nu știu ce s-a întâmplat sau dacă el a făcut-o, dar vreau să cred că nu el e vinovatul.

— Bine, gata! a zâmbit Pip, apăsând pe butonul *Stop* al aplicației. Îți mulțumesc foarte mult pentru că faci asta, Naomi! Știu că nu e ușor.

— E în regulă, a dat fata din cap și s-a ridicat din fotoliu, iar tapițeria a scârțâit sub greutatea picioarelor ei.

— Stai, încă ceva! a zis Pip. Max, Jake și Millie sunt prin oraș ca să-i pot intervieva?

— Ah, Millie e în afara rețelei, călătorește prin Australia, iar Jake locuiește cu iubita lui în Devon, tocmai au devenit părinți. Max e în Kilton, tocmai a terminat masterul și s-a întors ca să își caute slujbă, exact ca mine.

— Crezi că s-ar supăra dacă i-aș pune câteva întrebări? a întrebat Pip.

— O să îți dau numărul lui și îl poți întreba chiar tu! a răspuns Naomi în timp ce îi ținea ușa biroului deschisă.

În bucătărie au văzut-o pe Cara, care încerca să bage în gură două felii de pâine prăjită deodată, și pe Elliot, îmbrăcat într-o cămașă pastelată galbenă, care tocmai venise acasă și curăța blaturile. În momentul în care le-a auzit, s-a întors spre ele. Luminile din tavan îi scoteau în evidență firele cărunte din părul șaten și se reflectau în ochelarii lui cu ramă groasă.

— Gata, fetelor? a zâmbit amabil. V-ați încadrat perfect, tocmai ce am luat ceainicul de pe foc.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 12/08/2017

Jurnal – Intrarea 7

Tocmai m-am întors de la Max Hastings. M-am simțit destul de ciudat să mă aflu acolo; era ca și cum reconstituiam scena crimei; locul arată exact ca în pozele de pe Facebook pe care le-a făcut Naomi în acea noapte fatidică de acum cinci ani. *Acea noapte* care a schimbat pe veci orașul. Max e la fel: înalt, cu părul vâlvoi și blond, gura puțin cam mare pentru fața lui îngustă și cumva fițos. A zis că își amintește de mine, iar asta a fost drăguț.

După ce am vorbit cu el... nu știu, nu-mi pot da seama, dar cred că se petrece ceva anume. Ori unul din prietenii lui Sal nu-și amintește bine acea noapte, ori minte. Dar de ce?

Transcrierea interviului cu Max Hastings

Pip: În regulă, înregistrăm. Deci, Max, ai 23 de ani, nu?

Max: Greșit, de fapt. Fac 25 cam într-o lună.

Pip: Ah!

Max: Da, când aveam șapte ani am avut leucemie și am lipsit mult de la școală, așa că a trebuit să repet un an. Știu, sunt un băiat minune!

Pip: Habar n-am avut.

Max: Îți pot da un autograf mai târziu.

Pip: Bine, să trecem direct la subiect, poți să descrii cum era relația dintre Sal și Andie?

Max: Era OK. Nu era iubirea secolului sau ceva de genul. Dar amândoi credeau despre celălalt că arată bine, așa că presupun că a mers.

Pip: Nu era ceva mai mult de atât?

Max: Nu știu, nu am băgat niciodată în seamă iubirile din liceu.

Pip: Deci cum a început relația lor, mai exact?

Max: S-au îmbătat și s-au agățat pe la o petrecere, într-o noapte de Crăciun. Și a tot continuat de acolo.

Pip: Aia a fost – cum sunt numite – ah, o petrecere-catastrofă?

Max: Sfinte Sisoe! Am și uitat că obișnuiam să numim „catastrofe" petrecerile noastre de acasă. Știi de ele?

Pip: Da! Lumea de la școală încă le mai practică; se pare că au devenit un fel de tradiție. Legenda spune că tu ai fost inițiatorul.

Max: Poftim? Puștii încă dau petreceri dezastruoase acasă și le numesc catastrofe? Ce tare! Mă simt ca un zeu! Încă mai fac triatloane?

Pip: Nu am participat niciodată la așa ceva. Oricum, ai cunoscut-o pe Andie înainte ca ea să fie într-o relație cu Sal?

Max: Da, puțin, de la școală și de la catastrofe. Câteodată mai vorbeam, da. Dar nu am fost niciodată prieteni adevărați, nu o cunoșteam prea bine. Era mai mult o cunoștință.

Pip: Bine, deci, vineri, 20 aprilie, când toată lumea era acasă la tine, îți amintești dacă Sal se comporta ciudat?

Max: Nu chiar. Poate că era cam tăcut, dacă e să zic ceva.

Pip: Îți amintești să te fi întrebat de ce?

Max: Nu, eram cam amețit de la băutură.

Pip: Și în acea noapte, Sal a pomenit ceva de Andie?

Max: Nu, nu a menționat-o nici măcar o dată.

Pip: Nu a zis că erau certați sau...

Max: Nu, pur și simplu nu a adus-o în discuție.

Pip: Cât de bine îți amintești acea noapte?

Max: Mi-o amintesc pe toată. Mi-am petrecut cea mai mare parte din ea jucând *Call of Duty* cu Jake și Millie. Îmi amintesc pentru că Millie vorbea despre egalitate și lucruri din astea, și nu a câștigat nici măcar o dată la joc.

Pip: Asta s-a întâmplat după ce a plecat Sal?

Max: Da, a plecat chiar devreme.

Pip: Unde era Naomi când tu te jucai?

Max: Lipsea din peisaj.

Pip: Lipsea? Nu era acolo?

Max: Ăăă, nu... ăăă... s-a dus sus pentru puțin timp.

Pip: Singură? Făcând ce?

Max: Nu știu. Trăgând un pui de somn. La budă. Naiba știe!

Pip: Cam cât timp?

Max: Nu-mi amintesc.

Pip: Bine, iar când Sal a plecat, a zis ceva?

Max: Nu chiar. A ieșit în liniște. Pe atunci nici nu am observat că a plecat.

Pip: Dar în seara următoare, după ce ai aflat că Andie lipsea, te-ai dus să-l vezi pe Sal?

Max: Da, deoarece ne-am dat seama că probabil era destul de supărat.

Pip: Și cum v-a rugat pe toți să mințiți ca să-i oferiți un alibi?

Max: Pur și simplu a zis-o. A zis că pare destul de nașpa pentru el și ne-a întrebat dacă l-am putea ajuta, schimbând puțin ora. Nu a fost mare scofală. Nu a zis: *oferiți-mi un alibi*. Nu a fost așa! A fost doar o favoare pentru un prieten.

Pip: Crezi că Sal a ucis-o pe Andie?

Max: El trebuie să o fi făcut, nu-i așa? În cazul în care vrei să mă întrebi dacă-l consider pe prietenul meu capabil să ucidă, răspunsul ar fi „Nicio șansă". El era precum o mătușică dulce. Dar el a făcut-o, deoarece, știi tu, sânge și alte chestii. Iar singurul motiv pentru care s-ar fi sinucis vreodată, cred eu, e doar dacă ar fi făcut ceva cu adevărat greșit. Deci, totul se potrivește, din păcate.

Pip: Bine, mulțumesc, astea au fost toate întrebările mele!

Există câteva neconcordanțe între cele două versiuni ale evenimentelor. Naomi a zis că Sal a vorbit despre Andie și despre faptul că aveau o neînțelegere. Max zice că nu a menționat-o nici măcar o dată. Naomi zice că Sal le-a spus tuturor că pleacă mai devreme acasă deoarece nu „se simțea în apele lui". Max zice că e ieșit în liniște.

Bineînțeles, eu le cer să-și amintească de o noapte de acum cinci ani. Anumite scăpări sunt de așteptat. De asemenea, ar putea fi un exemplu al efectului Rashomon: „efectul percepției subiective a amintirilor, unde aceluiași eveniment indivizi diferiți atribuie interpretări contradictorii"[1].

Apoi mai e și acest lucru pe care l-a zis Max, cum că Naomi lipsea din peisaj. Deși a adăugat că nu-și amintea cât timp fusese plecată, a spus că și-a petrecut „majoritatea" nopții cu Millie și Jake și că, în special atunci când se jucau, Naomi nu a fost acolo. Să zicem doar că pot deduce de aici că fata a fost „la etaj" pentru cel puțin o oră. Dar de ce? De ce ar fi stat singură la etaj în casa lui Max în loc să își petreacă timpul cu prietenii ei?

[1] www.psychologyterms.org.uk/the-rashomon-effect

Doar dacă lui Max tocmai i-a scăpat că în acea noapte Naomi a părăsit casa pentru o vreme și încearcă să o acopere.

Nu-mi vine să cred că chiar o să scriu asta, dar încep să fiu tot mai convinsă de faptul că Naomi a avut ceva de-a face cu povestea cu Andie. O știu de unsprezece ani. Mi-am trăit aproape întreaga viață considerând-o un fel de soră mai mare și încercând să învăț cum să devin ca ea. Naomi e bună la suflet; e genul de persoană care ți-ar oferi un zâmbet încurajator atunci când ești prins la mijloc și nimeni nu te mai ascultă. E echilibrată, delicată, calmă. Dar ar putea oare să fie instabilă? O are în sânge să fie violentă?

Nu știu, am mers cam departe. Dar mai e și chestia pe care a zis-o Ravi, că Naomi era îndrăgostită de fratele lui. E destul de clar și din răspunsurile ei faptul că nu prea o plăcea pe Andie. Iar interviul cu ea a fost atât de ciudat, atât de tensionat! Știu că i-am cerut să scoată la iveală niște amintiri neplăcute, dar la fel i-am cerut și lui Max, iar pentru el a fost doar o adiere. Și apoi, din nou... Interviul cu Max a fost *prea* ușor? A fost doar puțin rece?

Nu știu ce să cred și nici ce să fac, imaginația mea tocmai a luat-o razna și îmi arată degetul mijlociu. În momentul de față îmi imaginez o scenă: Naomi o ucide pe Andie într-o criză de gelozie. Sal e zăpăcit și distrus după ce surprinde momentul crimei. Prietena lui cea mai bună i-a ucis iubita. Dar lui încă-i pasă de Naomi, așa că o ajută să scape de cadavrul lui Andie și se pun de acord să nu vorbească niciodată despre asta. Însă teribila vină pe care o simte din cauza a ceea ce a făcut nu îi dă pace. Singura scăpare la care se poate gândi e moartea.

Sau poate că fac din țânțar armăsar?

Cel mai probabil. Oricum, cred că și ea trebuie să ajungă pe listă.

Am nevoie de o pauză.

<u>Persoane suspecte</u>

Jason Bell
Naomi Ward

Capitolul şase

— Bine, acum mai avem nevoie doar de mazăre congelată, roșii și sfoară, a zis Leanne, mama lui Pip, ținând lista de cumpărături la un braț distanță ca să poată descifra mâzgăliturile lui Victor.

— Acolo scrie pâine, a zis Pip.

— Ah, da, ai dreptate, a chicotit Leanne. Ne-ar fi ieșit niște sandviciuri foarte interesante săptămâna asta!

— Ochelari? a întrebat Pip, apoi a apucat o franzelă ambalată de pe raft și a aruncat-o în coșul de cumpărături.

— Nu, încă nu mă dau bătută. Ochelarii mă fac să par bătrână, a zis Leanne, deschizând un congelator.

— E în regulă, ești deja, a zis Pip, motiv pentru care s-a trezit lovită cu o pungă de mazăre congelată peste braț.

În timp ce ea se prefăcea că moare într-un mod teatral din cauza rănii fatale produse de punga cu mazăre, l-a surprins cum se uită la ea. Îmbrăcat cu un tricou alb și cu blugi. Râzând încet cu mâna la gură.

— Ravi! a zis ea, traversând raionul spre el. Bună!

— Bună, a zâmbit băiatul, scărpinându-se la ceafă, întocmai așa cum crezuse ea că o să facă.

— Nu te-am mai văzut pe aici.

Aici era singurul supermarket din Little Kilton, micuț și ascuns îndărătul stației.

— Da, de obicei ne facem cumpărăturile în afara orașului, dar a intervenit criza laptelui, a explicat el, ridicând o sticlă cu lapte semidegresat.

— Ei bine, dacă ți-ai bea ceaiul negru simplu...

— Nu o să trec niciodată de partea întunecată, a zis Ravi, uitându-se în sus, în timp ce mama lui Pip se apropia cu coșul plin.

El i-a zâmbit.

— Ah, mamă, el e Ravi, l-a prezentat Pip. Ravi, ea e mama mea, Leanne.

— Încântat să vă cunosc, a zis Ravi, ducându-și sticla de lapte la piept și întinzând mâna dreaptă.

— Și eu, a răspuns Leanne, scuturându-i mâna. De fapt, noi ne-am mai întâlnit. Eu sunt agentul care a vândut casa pentru părinții tăi, Doamne, cred că au trecut vreo cincisprezece ani de atunci. Îmi amintesc că aveai doar vreo cinci ani și purtai o pijama cu Pikachu cu o fustă tutu.

Ravi s-a îmbujorat. Pip și-a stăpânit hohotul de râs până când a observat că zâmbea și el.

— Puteți să credeți că moda aceea nu a prins niciodată la public? a chicotit el.

— Da, ei bine, nici opera lui Van Gogh nu a fost apreciată la vremea ei, a comentat Pip în timp ce se îndreptau cu toții spre casa de marcat.

— Mergi tu înaintea noastră, i-a făcut semn din cap Leanne lui Ravi. La noi o să dureze mai mult.

— Ah, serios? Mulțumesc!

Ravi a ajuns în dreptul casei de marcat și i-a oferit vânzătoarei un zâmbet perfect. A așezat laptele pe bandă și a zis:

— Doar ăsta, vă rog!

Pip o analiza pe vânzătoare, observându-i ridurile de pe chipul cuprins de dezgust. Femeia a cercetat laptele, holbându-se apoi la Ravi cu o privire rece și nocivă. Din fericire, la modul serios, privirile de genul ăsta nu pot ucide. Ravi se uita în jos, la pantofi, ca și cum nu băgase de seamă, dar Pip știa că o făcuse.

Un instinct primar s-a răscolit parcă în interiorul lui Pip. Ceva care până și în acea fază de început se simțea precum greața, însă apoi s-a agravat și a tot crescut până când i-a ajuns în gât.

— O liră și patruzeci și opt, a scuipat vorbele domnișoara de la casă.

Ravi a scos o bancnotă de cinci lire, iar în momentul în care a încercat să i-o dea, femeia s-a cutremurat și și-a retras rapid mâna. Bancnota a picat pe podea, iar Pip a luat foc.

— Hei! a zis ea tare, mergând apăsat până lângă Ravi. Ai cumva o problemă?

— Pip, nu! a zis încet Ravi.

— Scuză-mă, Leslie! i-a citit Pip numele de pe ecusonul dreptunghiular într-un mod disprețuitor. Am întrebat dacă ai vreo problemă.

— Da, a zis femeia, nu vreau să mă atingă.

— Cred că nu e o exagerare dacă zic că nici el nu vrea să îl atingi. Leslie, prostia e contagioasă!

— O să îmi sun șeful!

— Da, da, așa să faci! Iar eu o să îi ofer o mostră a reclamațiilor pe care le voi trimite prin e-mail către sediul vostru central!

Ravi a pus bancnota de cinci lire pe tejghea, a luat laptele și s-a îndreptat tăcut spre ieșire.

— Ravi?

Pip l-a strigat, însă el a ignorat-o.

— Uau! a exclamat mama lui Pip și a pășit în față, cu mâinile ridicate ca și cum s-ar preda, în timp ce s-a apropiat ca să se strecoare între Pip și Leslie, acum roșie la față.

Pip s-a întors pe călcâie, cu pantofii scârțâindu-i pe podeaua bine lustruită. Dar înainte să ajungă la ușă, a mai zis:

— Ah, Leslie, tu chiar trebuie să te vezi cu cineva care să te facă să scapi de expresia aia de nemernică pe care o ai.

Afară, l-a zărit pe Ravi la aproximativ zece metri distanță, îndreptându-se în pas rapid către poalele dealului. Pip, care de obicei nu fugea pentru nimic în lume, a alergat ca să-l ajungă din urmă.

— Te simți bine? a întrebat fata, pășind în fața lui.

— Nu, a răspuns el și a ocolit-o, văzându-și în continuare de drum în timp ce sticla uriașă de lapte se bălăngănea în toate părțile.

— Am făcut ceva greșit?

Ravi s-a întors, cu ochii lui negri scânteind. A zis:

— Uite, nu am nevoie de vreo puștoaică pe care abia o cunosc să îmi poarte bătăliile. Eu nu sunt problema ta, Pippa, nu încerca să mă faci să fiu problema ta. Nu o să reușești decât să înrăutățești lucrurile.

El a continuat să meargă, iar Pip l-a urmărit cu privirea până când umbra copertinei unei cafenele l-a estompat și l-a făcut nevăzut. Stând acolo, gâfâind, a simțit cum furia se retrăgea în locul în care fierbea la foc mic. S-a simțit goală pe dinăuntru în momentul în care aceasta a părăsit-o.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 18/08/2017

Jurnal – Intrarea 8

Să nu spună nimeni că Pippa Fitz-Amobi nu este o oportunistă atunci când vine vorba de interviuri. Astăzi am fost din nou acasă la Cara, cu Lauren, băieții ni s-au alăturat mai târziu, deși au insistat ca meciul de fotbal să meargă pe fundal. Tatăl Carei, Elliot, povestea ceva atunci când mi-am amintit: îl cunoștea destul de bine pe Sal, căci acesta îi fusese elev, nu doar prietenul fiicei sale. Am evaluat deja caracterele prietenilor și fratelui lui Sal (mă refer la cei din generația lui), dar m-am gândit că e posibil că tatăl Carei să aibă niște instincte adulte mai aprofundate. Elliot a acceptat să facă asta; nu prea i-am dat de ales.

Transcrierea interviului cu Elliot Ward

Pip: Deci, câți ani i-ați fost profesor lui Sal?

Elliot: Hm, să vedem... Am început să predau la Kilton Grammar în 2009. Salil a fost în una dintre primele grupe pentru certificatul general de educație secundară, așadar... cam trei ani întregi, cred. Da.

Pip: Deci Sal a ales istorie pentru avansați pentru certificatul general de educație secundară?

Elliot: Ah, nu doar asta, Sal spera să studieze istoria la Oxford. Nu știu dacă îți amintești, Pip, dar înainte să încep să predau la liceu, ca să pot fi mai mult în preajma lui Isobel atunci când a fost bolnavă, eram profesor asociat la Oxford. Am predat istorie.

Pip: Ah, da!

Elliot: Deci, de fapt, în toamna acelui an, înainte să se întâmple ce s-a întâmplat, am petrecut mult timp cu Sal. L-am ajutat cu declarația personală înainte să își depună dosarul pentru facultate. Atunci când a obținut un interviu pentru Oxford, eu l-am ajutat să se pregătească pentru el, atât la școală, cât și în afara acesteia. Era un copil atât de strălucit! Un adevărat geniu. De asemenea, a primit și o ofertă din partea lor. În momentul în care Naomi mi-a zis asta, i-am cumpărat o felicitare și niște ciocolată.

Pip: Să înțeleg că Sal era foarte inteligent?

Elliot: O da, absolut! Un tânăr foarte, foarte inteligent. O tragedie incredibilă ce s-a întâmplat la final. Două tinere vieți pierdute astfel! Sal ar fi obținut doar note mari, fără îndoială.

Pip: Ați avut vreo oră cu Sal, luni, după ce a dispărut Andie?

Elliot: O, Doamne! Cred că am avut. Da, deoarece îmi amintesc că după am vorbit cu el și l-am întrebat dacă se simțea bine, având în vedere ce s-a întâmplat. Așa că da, am avut.

Pip: Și ați observat dacă se comporta ciudat?

Elliot: Ei bine, depinde de ce anume înseamnă ciudat pentru tine. Întreaga școală se purta ciudat în acea zi; unul din patru elevi lipsea, iar povestea era peste tot la știri. Cred că îmi amintesc să îl fi văzut puțin cam tăcut, poate că puțin înlăcrimat din cauza întregii situații. Cu siguranță părea îngrijorat.

Pip: Îngrijorat pentru Andie?

Elliot: Da, posibil.

Pip: Dar marți, ziua în care s-a sinucis. Vă amintiți să-l fi văzut la școală în acea dimineață la un moment dat?

Elliot: Eu... nu, pentru că în acea zi mi-am luat concediu medical. Am prins un microb, așa că dimineață am

lăsat fetele la școală și apoi am stat acasă. Nu am aflat până după-amiază, când m-au sunat cei de la școală în legătură cu alibiul lui Naomi/Sal și mi s-a spus că poliția i-a interogat. Deci, ultima dată când l-am văzut pe Sal a fost în acea zi de luni, la oră.

Pip: Și credeți că Sal a ucis-o pe Andie?

Elliot: (Oftează) Înțeleg cât de ușor e să te convingi că nu el a făcut-o, era un copil atât de drăguț! Dar, având în vedere dovezile, nu văd cum ar putea lucrurile să stea altfel. Deci, chiar dacă mi se pare aiurea, presupun că el a făcut-o. Nu există altă explicație.

Pip: Dar Andie Bell? I-ați predat și ei?

Elliot: Nu, ei bine, hm, ba da, era în aceeași grupă de istorie cu Sal, deci i-am predat și ei în acel an. Dar ea nu a studiat istoria mai departe, așa că mi-e teamă că nu am cunoscut-o chiar atât de bine.

Pip: Bine, mulțumesc! Acum vă puteți întoarce la curățat cartofi.

Elliot: Mulțumesc pentru permisiune!

Ravi nu menționase că Sal primise o ofertă de la Oxford. Probabil că există mai multe lucruri pe care nu mi le-a spus despre Sal, dar nu sunt sigură că va mai vorbi vreodată cu mine. Nu după ce s-a întâmplat acum câteva zile. Nu am vrut să-l rănesc, încercam doar să ajut. Poate că ar trebui să merg și să îmi cer scuze? Probabil însă că îmi va trânti ușa în nas.

[Dar oricum, nu pot lăsa asta să mă distragă, nu din nou.]

Dacă Sal era atât de inteligent și de dornic să meargă la Oxford, atunci de ce dovada care l-a legat de uciderea lui Andie a fost atât de evidentă? Și ce dacă nu a avut un alibi pentru timpul în care Andie a dispărut? Era suficient de înțelept ca să scape, asta e sigur.

PS: jucam Monopoly cu Naomi și... poate că am reacționat cam violent. Încă e pe lista cu persoanele suspecte, dar e o criminală? Nicio șansă! Fata asta refuză să pună căsuțe pe planșă chiar și atunci când are două albastre închise, deoarece crede că e un lucru urât. Eu o fac ori de câte ori pot și râd atunci când alții îmi pică în capcana morții. Până și eu am un instinct de criminal mai dezvoltat decât Naomi.

Capitolul șapte

În următoarea zi, Pip citea încă o dată cererea pe care urma să o trimită poliției din Thames Valley. Camera ei era călduroasă, aerul, stătut, iar razele soarelui păreau captive acolo, cu ea, chiar dacă a deschis larg geamul ca să se răcorească.

A auzit câteva bătăi la ușa de la intrarea în casă, de la parter, chiar când își aproba verbal propriul e-mail:

— Da, e bine! a spus și a apăsat pe butonul *Trimite.*

Micul click care a început așteptarea celor douăzeci și două de zile lucrătoare legale. Pip ura să aștepte. Și era sâmbătă, deci practic trebuia să aștepte ca să înceapă să aștepte.

— Pip! s-a auzit vocea lui Victor de la parter. E pentru tine.

Cu fiecare pas pe care îl făcea în jos pe scări, aerul devenea din ce în ce mai proaspăt, din dormitorul ei, cu o căldură precum cea a primului inel din iad, într-un mediu chiar ușor de suportat. După ce a coborât scările, s-a întors imediat spre ușă, iar o șosetă i-a alunecat de-a lungul podelei din stejar, însă s-a oprit imediat atunci când l-a văzut pe Ravi Singh. Vorbea entuziasmat cu Victor. Fața i-a luat foc.

— Ăă, bună! a zis Pip, apropiindu-se de ei.

Niște lovituri rapide de gheare pe podeaua din lemn s-au auzit din spatele ei, iar Barney a trecut glonț pe lângă ea și a ajuns primul, sărind cu botul înspre abdomenul lui Ravi.

— Nu, Barney, stai jos! a țipat Pip, grăbindu-se să-l ajungă din urmă. Scuze, e puțin prea prietenos!

— Nu așa se vorbește despre tatăl tău, a zis Victor.

Pip s-a uitat la el și a ridicat din sprâncene.

— Am înțeles, am înțeles, am înțeles, a zis el, plecând de acolo și intrând în bucătărie.

Ravi s-a aplecat să-l mângâie pe Barney, a cărui coadă se lovea ritmic de gleznele lui Pip.

— De unde știi unde locuiesc? a întrebat Pip.

— I-am întrebat pe agenții imobiliari cu care lucrează mama ta, a răspuns și s-a ridicat. Serios acum, casa ta e un palat!

— Ei bine, străinul care ți-a deschis ușa e un avocat corporatist șmecher.

— Nu un rege?

— Doar în anumite zile, a zis ea.

Pip a observat că Ravi se tot uita în jos și, deși încerca să se stăpânească, zâmbea larg. În acel moment, fata și-a amintit ce haine purta: o salopetă de blugi deschisă la culoare peste un tricou pe care erau întipărite de-a lungul pieptului următoarele cuvinte: VORBEȘTE-MI PE LIMBA TOCILARILOR.

— Deci, ăă, ce vânt te aduce pe aici? a întrebat ea.

Stomacul i-a tremurat și abia atunci și-a dat seama că era teribil de emoționată.

— Eu... am venit deoarece... voiam să îți cer iertare, a bâiguit el și a privit-o lung cu ochii lui mari și plecați, cu sprâncene groase. M-am enervat și am zis unele lucruri pe care nu trebuia să le zic. Chiar nu cred că ești doar o puștoaică. Scuze!

— E în regulă, a zis Pip, și eu îți cer scuze, n-am intenționat să mă bag să-ți port bătăliile. Doar am vrut să ajut, doar am vrut ca tipa aia să știe că nu a fost deloc în regulă ce a făcut. Dar uneori încep să vorbesc fără să mai apuc să gândesc.

— Oh, asta n-am de unde să știu, a zis el. Dar comentariul ăla cu „nemernică” a fost destul de inspirat.

— L-ai auzit?

— Pip certăreața era destul de gălăgioasă.

— Mi s-a mai zis că și alte tipuri de Pip sunt destul de gălăgioase, Pip-chestionarul școlar și Pip-polițista gramaticii, printre ele. Deci... ne-am împăcat?

— Ne-am împăcat, a zâmbit el și s-a uitat din nou la câine. Ne-am împăcat.

— Tocmai eram pe cale să ies cu câinele la plimbare, vrei să vii cu mine?

— Da, sigur, a zis el, smotocind urechile lui Barney. Cum aș putea zice nu în fața unui chip așa de drăguț?

Pip aproape că a zis: „Ah, te rog, mă faci să roșesc”, dar a reușit să se stăpânească.

— Bine, doar să îmi iau pantofii. Barney, șezi!

Pip a dat fuga în bucătărie. Ușa din spate era deschisă, așa că și-a putut observa părinții făcându-și de lucru în jurul florilor și pe Josh, desigur, jucându-se cu mingea.

— Îl scot pe Barns la o plimbare, mă întorc repede! a strigat ea, iar mama a ridicat o mână, pe care avea o mănușă de grădinărit, ca să îi dea de înțeles că a auzit.

Pip a trecut peste regula ei cu tenișii – „nu e permis să fie lăsați în bucătărie” –, care erau deja acolo, și, în timp ce se îndrepta înapoi spre ușă, a apucat și lesa.

— Așa, să mergem, a zis ea veselă, agățând lesa de zgarda lui Barney și închizând ușa în urmă.

După ce au ieșit de pe alee, au traversat strada și au intrat în pădure. Umbrele frunzelor se simțeau plăcut pe fața înfierbântată a lui Pip. I-a dat drumul lui Barney din lesă, iar acesta a luat-o la goană, dispărând într-o străfulgerare aurie.

— Întotdeauna mi-am dorit un câine, a spus Ravi zâmbind în timp ce Barney le dădea roată ca să-i grăbească. Băiatul a

făcut apoi o pauză, cu maxilarul mișcându-i-se de parcă se lupta cu un gând: Dar Sal era alergic, de aceea noi niciodată...

— Ah!

Pip nu știa ce altceva să zică.

— Este un câine la localul unde lucrez; e al proprietarului. O Great Dane băloasă; o cheamă Peanut. Câteodată, *din greșeală*, îi mai scap resturi de mâncare. Să nu zici nimănui!

— Eu chiar încurajez scăpatul *din greșeală,* a zis ea. Unde lucrezi?

— La The George and Dragon, în Amersham. Nu e ceea ce vreau să fac la nesfârșit. Doar că vreau să strâng niște bani ca să plec cât de departe pot de Little Kilton.

În acel moment Pip a simțit o tristețe de nedescris, iar asta a făcut-o să vorbească.

— Și ce ai vrea să faci la nesfârșit?

El a ridicat din umeri.

— Voiam să devin avocat.

— Voiai? l-a îmboldit ea. Cred că te-ai descurca de minune.

— Hmm, nu și când la examen notele mele sunt un număr de telefon: doi, trei, doi, patru, trei, doi.

Ravi a zis-o sub formă de glumă, însă ea își dădea seama că nu era nimic amuzant la mijloc. Amândoi știau cât de îngrozitoare fusese școala pentru Ravi după ce muriseră Andie și Sal. Pip fusese martoră uneia dintre cele mai nasoale hărțuiri. Pe dulapul lui fuseseră pictate cu litere roșii care se scurgeau: *așa frate, așa frate.* Și acea dimineață în care ningea, când opt băieți mai mari îl puseseră jos și-i răsturnaseră în cap patru coșuri pline de gunoi. Nu avea să uite niciodată privirea acelui Ravi de doar șaisprezece ani. Niciodată.

Într-un moment de luciditate, Pip și-a dat seama unde se aflau.

— O, Doamne! a izbucnit ea, acoperindu-și fața cu palmele. Îmi pare atât de rău, nici nu mi-a trecut prin cap! Mi-a ieșit complet din minte că în pădure l-au găsit pe Sal...

— E în regulă! i-a tăiat-o el. Serios! Nu poți face nimic în legătură cu faptul că toate astea s-au întâmplat în pădurea din apropierea casei tale. În plus, nu există niciun loc în Kilton care să nu-mi reamintească de el.

O vreme, Pip s-a uitat la Barney, care a adus un băț și l-a lăsat la picioarele lui Ravi, care, la rândul lui, și-a ridicat brațul în poziția de aruncare, trimițând câinele înainte și înapoi, până când, în final, chiar i l-a azvârlit.

O perioadă, nu au scos o vorbă, dar liniștea nu era deloc neplăcută, părând încărcată cu fel de fel de gânduri de-ale lor. Care, după cum avea să se dovedească destul de curând, erau cam aceleași.

— Te-am privit cu suspiciune când ai bătut prima dată la ușă, a zis Ravi. Dar tu chiar nu crezi că Sal a făcut-o, nu-i așa?

— Pur și simplu, nu pot să cred, a zis ea, pășind peste un copac bătrân și căzut. Mintea mea nu e capabilă să renunțe la ideea asta. Așa că atunci când a apărut acest proiect de la școală, l-am folosit drept scuză ca să reiau cazul.

— E scuza perfectă ca să te ascunzi după el, a aprobat Ravi cu o mișcare din cap. Eu nu am avut nimic de genul.

— Ce vrei să zici? a întrebat Pip, întorcându-se spre el, în timp ce se juca aparent distrată cu lănțișorul din jurul gâtului.

— Acum trei ani am încercat și eu să fac ceea ce faci tu. Părinții mi-au zis să o las baltă deoarece doar o să complic lucrurile pentru mine, dar, pur și simplu, nu am putut să accept asta.

— Ai încercat să investighezi?

El a salutat-o militărește, apoi a zis tare:

— Da, sergent!

Ca și cum nu-și putea dezvălui vulnerabilitatea, ca și cum nu putea să fie serios suficient de mult timp ca să-și expună o fisură din armura în spatele căreia se ascunsese.

— Dar nu am ajuns nicăieri, a continuat el. Nu am putut. Am sunat-o pe Naomi Ward când era la facultate, dar doar a plâns și a zis că nu poate discuta despre asta cu mine. Max Hastings și Jake Lawrence nu mi-au răspuns niciodată la mesaje. Am încercat să-i contactez pe cei mai buni prieteni ai lui Andie, dar mi-au închis imediat după ce le-am zis cine sunt. Fratele criminalului nu e cea mai bună introducere. Și, desigur, familia lui Andie a ieșit din discuție. Eram mult prea apropiat de caz, știam asta. Semănam prea mult cu fratele meu, cu „criminalul". Și nu am avut scuza unui proiect de școală în spatele căruia să mă ascund.

— Îmi pare rău! a zis Pip, simțindu-se neputincioasă și rușinată față de nedreptatea situației.

— Să nu-ți pară! E bine să nu fii singur într-o situație ca asta, măcar o dată. Continuă, vreau să-ți aud teoriile!

A ridicat bățul lui Barney, acum plin de bale, și l-a aruncat printre copaci.

Pip a ezitat.

— Continuă! a insistat el.

Se putea simți cum zâmbea în sinea lui și avea și o sprânceană ridicată.

Oare o testa?

— În regulă, am patru teorii în lucru, a zis ea.

Era prima dată când le spunea cu voce tare.

— Evident, calea cea mai ușoară e varianta oficială a ceea ce s-a întâmplat: că Sal a ucis-o, iar vina pe care o simțea sau frica de a nu fi prins l-au împins să-și ia propria viață. Poliția

ar putea susține că singurele motive pentru care cazul nu a fost rezolvat sunt faptul că trupul lui Andie nu a fost descoperit și că Sal nu e în viață ca să ne zică cum s-a întâmplat. Dar prima mea teorie, a zis ea, ținând un deget în sus și verificând ca nu cumva să fie cel mijlociu, e că o a treia persoană a ucis-o pe Andie, iar Sal a fost cumva inclus sau implicat în asta, fiind complice al faptei. Din nou, vina l-a îndrumat spre suicid, iar dovezile găsite asupra lui îl fac să pară autorul, chiar dacă nu el a fost cel care a ucis-o. Adevăratul criminal fiind încă în libertate.

— Da, să știi că și eu m-am gândit la asta. Deși nu-mi prea place. Următoarea?

— A doua teorie, a continuat ea, e că o a treia persoană a ucis-o pe Andie, iar Sal nu a fost implicat absolut deloc. Sinuciderea lui cu câteva zile mai târziu nu a fost motivată de vină, ci de o multitudine de factori, incluzând aici și stresul generat de dispariția iubitei lui. Dovezile găsite asupra lui – sângele și telefonul – sunt ușor de explicat și nu sunt legate de uciderea ei.

Ravi a dat gânditor din cap.

— Eu încă nu cred că Sal ar fi făcut aia, dar în regulă. Care e a treia teorie?

— Teoria a treia, a spus Pip și a înghițit în sec, simțindu-și gâtul uscat și lipicios. Andie a fost ucisă vineri de o a treia persoană. Ucigașul îl cunoștea pe Sal, știa că era iubitul lui Andie, ceea ce îl făcea suspectul perfect. În special pentru că Sal nu avea un alibi pentru cele două ore din noaptea cu pricina. Ucigașul îl ucide pe Sal și face să pară că acesta și-a luat zilele. Îi plantează sânge sub unghii și îi lasă telefonul lui Andie ca să pară că el e vinovatul. Și a ieșit exact cum a plănuit.

Ravi s-a oprit din mers pentru o clipă.

— Tu chiar crezi că e posibil ca Sal să fi fost ucis?

Uitându-se în ochii lui mari, Pip și-a dat seama că acesta era răspunsul pe care îl căuta băiatul.

— Cred că e o posibilitate. Teoria a patra este cea mai exagerată dintre toate. Aici, Pip a luat o gură mare de aer și a zis dintr-o suflare: Nimeni nu a ucis-o pe Andie Bell deoarece nu e decedată. Și-a înscenat dispariția și apoi l-a ademenit pe Sal în pădure, l-a ucis și a făcut ca totul să pară un suicid. Și-a lăsat telefonul asupra lui și i-a plantat sânge sub unghii ca, astfel, toată lumea să creadă că era decedată. De ce ar fi făcut asta? Poate că avea nevoie să dispară dintr-un motiv anume. Poate că îi era frică de viață și trebuia să facă să pară că deja a murit. Poate că a avut un complice.

Liniștea s-a lăsat din nou peste ei și, în timp ce Pip își trăgea răsuflarea, buza de sus a lui Ravi sugera faptul că era concentrat și că medita la răspunsurile fetei.

Au ajuns la capătul drumului prin pădure; printre copaci, se putea observa cum strada era luminată de apus. Fata l-a strigat pe Barney, apoi i-a pus lesa. Au traversat strada și s-au îndreptat spre ușa casei lui Pip.

A urmat un moment cam ciudat de liniște, iar Pip nu era sigură dacă ar trebui să îl invite înăuntru sau nu. Părea că așteaptă ceva.

— Deci, a zis Ravi, scărpinându-și capul cu o mână și pe câine cu cealaltă, motivul pentru care am venit aici este... Vreau să fac o înțelegere cu tine.

— O înțelegere?

— Da, vreau să mă implic în asta, a zis el cu un mic tremur în voce. Eu n-am avut niciodată șansa, dar tu s-ar putea să o ai. Nu ești legată de caz, ai scuza acestui proiect de la școală ca să deschizi uși. Oamenii chiar ți-ar putea vorbi. Ai putea fi șansa

mea să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat. Am așteptat atât de mult o șansă!

Pip simțea cum fața îi lua foc din nou; acea rezonanță din vocea lui făcuse să se aprindă ceva în interiorul ei. Ravi chiar era încredinţat de faptul că ea o să-l ajute; la începutul proiectului nici nu-i trecuse prin cap că s-ar putea întâmpla asta. Să fie partenera lui Ravi Singh.

— Accept, a zâmbit ea și i-a întins mâna.

— S-a făcut, a zis el, luându-i mâna în a lui, care era umedă și caldă, și uitând să o mai scuture. Bine, am ceva pentru tine!

S-a întins spre buzunarul din spate al pantalonilor, de unde a scos un iPhone vechi.

— Ăă, deja am unul, mulțumesc! a zis Pip.

— E telefonul lui Sal.

Capitolul opt

— Ce vrei să zici? a întrebat uluită Pip, uitându-se lung la el, cu gura căscată.

Ravi i-a răspuns fără cuvinte, ținând telefonul în fața ei și legănându-l ușor.

— E al lui Sal? a insistat Pip. Cum ai făcut rost de el?

— Ni l-a lăsat poliția acum câteva luni, după ce s-a închis investigația cu privire la Andie.

Un mic fior de-a lungul cefei lui Pip.

— Pot să..., a zis ea, pot să mă uit la el?

— Desigur, a râs el, de aceea l-am adus, bleago!

Deodată, s-a simțit cuprinsă de entuziasm.

— Sfinte Sisoe! a zis ea, agitată și grăbită să descuie ușa. Hai să mergem să ne uităm la el la stația mea de lucru!

Ea și Barney au sărit rapid peste prag, însă a treia pereche de picioare nu i-a mai urmat. Fata s-a întors spre el.

— Ce-i așa amuzant? a întrebat. Haide!

— Scuze, doar că ești din cale afară de amuzantă atunci când ești foarte serioasă.

— Repede! i-a făcut semn să vină după ea pe hol și apoi pe scări. Să nu-l scapi!

— N-o să-l scap!

Pip alerga pe scări, iar Ravi o urma mult prea încet. Înainte ca el să o ajungă din urmă, fata și-a cercetat rapid dormitorul în căutarea unui potențial motiv de rușine. S-a năpustit spre o grămadă de sutiene tocmai spălate, de pe scaun, le-a luat și le-a

băgat rapid în sertar, reușind să îl trântească exact în momentul în care Ravi a pășit în cameră. Pip i-a indicat scaunul ei de birou, prea fiţos ca să stea ea.

— Stație de lucru? a întrebat el.

— Da, a zis Pip. În timp ce unii oameni lucrează în dormitorul lor, eu dorm în stația mea de lucru. E diferit.

— Așa deci! L-am încărcat noaptea trecută.

El i-a înmânat telefonul, iar ea l-a luat în căușul palmelor cu aceeași dexteritate și grijă cu care despacheta cadourile de Crăciun cu lucruri de origine germană, din partea tatălui ei.

— Te-ai uitat prin el? a întrebat ea, glisând pe suprafața telefonului ca să-l deblocheze cu mai multă atenție decât o făcuse vreodată cu propriile telefoane, chiar și atunci când erau noi-nouțe.

— Da, normal. Într-un mod obsesiv. Dar continuă, sergent! Unde *te* uiți prima dată?

— Jurnalul de apeluri, a zis ea, apăsând pe butonul verde.

Mai întâi s-a uitat prin lista cu apeluri pierdute. Erau o mulțime din 24 aprilie, marțea în care murise. Apeluri de la *Tata, Mama, Ravi, Naomi, Jake* și numere care nu erau adăugate la contacte și care probabil fuseseră ale poliției, în încercarea de a-l localiza.

Pip a derulat mai departe, până la data dispariției lui Andie. Sal ratase două apeluri în acea zi. Unul era de la *Băiatu' Max-y*, la 19:19, probabil doar un apel de tip „când ajungi aici" de la Max. Iar celălalt apel pierdut – i s-a oprit inima când l-a citit – era de la *Andie<3*, la ora 20:54.

— L-a sunat Andie în acea noapte, a zis Pip ca să audă doar ea și Ravi. Chiar înainte de ora 21.

Ravi a aprobat din cap.

— Dar Sal nu a răspuns.

— Pippa! s-a auzit până la etaj vocea lui Victor, serioasă și glumeață în același timp. Fără băieți în dormitor!

Pip a simțit cum se îmbujora. S-a întors astfel încât Ravi să nu o poată vedea și a strigat înapoi:

— Lucrăm la proiectul meu! Ușa e deschisă.

— Bine, așa mai merge! s-a auzit răspunsul.

S-a întors înapoi spre Ravi și a văzut că acesta râdea din nou de ea.

— Încetează să mai crezi că viața mea e amuzantă! a zis ea, revenind la telefon.

În continuare, a trecut prin apelurile efectuate de Sal. Numele lui Andie se repeta din nou și din nou în șiruri lungi. Din când în când, mai era întrerupt de un apel ciudat acasă, sau către tatăl lui și unul de sâmbătă, către Naomi. Pip a stat puțin ca să numere toate apelurile efectuate de Sal: începând cu sâmbătă, de la ora 10:30, și până marți dimineața, la 7:20, Sal o sunase de 112 ori. Fiecare apel dura două sau trei secunde; după care intra direct mesageria vocală.

— A sunat-o mai bine de o sută de ori, a comentat încet Ravi, văzându-i expresia.

— De ce să o fi sunat de atâtea ori dacă se presupune că el a ucis-o și că telefonul îi era ascuns pe undeva? a întrebat Pip.

— Am contactat poliția acum câțiva ani și i-am întrebat pe agenți exact aceeași chestie, a zis Ravi. Ofițerul mi-a zis că era clar că Sal făcea un efort conștient, sunând-o de atât de multe ori, ca să pară nevinovat.

— Dar, a contracarat Pip, dacă tot făcea eforturi să pară nevinovat și să scape de arest, de ce nu a scăpat și de telefonul lui Andie? L-ar fi putut pune în același loc unde a pus și trupul ei și nu ar mai fi fost niciodată legat de moartea ei. Dacă tot încerca să nu fie prins, de ce ar fi păstrat una dintre cele mai

importante dovezi? Și apoi să se simtă destul de disperat, astfel încât să-și ia propria viață, având asupra lui o dovadă atât de evidentă?

Cu degetele transformate în pistol, Ravi s-a prefăcut că împușcă de două ori.

— Ofițerul nu a putut răspunde nici la asta.

— Te-ai uitat la ultimele mesaje dintre Andie și Sal? a întrebat ea.

— Da, uită-te și tu! Nu te îngrijora, nu sunt cu prostioare sau ceva de genul...

Pip a revenit pe pagina principală a telefonului și a deschis aplicația pentru mesaje. A apăsat pe cele cu Andie, simțindu-se ca o persoană călătoare în timp care încalcă dreptul la intimitate.

Sal îi trimisese două mesaje lui Andie după ce aceasta dispăruse. Primul fusese trimis duminică dimineață: *andie doar vino acasă toată lumea e îngrijorată*. Și luni după-amiaza: *te rog doar sună pe cineva ca să știm că ești în siguranță*.

Mesajul anterior celor două fusese trimis vineri, atunci când dispăruse. La 21:01, Sal îi scrisese: *nu vorbesc cu tine până când nu îți revii*.

Pip i-a arătat lui Ravi mesajul pe care tocmai îl citise.

— A zis asta imediat după ce i-a respins apelul în acea seară. Știi cumva din ce cauză se certaseră? Ce anume voia Sal ca Andie să nu mai facă?

— Habar n-am!

— Crezi că pot să menționez și asta în cercetările mele? a întrebat ea, întinzându-se în direcția în care se afla el pentru a-și lua laptopul.

S-a așezat pe pat și a copiat mesajele, cu totul, inclusiv cu greșelile gramaticale.

— Acum trebuie să te uiți la ultimul mesaj pe care l-a trimis lui tata, a zis Ravi. Cel despre care zic ei că ar fi mărturisirea lui.

Pip a verificat imediat. În ultima lui zi de marți, dimineața, la 10:17, Sal îi scrisese tatălui său: *eu am fost, eu am făcut-o. îmi pare atât de rău*. Pip l-a cercetat de câteva ori, însă de fiecare dată zăbovea puțin mai mult asupra lui. Formele pixelate ale fiecărei litere erau ca o ghicitoare, tipul acela de ghicitoare pe care ai rezolva-o doar dacă te-ai opri din privit și ai începe să vezi.

— Observi și tu, nu-i așa? a întrebat-o Ravi în timp ce o privea cu atenţie.

— Gramatica? a întrebat Pip, căutând confirmare în ochii lui Ravi.

— Sal era cea mai inteligentă persoană pe care o știam, a zis el, dar scria mesaje ca un analfabet. Mereu într-o grabă, fără punctuație, fără litere mari.

— Trebuie să fi avut autocorectorul dezactivat, a zis Pip. Dar chiar și așa, în acest ultim mesaj avem o virgulă, o cratimă și două puncte. Chiar dacă sunt doar litere mici.

— Și asta la ce te duce cu gândul? a întrebat Ravi.

— Mintea mea nu face salturi micuțe, Ravi, a zis ea. A mea face salturi de mărimea muntelui Everest. Mă face să cred că altcineva a scris acel mesaj. Cineva care a adăugat și semne de punctuație deoarece așa era învățat să scrie mesaje. Poate că a verificat rapid și s-a gândit că se aseamănă cu cele ale lui Sal deoarece erau doar litere mici.

— La asta m-am gândit și eu atunci când l-am primit înapoi. Poliția, pur și simplu, m-a alungat. Părinții mei nici nu voiau să audă, a oftat. Cred că sunt terorizați de gândul că ar putea fi o speranţă deșartă. Dar și eu sunt, dacă e să fiu sincer.

Pip a căutat și prin restul telefonului. Sal nu făcuse nicio poză în acea noapte și nici după ce dispariția lui Andie. A

verificat și în fișierul cu poze șterse, doar ca să se asigure. Nu erau decât notițe despre eseurile de la școală pe care trebuia să le predea și mai era o alertă care să-i reamintească să cumpere un cadou pentru aniversarea mamei lui.

— E ceva interesant în notițe, a zis Ravi, învârtindu-se în scaun și deschizând aplicația ca să vadă și ea.

Notițele lui erau destul de vechi; parola pentru Wi-Fi de acasă, o listă cu exerciții pentru abdomen și o pagină cu locuri de muncă unde și-ar putea depune candidatura pentru a căpăta experiență. Însă acolo mai era o notă, una mai recentă, scrisă în 18 aprilie 2012. Pip a apăsat pe ea. Un singur lucru era notat pe acea pagină: *R009 KKJ*.

— Un număr de înmatriculare, nu-i așa? a întrebat Ravi.

— Așa pare. A scris asta în notițe cu două zile înainte ca Andie să dispară. Îl recunoști?

Ravi a clătinat din cap.

— Am încercat să îl caut pe Google, să văd dacă aș fi putut găsi proprietarul, dar fără baftă.

Pip și l-a notat oricum în jurnal, a mai notat și momentul exact în care fusese editată ultima oară acea notiță.

— Asta-i tot, a zis Ravi, asta-i tot ce am putut găsi.

Pip a mai aruncat o ultimă privire nostalgică asupra telefonului înainte să i-l dea înapoi.

— Pari dezamăgită, a zis el.

— Am sperat doar că vom da de ceva mult mai substanțial de la care să plecăm. Neconcordanțele când vine vorba de gramatică și mulțimea de apeluri către Andie îl fac să pară nevinovat, asta e clar, dar aceste lucruri nu deschid nicio altă pistă.

— Nu încă, a zis el, dar trebuia să vezi. Tu ai ceva să-mi arăți?

Pip a făcut o pauză. Da, avea, însă unul dintre acele lucruri făcea referire la faptul că exista posibilitatea ca Naomi să fi fost

implicată. I s-a activat instinctul autoapărare, împiedicând-o să vorbească. Dar dacă tot aveau să fie parteneri, trebuiau să fie până la capăt. Ea știa asta. Și-a deschis jurnalul de pe laptop, a derulat până sus, apoi i l-a înmânat lui Ravi.

— Asta e tot ce am până acum, a zis ea.

Acesta a citit în liniște, apoi, când i-a înapoiat laptopul, avea o privire gânditoare.

— Bine, deci varianta cu alibiul lui Sal e o fundătură, a zis el. După ce a plecat de acasă de la Max, pe la 22:30, cred că a fost singur; asta explică de ce s-a panicat și și-a rugat prietenii să mintă pentru el. S-ar fi putut opri pe o bancă în drum spre casă ca să joace Angry Birds sau ceva.

— De acord, a zis Pip, cel mai probabil a fost singur și de asta nu are alibi. E singurul lucru care are sens. Deci, direcția asta anchetei e pierdută. Cred că următorul pas ar fi să aflăm oricât de multe informații putem despre viața lui Andie și, între timp, să identificăm pe oricine ar fi avut vreun motiv să o ucidă.

— Îmi citești gândurile, sergent, a zis el. Poate că ar trebui să începi cu cele mai bune prietene ale lui Andie, Emma Hutton și Chloe Burch. Ele chiar s-ar putea să îți vorbească.

— Le-am trimis mesaje amândurora. Nu am primit niciun semn.

— Bine, este în regulă, a zis Ravi, dând din cap pentru el însuși și apoi spre laptop. În interviul cu jurnalistul ai vorbit despre niște neconcordanțe existente în caz. Mai vezi și alte neconcordanțe?

— Ei bine, dac-ai fi ucis pe cineva, a zis ea, te-ai spăla bine pe mâini, de mai multe ori, în special unghiile. Asta, mai ales dacă ai minți în legătură cu alibiul tău și ai face apeluri false doar ca să pari nevinovat, nu crezi? O, nu știu, spală-ți naibii sângele de pe mâini ca să nu fii prins cu roșu pe ele, la propriu!

— Da, e clar faptul că Sal nu era așa de prost. Dar cum îți explici amprentele lui din mașina ei?

— Bineînțeles că amprentele lui au fost găsite în mașină; era iubitul ei, a zis Pip. Amprentele nu pot fi datate cu exactitate.

— Dar ce zici despre ascunderea cadavrului? a întrebat Ravi, aplecându-se în față. Având în vedere unde locuim, cred că putem să presupunem că e îngropată undeva în pădure sau în afara orașului.

— Exact, a aprobat Pip cu o mișcare din cap. Într-o groapă suficient de mare ca să nu poată fi găsită niciodată. Cum ar fi avut timp Sal să sape o groapă așa de mare cu mâinile goale? Ar fi fost greu și cu un hârleț.

— Doar dacă nu e îngropată.

— Da, ei bine, eu cred că ia puțin mai mult timp și e nevoie de mai mult echipament ca să scapi de un cadavru în alte moduri, a zis Pip.

— Iar asta e calea cea mai ușoară, exact așa cum ai zis.

— Este, se presupune, a zis ea. Dar doar până când începi să întrebi *unde*, *ce* și *cum*.

Capitolul nouă

Probabil credeau că ea nu-i putea auzi. Părinții ei, ciondănindu-se în camera de zi de la parter. Ea aflase de multă vreme faptul că pronunția cuvântului „Pip” pătrundea ușor prin pereți și podele.

Ascultând prin deschizătura ușii de la dormitorul ei, nu era prea greu de pescuit mici fărâme din conversație și de a le da o formă pentru a prinde ideea. Mama ei nu era bucuroasă de faptul că Pip își petrecea așa de mult timp din vacanța ei de vară pentru proiectul de la școală. Tata nu era bucuros pentru că mama zisese asta. Apoi, mama nu era bucuroasă pentru că Victor nu înțelesese bine ce a vrut să zică. Ea se referea la faptul că a insista atât de mult asupra chestiei cu Andie Bell nu i-ar face bine. Tata nu era bucuros pentru că mama nu-i oferea suficient spațiu ca să facă propriile greșeli, dacă puteau fi numite așa.

Pip s-a plictisit de mica neînțelegere pe care o aveau cei doi și a închis ușa. Știa că disputa lor periodică urma să se destrame curând, fără o intervenție neutră. În plus, trebuia să dea un telefon important.

Cu o săptămână în urmă le trimisese mesaje în privat celor mai bune două prietene ale lui Andie. Emma Hutton răspunsese acum câteva ore cu un număr de telefon, zicând că n-ar deranja-o să răspundă „câtorva” întrebări, diseară, pe la ora douăzeci. În momentul în care Pip i-a trimis mesaj lui Ravi ca să-i spună acest lucru, acesta i-a răspuns cu un ecran întreg cu emoticoane cu fețe șocate și cu semne ale victoriei.

A privit la ceasul laptopului, iar privitul a devenit holbat. Ceasul rămânea încăpățânat la 19:58.

— Oh, hai azi, a zis ea, exact în momentul în care cerculețul de jos al cifrei 8 se transforma în codița cifrei 9.

În momentul în care s-a făcut ora stabilită, adică un secol mai târziu, Pip a bombănit:

— Destul de aproape!

Apoi a apăsat pe butonul aplicației de înregistrare. A format numărul de telefon al Emmei și a simțit cum i s-a făcut pielea de găină. Fata a răspuns la al treilea bipăit.

— Alo? a zis o voce subțire și dulce.

— Bună, Emma, eu sunt Pippa!

— O, da, bună! Un moment, dă-mi voie să ajung în camera mea, sus!

Pip asculta cu nerăbdare sunetul produs de pașii Emmei pe trepte.

— În regulă, a comentat ea. Așadar, ai zis că faci un proiect despre Andie?

— Ceva de genul, da. Despre investigația cu privire la dispariția ei și la rolul presei în toată chestia asta. Un fel de studiu de caz.

— Bine, a zis Emma, oarecum nesigură pe ea. Nu sunt sigură cât de mult pot fi de folos cu asta.

— Nu te îngrijora, am doar câteva întrebări simple despre investigație, așa cum îți amintești tu, a zis Pip. Deci, pentru început, când ai aflat că a dispărut?

— Ăă... chiar în acea seară, cam în jurul orei unu noaptea. Părinții ei ne-au sunat pe mine și pe Chloe Burch, noi eram cele mai bune prietene ale lui Andie. Le-am zis că nu am văzut-o și că nu am auzit nimic de la ea, și le-am mai zis că o să

dau câteva telefoane. Am încercat să-l sun pe Sal Singh în acea noapte, dar nu răspuns decât abia dimineață.

— Poliția te-a contactat vreodată? a întrebat Pip.

— Da, sâmbătă dimineață, au venit pe aici niște polițiști și mi-au pus întrebări.

— Și ce le-ai spus?

— Exact ce le-am zis și părinților lui Andie. Că nu aveam nicio idee pe unde ar putea fi, că nu mi-a zis că merge undeva. Apoi au întrebat despre iubitul ei, așa că le-am povestit despre Sal și că tocmai ce îl sunasem ca să îi spun că a dispărut.

— Ce le-ai povestit despre Sal?

— Ei bine, doar o chestie de la școală, din acea săptămână, ei se cam certau pe atunci. În mod sigur joi și vineri; îi văzusem certându-se într-un mod ieșit din comun. De obicei, Andie se certa cu el, iar Sal nu se implica. Dar, de această dată, el părea foarte deranjat de ceva anume.

— Știi cumva de ce? a întrebat Pip.

Deodată i-a devenit mai clar de ce poliția considerase că era o idee bună să îl interogheze pe Sal în acea după-amiază.

— Sincer, nu știu. Atunci când am întrebat-o pe Andie, a zis doar că Sal era „puțin nesimțit" în legătură cu ceva.

Pip a fost luată prin surprindere.

— Bine! Deci Andie nu avea în plan să îl vadă vineri pe Sal?

— Nu, nu avea planuri pentru nimic, de fapt, trebuia să stea acasă în acea noapte.

— O, cum vine asta? a întrebat Pip, îndreptându-se puțin de spate.

— Ăă, nu știu dacă ar trebui să spun asta.

— Nu te îngrijora! a încercat Pip să-și ascundă disperarea din voce. Dacă nu e relevant, nici nu va apărea în proiectul meu.

Doar că poate m-ar ajuta să înțeleg mai bine circumstanțele dispariției ei.

— Da, bine... Păi, sora mai mică a lui Andie, Becca, fusese internată pentru automutilare cu câteva săptămâni înainte. Părinții ei trebuiau să plece undeva, așa că i-au spus lui Andie să stea acasă și să aibă grijă de Becca.

— O! a fost tot ce s-a putut gândi Pip să zică.

— Da, știu, biata fată! Dar chiar și așa, Andie tot a lăsat-o. Acum, dacă e să mă uit înapoi în timp, pot să înțeleg cât de dificil trebuie să fi fost să o fi avut pe Andie ca soră mai mare.

— Ce vrei să zici?

— Ăă, e doar... Nu vreau să vorbesc urât despre persoane decedate, știi tu, dar... am avut cinci ani la dispoziție să mă maturizez și să reflectez asupra lucrurilor, iar atunci când mă gândesc la ele, nu-mi place deloc persoana care eram. Persoana care eram atunci când eram cu Andie.

— Era o prietenă nașpa?

Pip nu dorea să zică prea multe, însă trebuia să o facă pe Emma să continue să vorbească.

— Da și nu. E chiar dificil de explicat, a oftat Emma. Prietenia cu Andie era distructivă, dar pe atunci eram dependentă de ea. Voiam să fiu ea. Nu ai de gând să scrii nimic din toate astea, nu-i așa?

— Nu, bineînțeles că nu.

O mică minciună.

— În regulă! Deci, Andie era frumoasă, era populară și era și charismatică. Fiindu-i prietenă, fiind cineva cu care ea alesese să-și petreacă timpul, te făcea să te simți special. Dorită. Și apoi, se întorcea împotriva ta și folosea lucrurile cu care te simțeai inconfortabil ca să te doboare și să te rănească. Chiar și așa, amândouă am rămas alături de ea, așteptându-ne ca data

viitoare să ne ridice și să ne facă din nou să ne simțim bine. Putea fi uimitoare și îngrozitoare în același timp și nu puteai ști niciodată care Andie îți bătea la ușă. Sunt surprinsă că stima mea de sine a supraviețuit.

— Andie se purta așa cu toată lumea?

— Ei bine, cu siguranță cu mine și cu Chloe. Nu prea ne lăsa să mergem acasă la ea, însă am observat și modul în care se comporta cu Becca. Putea fi atât de crudă! și-a amintit Emma și a făcut o pauză. Nu zic toate astea ca să sugerez că Andie a meritat ce i s-a întâmplat. Nu, nu, chiar nu vreau să sugerez deloc asta, nimeni nu merită să fie ucis și îngropat. Vreau doar să zic că analizând acum, la rece, cum era Andie, pot să înțeleg de ce Sal a cedat și a ucis-o. Putea să te facă să te simți atât de bine, apoi atât de îngrozitor! Era menit să se sfârșească cu o tragedie, cred eu.

Emma a început să se smiorcăie, iar Pip și-a dat seama că interviul era gata. Nu a putut ascunde faptul că plângea și nici nu încerca asta.

— Atunci în regulă, astea au fost toate întrebările mele. Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutorul pe care mi l-ai acordat!

— E în regulă, a zis Emma. Îmi pare rău, am crezut că am depășit momentul. Dar presupun că încă nu.

— Nu, mie îmi pare rău pentru că te-am făcut să treci prin toate astea! Ăă, de fapt, i-am dat mesaj și lui Chloe Burch pentru un interviu, dar încă nu mi-a răspuns. Voi două mai țineți legătura?

— Ăăă... nu, nu chiar. Cred că următoarea dată când o să interacționăm o să fie când o să îi dau mesaj de ziua ei, dar... în mod clar ne-am îndepărtat una de cealaltă după chestia cu Andie și după ce am terminat liceul. Cred că amândouă am vrut să fie așa, serios, o separare completă de persoanele cu care ne petreceam timpul pe atunci.

Pip i-a mulțumit din nou și a închis telefonul. A expirat zgomotos și, o vreme, n-a făcut decât să se holbeze la telefon. Știa că Andie fusese drăguță și populară, cel puțin mass-media dăduse de înțeles asta. Și la fel ca toți cei care fuseseră vreodată la liceu, știa că persoanele populare aveau câteodată toanele. Dar nu se așteptase la asta. Ca Emma încă să se deteste pentru faptul că își iubise „torționara".

Oare asta era Andie Bell cea reală? Ascunzându-se în spatele acelui zâmbet perfect și al ochilor albaștri strălucitori și blânzi? Toți cei din apropierea ei fuseseră atât de amețiți și atât de orbiți de ea, încât nu observaseră întunericul care se ascundea la suprafață! Nu până când nu fusese prea târziu.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 25/08/2017

<u>Jurnal – Intrarea 11</u>

ACTUALIZARE: Am căutat să văd dacă pot găsi proprietarul mașinii cu numărul de înmatriculare scris de Sal în notițele lui: *R009 KKJ*. Ravi avea dreptate. Ar trebui să știm marca și modelul mașinii pentru a face o cerere către Agenția de licențiere a conducătorilor auto și a vehiculelor. Presupun că pista asta e ca și terminată.

Bine, înapoi la misiunea curentă! Tocmai am vorbit cu Chloe. Am încercat o tactică diferită de această dată; nu a trebuit să trec din nou peste lucrurile pe care le-am aflat deja de la Emma și nu am vrut să forțez interviul cu vreo problemă emoțională ce-o implică pe Andie.

Dar, m-am poticnit oarecum...

Transcrierea interviului cu Chloe Burch

[Încep să mă plictisesc să transcriu și începuturile interviurilor, toate-s la fel, iar eu mereu par ciudată. De acum o să trec direct la miezul problemei.]

Pip: Bine, deci prima mea întrebare e: cum ai descrie relația dintre Andie și Sal?

Chloe: Da, în regulă, el se comporta drăguț cu ea, ea credea că el arăta foarte bine. Sal mereu părea foarte calm și relaxat, iar eu am crezut că asta o să o înmoaie puțin pe Andie.

Pip: De ce ar fi avut Andie nevoie să fie înmuiată?

Chloe: O, deoarece trăia într-o continuă dramă.

Pip: Și a reușit Sal s-o înmoaie?

Chloe: [Râde] Nu. Dacă pui antiacid într-un vulcan, asta îl va face să se oprească din erupție?

Pip: Dar erau măcar puțin serioși unul în privința celuilalt?

Chloe: Nu știu, dar presupun că da. Definește cuvântul serios.

Pip: Ei bine, scuză-mi întrebarea, dar, ce știi, se culcau împreună?

[Da, până și eu mă înfior când aud asta. Dar trebuie să știu tot.]

Chloe: Uau, proiectele de şcoală chiar s-au schimbat de când am plecat! De ce, Doamne iartă-mă, ar trebui să știi asta?

Pip: Nu ți-a zis?

Chloe: Bineînțeles că mi-a zis. Și nu, nu se culcau împreună.

Pip: Ah! Andie era virgină?

Chloe: Nu, nu era.

Pip: Deci cu cine se culca?

Chloe: (o mică pauză) Nu știu.

Pip: Nu știi?

Chloe: Lui Andie îi plăceau secretele, bine? Astea o făceau puternică pe ea. Ne incita pe mine și pe Emma pentru că nu știam anumite lucruri. Și le flutura prin fața noastră pentru că îi plăcea ca noi să întrebăm. De exemplu, dacă o întrebam de unde avea toți acei bani, ar fi râs și ne-ar fi făcut cu ochiul.

Pip: Bani?

Chloe: Da. Fata aia mereu făcea cumpărături, mereu avea o mulțime de numerar la ea. Și, în ultimul nostru an, mi-a zis că vrea să pună bani deoparte ca să-și mărească buzele și să-și facă o operație estetică la nas. Emmei nu i-a spus niciodată asta, doar mie. Dar era și generoasă, ne cumpăra produse de machiaj și chestii, și mereu ne lăsa să îi împrumutăm hainele. Apoi și-ar fi ales un moment la petrecere ca să zică în gura mare: „O, Chlo, se pare că ai cam lărgit aia, va trebui să i-o dau Beccăi de acum”. Draga de ea!

Pip: De unde avea bani? Avea vreo slujbă cu jumătate de normă?

Chloe: Nu! Ți-am zis, habar n-am. Am presupus că îi dădea tatăl ei.

Pip: Un fel de alocație?

Chloe: Da, poate.

Pip: Deci, atunci când s-a aflat că a dispărut, te-ai gândit vreo clipă că a fugit de acolo ca să pedepsească pe cineva? Poate că pe tatăl ei?

Chloe: Andie avea parte de lucruri prea bune ca să fugă de ele!

Pip: Dar era vreo tensiune anume în relația dintre ea și tatăl ei?

[În momentul în care pronunț cuvântul „tatăl", tonul vocii lui Chloe se schimbă.]

Chloe: Nu-mi pot da seama cum poate asta să fie relevant în proiectul tău. Uite, știu că am fost nerespectuoasă față de ea, și da, a avut defectele ei, dar tot prietena mea cea mai bună a fost, prietenă care a fost ucisă. Nu cred că e corect să vorbim despre relațiile ei personale și despre familia ei, oricât de mulți ani ar trece.

Pip: Nu, ai dreptate, îmi pare rău! Am crezut doar că dacă aș ști cum era Andie și ce se întâmpla în viața ei, aș putea înțelege mai bine cazul.

Chloe: Da, bine, dar nimic din toate astea nu e relevant. Sal Singh a ucis-o. Iar tu nu o să ajungi să o cunoști pe Andie din câteva interviuri. Era imposibil să o cunoști cu adevărat, chiar și atunci când erai cea mai bună prietenă a ei.

[Încerc să îmi cer scuze într-un mod stângaci și să trecem din nou la subiect, dar este clar că, pentru ea, discuția s-a încheiat. Îi mulțumesc pentru ajutor înainte să închidă.]

Brrr, atât de frustrant! Chiar am crezut că o să ajung undeva cu asta, dar nu, cu ambele prietene ale lui Andie m-am aventurat pe un teren imens, minat cu un fel de emoție brută, și

am distrus tot. Presupun că, deși fetele cred că au depășit momentul, încă nu au scăpat complet din strânsoarea lui Andie. Poate că ele încă îi păstrează niște secrete. În mod sigur am atins un punct sensibil atunci când l-am adus discuție pe tatăl lui Andie; oare e vreo poveste acolo?

Am mai citit de câteva ori transcrierea și... poate că e altceva ascuns aici. În momentul în care am întrebat-o pe Chloe cu cine se culca Andie, de fapt, am vrut să întreb cu cine se culca *înainte* de Sal, vreo relație mai veche. Dar, din obișnuință, am formulat-o la timpul imperfect: „cu cine se culca?" Asta, în acest context, înseamnă că ceea ce am întrebat eu din greșeală a fost: cu cine altcineva se culca Andie <u>exact în același timp</u> în care era într-o relație cu Sal?

Dar Chloe nu m-a corectat. Ea, pur și simplu, a zis că nu știa.

Mă agăț de un pai, știu. Bineînțeles, Chloe ar fi putut răspunde la întrebarea la care m-am referit eu. Asta ar putea să nu însemne nimic. Știu că nu pot să rezolv cazul fiind atentă la gramatică, nu așa funcționează lumea reală, din păcate.

Dar acum, că am o idee, nu îi pot da drumul. Oare Andie se vedea în secret cu altcineva? Oare Sal a aflat și din cauza asta se certau? Oare asta explică ultimul mesaj trimis de Sal către Andie înainte ca aceasta să dispară: *nu vorbesc cu tine până când nu îți revii*.

Nu sunt ofițer de poliție, asta e doar un proiect de școală, deci nu pot să îi oblig pe oameni să îmi zică ceva anume. Iar astea sunt exact genul de secrete pe care le-ai împărtăși doar cu cele mai bune prietene ale tale, nu cu vreo fată oarecare, cu teme de făcut.

O, Doamne! Tocmai mi-a trecut prin minte o idee oribilă sau poate că una strălucită. Oribilă și, cu siguranță, imorală, probabil și stupidă. Și, desigur, de-a dreptul greșită. Dar chiar și așa, cred că ar trebui să o fac. Nu o să pot să ies din asta curată ca lacrima dacă chiar vreau să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat între Andie și Sal.

Am de gând s-o trag de limbă pe Emma, pretinzând că sunt sunt fosta ei colegă, Chloe.

Am o cartelă preplătită pe care am folosit-o în vacanță, anul trecut. Dacă o s-o introduc în telefonul meu, pot să-i dau mesaj Emmei pretinzând că sunt Chloe, dar având un număr nou. Ar putea funcționa; Emma a spus că nu au mai ținut legătura, deci s-ar putea să nu-și dea seama. Dar chiar nu am nimic de pierdut, poate că doar niște secrete și un criminal de găsit, dacă nu o fac.

Bună, Em, sunt Chloe, mi-am schimbat numărul recent. Deci, mai înainte m-a sunat o puștoaică din Kilton și a început să îmi pună întrebări despre Andie pentru un proiect de-al ei. Te-a sunat și pe tine? Xxx

Omg, bună!👋.
Da, a făcut-o acum câteva zile.
M-a făcut din nou să mă emoționez puțin în legătură cu tot, ca să fiu sinceră Xx

Da, ei bine, Andie a avut efectul ăsta asupra noastră. Nu i-ai zis nimic despre viața amoroasă a lui Andie, nu-i așa? Xx

Presupun că te referi la tipul secret și mai în vârstă, nu la Sal, nu?

Da

Nu, nu i-am zis

Da, nici eu. Deși mereu m-am întrebat dacă Andie ți-a zis cine era...

Nuu, știi că nu mi-a zis. Singurul lucru pe care ni l-a zis vreodată a fost că îl putea distruge dacă voia.

Da, își iubea secretele.

Nici măcar nu sunt sigură dacă tipul exista pe bune, ca să fiu sinceră

Poate că doar a inventat asta ca să pară mai misterioasă.

Da, poate. Fata asta a întrebat și despre tatăl ei, de asemenea, crezi că știe?

Poate. Nu e tare greu să îți dai seama de asta acum, s-a căsătorit cu târfa aia la scurt timp după ce a divorțat.

Da, dar oare are habar că
Andie știa și ea pe atunci?

Nu-mi dau seama cum ar
putea, noi eram singurele
care știam. Și tatăl lui Andie,
evident. Oricum, ce mai
contează dacă știe?

Da, ai dreptate. Presupun
că încă simt nevoia
să protejez secretele
lui Andie, înțelegi?

Cred că ar fi bine pentru tine
să încerci să lași să treacă mai
mult. Eu cu siguranță mă simt
mai bine pentru că m-am
distanțat de tot ce era legat
de Andie.

Da, o să încerc. Hei, trebuie
să plec, muncesc de dimineață.
Dar chiar ar trebui să ne
întâlnim curând ca să mai
stăm de vorbă, nu?

Da, mi-ar plăcea! Anunță-mă
când ești liberă
și prin Londra.

Așa o să fac. Pa xxxxx

Sfinte Sisoe!

Nu am transpirat așa de când mă știu! Sunt în stare de șoc pentru că am reușit să aflu aia. Aproape că am pierdut-o de câteva ori, dar... chiar am reușit.

Deși mă simt cam nașpa, Emma e atât de drăguță și de încredere! Dar e bine faptul că mă simt vinovată, îmi demonstrează că încă nu mi-am pierdut busola morală. S-ar putea ca încă să mai fiu o fată bună...

Și uite așa, mai avem încă două piste.

Jason Bell era deja pe lista cu persoanele suspecte, dar acum îl pot trece cu ***bold*** ca fiind principalul suspect. Tipul avea o aventură, iar Andie știa de asta. Și mai mult de atât, Jason avea habar că Andie știa. Trebuie să-l fi abordat în privința aia, ori chiar ea a fost cea care l-a prins. Asta cu siguranță a umplut câteva dintre golurile cu privire la motivul pentru care relația lor era una tensionată.

Și acum că mă gândesc la asta, toți acei bani proveniți dintr-o sursă secretă îi erau dați de propriul tată DEOARECE ea știa? Sau poate ea îl șantaja? Nu, e doar o coincidență; trebuie să mă gândesc la bani ca la o informație separată până când pot confirma de unde proveneau.

A doua pistă și cea mai mare descoperire a nopții, atunci: Andie se vedea în secret cu un tip mai în vârstă în timpul relației ei cu Sal. Totul era atât de misterios, încât nu le-a spus niciodată prietenelor ei cine era, doar că putea să îl distrugă. Mintea mea se duce imediat cu gândul la un bărbat căsătorit. Oare *el* să fie sursa banilor secreți? Am un nou suspect. Unul care ar fi avut motive considerabile să o reducă pe Andie la tăcere.

Asta nu e Andie pe care mă așteptam să o găsesc în investigația mea, inexistentă, de fapt, în acea imagine publică a unei victime frumoase și blonde. O victimă iubită de familia ei, o victimă adorată de prietenii ei, o victimă care a fost luată prea repede dintre noi de iubitul „ucigaș cu sânge-rece". Poate că Andie a fost mereu un personaj fictiv, conceput cu scopul de a stârni simpatia oamenilor, de a face vânzare

ziarelor. Iar acum, că am început să fac mici zgârieturi, acea imagine începe să se curețe pe la colțuri.

Trebuie să-l sun pe Ravi.

<u>Persoane suspecte</u>

Jason Bell

Naomi Ward

Tipul secret mai în vârstă (cât de în vârstă?)

Capitolul zece

— Urăsc să merg cu cortul, s-a încruntat Lauren, împiedicându-se de pânza mototolită.

— Da, ei bine, e ziua mea și mie îmi place, a zis Cara, citind instrucțiunile cu limba între dinți.

Era ultima zi de vineri din vacanța de vară, iar cele trei se aflau într-o poieniță dintr-o pădure de fagi, la periferia orașului Kilton. Alegerea Carei pentru aniversarea ei timpurie a vârstei de optsprezece ani: să doarmă toată noaptea fără un acoperiș deasupra capului și să se ușureze stând ghemuită pe după copacii întunecați. Nu ar fi fost nici alegerea lui Pip; ea, în mod sigur, nu văzuse logica în toaleta primitivă și condițiile precare pentru somn. Dar știa să se prefacă destul de bine.

— Din punct de vedere teoretic, este ilegal să campezi în afara unui loc de campat înregistrat, a zis Lauren, lovind cu piciorul în pânză ca să se răzbune.

— Ei bine, să sperăm că poliția campatului n-o să-și verifice Instagramul deoarece deja am dat de știre lumii. Acum gurița mică, a zis Cara, încerc să citesc!

— Ăă, Cara, a insistat Pip, știi că ce ai adus tu nu e un cort, nu? E un soi de prelată.

— Tot aia, a zis ea. Și trebuie să încăpem și noi, și cei trei băieți înăuntru.

— Dar efectiv nu are podea, a zis Pip, care a împuns cu degetul poza de pe manualul de instrucțiuni.

— *Tu* vii fără podea, a împins-o Cara cu fundul. Tata mi-a împachetat separat o folie de pus pe sol.

— Când o să ajungă băieții? a întrebat Lauren.

— Au trimis mesaj cum că s-au pornit de vreo două minute. Și nu, a izbucnit Cara, nu îi așteptăm pe ei ca să ridice cortul pentru noi, Lauren!

— Nu sugeram asta.

Cara și-a pocnit degetele.

— Demontând patriarhatul, câte un cort o dată.

— Prelata, a corectat-o Pip.

— Vrei să te lovesc?

— Nuuu!

Zece minute mai târziu, o prelată albă, de trei metri pe șase, era ridicată pe pământul pădurii, arătând mai nepotrivit decât orice altceva. Fusese ușor odată ce își dăduseră seama că avea cadru telescopic. Pip și-a verificat telefonul. Era 19:30 deja, iar aplicația ei pentru vreme preciza că soarele va apune în cincisprezece minute, deși ele deja avuseseră parte de câteva ore de amurg înainte să se lase întunericul.

— Asta o să fie distractiv! a exclamat Cara, dându-se puțin în spate ca să-și admire opera. Ador să campez. O să beau gin și o să mănânc panglici gumate cu gust de căpșune până când o să vomit. Mâine nu vreau să îmi amintesc nimic.

— Admirabile obiective! a zis Pip. Vreți voi două să mergeți și să luați și restul proviziilor din mașină? Eu o să scot sacii de dormit și o să pun și lateralele.

Mașina Carei se afla în parcarea mică și betonată, la vreo două sute de metri de locul ales de ele. Lauren și Cara au luat-o printre copaci spre automobil, pădurea fiind luminată de acea strălucire portocalie de seară dinainte să se întunece.

— Nu uitați lanternele! a strigat ea imediat ce le-a pierdut urma.

Pip a atașat și uriașele laterale din pânză ale așa-zisului cort, înjurând de mama focului în momentul în care un arici s-a desprins și a trebuit să o ia de la început cu una dintre ele. S-a luat la trântă cu folia de pus pe sol, bucuroasă atunci când a auzit crenguțe trosnind sub tălpile Carei și ale lui Lauren, care se întorceau. Dar când a ieșit afară să se uite după ele, nu era nimeni. Doar o coțofană care-și bătea joc de ea din vârful copacilor întunecați, amuzându-se de neîndemânarea de care dădea dovadă cu un râs enervant. A salutat-o plină de ranchiună și s-a întors înapoi la treabă, așezând cei trei saci de dormit în linie și încercând să nu se gândească la faptul că Andie Bell putea foarte bine să fie îngropată chiar în această pădure.

Sunetul crengilor trosnind sub pași era mai tare decât cel pe care îl auzise ultima dată, fiind însoțit de hohote de râs și țipete, ceea ce nu putea să însemne decât faptul că ajunseseră și băieții. Ea le-a făcut cu mâna și lor, și fetelor care se întorceau cu brațele pline. Ant[1], care, așa cum îi sugera și numele, nu mai crescuse foarte mult de când se împrieteniseră pe la vârsta de doisprezece ani. Zach Chen, care locuia la patru case distanță de familia Amobi, și Connor, pe care Pip și Cara îl știau din școala primară. Recent începuse să îi ofere puțin cam prea multă atenție lui Pip. Dar, din fericire, toată chestia asta se terminase repede, la fel cum se întâmplase și atunci când era convins că ar fi avut un viitor strălucit ca psiholog de pisici.

— Bună! a zis Connor, cărând o ladă frigorifică împreună cu Zach. O, la naiba, fetele au găsit cel mai tare loc de dormit. Am fost biruiți[2]!

---

[1] *Ant,* „furnică” (lb. engl.) (n. red.).

[2] În original, joc de cuvinte pornind de la asemănarea dintre numele personajului, Pip, și expresia *pipped to the post* („a fi înfrânt pe ultima sută de metri, a fi învins chiar la final”) (n. red.)

Surprinzător, nu era prima dată când Pip auzea gluma cu pricina.

— Amuzant, Con! a zis ea plictisită, ferindu-și părul din ochi.

— Au, a comentat Ant, să nu te simți prost, Connor! Poate că dac-ai fi fost vreo temă, ceva, ar fi vrut să te facă.

— Sau Ravi Singh, a șoptit Cara doar pentru ea, făcând ștrengărește cu ochiul.

— Temele oferă mai multe satisfacții decât băieții, a zis Pip, trăgându-i Carei un cot în coaste. Și tocmai tu ți-ai găsit să vorbești, Ant, tu, care ai viața sexuală a unei caracatițe argonaut.

— Și asta ce înseamnă? a gesticulat Ant confuz cu mâna.

— Ei bine, a zis Pip, penisul unei caracatițe argonaut se rupe în timpul actului, deci asta înseamnă că poate face sex doar o dată în viață.

— Pot confirma asta, a zis Lauren, care, anul trecut, avusese parte de un flirt eșuat cu Ant.

Întreg grupul a izbucnit în râs, iar Zach l-a lovit pe spate ca să-l consoleze.

— Absolut sălbatic! a zis Connor printre hohote de râs.

O lumină argintie învăluise pădurea, luminând micul adăpost ascuns printre copaci pe toate părțile. Înăuntru, aveau două lămpi cu lumină galbenă, pe baterii, și trei lanterne.

Noroc că izbutiseră să se mute înăuntrul așa-zisului cort, subliniase Pip, chiar atunci când începuse să plouă. Destul de puternic, chiar dacă adăpostul lor era protejat de coroanele copacilor. Stăteau în cerc, în jurul gustărilor și al băuturilor, iar două dintre capetele prelatei fuseseră ridicate ca să se mai risipească mirosul neplăcut pe care îl răspândeau băieții.

Pip chiar își permisese să dea gata o doză de bere, stând cu sacul de dormit marinăresc, pe care erau imprimate stele, suflecat până la nivelul taliei. Chiar dacă era mai mult interesată

de chipsuri și de sosul de smântână. Nu-i plăcea prea mult să bea, nu-i plăcea faptul că simțea că pierde controlul.

Ant era pe la jumătatea poveștii lui cu fantome, cu lanterna sub bărbie distorsionându-i fața și făcându-i-o să pară ridicolă. Se întâmpla să fie o poveste despre șase prieteni, trei băieți și trei fete, care campau într-un cort în pădure.

— Iar sărbătorita, a zis el teatral, termină un pachet întreg de panglici gumate cu gust de căpșuni, cu dulciurile roșii lipite de bărbie precum niște urme de sânge.

— Mai taci! a bombănit Cara cu gura plină.

— Ea îi spune tipului chipeș cu lanterna în mâna să tacă. Și atunci se aude un fel de zgârietură pe o laterală a cortului. E ceva sau cineva afară. Încet, încet, niște unghii încep să treacă prin pânză, făcând o gaură. „Dați cumva o petrecere?" întreabă o fată, apoi intră prin gaură și, cu o lovitură fermă cu mâna, taie gâtul tipului cu cămașă în carouri. „V-a fost dor de mine?", țipă ea, apoi prietenii rămași în viață pot, în sfârșit, să vadă cine era: cadavrul putrezit al unui zombie, Andie Bell, ieșită din mormânt pentru răzbunare...

— Taci, Ant! l-a împins Pip. Nu e amuzant!

— Și atunci de ce toată lumea râde?

— Pentru că sunteți toți bolnavi. O fată ucisă nu e ceva potrivit pentru glumele tale de toată jena.

— Da, dar este ceva potrivit pentru un proiect de școală? a intervenit Zach.

— Asta e cu totul altceva.

— Eram pe cale să ajung la partea cu iubitul ei secret și în vârstă, ucigașul crestător, a zis Ant.

Pip s-a strâmbat și s-a uitat lung la el.

— Lauren mi-a spus, a mărturisit el încet.

— Cara mi-a zis, a bolborosit Lauren.

— Cara? a întrebat Pip, întorcându-se spre ea.

— Îmi pare rău! a zis ea, vorbind cu dificultate, deoarece trecuse de opt măsuri de gin. Nu știam că era secret. Le-am spus doar lui Naomi și lui Lauren. Și le-am avertizat să nu sufle o vorbă, a adăugat ea, legănându-se și aruncând cuvintele acuzator spre Lauren.

Era adevărat, Pip nu îi spusese în mod special să țină secret. Se gândise că nu era necesară această precauție. Iată o greșeală pe care nu trebuia să o repete!

— Scopul proiectului meu nu este să vă furnizeze vouă subiect de bârfă.

Uitându-se de la Cara la Lauren și apoi la Ant, Pip a încercat să-și îmblânzească tonul când și-a dat seama că o cuprinsese furia. Din felul în care se mișcau ochii Carei, a căror strălucire trăda faptul că băuse cam mult, Pip știa că fetei îi părea cu adevărat rău.

— Nu contează! a zis Ant. Cam jumătate din anul nostru știe că faci un proiect despre Andie Bell. Și de ce vorbim despre teme în ultima noastră vineri de libertate? Zach, scoate tabla!

— Ce tablă? a întrebat Cara.

— Am adus o tablă Ouija[1]. Super, nu? a zis Zach, trăgându-și rucsacul mai aproape.

Băiatul a scos de acolo o tablă din plastic care părea lipicioasă și pe care se putea citi alfabetul și o planșetă cu o mică fereastră prin care se puteau observa literele. A așezat obiectele în mijlocul cercului de prieteni.

— Nu! a zis Lauren categoric, încrucișându-și brațele. Nicio șansă! Asta e peste limita înspăimântătorului. Poveștile sunt în regulă, dar tabla nu.

---

[1] Placa Ouija (numită și „placa spiritelor” sau „placa vorbitoare”) este o un fel de tablă de joc marcată cu literele alfabetului, numerele de la zero la nouă, dar și cuvinte precum „da” sau „nu”, împreună cu diferite simboluri și elemente grafice, utilizată pentru a indica mesajul unui așa-zis spirit în timpul unei ședințe de spiritism (n. red.).

Pip și-a pierdut iute interesul față de băieții care tot încercau să o convingă pe Lauren să joace, astfel încât să poată face farsa pe care o plănuiseră. Probabil tot legată de Andie. Se prefăcea indiferentă, dar înăuntrul ei mocnea de supărare. Din cauza prietenilor ei. Din cauza ei. S-a întins peste tabla Ouija cu gând să ia o pungă de chipsuri și atunci a fost momentul în care a observat.

O lumină albă printre copaci.

S-a ridicat în picioare și și-a mijit ochii. S-a întâmplat din nou. Departe, în întuneric, o mică lumină dreptunghiulară a licărit, după care a dispărut. Ca și cum fusese lumina emisă de ecranul unui telefon, stinsă prin apăsarea butonului de blocare.

A așteptat, însă lumina nu a mai apărut. Afară domnea întunericul. Se auzea cum plouă. S-a concentrat apoi asupra siluetelor copacilor adormiți în negura nopții.

Până când una din ele s-a dovedit a avea două picioare.

— Băieți, a zis ea încet și a tras o mică lovitură în tibia lui Ant ca să-l facă să tacă. Să nu se uite nimeni acum, dar cred că e cineva printre copaci! Ne urmărește.

Capitolul unsprezece

— Unde? a murmurat Connor, mijindu-și ochii în timp ce o privea cercetător pe Pip.

— La ora zece din poziția mea, a șoptit ea, cuprinsă de o spaimă cumplită.

Toți au căscat ochii, privind de jur-împrejur.

Apoi, cu un strigăt parcă de luptă, Connor a apucat o lanternă și a țâșnit în picioare.

— Hei, perversule! a urlat cu o îndrăzneală neobișnuită.

A ieșit în fugă din cort și s-a năpustit în întunericul de afară, cu fasciculul luminos bălăngănindu-i-se în mână.

— Connor! a strigat Pip după el, încercând să se elibereze din sacul de dormit.

A smuls iute lanterna din mâinile încleștate ale lui Ant și a luat-o la fugă după prietenul ei, printre copaci.

— Connor, așteaptă!

Curând și-a dat seama că era înconjurată din toate părțile de întuneric și de pânze de păianjen. Doar frânturi de copaci slab luminați îi apăreau când și când în față, în timp ce lanterna i se bălăngănea în mâini, iar picioarele i se afundau în noroi. În bătaia micii lămpi se zăreau stropi grei de ploaie.

— Connor! a urlat ea din nou, urmărind singurul semn care-i trăda prezența, un licăr discret al lanternei prin întunericul înăbușitor.

În spate auzea zgomot de pași gonind prin pădure, cineva o striga pe nume. Una dintre fete țipa.

Deja se alesese cu o zgârietură urâtă în timpul cursei nebunești prin pădure, adrenalina înghițindu-i și ultimele picături de bere care ar fi putut să o amețească. Era toată numai ochi și urechi.

— Pip!

Cineva i-a țipat în ureche.

Ant o ajunsese din urmă, lanterna telefonului ghidându-i pașii printre copaci.

— Unde-i Con? a întrebat el, gâfâind.

Nu mai avea aer deloc. A arătat cu degetul spre lumina pâlpâitoare din față, iar Ant i-a luat-o înainte.

În urmă, încă auzea zgomot produs de pași. A încercat să se uite în jur, însă tot ce a reușit să vadă era o lumină albă care devenea din ce în ce mai mare.

Voia să continue să alerge, dar o străfulgerare a lanternei a dezvăluit două siluete cocoșate. S-a oprit brusc și a căzut în genunchi ca să evite să se lovească de ele.

— Pip, ești teafără? a întrebat Ant, rămas aproape fără suflare, întinzându-i mâna.

— Da! a răspuns fata, care acum respira rapid și simțea o durere la nivelul gâtului și al abdomenului. Connor, ce naiba?

— I-am pierdut urma, a suspinat băiatul, stând aplecat, cu capul la nivelul genunchilor. Cred că l-am pierdut de ceva vreme.

— Era un bărbat? L-ai văzut? a întrebat Pip.

Connor a clătinat din cap.

— Nu, nu am văzut dacă era bărbat, dar trebuie să fi fost, nu? Am văzut doar că purta o glugă neagră. Oricine era, s-a ascuns în timp ce lanterna mea era îndreptată în jos, iar eu, prostește, am mers tot înainte.

— În primul rând, prostește a fost să îl urmărești, a zis Pip furioasă. De unul singur!

— Evident! a zis Connor. Vreun pervers prin pădure la miezul nopții, uitându-se la noi și probabil atingându-se. Am vrut să-l bat de să-i sune apa-n cap.

— A fost un pericol pe care ți l-ai asumat absolut degeaba, a zis ea. Ce încercai să demonstrezi?

O lumină albă în privirea lui Pip, iar Zach și-a făcut apariția, oprindu-se chiar înainte să se izbească de ea și de Ant.

— Ce naiba? a fost tot ce a zis el.

Apoi au auzit un strigăt.

— Rahat! a bombănit Zach, rotindu-se pe călcâie și sprintând spre locul din care tocmai venise.

— Cara! Lauren! a strigat Pip, apucându-și degrabă lanterna și luând-o pe urmele lui Zach, împreună cu ceilalți doi.

Din nou, printre copacii întunecați ale căror degetele de coșmar o apucau de păr. Zgârietura ei mărindu-se mai tare cu fiecare pas.

Cam după vreo jumătate de minut, l-au observat pe Zach, care-și folosea telefonul pentru a lumina locul unde stăteau cele două fete, ținându-se de braț. Lauren era în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Pip, strângându-le la piept pe amândouă și tremurând toate, chiar dacă noaptea era călduță. De ce ați țipat?

— Pentru că ne-am pierdut, lanterna s-a stricat și suntem băute, a zis Cara.

— De ce nu ați rămas în cort? a întrebat Connor.

— Pentru că ne-ați lăsat singure, s-a plâns Lauren.

— Bine, bine, a zis Pip. Am cam exagerat cu toții. Totul e în regulă, trebuie doar să ne întoarcem la cort. Oricine a fost, a fugit acum, iar noi suntem șase, bine? Toți suntem teferi, a adăugat ea și a șters lacrimile de pe bărbia lui Lauren.

Chiar și cu lanternele aprinse tot au avut nevoie cam de cincisprezece minute ca să găsească drumul înapoi spre cort; noaptea, pădurea parcă era o altă planetă. Au fost nevoiți să folosească și

harta de pe telefonul lui Zach ca să vadă cât de departe se aflau de stradă. Au grăbit pasul atunci când au observat în depărtare crâmpeie de pânză albă printre trunchiurile copacilor și strălucirea galbenă și moale a lanternelor pe baterii.

Niciunul din ei nu a vorbit prea mult în timp ce au strâns rapid dozele goale de băutură și pachetele de mâncare într-o pungă de gunoi, făcând loc pentru sacii de dormit. Au coborât toate lateralele cortului, simțindu-se mai în siguranță între cei patru pereți albi de pânză. Singurul mod în care puteau privi către copacii contorsionați era prin fereastra din folie de plastic transparent.

Băieții deja începuseră să glumească despre sprintul lor prin pădure de la miezul nopții. Lauren încă nu era pregătită pentru asta.

Pip a mutat sacul de dormit al lui Lauren între al ei și al Carei, și a ajutat-o să intre în el atunci când nu a mai suportat să se uite cum, beată fiind, bâjbâia să tragă fermoarul.

— Presupun că fără tabla Ouija, nu? a întrebat Ant.

— Cred că am avut parte de suficiente sperieturi, a zis Pip.

A stat lângă Cara pentru o vreme, forțând-o să bea apă în timp ce-i distrăgea atenția cu povești despre decăderea Romei. Lauren adormise deja, la fel și Zach în capătul celălalt al fragilului lor adăpost.

Când ochii Carei au început să devină din ce în ce mai mici cu fiecare clipit, Pip s-a furișat în propriul sac de dormit. A observat că Ant și Connor încă erau treji și vorbeau în șoaptă, însă ea voia să doarmă sau, cel puțin, să se întindă în speranța că o să poată să doarmă. Atunci când și-a vârât picioarele înăuntrul sacului, a simțit ceva lângă dreptul. Și-a tras genunchii la piept și s-a întins ca să ajungă înăuntru, degetele-i bâjbâindu-i în jurul unei bucăți de hârtie.

Trebuie să fi fost un pachet de mâncare care picase înăuntru. L-a scos. Nu era. Era o coală de hârtie albă pentru imprimantă, împăturită în jumătate.

A despăturit-o, trecând rapid cu privirea peste ea.

Cu un font mare, printate de-a lungul paginii, erau scrise cuvintele: *Oprește-te din investigat, Pippa*.

A scăpat-o jos, urmărind cu privirea felul în care a căzut despăturită. Respirația i s-a precipitat, la fel ca atunci când alerga prin întuneric și vedea bucăți de copaci în lumina lanternei. Neîncrederea s-a transformat în frică. În cinci secunde, frica s-a transformat în furie.

— Ce naiba?! a țipat, ridicând biletul și uitându-se urât la băieți.

— Ssst, a zis unul dintre ei, fetele dorm.

— Crezi că asta e amuzant? a întrebat Pip, uitându-se în jos la ei în timp ce flutura biletul împăturit. Sunteți de necrezut!

— Despre ce vorbești? s-a uitat Ant cruciș la ea.

— Despre acest bilet pe care mi l-ați pus în sac.

— Nu ți-am pus niciun bilet, a zis el, întinzând mâna după bucata de hârtie.

Pip nu l-a lăsat să pună mâna pe ea.

— Tu chiar te aștepți să cred asta? a întrebat ea. Apropo, toată chestia asta cu ciudatul din pădure a fost o înscenare? A făcut parte din farsa voastră? Cine a fost, prietenul vostru, George?

— Nu, Pip, a zis Ant, holbându-se la ea. Habar n-am despre ce vorbești. Ce scrie în bilet?

— Scutește-mă de rolul ăsta de nevinovat! i-a tăiat-o fata. Connor, ai de adăugat ceva?

— Pip, crezi că l-aș fi urmărit până atât de departe pe perversul ăla dacă era doar o tâmpenie de farsă? Nu am plănuit nimic, jur!

— Adică ziceți că niciunul dintre voi nu mi-a lăsat acest bilet?

Amândoi au aprobat din cap.

— Ce vrăjeală! a zis ea, întorcându-se cu fața spre partea din cort în care stăteau fetele.

— Sincer, Pip, nu noi am făcut-o! a insistat Connor.

Pip l-a ignorat, foindu-se în sacul ei de dormit și făcând mai mult zgomot decât era necesar.

S-a întins furioasă, folosindu-și puloverul mototolit pe post de pernă, cu biletul așezat deschis, lângă ea, pe pământ. S-a întors să se uite la el, ignorând șoaptele repetate din partea lui Ant și Connor, care o strigau pe nume.

Pip rămăsese ultima trează. Putea simți asta din modul în care respirau toți. Singură de pază.

Din rămășițele furiei ei, o nouă creatură luase naștere, întrupându-se din cenușă și praf. Un sentiment aflat cumva între teroare și îndoială, între haos și logică.

Își rostise cuvintele în gând de atâtea ori, încât deveniseră elastice și începuseră să sune ciudat.

Oprește-te din investigat, Pippa!

Nu putea fi adevărat. Era doar o glumă nemiloasă. Doar o glumă, atât.

Nu-și putea lua privirea de la bilet, ochii ei lipsiți de somn urmărind iar și iar curbele negre ale literelor printate.

Până și pădurea era vie în jurul ei. Crengi trosnind, bătăi de aripi printre copaci și țipete. Nu putea spune dacă era vreo vulpe sau vreo căprioară, însă, indiferent ce era, țipa și plângea și era și nu era Andie Bell, țipând prin negura timpului.

Oprește-te din investigat, Pippa!

PARTEA A II-A

Capitolul doisprezece

Pip se agita emoționată pe sub masă, sperând că, lângă ea, Cara era prea ocupată cu pălăvrăgeala ca să observe. Era prima dată când Pip trebuia să ascundă ceva de ea, iar emoțiile îi sporeau tremuratul mâinilor și starea de gol din stomac.

Pip lipsise de la școală; acum trei zile, când profesorii încetaseră să mai vorbească despre ce aveau de gând să predea și chiar începuseră să o facă. Stăteau în bucătăria familiei Ward, pretinzând că se ocupau de teme, dar, în realitate, Cara trecea printr-o criză existențială.

— Și i-am zis că încă nu știu ce vreau să studiez la facultate, să mă lase în plata mea cu locul în care vreau să merg. Și mereu e: „timpul trece, Cara" și mă stresează la maximum. Tu ai avut discuția asta cu părinții tăi?

— Da, acum câteva zile, a zis Pip. Am decis să merg la King College, la Cambridge.

— Engleză?

Pip a aprobat din cap.

— Ești cea mai groaznică persoană când vine vorba de planurile de viață, a pufnit Cara. Pun pariu că deja te-ai gândit ce meserie vrei să ai.

— Bineînțeles, a zis ea. Îmi doresc să fiu Louis Theroux[1], Heather Brooke[2] și Michelle Obama deodată.

---

[1] Louis Sebastian Theroux (n. 1970), celebru jurnalist și realizator de documentare din Marea Britanie (n. red.).

[2] Heather Brooke (n. 1970), jurnalistă britanică de renume care a dezvăluit cheltuielile iresponsabile făcute de Parlamentul britanic, ceea ce a dus la un imens scandal de presă în 2009 (n. red.).

— Eficiența ta mă ofensează.

Deodată, un asurzitor șuierat de tren a izbucnit din telefonul lui Pip.

— Cine e? a întrebat Cara.

— E doar Ravi Singh, a spus Pip, trecând cu privirea peste mesaj. Vrea să vadă dacă am mai aflat câte ceva.

— O, acum ne dăm mesaje unul altuia, nu-i așa? a întrebat Cara în glumă. Ar trebui ca săptămâna viitoare să îmi rezerv o zi pentru nuntă?

În chip de răspuns, Pip a aruncat cu un creion spre ea. Cara a evitat lovitura în mod strălucit.

— Ei bine, ai ceva informații noi în legătură cu Andie Bell? a întrebat ea.

— Nu! a zis Pip. Nimic nou.

Minciuna a făcut ca golul din stomacul să se simtă și mai tare.

Ant și Connor încă negau faptul că erau autorii biletului din sacul ei de dormit. Cei doi sugeraseră că autorul putea fi Zach sau una dintre fete. Bineînțeles, faptul că negau nu era suficient pentru a le demonstra nevinovăția. Dar Pip trebuia să ia în considerare și altă posibilitate: *și dacă?* Și dacă fusese cineva implicat în cazul lui Andie Bell care încercase să o sperie ca să renunțe la proiect? Cineva care avea enorm de mult de pierdut dacă ea continua investigația.

Nu povestise nimănui despre bilet, nici fetelor și nici băieților, atunci când întrebaseră ce scria în el, nici părinților și nici măcar lui Ravi. Îngrijorarea lor ar fi putut opri brusc desfășurarea proiectului. Iar ea trebuia să prevină orice posibilă scurgere de informații. Erau secrete pe care trebuia să le țină doar pentru ea și avea de învățat cum să facă asta de la o expertă în domeniu, domnișoara Andrea Bell.

— Unde-i tatăl tău? a întrebat Pip.

— Ăăă, a venit cam de vreun sfert de oră și a zis că a terminat cu meditațiile.

— O, da, a zis Pip.

Minciunile și secretele de tot felul distrăgeau atenția. Elliot dădea meditații de trei ori pe săptămână; devenise o parte din rutina familiei Ward, iar Pip știa bine asta. Emoțiile o făceau să fie neglijentă. Cara avea să observe în cele din urmă, o cunoștea prea bine. Pip trebuia să se calmeze; se afla aici cu un motiv. Și dacă era prea agitată, avea să se dea de gol.

Auzea bâzâitul și zgomotele surde produse de televizorul din cealaltă cameră; Naomi se uita la o dramă americană care implica o groază de „piu-piu" provenite de la armele cu amortizor și multe „La naiba!".

Acum era momentul prielnic ca Pip să acționeze.

— Hei, pot să-ți împrumut laptopul pentru două secunde? a întrebat-o pe Cara, relaxându-și mușchii feței ca să nu o dea de gol. Vreau să mă uit după o carte de engleză.

— Da, desigur, a zis Cara, pasându-i-l peste masă. Să nu-mi închizi paginile.

— Nu o s-o fac, a zis Pip, întorcând laptopul astfel încât Cara să nu poată vedea ecranul.

Pip își putea auzi pulsul. I se urcase atât de mult sânge la nivelul feței, încât era sigură că se înroșise ca racul. S-a aplecat puțin ca să se ascundă în spatele ecranului și a apăsat pe iconița cu Control Panel.

Noaptea trecută rămăsese trează până la ora trei; o bântuia acea întrebare – *și dacă?* –, alungându-i somnul. Așa că verificase pe internet, căutând informații pe un forum prost redactat și prin manuale de instrucțiuni pentru imprimantele fără fir.

Oricine ar fi putut să o urmărească acolo, în pădure. Asta era adevărat. Oricine ar fi putut să o privească, ademenind-o

pe ea și pe prietenii ei afară din cort, pentru a putea plasa biletul. Adevărat. Dar era un nume pe lista ei cu persoane suspecte, o singură persoană care ar putut să știe exact unde campau Pip și Cara. Naomi. Fusese o neghiobie din partea ei să nu o mai ia în considerare pe Naomi doar pentru că avea senzația că o cunoaște. La fel de bine putea fi și o altă Naomi. Una care poate ar minți, sau nu, în legătură cu plecatul de acasă de la Max în noaptea în care Andie murise. Una care poate că fusese, sau nu, îndrăgostită de Sal. Una care poate ar fi urât-o, sau nu, suficient de mult pe Andie, încât să o ucidă.

După ore întregi de căutări încăpățânate, Pip aflase că nu există nicio cale prin care să poată vedea fișierele printate o imprimantă fără fir. Și nimeni întreg la minte nu ar salva un bilet ca acela în computerul personal, deci încercarea de a căuta prin cel al lui Naomi ar fi fost fără rost. Dar mai era ceva ce putea face.

A apăsat pe *Dispozitive și imprimante* pe laptopul Carei și a dus săgeata mouse-ului peste numele imprimantei familiei Ward pe care cineva o numise *Freddie Prints Junior*. A apăsat click dreapta pe ea, apoi a intrat în *Proprietăți* și apoi în fila pentru opțiuni avansate.

Pip memorase pașii pentru „cum să" de pe o pagină web în care erau și imagini. A bifat căsuța de lângă *Keep Printed Documents*, a apăsat pe opțiunea aceea cu *Aplică* și gata. A închis fereastra și a revenit la tema Carei.

— Mersi, a zis ea, dându-i laptopul înapoi, convinsă de faptul că i se puteau auzi bătăile inimii, o cutie explozivă cusută în exteriorul pieptului.

— Nicio problemă!

De acum, laptopul Carei avea să țină evidența a tot ce trecea prin imprimanta lor. Dacă Pip ar mai fi primit un alt mesaj

printat, ar fi putut afla dacă acesta provenea din imprimanta lui Naomi.

Ușa bucătăriei s-a deschis pe fundalul unei explozii uriașe la Casa Albă, cu agenți federali strigând „ieșiți de aici!" și „salvați-vă!". Naomi stătea în pragul ușii.

— Doamne, Nai! a exclamat exasperată Cara. Încercăm să lucrăm, închide-l!

— Scuze, a șoptit ea, ca și cum asta ar fi compensat cumva gălăgia făcută de televizor. Doar îmi iau ceva de băut. Pip, te simți bine?

Naomi se uita nedumerită la ea, iar Pip abia atunci și-a dat seama că ea era cea care se holba, de fapt.

— Ăăă... da. Doar că m-ai făcut să tresar, a zis ea, schițând un zâmbet puțin prea larg.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 08/09/2017

Jurnal – Intrarea 13

Transcrierea celui de-al doilea interviu cu Emma Hutton

Pip: Îți mulțumesc că ai acceptat să vorbim din nou. Asta e doar o mică continuare, promit.

Emma: Da, nu, e în regulă.

Pip: Mersi! Bine, deci, mai întâi, am tot întrebat de Andie și am auzit niște zvonuri despre care vreau să te întreb și pe tine. E posibil ca Andie să se fi văzut și cu altcineva în timp ce se întâlnea cu Sal? Poate că un tip mai în vârstă? Ai auzit vreodată ceva de genul ăsta?

Emma: Cine ți-a spus așa ceva?

Pip: Îmi cer scuze, dar m-a rugat să nu-i divulg identitatea.

Emma: Cumva Chloe Burch?

Pip: Din nou, îmi cer scuze, am fost rugată să nu zic.

Emma: Ea trebuie să fie, eram singurele care știau asta.

Pip: Deci e adevărat? Andie se întâlnea cu un tip mai în vârstă în timp ce era într-o relație cu Sal?

Emma: Ei bine, da, asta zicea ea, dar nu ne-a dezvăluit niciodată numele lui sau altceva.

Pip: Ai idee cam cât timp s-a întâmplat asta?

Emma: Nu cu foarte mult înainte să dispară. Cred că a început să vorbească despre asta prin martie. Deși e doar o presupunere.

Pip: Și chiar nu bănuiai despre cine putea fi vorba?

Emma: Nu, îi plăcea să ne tachineze pentru faptul că nu știam.

Pip: Iar tu n-ai crezut că era important să spui poliției?

Emma: Nu, deoarece, sincer, acelea au fost singurele detalii pe care le-am aflat vreodată. Și m-am gândit că Andie a inventat totul ca să se dea interesantă.

Pip: Și după ce s-a întâmplat toată chestia cu Sal, nu te-ai gândit să povestești polițiștilor faptul că era posibil să fie adevărat?

Emma: Nu, deoarece, din nou, nu eram convinsă că tipul există. Iar Andie nu era toantă, nu i-ar fi spus lui Sal despre el.

Pip: Dar dacă Sal ar fi aflat singur?

Emma: Hmm, nu cred asta. Andie era foarte pricepută la păstrat secrete.

Pip: În regulă, trecând la ultima mea întrebarea. Știi cumva dacă Andie s-a certat vreodată cu Naomi Ward. Sau dacă aveau o relație mai încordată?

Emma: Naomi Ward, prietena lui Sal?

Pip: Da.

Emma: Nu, nu din câte știu.

Pip: Andie nu a adus niciodată în discuție faptul că se ciondănea cu Naomi? Sau nu a zis niciodată lucruri nasoale despre ea?

Emma: Nu. De fapt, acum că ai adus vorba de asta, în mod sigur ura pe cineva din familia Ward, dar nu era Naomi.

Pip: Ce vrei să zici?

Emma: Îl știi pe domnul Ward, profesorul de istorie? Nu știu dacă încă mai predă la Kilton Grammar. Dar da, Andie nu-l plăcea. Îmi amintesc că îl numea dobitoc, printre alte cuvinte urâte.

Pip: De ce? Când s-a întâmplat asta?

Emma: Ăă, nu aș putea zice exact, dar cred că era în preajma Paștelui. Deci, nu cu mult înainte să se întâmple toate acele lucruri.

Pip: Dar Andie nu făcea istorie?

Emma: Nu, trebuie să fi fost ceva de genul că i-a zis că avea fusta prea scurtă pentru școală. Întotdeauna a urât asta.

Pip: Bine, asta e tot ce am vrut să te întreb. Mulțumesc din nou pentru ajutor, Emma!

Emma: Nu-ți face griji! Pa!

NU! Pur și simplu, nu!

Mai întâi Naomi, în ai cărei ochi nici nu pot să mă mai uit. Și acum Elliot? De ce există întrebări despre Andie Bell care oferă răspunsuri ce duc spre oamenii apropiați de mine?

Bine, Andie insultând un profesor în fața prietenelor ei în perioada premergătoare decesului ei pare o pură coincidență. Da. Ar putea fi cu totul și cu totul o coincidență.

Dar – și e un dar puțin cam mare – Elliot mi-a zis că abia o cunoștea pe Andie sau că abia avusese de-a face cu ea în ultimii ei doi ani de viață. Așadar, de ce l-a numit dobitoc dacă nu au avut nicio interacțiune unul cu celălalt? Oare Elliot mințea? Din ce motiv?

Aș fi ipocrită dacă nu aș începe să fac supoziții, așa cum am făcut și înainte, doar pentru că sunt apropiată de Elliot. Și chiar dacă asta mă epuizează psihic: ar putea acest indiciu inofensiv să indice că Elliot Ward e tipul secret mai în vârstă? Adică, la început am crezut că „tipul secret mai în vârstă" era cineva între 25 și 30 de ani. Dar poate că instinctele mele s-au înșelat, poate că era vorba de cineva mult mai în vârstă. Eu însămi am pregătit tortul pentru ultima zi de naștere a lui Elliot, știu că acum

are 47 de ani, ceea ce înseamnă că, în anul în care a dispărut Andie, avea 42.

Andie le-a spus prietenelor ei că l-ar fi putut „distruge” pe acest bărbat. Am crezut că asta însemna că individul – oricine ar fi fost el – era căsătorit. Elliot nu era; soția lui murise cu câțiva ani înainte. Însă el era profesor la școala unde învăța ea, într-o poziție de încredere. Dacă era implicat într-o relație sentimentală nepotrivită, pe Elliot îl păștea închisoarea. Asta în mod clar intră sub pălăria lui „a distruge” pe cineva.

Oare ar fi capabil de așa ceva? Nu, nu. Și oare ar putea el să aibă o pasiune pentru o elevă blondă și frumoasă de șaptesprezece ani? Nu cred asta. Adică nu e hidos și arată chiar respectabil cu acel păr puțin încărunțit, dar... pur și simplu, nu. Nu pot să-mi imaginez asta.

Nu pot să cred nici măcar că îmi dau voie să mă gândesc la așa ceva. Cine va fi următoarea persoană de pe lista cu suspecți? Cara? Ravi? Victor? Eu?

Cred că ar trebui să strâng din dinți și să-l întreb pe Elliot, ca, astfel, să mușc din niște fapte reale. Altfel, s-ar putea să sfârșesc suspectând pe oricine știu că a vorbit, la un moment dat, cu Andie. Iar paranoia nu mi se potrivește.

Dar cum întrebi, așa, la întâmplare, un om matur pe care îl cunoști de când aveai șase ani, dacă a mințit în legătură cu o fată ucisă?

<u>Persoane suspecte</u>

Jason Bell

Naomi Ward

Tipul secret mai în vârstă

Elliot Ward

Capitolul treisprezece

Scrisul ei de mână trebuie să fi avut conștiință proprie; un circuit independent de cel pe care îl avea Pip în cap.

Domnul Ward vorbea:

— Dar lui Lenin nu i-a plăcut politica lui Stalin cu privire la Georgia după invazia Armatei Roșii din anul 1921.

Degetele lui Pip se mișcau în armonie, scriind totul, ba chiar subliniind și anii. Însă ea nu asculta cu adevărat.

În mintea ei avea loc un război, cele două emisfere ale creierului ei certându-se și ciocnindu-se una de cealaltă. Oare trebuia să-l întrebe pe Elliot despre comentariile lui Andie? Sau asta reprezenta un risc pentru investigație? Era nepoliticos să pună întrebări despre elevi uciși? Sau era un „Pippism” ușor de iertat?

Clopoțelul a sunat, anunțând pauza de prânz, iar Elliot a strigat peste zgomotul produs de scaunele târâte pe podea și de fermoarele genților:

— Să citiți capitolul al treilea înainte de următoarea noastră lecție. Iar dacă chiar sunteți dornici, puteți Troțki și peste al patrulea, bine?

A chicotit la propria-i glumă.

— Haide, Pip, vii? a întrebat Connor, stând în picioare și legănându-și rucsacul pe spate.

— Ăă, da, o să vin la voi într-un minut, a zis ea. Mai întâi trebuie să-l întreb ceva pe domnul Ward.

— Trebuie să-l întrebi ceva pe domnul Ward, eh?

Elliot auzise fără să vrea.

— Asta-i amenințător. Sper că nu ai început deja să te gândești la tema pentru acasă.

— Nu, ei bine, ba da, a zis Pip, dar nu asta voiam să vă întreb.

A așteptat până când au rămas doar ei doi în sala de clasă.

— Ce e?

Elliot a aruncat o privire spre ceasul lui de la mână.

— Ai exact zece minute din timpul meu înainte de a începe să mă panichez în legătură cu coada de la sandviciuri.

— Da, scuze! a zis Pip, încercând să se agațe de dramul de curaj rămas, însă îi era cam greu. Ăă...

— E totul în regulă? a întrebat Elliot, stând rezemat de biroul lui, cu brațele și cu picioarele încrucișate. Te îngrijorezi în legătură cu cererile pentru facultate? Putem trece peste declarația ta personală cândva, dacă...

— Nu, nu e asta. Pip a luat o gură de aer și a început să turuie: Eu... când v-am intervievat anterior, ați zis că nu ați avut nimic de-a face cu Andie în ultimii ei doi ani de școală.

— Da, corect, a clipit profesorul. Andie nu a făcut istorie.

— Bine, dar...

Dintr-odată, Pip și-a recăpătat curajul, iar cuvintele parcă se luaseră la întrecere.

— Una dintre prietenele ei a zis că, scuzați-mi limbajul, Andie vă spunea dobitoc și alte asemenea cuvinte de prost gust în ultimele săptămâni înainte să dispară.

Întrebarea „de ce?" era evidentă, se ascundea în spatele cuvintelor ei, așa că nu a mai trebuit să o rostească.

— O! a zis Elliot, frecându-și barba neagră. S-a uitat la ea și a oftat, apoi a continuat: Ei bine, speram că nu o să iasă la iveală, nu văd la ce mai servește să insistăm cu subiectul ăsta, dar observ că ești foarte implicată în proiectul tău.

Pip a aprobat din cap, tânjind după un răspuns.

Elliot s-a schimbat la față.

— Nu mă simt prea confortabil să vorbesc despre asta, să spun lucruri neplăcute despre o elevă care și-a pierdut viața. Și-a ridicat privirea spre ușa deschisă a sălii de clasă și s-a îndreptat spre ea ca să o închidă. Ăăă, nu am avut prea multe de-a face cu Andie la școală, dar, fiind tatăl lui Naomi, o cunoșteam, bineînțeles. Și... pur și simplu s-a întâmplat ca, prin Naomi, să aflu niște lucruri despre Andie Bell.

— Da?

— Nu e nicio cale mai drăguță prin care să o pot zice, dar... hărţuia pe cineva de la şcoală. O fată din anul ei. Nu-mi amintesc numele ei acum, părea să fie ceva portughez. A avut loc un incident, un videoclip pe care Andie l-a publicat în mediul on-line.

Pip era cumva și surprinsă, și nu în același timp. Deși un alt drum se deschidea în labirintul vieții lui Andie Bell. Palimpsest peste palimpsest, Andie cea adevărată doar trăgea cu ochiul la mâzgăliturile de deasupra.

— Știam destule lucruri ca să înțeleg că Andie ar fi putut avea probleme și cu școala, și cu poliția pentru ce a făcut, a continuat Elliot. Iar eu... am crezut că era o rușine pentru că era prima săptămână de școală după sărbătorile pascale și se apropiau și examenele. Examene care i-ar fi conturat întregul viitor, a oftat profesorul. Ce ar fi trebuit să fac atunci când am aflat era să îi spun directorului școlii despre incident. Dar instituția nu tolerează agresiunea fizică sau hărțuirea on-line și știam că Andie ar fi fost exmatriculată imediat. Fără examene și fără facultate, iar eu, ei bine, pur și simplu n-am putut s-o fac. Chiar dacă era o ticăloasă, nu aș fi putut trăi cu mine însumi știind că am luat parte la distrugerea viitorului unui elev.

— Și ce ați făcut? a întrebat Pip.

— Am căutat datele de contact ale tatălui ei și l-am sunat în prima zi de școală după vacanța de Paște.

— Vreți să ziceți că în ziua de luni a săptămânii în care Andie a dispărut?

Elliot a aprobat din cap.

— Da, cred că așa a fost. L-am sunat pe Jason Bell, i-am povestit tot ce am aflat și i-am zis că ar trebui să poarte o discuție foarte serioasă cu fiica lui despre agresiune și despre consecințele ei. I-am sugerat să-i restricționeze accesul către mediul on-line. Am zis că am încredere în el că o să rezolve asta, altfel, aș fi fost nevoit să informez conducerea școlii și să o exmatriculăm pe Andie.

— Și el ce a zis?

— Ei bine, era recunoscător pentru faptul că îi ofeream fiicei lui o a doua șansă, pe care probabil nu o merita. Și a promis că o să rezolve problema și că o să stea de vorbă cu ea. Acum, presupun că atunci când domnul Bell a vorbit cu Andie, a menționat că eu sunt sursa informației. Deci, dacă am fost victima unor cuvinte nu prea frumoase din partea lui Andie în acea săptămână, nu sunt foarte surprins, trebuie să recunosc. Dezamăgire e tot ce simt.

Pip a răsuflat de ușurare.

— Asta pentru ce a fost?

— Sunt bucuroasă că nu ați mințit pentru un motiv mai grav.

— Cred că ai citit prea multe romane polițiste, Pip. De ce nu încerci niște biografii istorice, în schimb? a zâmbit amabil.

— Pot fi la fel de tulburătoare precum ficțiunea. Pip a făcut o pauză scurtă, apoi a continuat: Nu ați mai zis niciodată nimănui, nu-i așa, despre fapta lui Andie?

— Bineînțeles că nu! Cred că nu are niciun rost după tot ce s-a întâmplat. Și e și insensibil, a adăugat profesorul și și-a scărpinat bărbia. Încerc să nu mă gândesc la asta pentru că mă pierd în teoriile cu efectul fluturelui. Ce se întâmpla dacă povesteam conducerii școlii, iar Andie era exmatriculată în acea săptămână? Ar fi schimbat asta sfârșitul? Condițiile care l-au determinat pe Sal s-o ucidă nu ar mai fi fost prezente? Ar fi fost acum amândoi în viață?

— Ăsta-i un drum pe care nu ar trebui să porniți, a zis Pip. Și chiar nu vă amintiți cine era fata care a fost hărțuită de Andie?

— Nu, îmi pare rău! Naomi ar putea să știe, de ce n-o întrebi pe ea? Deși nu sunt sigur ce are asta de-a face cu folosirea presei în anchetarea unei crime, a spus profesorul și s-a uitat la ea cam iritat.

— Ei bine, încă nu m-am hotărât care va fi titlul final, a zâmbit Pip.

— În regulă, ei bine, să nu te rătăcești pe drumul pe care ai pornit, a zis el, fluturând din degete. Și acum o să fug de tine pentru că sunt disperat după un sandvici cu ton.

A zâmbit și a dispărut pe hol.

Pip se simțea mai ușurată, căci grămada de îndoieli părea să fi dispărut odată ce Elliot a ieșit pe ușă. Și, în loc să facă speculații greșite care să o conducă pe căi și mai greșite, acum avea o pistă adevărată pe care să o urmeze. Și un nume mai puțin pe listă. Făcuse treabă bună.

Însă pista o ducea înapoi spre Naomi. Din nou. Iar Pip trebuia să o privească în ochi ca și cum nu credea că există ceva întunecat în spatele lor.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 13/09/2017

Jurnal – Intrarea 15

Transcrierea celui de-al doilea interviu cu Naomi Ward

Pip: În regulă, înregistrăm! Deci, tatăl tău mi-a zis că a aflat că Andie hărțuia o fată din anul vostru. Hărțuire on-line. Credea că este vorba despre o filmare. Știi ceva despre asta?

Naomi: Da, așa cum am zis, știam că Andie era o pacoste.

Pip: Poți să-mi povestești mai multe despre asta?

Naomi: Era o fată în an cu noi, Natalie da Silva, era drăguță și era și ea blondă. De fapt, semănau destul de mult. Și presupun că Andie se simțea amenințată de ea, deoarece, chiar de când a început ultimul nostru an, Andie s-a apucat să împrăștie zvonuri despre ea și să găsească modalități de a o umili.

Pip: Dacă Sal și Andie nu au început să se întâlnească până în decembrie, atunci cum de știi toate astea?

Naomi: Eram prietenă cu Nat. Făceam ora de biologie împreună.

Pip: O! Și ce fel de zvonuri împrăștia Andie?

Naomi: Tipul de chestii dezgustătoare la care doar o adolescentă s-ar putea gândi. Lucruri precum că familia ei era incestuoasă, că Nat se uita la oameni dezbrăcați în cabina de probă și că se atingea în acest timp. Genul ăsta de lucruri.

Pip: Și crezi că Andie a făcut asta doar pentru că se simțea amenințată și că Nat era drăguță?

Naomi: De fapt, cred că așa gândea ea. Andie voia să fie tipa din an pe care toți băieții s-o dorească. Nat era rivala ei, deci Andie trebuia s-o doboare.

Pip: Așadar, știai de această filmare pe atunci?

Naomi: Da, a fost distribuită peste tot pe rețelele de socializare. Cred că a fost ștearsă abia peste câteva zile, când cineva l-a raportat ca fiind conținut indecent.

Pip: Când s-a întâmplat asta?

Naomi: În timpul vacanței de Paște. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu a fost în timpul școlii; ar fi fost mult mai rău pentru Nat!

Pip: Bine, despre ce era vorba?

Naomi: Deci, din câte știu eu, Andie ieșea cu câțiva prieteni de la școală, incluzându-le aici pe cele două adoratoare ale ei.

Pip: Chloe Burch și Emma Hutton?

Naomi: Da, și încă niște puști. Nu cu Sal sau cu vreunul dintre noi. Și mai era un tip, Chris Parks, și toți știau că lui Nat îi plăcea de el. Nu cunosc detaliile, însă Andie ori i-a folosit telefonul, ori i-a zis ce să facă, și flirtau prin mesaje cu Nat. Iar ea răspundea, deoarece îl plăcea pe Chris și credea că era el. Apoi Andie sau Chris, unul din ei, i-a cerut lui Nat să trimită un filmuleț cu ea la bustul gol, dar să i se vadă fața, ca astfel să știe că era ea cu adevărat.

Pip: Și Nat a făcut-o?

Naomi: Da. Puțin cam naivă, după părerea mea, dar credea că vorbește doar cu Chris. Ce s-a întâmplat în continuare, știm cu toții: videoclipul a ajuns în mediul on-line, iar Andie și o mulțime de alte persoane l-au distribuit pe profilurile lor. Iar comentariile erau oribile! Și, practic, toți din acel an l-au văzut înainte să fie șters. Nat, efectiv, nu putea fi consolată. Chiar a

și lipsit două zile de la școală după vacanța de Paște pentru că se simțea umilită.

Pip: Sal știa că Andie a făcut asta?

Naomi: Ei bine, i-am zis. El nu a aprobat, evident, dar a zis: „e problema lui Andie, nu vreau să mă implic". Sal era cam prea relaxat în legătură cu anumite lucruri.

Pip: S-a mai întâmplat și altceva între Nat și Andie?

Naomi: Da, de fapt. Ceva ce cred că e la fel de rău, dar puțini au avut habar despre asta. E posibil să fi fost singura căreia i-a spus Nat, pentru că plângea la ora de biologie, imediat după ce s-a întâmplat.

Pip: Ce anume?

Naomi: În toamna acelui semestru, școala voia să pună în scenă o piesă de teatru, *Vrăjitoarele din Salem* cred că era. După audiții, Nat a primit rolul principal.

Pip: Adică Abigail?

Naomi: Cred, nu știu. Și, din câte se pare, Andie voia ea rolul și s-a enervat la culme. Așa că, după ce a fost afișată distribuția, Andie a încolțit-o pe Nat și i-a zis...

Pip: Da?

Naomi: Scuze, am uitat să menționez ceva. Fratele lui Nat, Daniel, care era cam cu cinci ani mai mare decât noi, lucra la școală ca îngrijitor. Noi aveam pe atunci cincisprezece sau șaisprezece ani. Doar pentru un an, în timp ce căuta alte joburi.

Pip: Așa...

Naomi: Deci Andie a încolțit-o pe Nat și i-a zis că atunci când fratele ei încă lucra la școală, a făcut sex cu ea, deși pe atunci avea doar cincisprezece ani. Andie i-a spus lui Nat să renunțe la rol, ori va merge la poliție și va spune că a fost violată de Daniel. Iar Nat a renunțat deoarece era speriată că Andie chiar ar putea face asta.

Pip: Și era adevărat? Andie a avut o aventură cu fratele lui Nat?

Naomi: Nu știu. Nici Nat nu știa sigur, de aceea a renunțat. Dar nu cred că l-a întrebat vreodată.

Pip: Știi pe unde e Nat acum? Crezi că aș putea vorbi cu ea?

Naomi: Nu prea mai țin legătura cu ea, dar știu că a venit înapoi acasă la părinții ei. Deși am auzit câteva chestii despre ea.

Pip: Ce fel de chestii?

Naomi: Ăă, cred că a fost implicată într-o bătaie la facultate. A fost arestată și acuzată de vătămare corporală, cred că a stat puțin și în închisoare.

Pip: O, Doamne!

Naomi: Știu.

Pip: Poți să-mi dai numărul ei?

Capitolul paisprezece

— Te-ai dichisit ca să vii să mă vezi, sergent? a întrebat Ravi, îmbrăcat într-o cămașă verde în carouri, rezemându-se de tocul ușii din față.

— Nu, am venit direct de la școală, a zis Pip. Și am nevoie de ajutorul tău. Hai, pune-ți ceva în picioare, vii cu mine! a adăugat ea și a bătut din palme.

— Mergem într-o misiune? a întrebat Ravi, dându-se înapoi ca să se încalțe cu niște pantofi sport aruncați pe hol. Ar trebui să iau ochelarii cu vedere nocturnă și steluțele ninja?

— Nu de data asta, a zâmbit ea și a pornit-o pe alee, timp în care Ravi a închis ușa, după care i-a luat-o pe urme.

— Unde mergem?

— Spre casa unde au crescut doi potențiali criminali ai lui Andie, i-a explicat Pip. Unul dintre ei tocmai a ieșit din închisoare pentru comiterea unei *vătămări corporale*, a adăugat ea, simulând ghilimele cu degetele. Vei fi pavăza mea în timpul discuției cu o persoană suspectă și potențial violentă.

— Pavăză? a întrebat el, ajungând-o în sfârșit din urmă.

— Știi tu, i-a explicat Pip, să mai fie cineva acolo care să-mi audă strigătele de ajutor.

— Stai puțin, Pip! a zis Ravi, care și-a încleștat degetele în jurul brațului ei, oprind-o brusc. Nu vreau să faci ceva ce ar putea fi periculos. Nici Sal nu ar fi vrut asta.

— O, haide! s-a eschivat ea. Nimic nu intervine între mine și tema mea, nici măcar un mic pericol. Doar o să merg, foarte calmă, să îi pun fetei câteva întrebări.

— O, e o fată? a întrebat Ravi. Bine atunci!

Pip și-a balansat rucsacul ca să-l lovească peste mână.

— Să nu crezi că nu am băgat de seamă, a zis ea. Femeile pot fi la fel de periculoase ca bărbații.

— Au, nu mai spune! a zis el, frecându-și mâna. Ce ai acolo, cumva cărămizi?

În momentul în care Ravi a încetat să mai râdă de mașina înghesuită și urâtă a lui Pip, băiatul și-a pus centura, iar ea a tastat adresa în telefon. A pornit și i-a spus lui Ravi tot ce mai aflase de la ultima lor discuție. Totul, cu excepția personajului misterios din pădure și a biletului din sacul de dormit. Investigația asta însemna totul pentru el, dar, chiar și așa, știa că ar îndemna-o să se oprească dacă credea că își primejduiește viața. Nu putea să-l pună în acea postură.

— Andie asta era o figură! a zis el atunci când Pip a terminat de povestit. Și chiar și așa, a fost atât de ușor pentru toată lumea să creadă că Sal era monstrul! Uau, asta a sunat de-a dreptul profund! a exclamat Ravi și s-a întors spre ea. Mă poți cita în proiectul tău dacă dorești!

— Bineînțeles, cu notă de subsol și cu tot tacâmul!

— Ravi Singh, a zis el, pictând cuvintele în aer cu propriile degete, gânduri profunde și necenzurate, mașina lui Pip cu față de muscă, 2017.

— Azi am avut o oră legată de proiect cu privire la notele de subsol, a zis Pip, cu ochii din nou ațintiți la drum. Ca și cum nu aș ști deja care e treaba. M-am născut știind cum să fac referințele bibliografice.

— Ce superputere interesantă, ar trebui să-i suni pe cei de la Marvel!

Vocea metalică a telefonului lui Pip le-a întrerupt momentul, anunțând că în cinci sute de metri vor ajunge la destinație.

— Asta trebuie să fie! Naomi mi-a spus că e cea cu ușă bleu, a zis Pip și a arătat cu mâna, apoi a tras pe dreapta, lângă bordură. Ieri am sunat-o pe Natalie de două ori; prima dată a închis după ce am rostit cuvintele: „proiect". A doua oară nu a mai răspuns deloc. Să sperăm că va deschide ușa. Vii?

— Nu sunt sigur, a zis el, indicând cu degetul spre propria față. E chestia aia cu *fratele ucigașului*. Probabil că ai primi mai multe răspunsuri dacă nu m-aș afla acolo.

— Ah!

— Ce zici dacă stau acolo? a indicat el plăcile de beton care separau grădina de casă, în locul unde făcuseră ușor stânga ca să meargă spre ușă. Nu o să mă vadă, dar o să fiu acolo, pregătit de acțiune.

Au ieșit din mașină, iar Ravi i-a înmânat rucsacul, scoțând niște mormăituri exagerate în timp ce îl ridica.

Ea a dat din cap aprobator în direcția lui atunci când era pe poziție, apoi s-a îndreptat spre ușă. A apăsat pe sonerie de două ori, scurt, jucându-se neliniștită cu gulerul jachetei în timp ce o siluetă întunecată se apropia de sticla mată a ușii.

Ușa s-a deschis încet și o față s-a ițit prin crăpătură. O femeie tânără, cu părul blond-deschis, tuns scurt, şi ochii conturaţi cu dermatograf. Fața ei părea straniu de asemănătoare cu cea a lui Andie: cam aceiași ochi mari și albaștri, buze pline și deschise la culoare.

— Bună! a salutat-o Pip. Ești Nat da Silva?

— D-da, a zis ea cu o ezitare.

— Numele meu e Pip, a înghițit fata în sec. Eu te-am sunat ieri. Sunt prietenă cu Naomi Ward, o știi de la școală, nu-i așa?

— Da, Naomi îmi era prietenă. De ce? S-a întâmplat ceva?

Nat părea îngrijorată.

— O, nu îţi face griji, e bine! schiţat Pip un zâmbet. S-a întors acasă pentru moment.

— Nu știam, a zis Nat și a deschis ușa puțin mai larg. Da, ar trebui să vorbesc cu ea, să aflu ce mai face. Deci...

— Scuze! a zis Pip, analizând-o pe Natalie din cap până-n picioare și observând dispozitivul electronic din jurul gleznei ei. Deci, așa cum am zis când am sunat, fac un proiect pentru școală și mă întrebam dacă ai putea să-mi răspunzi la câteva întrebări.

S-a uitat rapid din nou la fața lui Nat.

— Despre ce?

Nat și-a mutat piciorul cu pricina după ușă.

— Ăă, e despre Andie Bell.

— Nu, mersi!

Nat s-a dat înapoi și a încercat să închidă ușa, însă Pip a pășit în față și a blocat ușa cu pantoful.

— Te rog! Știu lucrurile groaznice pe care ți le-a făcut! a zis ea. Înțeleg de ce nu ai vrea, dar...

— Târfa aia mi-a distrus viața, a scuipat vorbele Nat. Nu-mi mai irosesc nicio respirație pentru ea. Mișcă-te!

Acela a fost momentul în care amândouă au auzit o talpă de cauciuc pe beton și o șoaptă:

— Ah, la naiba!

Nat și-a ridicat privirea, iar ochii i s-au mărit.

— Tu! a zis ea încet. Tu ești fratele lui Sal!

Nu era o întrebare.

Pip s-a întors, iar privirea i-a picat pe Ravi, care se afla în spatele ei, stând umil ca un mielușel lângă un petic de beton denivelat care trebuie să-l fi dat de gol.

— Bună! a zis el, plecându-și capul și ridicând o mână. Eu sunt Ravi!

După asta, a venit lângă Pip, iar în momentul în care a ajuns, Nat a dat drumul ușii și a lăsat-o să se deschidă din nou.

— Sal a fost mereu drăguț cu mine, chiar și atunci când nu trebuia! a zis fata. Ultima oară când am vorbit cu el, a renunțat la pauza de prânz și s-a oferit să mă ajute la științe politice pentru că mă chinuiam la materia asta. Îmi pare rău că a murit!

— Îți mulțumesc! a zis Ravi.

— Trebuie să fi fost greu pentru tine, a continuat Nat, cu privirea-i încă pierdută în altă lume, la cât de mult o venerează acest oraș pe Andie Bell. Sfânta și scumpa orașului Kilton! Și acel mesaj de pe piatra funerară: *plecată dintre noi prea devreme*. Nu suficient de repede, cred eu.

— Nu era o sfântă, a zis Pip, încercând să o convingă pe Nat să iasă de după ușă.

Însă Nat nu s-a uitat la ea, ci doar la Ravi.

Băiatul a făcut un pas în față.

— Te-a hărțuit?

— Bineînțeles că a făcut-o, a râs sarcastic Nat. Și continuă să-mi distrugă viața, chiar și din mormânt. Deja mi-ai remarcat echipamentul, a adăugat ea, arătând cu degetul spre dispozitivul de la gleznă. M-am ales cu asta pentru că am pocnit-o pe una dintre colegele de cămin de la facultate. Ne consultam în privința dormitoarelor, iar tipa asta a început să facă pe șmechera, exact cum făcea Andie. Pur și simplu m-am pierdut cu firea.

— Știm despre chestia aia pe care ți-a înscenat-o, a zis Pip. Ar fi trebuit să fie acuzată pentru asta; erai minoră pe atunci.

— Da, bine! a ridicat Nat din umeri. Cel puțin a fost pedepsită cumva. Providența sau ceva. Mulțumită lui Sal.

— După tot ce ți-a făcut, i-ai dorit moartea? a întrebat Ravi.

— Bineînțeles că da, a zis Nat cu răutate. Bineînțeles că am vrut să dispară de pe fața pământului. Am lipsit două zile de la școală pentru că eram supărată. Iar miercuri, când m-am întors, toată lumea se uita la mine și râdea. Plângeam pe hol, iar Andie a trecut pe lângă mine și mi-a zis că sunt o târfă. Eram atât de furioasă, încât i-am lăsat un bilețel în dulap. Eram prea speriată ca să îi pot spune ceva în față.

Pip era cu urechile ciulite. Se uita dintr-o parte la Ravi, la maxilarul lui încordat și la sprâncenele încruntate, și și-a dat seama că și el se gândea la acel lucru.

— Un bilet? a întrebat el. A fost... un bilet cu o amenințare?

— Normal că unul cu o amenințare, a râs Nat. „Târfă proastă, o să te omor", ceva de genul. Deși Sal mi-a luat-o înainte.

— Poate că nu, a zis Pip.

Nat s-a întors și s-a uitat la fața musafirei. Apoi a izbucnit într-un râs zgomotos și forțat, un strop de salivă aterizând pe obrazul lui Pip.

— Ah, asta-i prea bună! a urlat Nat. Mă întrebi dacă *eu* am omorât-o pe Andie Bell? Am avut un motiv, corect, la asta te gândești? Vrei afurisitul meu de alibi? a întrebat fata cu răutate în glas.

Pip nu a reușit să zică nimic, gura i se umplea cu salivă, însă nu înghițea. Nu voia să se miște. A simțit că Ravi îi atingea umărul și că palma-i trecea razant pe lângă a ei, tulburând astfel aerul din jur.

Nat s-a aplecat puțin.

— Nu mai am niciun prieten din cauza lui Andie Bell. Nu aveam unde să fiu în acea seară de vineri. Eram acasă, jucam

scrabble cu părinții și cumnata mea, m-am băgat în pat pe la unsprezece noaptea. Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Pip nu a mai avut timp să înghită.

— Și unde era fratele tău dacă soția lui era acasă cu tine?

— Și el e suspect, nu? a întrebat Nat, iar vocea i s-a transformat într-un mârâit. Probabil că Naomi și-a dat drumul la gură. Era plecat într-un pub, la băut cu ceilalți polițiști.

— Polițiști? a întrebat Ravi. E ofițer de poliție?

— Tocmai ce-și terminase pregătirea în anul acela. Deci da, mă tem că fără criminali în casa asta. Acum dispăreți de aici! Și spuneți-i lui Naomi să dispară și ea!

Nat a făcut un pas înapoi și le-a trântit ușa în față.

Pip se uita la ușa vibrând în tocul ei. Ochii îi erau atât de încremeniți, încât, pentru moment, părea că fiecare particulă de aer tremura în urma bufniturii. A clătina din cap și s-a întors înspre Ravi.

— Hai să mergem! a zis el ușor.

Întorși în mașină, Pip și-a permis câteva secunde în care doar a respirat adânc, îngăduind gândurilor să se așeze în cuvinte.

Ravi a rostit primul:

— Ei bine, am dat-o în bară, împiedicându-mă la propriu în timpul anchetei? Am auzit voci ridicate și...

— Nu...

Pip s-a uitat la el și nu și-a putut reține zâmbetul.

— Am avut noroc că ai făcut-o. A vorbit doar pentru că erai și tu acolo.

El s-a îndreptat puțin de spate, în scaun, cu părul turtit de plafonul mașinii.

— Deci, bilețelul cu amenințarea cu moartea despre care ți-a povestit jurnalistul, a zis el...

— Era din partea lui Nat, a terminat Pip fraza, învârtind cheia în contact.

A pornit mașina și a condus vreo șase metri, până nu au mai văzut casa familiei da Silva. A oprit din nou și s-a întins după telefon.

— Ce faci?

— Nat a zis că fratele ei e ofițer de poliție, a zis fata și a apăsat cu degetul mare pe motorul de căutare, începând să scrie. Hai să-l căutăm!

Când a apăsat pe butonul pentru căutare, primul element apărut a fost: *Thames Valley Police Daniel da Silva*. O pagină pe site-ul național al poliției care menționa că Daniel da Silva era agent al poliției locale din Little Kilton. O mică verificare pe profilul lui de LinkedIn atesta faptul că avea acel job de la sfârșitul anului 2011.

— Hei, îl cunosc! a zis Ravi, rezemându-se de umărul ei și arătând cu degetul spre poza lui Daniel.

— Chiar?

— Da! Atunci când am început să pun întrebări despre Sal, el a fost ofițerul care mi-a zis să mă dau bătut, că fratele meu era vinovat fără putință de tăgadă. *Nu* mă înghite, a adăugat băiatul, în timp ce degetele i se pierdeau prin părul brunet. Vara trecută, stăteam la o masă în fața unei cafenele. Și tipul ăsta, a continuat Ravi, indicând din nou spre poza lui Daniel, m-a forțat să mă mut de acolo, a zis că „trândăveam". E amuzant faptul că nu s-a gândit că și ceilalți oameni de acolo trândăveau, doar puștiul maroniu, fratele criminalului.

— Ce dobitoc demn de dispreț! a exclamat Pip. Și el ți-a desființat toate întrebările cu privire la Sal?

Ravi a încuviințat cu o mișcare din cap.

— E ofițer de poliție în Kilton cam de dinainte de dispariția lui Andie, a cugetat fata în timp ce se holba în jos la telefonul ei, mai exact la zâmbetul de pe chipul lui Daniel. Ravi, dacă cineva *i-a înscenat* totul lui Sal și a făcut ca moartea lui să

pară un suicid, n-ar fi asta floare la ureche pentru cineva care cunoaște procedurile poliției?

— Asta cam așa ar fi, sergent! a zis el. Și mai e și zvonul cum că Andie s-a culcat cu el când avea doar cincisprezece ani și de aceea a șantajat-o pe Nat cu rolul din piesa de teatru.

— Da, și dacă mai târziu au reluat legătura? Când Daniel era deja căsătorit și când Andie era în ultimul an de liceu. El ar putea fi tipul secret mai în vârstă.

— Ce zici de Nat? a întrebat el. Mie îmi cam vine s-o cred când a zis că era acasă cu părinții ei în acea noapte pentru că își pierduse toți prietenii. Dar, de asemenea, a dovedit faptul că e violentă, a continuat Ravi, simulând o balanță cu palmele. Și, cu siguranță, a avut un motiv. Ce zici de o echipă criminală formată dintr-un frate și o soră?

— Sau o echipă formată din Nat și Naomi, a mormăit Pip.

— Părea destul de supărată că Naomi ți-a povestit toate astea, a zis Ravi. Care e numărul de cuvinte pentru proiectul ăsta, Pip?

— Nu destule, Ravi. Nici măcar pe aproape.

— N-ar trebui să mergem să cumpărăm niște înghețată și să ne lăsăm creierele să se mai odihnească?

El s-a întors spre ea cu un zâmbet fermecător.

— Da, probabil că asta ar trebui.

— Atât timp cât ești genul de fată care preferă fursecurile fragede. Citez, Ravi Singh, a zis el într-un mod teatral la un microfon închipuit, o teză despre cea mai bună aromă de înghețată, din mașina lui Pip, septemb...

— Mai taci!

— Bine!

Pippa Fitz-Amobi
CPE 16/09/2017

<u>Jurnal – Intrarea 17</u>

Nu pot găsi nimic despre Daniel da Silva. Nimic care să-mi ofere alte piste. Cu greu pot afla câte ceva de pe profilul lui de Facebook, în afară de faptul că s-a căsătorit în luna septembrie a anului 2011.

Însă dacă el era tipul secret mai în vârstă, Andie i-ar fi putut ***distruge*** viața în <u>două moduri diferite:</u> i-ar fi putut spune proaspetei lui soții faptul că o înșela, iar asta i-ar fi distrus căsnicia, SAU ar fi putut să îl reclame la poliție pentru viol asupra unei minore, episod petrecut cu doi ani în urmă. Ambele circumstanțe sunt doar zvonuri în acest punct, dar, dacă e adevărat, ambele situații i-ar fi dat lui Daniel un motiv bun ca să o dorească moartă. Andie l-ar fi putut șantaja și pe el; și asta îi stătea în fire, să șantajeze familia da Silva.

Nici în mediul on-line nu am găsit nimic legat de viața lui profesională, altceva decât un articol scris de Stanley Forbes cu vreo trei ani în urmă despre un accident de mașină ce a avut loc pe strada Hogg Hill și de care s-a ocupat Daniel.

Dar *dacă* Daniel e criminalul nostru, mă gândesc că, în calitate de ofițer de poliție, ar fi putut cumva să devieze investigația. Un om din interior. Poate că atunci când a percheziționat reședința familiei Bell, ar fi putut fura sau manipula orice dovadă care ar fi condus spre el. Sau poate că spre sora lui?

De asemenea, merită menționat și modul în care a reacționat el la întrebările lui Ravi în legătură cu Sal. Oare l-a potolit pe Ravi ca să se protejeze?

M-am uitat din nou prin toate știrile din ziare cu privire la dispariția lui Andie. M-am holbat la pozele de la percheziții

până când am simțit că ochilor mei le creșteau mici picioruşe cu care să iasă din orbitele și să se trântească de ecranul laptopului, precum niște molii mici și grotești. Nu-l recunosc pe da Silva printre ofițerii care au participat la investigații.

Deși există o poză de care nu sunt chiar sigură. A fost făcută duminică dimineață. Sunt câțiva ofițeri de poliție cu jachete reflectorizante stând în jurul casei lui Andie. Unul dintre ei intră în casă pe ușa din față, cu spatele la cameră. Culoarea și lungimea părului se potrivesc cu cele ale lui da Silva, dacă e să fac comparație cu pozele de pe rețelele de socializare de pe vremea aceea.

Ar putea fi el.

Ar putea.

Pe listă cu el!

Pippa Fitz-Amobi
CPE 18/09/2017

Jurnal – Intrarea 18

E aici!

Nu pot să cred că e chiar aici.

Poliția din Thames Valley a răspuns la cererea cu privire la libertatea de informare. E-mailul lor:

Dragă domnișoară Fitz-Amobi,

CEREREA PRIVIND LIBERTATEA DE INFORMARE CU NUMĂRUL 3142/17

Vă scriu în legătură cu solicitarea dumneavoastră formulată la data de19.08.2017, primită de sediul poliției din Thames Valley, pentru următoarele:

Lucrez la un proiect școlar în legătură cu investigația derulată în cazul Andrea Bell și aș vrea să vă solicit următoarele:

1. O transcriere a interogatoriului la care a fost supus Salil Singh în data de 21/04/2012
2. Câte o transcriere a oricărui interogatoriu la care a fost supus Jason Bell
3. Înregistrări ale dovezilor descoperite în urma perchezițiilor în casa familiei Bell din 21/04/2012 și din 22/04/2012

Aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ați putea ajuta cu oricare dintre aceste cereri.

Rezultat

Cererile cu numărul 2 și 3 au fost refuzate, invocând derogările articolului 30 (1) (a) (investigații) și articolului 40 (2) (informații personale) cuprinse în Legea libertății de informare. Acest e-mail servește ca refuz parțial pe baza articolului 17 cuprins în Legea libertății de informare.

Cererea numărul 1 a fost admisă, dar documentul conține redactările articolului 30 (1) (a) (b) și articolul 40 (2). Transcrierea este atașată mai jos.

Motivele deciziei

Articolul 40 (2) oferă o derogare privind informațiile cu caracter personal ale unei persoane diferite față de cea care întocmește cererea, iar dezvăluirea informațiilor cu caracter personal ar reprezenta o încălcare a tuturor principiilor Legii privind datele cu caracter personal din 1988.

Articolul 30 (1) oferă o derogare de la solicitarea de a dezvălui informații pe care o autoritate publică le-a reținut pentru anumite investigații sau proceduri.

Dacă nu sunteți satisfăcută de acest răspuns, aveți dreptul de a depune contentație la comisarul pentru protecția datelor personale. În documentul anexat găsiți detalii privind dreptul de a depune contestație.

Cu stimă,

Gregory Pannett

Am interogatoriul lui Sal! În rest, totul a fost refuzat. Dar chiar prin faptul că au refuzat, au confirmat că Jason Bell a fost măcar intervievat în timpul investigației; poate că și poliția are suspiciunile ei?

Transcrierea anexată:

Interogatoriul înregistrat al lui Salil Singh
Data: 21/04/2012
Durată: 11 minute
Loc: Camera de anchetă
Condus de ofițerii poliției din Thames Valley

Poliția:	Acest interviu este înregistrat. Este 21 aprilie, anul 2012 și tocmai s-a făcut ora 15:35. Numele meu este cenzurat Art. 40, al. 2 și sunt în cenzurat Art. 40, al. 2 cu poliția din Thames Valley. De asemenea, este prezent și colegul meu cenzurat Art. 40, al. 2. Ați putea menționa numele dumneavoastră întreg?
SS:	O, sigur, Salil Singh.
Poliția:	Și îmi puteți confirma data dumneavoastră de naștere?
SS:	14 februarie1994.
Poliția:	Un bebeluș de Ziua Îndrăgostiților, eh?
SS:	Da.
Poliția:	Deci, Salil, mai întâi să lămurim niște lucruri importante. Doar ca să înțelegi, acesta este un interogatoriu voluntar și ești liber să îi pui capăt sau să ne rogi oricând să plecăm. Te interogăm în calitate de martor important în ancheta dispariției lui Andrea Bell.
SS:	Dar, vă cer scuze că vă întrerup. V-am zis că nu am văzut-o după cursuri, deci n-am fost martor la nimic.
Poliția:	Da, îți cer scuze, terminologia e puțin confuză. Un martor important este, de asemenea, și cineva care are o anumită relație cu victima sau, în acest caz, posibila victimă. După cum am înțeles, tu ești iubitul tinerei Andrea, nu-i așa?

SS: Da. Nimeni nu-i spune Andrea. Ci Andie.

Poliția: Bine, îmi cer scuze. Și de cât timp sunteți voi împreună?

SS: Cam de dinaintea Crăciunului de anul trecut. Așadar de vreo patru luni. Scuze, ați zis că Andie a fost o posibilă victimă? Nu înțeleg.

Poliția: E doar o procedură standard. E o persoană dispărută, dar, pentru că este minoră și pentru că nu îi stă în caracter, trebuie să luăm în calcul ipoteza că Andie a fost victima unei crime. Bineînțeles că sperăm altfel. Te simți bine?

SS: Ăăă, da, sunt doar îngrijorat.

Poliția: E de înțeles, Salil. Deci, prima întrebare pe care aș vrea să ți-o adresez este când a fost ultima oară când ai văzut-o pe Andie.

SS: La școală, așa cum am zis. Am vorbit în parcare la sfârșitul zilei, iar eu m-am dus acasă, la fel și ea.

Poliția: Și până în acea după-amiază de vineri, ți-a dat Andie de înțeles vreodată că ar vrea să fugă de acasă?

SS: Nu, niciodată.

Poliția: Ți-a povestit vreodată despre orice fel de probleme avea pe acasă cu familia?

SS: Da, adică normal că am vorbit despre chestii din astea. Dar niciodată nu a fost ceva grav, doar chestii tipice adolescenților. Mereu am crezut că Andie și cenzurat Art. 40, al. 2 Dar nu a fost nimic recent care să o facă să vrea să fugă, dacă la asta vă referiți. Nu.

Poliția: Îți trece prin minte vreun motiv pentru care Andie ar vrea să fugă de acasă și să nu fie găsită?

SS: Ăăă... Nu, nu cred.

Poliția: Cum ai descrie relația ta cu Andie?

SS: La ce vă referiți?

Poliția:	Era o relație sexuală?
SS:	Ăă, da, cumva.
Poliția:	Cumva?
SS:	Eu, noi nu am, știți, mers chiar până la capăt.
Poliția:	Tu și Andie nu ați făcut sex?
SS:	Nu.
Poliția:	Și ai spune că relația voastră este una sănătoasă?
SS:	Nu știu. Ce vreți să spuneți?
Poliția:	Vă certați des?
SS:	Nu, nu ne certăm. Nu sunt o persoană conflictuală, de aceea ne simțim bine împreună.
Poliția:	Și v-ați certat cumva, în zilele anterioare dispariției ei?
SS:	Ăăă, nu. Nu ne-am certat.
Poliția:	Deci, în declarațiile scrise ale lui cenzurat Art. 40, al. 2, din această dimineață, amândoi, separat, au susținut că săptămâna aceasta v-au văzut pe tine și pe Andie certându-vă la școală. Joi și vineri. cenzurat Art. 40, al. 2 pretinde că a văzut cea mai nasoală ceartă de la începutul relației voastre. Știi ceva despre asta, Salil? E vreun pic de adevăr în povestea asta?
SS:	Ăăă, poate doar puțin. Andie e cam iute la mânie, uneori e greu să nu-i dau replica.
Poliția:	Și îmi poți spune de ce anume vă certați în acest caz?
SS:	Ăăă, eu nu, nu știu dacă... Nu, e privat.
Poliția:	Nu, adică nu vrei să-mi zici?
SS:	Ăăă, da, nu. Nu vreau să vă zic.
Poliția:	Poate crezi că nu e relevant, dar până și cele mai mici detalii ne-ar putea ajuta să o găsim.

SS: Ăăă... Nu, tot nu pot să vă zic.

Poliția: Ești sigur?

SS: Da.

Poliția: Bine, să trecem mai departe. Deci ai avut vreun plan să te întâlnești cu Andie noaptea trecută?

SS: Nu, niciunul. Aveam planuri cu prietenii mei.

Poliția: Deoarece cenzurat Art. 40, al. 2 a zis că atunci când Andie a ieșit din casă pe la 22:30, ea a presupus că mergea să se vadă cu iubitul ei.

SS: Nu, Andie știa că eram acasă la prietenul meu și că nu urma să ne întâlnim.

Poliția: Așadar, unde ai fost tu seara trecută?

SS: Am fost acasă la prietenul meu cenzurat Art. 40, al. 2. Doriți să știți și când?

Poliția: Da, sigur.

SS: Cred că am ajuns acolo pe la 20:30, tata m-a dus. Și am plecat acasă cam pe la ora 00:15, ora mea de venit acasă este 1 seara atunci când nu rămân undeva peste noapte. Cred că am ajuns puțin înainte de 1, puteți să îl întrebați pe tata, era treaz.

Poliția: Și cine mai era acasă la cenzurat Art. 40, al. 2?

SS: cenzurat Art. 40, al. 2 cenzurat Art. 40, al. 2

Poliția: Și ai avut vreun contact cu Andie în acea seară?

SS: Nu, adică a încercat să mă sune pe la ora 21, dar eram ocupat și nu am răspuns. Pot să vă arăt telefonul?

Poliția: cenzurat Art. 40, al. 2 Și ai mai avut vreun contact cu ea de când a dispărut?

SS: De când am aflat în această dimineață, am sunat-o de vreun milion de ori. Îmi tot intră căsuța vocală. Cred că are telefonul închis.

Poliția: Bine și cenzurat Art. 40, al. 2 despre ce voiai să întrebi...

Poliția: Da... Deci, Salil, știu că ai zis că nu știi, dar unde crezi că ar putea fi Andie?

SS: Ăăă, sincer, Andie nu face niciodată ceva ce nu vrea. Cred că e posibil doar să fi luat o pauză pe undeva, cu telefonul închis, astfel încât să îi poată ignora pe toți și pe toate pentru o scurtă vreme. Asta e ceea ce sper eu că e.

Poliția: De ce ar avea Andie nevoie de o pauză?

SS: Nu știu.

Poliția: Și unde crezi că ar putea ea lua pauza asta?

SS: Habar nu am. Andie este foarte secretoasă, poate că are niște prieteni de care noi nu știm. Chiar n-am idee.

Poliția: Bine, mai e și altceva ce ți-ai dori să adaugi și care ne-ar putea ajuta să o găsim pe Andie?

SS: Ăă, nu. Ăă, dacă am voie, aș dori să particip la eventuale operațiuni de căutare, dacă au loc.

Poliția: cenzurat Art. 30, al. 1 b cenzurat Art. 30, al. 1 b În regulă, am întrebat tot ce aveam nevoie pentru moment. O să închei interviul, e ora 16:06 și o să opresc înregistrarea.

În regulă, inspirație adâncă. Am citit-o de mai bine de șase ori, chiar și cu voce tare. Sunt copleșită de un sentiment oribil, sufocant, ca și cum sunt insuportabil de înfometată, dar, în același timp, și insuportabil de plină.

Lucrurile nu stăteau tocmai bine pentru Sal.

Știu că uneori e greu să depistezi detaliile dintr-o transcriere, dar Sal a fost ***foarte*** evaziv cu poliția în legătură cu motivul pentru care se certa cu Andie. Nu cred că există ceva atât de intim, încât să nu spui poliției, mai ales dacă ar putea ajuta la găsirea iubitei dispărute.

Dacă era posibil ca Andie să se vadă cu un alt tip, de ce Sal nu a zis poliției, pur și simplu? I-ar fi putut conduce direct către adevăratul criminal chiar de la bun început.

Dar dacă Sal acoperea ceva și mai rău de atât? Ceva ce i-ar fi oferit un motiv bine întemeiat pentru a o ucide. Știu că minte pe undeva în acest interviu; atunci când spune poliției la cât a plecat de la casa lui Max.

M-ar zdrobi gândul că am ajuns până aici doar ca să aflu că Sal e vinovat cu adevărat. Ravi ar fi devastat. Poate că nu ar fi trebuit niciodată să încep acest proiect, poate că nu ar fi trebuit niciodată să vorbesc cu el. Trebuie să îi arăt transcrierea, chiar ieri i-am zis că mă aștept să primesc răspunsul din clipă în clipă. Dar nu știu cum o să reacționeze. Sau... poate că aș putea minți și să zic că încă nu am primit nimic?

Ar putea fi Sal vinovat chiar de la început? Sal, fiind criminalul care a ales mereu drumul cel mai ușor? Chiar a fost așa de ușor pentru toată lumea să creadă asta pentru că e adevărat?

Dar nu: ***Biletul***.

Cineva m-a avertizat să mă opresc din investigat.

Da, biletul ar putea fi doar o glumă a cuiva, iar dacă biletul a fost o glumă, atunci Sal ar putea fi adevăratul criminal. Ceva însă nu se potrivește. Cineva din orașul ăsta are ceva de ascuns și e speriat pentru că sunt pe urmele lui.

Trebuie doar să continui, chiar și atunci când mi se pun bețe în roate.

Persoane suspecte

Jason Bell

Naomi Ward

Iubitul secret mai în vârstă

Nat da Silva

Daniel da Silva

Capitolul cincisprezece

— Ia-mă de mână! a zis Pip, aplecându-se și înfășurând degetele lui Joshua cu ale ei.

Au traversat strada, palma lipicioasă a lui Josh fiind în mâna ei dreaptă, iar lesa lui Barney, care deja o luase înainte, în cealaltă.

În momentul în care au ajuns pe trotuarul din fața cafenelei, a dat drumul mâinii lui Josh și s-a ghemuit ca să lege lesa lui Barney de piciorul unei mese.

— Șezi! Bun băiat! a zis ea, mângâindu-l pe cap în timp ce el o privea cu o expresie fericită și cu limba scoasă.

A deschis ușa cafenelei și l-a băgat pe Josh înăuntru.

— Și eu sunt băiat bun, a zis el.

— Bun băiat, Josh! a zis ea, bătându-l ușor pe cap, în timp ce privea cu atenție spre rafturile cu sandviciuri.

A ales patru arome diferite, cu brânză de Brie și bacon pentru tata, bineînțeles, și cu brânză și șuncă „fără bucățelele dezgustătoare” pentru Josh. A pus cumpărăturile pe tejghea.

— Bună, Jackie! a zis ea, zâmbind în timp ce întindea banii.

— Bună, dulceață! Planuri mari de prânz în familia Amobi?

— Asamblăm mobilierul de grădină și atmosfera e cam tensionată, a zis Pip. Am nevoie urgent de sandviciuri ca să împac trupele flămânde.

— Ah, așa deci! a zis Jackie. Ai vrea să-i zici mamei tale că o să trec pe acolo săptămâna viitoare cu mașina mea de cusut?

— O să-i spun, mersi! Pip a luat punga de hârtie de la ea și s-a întors către Josh: Haide, piticule!

Aproape că au ajuns la ușă atunci când Pip a zărit-o, stând singură la masă, cu palmele în jurul unui pahar cu cafea. Pip nu o mai văzuse prin oraș de ani de zile; presupusese că încă era plecată departe, la facultate. Trebuie să fi avut vreo douăzeci și unu de ani acum, poate chiar douăzeci și doi. Și era aici, la doar câțiva pași distanță, urmărind cu vârful degetelor cuvintele întipărite pe pahar: *atenție, băutură fierbinte*, și semănând cu Andie mai mult ca niciodată.

Fața îi era mai suplă și începuse să-și vopsească părul mai deschis, exact așa ca sora ei. Însă al ei era tuns mai scurt și-i plutea pe deasupra umerilor, pe când cel al lui Andie îi ajungea până la talie. Totuși, chiar dacă asemănarea era evidentă, fața Beccăi Bell nu avea acea compoziție magică precum a surorii ei, o față care arăta mai mult ca o pictură decât ca o persoană reală.

Pip știa că nu ar trebui; știa că era greșit și insensibil, și toate celelalte cuvinte pe care le spusese și doamna Morgan în avertizările ei: „Sunt doar îngrijorată de direcția în care o ia proiectul tău". Și chiar dacă putea simți cum părțile ei sensibile și raționale îi protestau în gând, știa că o mică bucățică din Pip deja luase decizia. Acel fulg de nepăsare dinăuntru, contaminând toate celelalte gânduri.

— Josh, a zis ea, întinzându-i punga cu sandviciuri, poți să mergi să stai afară cu Barney pentru un minut? Vin și eu imediat!

El s-a uitat la ea cu o privire care sugera că nu are de ales.

— Te poți juca pe telefonul meu, a zis ea, scoțându-l iute din buzunar.

— Da! a acceptat el, șuierând victorios, luându-i mobilul și derulând direct la pagina unde se aflau jocurile, apoi lovindu-se de ușă în drum spre ieșire.

Bătăile inimii lui Pip au început s-o ia razna. Avea senzația că erau ticăitul rapid al unui ceas turbat, montat undeva, la baza gâtului.

— Bună, Becca, nu-i așa? a zis Pip, apropiindu-se de ea și așezându-și mâinile pe spătarul scaunului liber.

— Da. Te cunosc?

Becca s-a încruntat puțin.

— Nu, nu mă cunoști.

Pip a încercat să îi ofere cel mai drăguț zâmbet al ei, însă s-a simțit puțin cam forțat.

— Mă numesc Pippa, locuiesc în oraș. Sunt în ultimul an la liceul Kilton Grammar.

— Ah, stai, a zis Becca, foindu-se în scaun, nu-mi spune! Tu ești tipa care face un proiect despre sora mea, nu-i așa?

— Pof..., s-a bâlbâit Pip. De unde știi?

— Eu, ăăă, a făcut o pauză. Mă văd cu Stanley Forbes. Sau nu, a zis fata și a ridicat din umeri.

— Ah! a încercat Pip să-și ascundă șocul cu o tuse falsă. Drăguț tip!

— Da, a comentat Becca și s-a uitat în jos la cafeaua ei. Tocmai am absolvit și fac practică la *Kilton Mail*.

— O, super! a zis Pip. De fapt, și eu vreau să fiu jurnalistă. Jurnalistă de investigații.

— De aceea faci un proiect despre Andie?

A început iar să treacă ușor cu vârfurile degetelor pe marginea paharului.

— Da, a încuviințat Pip cu o mișcare din cap. Și îți cer scuze pentru deranj, poți fără nicio problemă să-mi spui să plec, dacă dorești. Eu doar mă întrebam dacă ai putea să-mi răspunzi la niște întrebări pe care le am în legătură cu sora ta.

Becca s-a dat mai în față pe scaun, părul legănându-i-se pe lângă gât.

— Ăă, ce fel de întrebări? a întrebat ea, înecându-se un pic.

Mult prea multe; toate au dat năvală deodată, iar Pip s-a bâlbâit un pic.

— O! a zis ea. Precum: părinții voștri vă dădeau alocație atunci când erați mai mici?

Becca părea amuzată.

— Ăă, a făcut ea și a pufnit-o râsul puțin. Asta nu e deloc ceea ce mă așteptam să întrebi. Dar nu, nu chiar. Ne cumpărau lucruri atunci când aveam nevoie. De ce?

— Doar... umplu niște goluri, a zis Pip. Și a existat vreodată o anumită tensiune între sora ta și tatăl tău?

Imediat ce cuvântul „tata" a ieșit din gura lui Pip, privirea Beccăi s-a îndreptat spre podea.

— Ăă...

Vocea i s-a schimbat brusc. A luat paharul de cafea în mână și s-a ridicat în picioare, scaunul scârțâind pe podeaua de gresie.

— De fapt, nu cred că e o idee bună, a zis ea, frecându-și nasul. Scuze. E doar...

— Nu, eu îți cer scuze, a zis Pip, pășind înapoi, nu ar fi trebuit să vin.

— Nu, e în regulă, a insistat Becca. Doar că lucrurile au început, în sfârșit, să se așeze. Eu și mama ne-am revenit. Nu cred că răscolind trecutul... în chestii legate de Andie... e bine pentru oricare dintre noi. În special mamei nu-i face bine. Deci da, a ridicat din umeri, tu fă-ți proiectul dacă asta e ceea ce vrei să faci, dar aș prefera să nu ne bagi și pe noi în el.

— Absolut! a zis Pip. Îmi pare foarte rău!

— Nu-ți face griji!

Becca a dat puțin din cap în timp ce a trecut rapid pe lângă Pip, după care a ieșit pe ușa cafenelei.

Pip a așteptat câteva momente, apoi a urmat-o afară, fiind dintr-odată incredibil de bucuroasă pentru că își schimbase tricoul gri pe care-l purta mai devreme; altfel, acum cu siguranță ar fi avut niște pete întunecate de transpirație la nivelul axilelor.

— În regulă! a zis ea, dezlegând lesa lui Barney de piciorul mesei. Să mergem acasă!

— Să nu crezi că acelei domnișoare i-a plăcut de tine, a zis Josh, cu privirea încă îndreptată spre personajele animate dansând pe ecranul telefonului ei. Ai fost neprietenoasă, hippo pippo?

Pippa Fitz-Amobi
CPE 24/09/2017

Jurnal – Intrarea 19

Știu, mi-am forțat norocul încercând s-o interoghez pe Becca. Nu a fost bine. Pur și simplu, nu m-am putut abține; era chiar acolo, la doi pași de mine. Ultima persoană care a văzut-o pe Andie în viață, alta decât criminalul, bineînțeles.

Sora ei a fost ucisă. Nu mă aștept să vrea să vorbească despre asta, chiar dacă încerc să aflu adevărul. Iar dacă află doamna Morgan, proiectul meu va fi descalificat. Deși, fiind ajunsă în punctul ăsta, nu aș crede că m-ar putea opri ceva.

Dar îmi lipsește o anumită parte din viața lui Andie de acasă. Bineînțeles, nici măcar în vis nu mă gândesc că aș putea încerca să vorbesc cu părinții ei.

Am urmărit profilul de Facebook al Beccăi până acum cinci ani, înainte de crimă. În afară de faptul că avea părul mai închis la culoare și obrajii mai plinuți, am aflat că avea o prietenă foarte apropiată în anul 2012. O fată pe nume Jess Walker. Poate că Jess a reușit să se detașeze suficient de acest caz, astfel încât să nu fie la fel de emotivă în privința lui Andie, însă e suficient de aproape de el ca să obțin niște răspunsuri de care am disperată nevoie.

Profilul lui Jess Walker e foarte îngrijit și plin de informații. Momentan, e la facultate, în Newcastle. Tocmai ce am derulat până acum cinci ani (mi-a luat o veșnicie). Pe atunci, aproape toate pozele ei erau cu Becca Bell, până când s-au oprit dintr-odată.

Cât de idioată sunt...

Din greșeală tocmai i-am apreciat o poză de acum cinci ani...

La naiba! Oare aș putea fi mai obsedată de atât??? Acum am retras aprecierea, însă tot va primi notificarea. Uf, laptopurile/

tabletele cu ecrane tactile sunt RISCANTE DE-A DREPTUL pentru intrușii de pe Facebook.

Oricum, e prea târziu acum. Va afla că mi-am băgat nasul în viața ei de acum o jumătate de deceniu. Îi voi trimite un mesaj în privat să văd dacă va accepta un interviu telefonic.

DEGETE MARI TÂMPITE ȘI NEÎNDEMÂNATICE!

Pippa Fitz-Amobi
CPE 26/09/2017

Jurnal – Intrarea 20

Transcrierea interviului cu Jess Walker (prietena Beccăi Bell)

[Am vorbit puțin despre Little Kilton, despre ce s-a mai schimbat prin școală de când a plecat, ce profesori mai sunt aici etc. Câteva minute de discuție până când am putut îndrepta dialogul spre proiectul meu.]

Pip: Deci, serios, voiam să te întreb și despre familia Bell, nu doar despre Andie. Ce fel de familie erau ei, cum se înțelegeau? Lucruri din astea...

Jess: Ah, ei bine, asta e o întrebare capcană.

[Inspiră zgomotos.]

Pip: Ce vrei să zici?

Jess: Ăă, nu știu dacă disfuncțional e cuvântul potrivit. Oamenii folosesc asta ca pe un tip simpatic de laudă. Vreau să zic că erau disfuncționali în adevăratul sens al cuvântului. Ca și cum nu erau chiar normali. Vreau să zic că erau destul de normali, păreau normali până când ajungeai să petreci destul timp acolo, așa cum am făcut eu. Și am luat parte la o mulțime de lucruri mărunte pe care nu le-ai observa niciodată dacă n-ai trăi alături de ei.

Pip: Ce vrei să zici prin „nu chiar normali”?

Jess: Nu știu dacă asta e modalitatea potrivită de-a-i descrie. Erau câteva lucruri care, pur și simplu, nu erau în regulă. În principal Jason, tatăl Beccăi.

Pip: Ce a făcut?

Jess: Felul în care le vorbea fetelor și lui Dawn. Dacă ai fi văzut asta doar de câteva ori, ai fi zis că încerca să fie amuzant. Însă eu am văzut de mai multe ori, de fapt, de foarte multe ori, și sunt absolut sigură că asta strica atmosfera din casă.

Pip: Adică?

Jess: Scuze, vorbesc cam aiurea, nu-i așa? E destul de dificil de explicat. Ăă... Le spunea chestii, mici ghionturi despre felul în care arătau și altele asemenea. Adică exact opusul felului cum ar trebui să vorbești cu fiicele tale adolescente. Se lega de lucruri de care știa că erau conștiente. Beccăi îi spunea chestii legate de greutatea ei și râdea ca și cum era o glumă. Lui Andie îi spunea că trebuie să se machieze înainte să iasă din casă, că fața ei era mașina de făcut bani. Glume din astea, mereu. Ca și cum felul în care arătau era cel mai important lucru din lume. Îmi amintesc că am fost invitată la ea la cină și era supărată că nu primise nicio ofertă de la universitățile la care își depusese dosarul, doar de la una care era de rezervă, cea din oraș. Iar Jason a zis: „Ah, nu contează, tu oricum mergi la facultate doar ca să-ți găsești un soț bogat".

Pip: Nu se poate!

Jess: Și făcea asta și cu soția lui, zicea lucruri foarte stânjenitoare când mă aflam pe acolo. Despre faptul că arată îmbătrânită, glumind și numărându-i ridurile. Spunând că se căsătorise cu ea pentru cum arăta, iar ea cu el pentru bani și că doar unul dintre ei se ținuse de cuvânt. Adică vreau să zic că au râs toți atunci când a făcut gluma. Dar, observând asta de atât de multe ori, era... tulburător. Nu-mi plăcea să mă aflu acolo.

Pip: Și crezi că asta le-a afectat pe fete?

Jess: Ah, Becca nu voia niciodată să vorbească despre tatăl ei. Dar da, era evident că mătura pe jos cu stima lor de sine. Lui Andie a început să-i pese foarte de mult de felul în care arăta, despre ce gândea lumea despre ea. Aveau loc adevărate meciuri atunci când părinții ei ziceau că era timpul să plece, iar Andie nu era gata, nu își făcuse părul sau nu terminase de machiat. Sau atunci când au refuzat să-i cumpere un ruj nou de care zicea ea că *avea nevoie*. Cum putea să creadă fata aia că era urâtă e dincolo de puterea mea de înțelegere. Becca a devenit obsedată de defectele ei, chiar a început să sară peste mese. Le afecta în diferite feluri: Andie a devenit mai gălăgioasă, Becca a devenit mai liniștită.

Pip: Și cum era relația dintre surori?

Jess: Influența lui Jason se răsfrângea și asupra relației dintre fete. Făcea ca tot ce se întâmpla în casa aia să fie o competiție. Dacă una dintre fete făcea ceva bun, de exemplu, lua o notă bună, se folosea de asta ca s-o pună la pământ pe cealaltă.

Pip: Dar cum erau Becca și Andie împreună?

Jess: Ca orice surori adolescente: se certau îngrozitor, iar peste câteva minute, totul era dat uitării. Deși Becca mereu avea grijă de Andie. Diferența de vârstă era destul de mică, doar cincisprezece luni. La școală, Andie era doar cu un an mai mare decât noi. Iar atunci când noi am făcut șaisprezece ani, presupun că Becca a început să o copieze pe Andie. Bănuiesc pentru că Andie părea mereu așa de stăpână pe sine și era așa de admirată! Becca a început să se îmbrace ca ea. L-a implorat pe tatăl ei s-o învețe să conducă devreme, astfel încât, în momentul în care va împlini șaptesprezece ani, să poată obține permisul și să cumpere o mașină, așa cum avea și Andie. A început să vrea să iasă ca Andie, la petreceri.

Pip: Te referi la cele numite catastrofe?

Jess: Da, da! Chiar dacă erau persoane mai mari decât noi și abia cunoșteam pe cineva, m-a convins să merg o dată. Cred că a fost în luna martie, deci nu chiar cu mult timp înainte ca Andie să dispară. Nu a invitat-o sau ceva. Becca a aflat unde avea loc următoarea, iar noi, pur și simplu, ne-am făcut apariția. Am mers acolo.

Pip: Cum era?

Jess: Oh, îngrozitor! Am stat într-un colț toată noaptea, n-am vorbit cu nimeni. Andie a ignorat-o complet pe Becca; bănuiesc că era nervoasă că venise și ea. Am băut puțin, apoi Becca a dispărut de lângă mine. Nu am mai găsit-o printre ceilalți adolescenți beți și a trebuit să merg acasă, amețită, de una singură. Am fost foarte supărată pe Becca. A doua zi am fost încă și mai nervoasă, când în final a răspuns la telefon și am aflat ce se întâmplase.

Pip: Ce anume?

Jess: Nu mi-a zis, dar a fost destul de evident atunci când m-a rugat să merg cu ea să cumpărăm o pastilă de a doua zi. Am întrebat-o și am tot întrebat-o și, pur și simplu, nu mi-a zis cu cine s-a culcat. Cred că îi era rușine. Asta m-a supărat pe atunci. Mai ales că a considerat aia destul de important ca să mă abandoneze la o petrecere la care nici nu am vrut să merg. Ne-am certat rău și presupun că ăla a fost începutul prăpastiei din relația noastră de prietenie. Becca a lipsit de la școală o perioadă și, câteva weekenduri, nu am mai văzut-o. Și în perioada aceea a dispărut Andie.

Pip: I-ai mai văzut cumva pe cei din familia Bell după dispariţia lui Andie?

Jess: I-am vizitat de câteva ori, dar Becca n-a vrut să spună prea multe. Niciunul din ei n-a vrut. Jason era mult

mai moale decât de obicei, în special în ziua în care l-a interogat poliția. Din câte se pare, în noaptea în care Andie a dispărut, în timpul petrecerii la care era el, a sunat alarma la compania lui. S-a dus cu mașina până acolo să verifice, deși băuse deja mult alcool, așa că nu se simțea prea confortabil să stea de vorbă cu poliția despre asta. Ei bine, așa mi-a zis Becca, oricum. Dar da, atmosfera din casă era mult mai liniștită. Și chiar câteva luni mai târziu, după ce s-a presupus că Andie a murit, mama Beccăi a insistat să lase camera lui Andie așa cum era. În caz că se întoarce, totuși. Totul era foarte trist.

Pip: Deci, atunci când ai fost la petrecerea aia catastrofă din martie, ai văzut că era și Andie acolo. Cu cine era?

Jess: Da. Știi, pe atunci habar n-aveam că Sal era iubitul lui Andie. N-am aflat asta decât atunci când a dispărut; nu-l chemase niciodată acasă la ea. Știam că avea un iubit, iar, după petrecere, am presupus că era celălalt tip de acolo. I-am văzut stând singuri la petrecere, șoptind și părând destul de apropiați. De câteva ori. Niciodată n-am văzut-o cu Sal.

Pip: Cine? Cine era tipul?

Jess: Ăă, era un tip înalt și blond, cu părul puțin cam lung, vorbea elegant.

Pip: Max? Max Hastings era numele lui?

Jess: Da, cred că el era.

Pip: I-ai văzut pe Andie și pe Max singuri la petrecere?

Jess: Da, părând destul de prietenoși.

Pip: Jess, îți mulțumesc foarte mult pentru că ai vorbit cu mine! Mi-ai fost de foarte mare ajutor.

Jess: Ah, e în regulă! Hei, Pippa, știi cumva ce face Becca acum?

Pip: De fapt, chiar ieri am văzut-o. Cred că e în regulă, a absolvit și acum face practică la un ziar din Kilton. Pare că e bine.

Jess: Bun. Mă bucur să aud asta!

Mă chinui chiar și să procesez tot ce am aflat din conversația asta. Investigația ia o altă întorsătură de fiecare dată când descopăr o altă parte din viața lui Andie.

Cu cât investighez mai mult, cu atât Jason Bell îmi pare un personaj din ce în ce mai întunecat. Și acum am confirmarea că în *acea* noapte a plecat de la petrecere pentru o perioadă. Din ce a zis Jess, pare că își abuza emoțional familia. Un huligan. Un misogin. Un preacurvar. Fără îndoială că Andie a devenit așa din cauza unui astfel de mediu toxic. Pare că Jason a distrus atât de mult stima de sine a propriilor fiice, încât una dintre ele a devenit o agresoare, iar cealaltă a început să se automutileze. Știu de la prietena lui Andie, Emma, că Becca a fost spitalizată în săptămânile anterioare dispariției și că Andie trebuia să aibă grijă de sora ei în fiecare noapte. Pare că Jess nu știa de automutilare; ea credea doar faptul că Becca lipsea de la școală.

Așadar, Andie nu era fata perfectă, după cum nici familia Bell nu era perfectă. Acele fotografii din ziare ar putea exprima mii de cuvinte, însă cele mai multe dintre ele sunt doar minciuni.

Vorbind de minciuni: Max. Afurisitul de Max Hastings! Urmează un citat direct din interviul cu el, atunci când l-am întrebat cât de bine o cunoștea pe Andie: „Câteodată mai vorbeam, da. Dar nu am fost niciodată prieteni adevărați, nu o cunoșteam prea bine. Era mai mult o cunoștință".

O cunoștință cu care ai fost văzut îmbrățișându-te la o petrecere? Atât de mult, încât o martoră a presupus că TU erai iubitul lui Andie?

Și mai e și asta, de asemenea: chiar dacă erau în același an la școală, ziua de naștere a lui Andie era vara, Max a pierdut un an de școală din cauza leucemiei ȘI ziua lui de naștere e în septembrie. Dacă privești lucrurile așa, sunt aproape doi ani diferență între ei. Deci, din perspectiva lui Andie, Max ERA, teoretic, un tip mai în vârstă. Dar oare el era tipul secret mai în vârstă? Atât de aproape pe la spatele lui Sal.

Acum ceva timp am încercat să-l caut pe Max pe Facebook; profilul lui e practic gol, doar poze cu părinții lui de Crăciun și din vacanțe, apoi urări de ziua lui de la unchi și mătuși. Îmi amintesc că m-am gândit atunci că nu prea se potrivea, dar doar am ridicat din umeri.

Ei bine, nu mai ridic din umeri, Hastings! Și am făcut o descoperire. În una dintre pozele on-line de-ale lui Naomi, Max nu este etichetat ca fiind *Max Hastings*, ci ca *Nancy Tangotits*. Am crezut că e vreo glumă de-a lor, dar NU, *Nancy Tangotits* e profilul de Facebook real al lui Max. Cel cu numele *Max Hastings* trebuie să fie o diversiune pe care a ținut-o în caz că universitățile sau vreun potențial angajator ar fi decis să se uite la activitățile lui on-line. Are sens, chiar și unii dintre prietenii mei au început să-și schimbe numele profilurilor ca să le facă de negăsit, pentru că ne apropiem de sezonul cu înscrierile la facultate.

Max Hastings cel real – și toată nebunia lui, poze cu el beat și postări din partea prietenilor – e ascuns sub numele Nancy. Cel puțin asta e ceea ce presupun. Nu pot să văd nimic: Nancy și-a activat tot ce ține de setările de confidențialitate. Pot să văd doar poze și postări în care e etichetată și Naomi. Nu-mi oferă prea mult material de lucru: nicio poză secretă cu Max și Andie sărutându-se pe fundal, nicio poză cu el din seara în care a dispărut ea.

Deja mi-am învățat lecția. Atunci când prinzi pe cineva mințind în legătură cu o fată ucisă, cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să te duci să întrebi de ce.

Persoane suspecte

Jason Bell

Naomi Ward

Tipul secret mai în vârstă

Nat da Silva

Daniel da Silva

Max Hastings (Nancy Tangotits)

Capitolul şaisprezece

Ușa arăta diferit. Ultima oară când fusese acolo, în urmă cu mai bine de șase săptămâni, era maro. Acum era acoperită de un strat de vopsea albă, deși încă se observau nuanțe mai întunecate.

Pip a bătut din nou, mai tare de această dată, sperând că se va auzi peste zgomotul înfundat, dinăuntru, produs de un aspirator în funcțiune.

Bâzâitul s-a oprit imediat, lăsând în urma lui tăcere. Apoi, pași rapizi pe pardoseală.

Ușa s-a deschis, iar în fața i-a apărut o femeie bine îmbrăcată și dată cu un ruj vișiniu.

— Bună ziua! a zis Pip. Sunt o prietenă de-a lui Max, e cumva acasă?

— O, bună! a zâmbit femeia, dezvăluind astfel o pată roșie pe unul dintre dinții de sus, apoi s-a dat înapoi ca s-o lase pe Pip să intre. Sigur că e, intră...

— Pippa! a zâmbit ea și a pășit înăuntru.

— Pippa! Da, e în camera de zi. A strigat la mine pentru că aspir în timp ce joacă nu știu ce meci mortal. Nu poate pune pauză, din câte se pare.

Mama lui Max a condus-o de-a lungul holului și în camera de zi cu arcadă.

Max era întins pe canapea, în pantaloni de pijama tartan și într-un tricou alb, cu mâinile pe controller, timp în care apăsa nervos cu degetul mare pe butonul X.

Mama lui și-a dres vocea.

Max și-a ridicat privirea.

— O, bună, Pippa Nume de Familie Haios! a zis el cu vocea lui profundă și rafinată, întorcându-și privirea înapoi la joc. Ce vânt te aduce pe aici?

Pip aproape că s-a strâmbat din reflex, însă a reușit să își suprime această pornire cu un zâmbet fals.

— O, nu prea multe! a ridicat degajată din umeri. Am venit să te întreb cât de bine *chiar* o cunoșteai pe Andie Bell.

Jocul a fost pus pe pauză.

Max s-a ridicat în picioare, s-a holbat la Pip, apoi la mama lui și înapoi la Pip.

— Ăă, a zis mama, ar dori cineva un ceai?

— Nu, nu dorim! a răspuns Max și s-a ridicat în picioare. La etaj, Pippa!

A trecut ca vântul pe lângă ele și a luat-o-n sus pe scările uriașe din hol, cu picioarele goale tropăind pe trepte. Pip l-a urmat, salutând-o rapid din politețe pe mama lui. La etaj, Max ținea deschisă ușa dormitorului său și i-a făcut semn să intre.

Pip a ezitat, cu un picior plutind pe deasupra mochetei care avea urme proaspete de la aspirator. Chiar trebuia să fie singură cu el?

Max a smucit din cap nerăbdător.

Mama lui era la parter, cu siguranță nu era niciun pericol. Așadar, a intrat rapid în camera băiatului.

— Mulțumesc! a zis el, închizând ușa. Mama nu trebuie să afle că am vorbit din nou despre Andie și Sal. Femeia asta e ca un copoi, nu-i scapă nimic.

— Pitbull, a zis Pip. Pitbulii nu scapă nimic.

— În fine, a zis Max și s-a așezat pe așternutul lui maroniu. Ce vrei?

— Ți-am zis. Vreau să știu cât de bine o cunoșteai cu adevărat pe Andie.

— Ți-am mai spus, a bâiguit el, lăsându-se pe spate în coate și aruncând o privire peste umărului lui Pip. Nu o cunoșteam foarte bine.

— Hmm, a comentat neîncrezătoare Pip, rezemându-se de ușă. Doar cunoștințe, nu? Așa ai zis?

— Da, așa am zis, a răspuns băiatul și s-a scărpinat la nas. O să fiu sincer, încep să am impresia că tonul tău e puțin cam prea enervant.

— Bine! a zis Pip, uitându-se în ochii lui Max în timp ce acesta privea din nou peste umărul ei, la panoul de pe perete plin cu postere, cu notițe prinse cu ace și cu fotografii. Și eu încep să găsesc minciunile tale... incitante.

— Ce minciuni? a întrebat el. Nu o cunoșteam bine.

— Interesant! a zis Pip. Am vorbit cu o martoră care a mers la o petrecere-catastrofă la care ați participat și tu cu Andie în luna martie a anului 2012. Interesant, pentru că în acea noapte a zis că v-a văzut singuri de câteva ori, părând că erați destul de apropiați.

— Cine a zis asta?

Din nou o scurtă privire spre avizier.

— Nu-mi pot dezvălui sursele.

— O, Doamne! a râs în hohote. Ești smintită! Știi că nu ești polițistă, nu?

— Eviți întrebarea, a zis ea. Tu și Andie vă întâlneați în secret pe la spatele lui Sal?

Max a râs din nou.

— Era cel mai bun prieten al meu.

— Ăsta nu-i un răspuns, a zis Pip și și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu. Nu mă întâlneam cu Andie Bell. Așa cum am zis, nu o cunoșteam atât de bine.

— Atunci de ce această sursă v-a văzut împreună? Într-o astfel de manieră, încât a crezut că tu erai iubitul lui Andie.

În timp ce Max și-a dat ochii peste cap la auzul întrebării, Pip s-a uitat și ea la panoul de pe perete. Notițe mâzgălite și bucăți de hârtie care în unele locuri erau suprapuse de mai multe ori, colțuri acoperite și margini curbate. Poze strălucitoare cu Max la schi și făcând surfing fiind prinse în partea de sus a avizierului. Un poster cu filmul *Profesioniștii crimei* ocupând cea mai mare parte din avizier.

— Nu știu, a zis el. Oricine era, s-a înșelat. Probabil era beată. O sursă neserioasă, ai putea spune.

— Bine!

Pip s-a depărtat puțin de ușă. A făcut apoi câțiva pași spre dreapta, apoi câțiva înapoi, ca Max să nu-și dea seama că ea s-a mutat puțin mai în față pentru a analiza panoul.

— Să trecem direct la subiect!

Pip a mai făcut câțiva pași, trăgându-se din ce în ce mai aproape de perete.

— Tu zici că n-ai vorbit niciodată față-n față cu Andie la o petrecere-catastrofă?

— Nu știu dacă chiar niciodată, a zis Max, dar oricum nu e vorba de ce sugerezi tu.

— Bine, bine, a părut de acord Pip, care și-a ridicat privirea din podea, acum fiind doar la câțiva pași de avizier. Și de ce tot te uiți aici?

S-a rotit pe călcâie și a început să analizeze rapid foile prinse de avizier.

— Hei, oprește-te!

Ea a auzit patul gemând în timp ce Max se ridica în picioare.

Privirea și degetele lui Pip analizau liste de activități, nume de companii mâzgălite, scheme de absolvire, pliante și poze cu un Max mai tânăr pe un pat de spital.

Pașii greoi în spatele ei.

— Astea-s lucruri personale!

Apoi Pip a observat un mic colț alb de hârtie, chiar sub posterul cu *Profesioniștii crimei*. A apucat și a tras hârtia exact în momentul în care Max a prins-o de mână. Pip s-a răsucit spre el, degetele lui apucând-o puternic de încheietură. Apoi, amândoi s-au uitat în jos la bucata de hârtie din mâna ei.

Pip a rămas cu gura căscată.

— La naiba!

Max i-a dat drumul mâinii și și-a trecut cu degetele prin părul nearanjat.

— Doar cunoștințe? a întrebat ea, tremurând.

— Cine crezi tu că ești, a întrebat și Max, ca să umbli prin lucrurile mele?

— Doar cunoștințe? a întrebat Pip din nou, ținând poza printată în fața lui Max.

Era Andie.

O poză pe care și-o făcuse în oglindă. Stând pe o pardoseală cu gresie roșie și albă, cu mâna dreaptă ridicată și încleștată în jurul telefonului, purtând doar o pereche de chiloți negri.

— Vrei să-mi explici? a întrebat Pip.

— Nu!

— O, poate că ai vrea să explici poliției mai întâi? Am înțeles! a zis Pip și s-a uitat lung la el, apoi s-a prefăcut că se îndreaptă spre ușă.

— Nu fi așa de melodramatică! a zis Max, holbându-se la ea cu strălucitorii lui ochi albaștri. Nu are nimic de-a face cu ce i s-a întâmplat.

— Îi voi lăsa pe polițiști să decidă asta.

— Nu, Pippa! a strigat băiatul și i-a blocat accesul către ușă. Uite, nu e chiar așa cum pare! Nu Andie mi-a dat poza. Am găsit-o.

— Ai găsit-o? Unde?

— Era, pur și simplu, aruncată undeva pe la școală. Am găsit-o și am păstrat-o. Andie nu a avut niciodată habar de asta.

Era ceva plângăcios în vocea lui.

— Ai găsit o poză sexy cu Andie care, pur și simplu, era aruncată pe undeva la școală?

Pip nici măcar nu încerca să-și ascundă neîncrederea.

— Da. Era ascunsă în spatele unei clase. Jur!

— Și nu i-ai spus lui Andie sau cuiva că ai găsit-o? a întrebat Pip.

— Nu, doar am păstrat-o.

— De ce?

— Nu știu, a ridicat el tonul. Deoarece arăta bine și voiam.... Apoi mi s-a părut o prostie să o arunc după ce... ce? Nu mă judeca! Ea și-a făcut poza, în mod clar voia să fie văzută.

— Te aștepți să cred că ai găsit poza asta sexy cu Andie, o fată cu care ai fost văzut la petreceri...

— Lucrurile astea n-au nicio legătură, i-a tăiat-o Max. Nu vorbeam cu Andie pentru că eram împreună și nici nu am acea poză pentru că eram împreună. Nu am fost împreună. Niciodată nu am fost.

— Deci ai *vorbit* cu Andie la acea petrecere-catastrofă? a întrebat Pip triumfătoare.

Max și-a pus exasperat mâinile pe față, cu vârfurile degetelor apăsându-și pleoapele.

— În regulă, a zis el încet, dacă îți zic, o să mă lași în pace, te rog? Și fără poliție.

— Depinde.

— Bine, în regulă! O știam pe Andie mai bine decât am zis că o știam. Mult mai bine. Chiar dinainte să înceapă să vorbească cu Sal. Dar nu mă *întâlneam* cu ea. Eu doar cumpăram de la ea.

Pip s-a uitat confuză la el, mintea-i procesând încă ultimele cuvinte auzite.

— Cumpărai... droguri? a întrebat ea încet.

Max a aprobat din cap.

— Deși nimic foarte tare. Doar iarbă și câteva pastile.

— S-Sfinte Sisoe! Stai așa!

Pip și-a ridicat un deget ca să se liniștească puțin, să-i dea creierului ei răgaz să gândească.

— Andie Bell vindea droguri?

— Ei bine, da, dar doar la petreceri-catastrofă și atunci când ieșeam în cluburi și chestii de genul ăsta. Doar câtorva persoane. Doar câtorva, în cea mai mare parte a timpului. Nu era un traficant adevărat...

Max a făcut o pauză.

— Colabora cu un traficant adevărat din oraș, căruia i-a făcut intrarea la școală. Le-a mers bine amândurora.

— De aceea avea mereu așa de mult numerar, a zis Pip, iar piesele de puzzle au început să i se îmbine cu un clic sonor în minte. Consuma și ea?

— Nu chiar. Cred că o făcea doar pentru bani. Bani și puterea pe care i-o oferea asta. Pot zice că-i plăcea.

— Iar Sal știa că ea vindea droguri?

Max a râs.

— O, nu, nu, nu! Sal a urât întotdeauna drogurile, nu i-ar fi prins bine deloc să audă asta. Andie a ascuns de el toată tărășenia; era bună la secrete. Cred că singurii care știau erau

chiar persoanele care cumpărau de la ea. Însă eu mereu am crezut că Sal era puțin cam naiv, sunt surprins că n-a aflat niciodată.

— Cât timp a făcut asta? a întrebat Pip, simțind parcă o scânteie sinistră de entuziasm.

— Pentru o vreme.

Max și-a mutat privirea spre tavan, ca și cum încerca să-și amintească. Cred că prima dată când am cumpărat iarbă de la ea a fost pe la începutul lui 2011, când avea doar șaisprezece ani. Cred că pe atunci a început.

— Și cine era furnizorul ei? De la cine lua ea drogurile?

Max a ridicat din umeri.

— Habar n-am, a zis el. Nu l-am cunoscut pe tip. Eu am cumpărat mereu de la Andie, iar ea nu mi-a zis niciodată.

Pip s-a dezumflat.

— Și chiar nu știi nimic? Nu ai mai cumpărat niciodată droguri în Kilton după ce Andie a fost ucisă?

— Nu! a zis el, ridicând din nou din umeri. Nu știu nimic mai mult.

— Dar celelalte persoane de la petrecerile-catastrofă mai consumau droguri? Ele de unde făceau rost de ele?

— Nu știu, Pippa, a zis Max apăsat. Ți-am zis ce ai vrut să auzi. Acum vreau să pleci.

A făcut un pas în față și a smuls poza din mâinile lui Pip. Degetul lui mare a acoperit fața lui Andie, fotografia mototolită tremurând în strânsoarea băiatului. O cută s-a format de-a lungul taliei lui Andie Bell în momentul în care imaginea a fost împăturită.

Capitolul șaptesprezece

Pip a încetat să mai fie atentă la conversația celorlalți, concentrându-se la zgomotul de fundal care răsuna în cantină. Hârșâitul ca de bas al scaunelor târâite pe podea și hohotele de râs din partea unui grup de adolescenți ale căror voci fluctuau între un tenor profund și un sopran pițigăiat. Sunetul melodios al tăvilor de prânz alunecând de-a lungul mesei, preluând cutii cu salată sau boluri de supă, armonizate de foșnetul pungilor de chipsuri și de bârfele din weekend.

Pip l-a zărit înaintea celorlalți și l-a salutat de la masa lor. Ant mergea cumva legănat, cu două sandviciuri ambalate în brațe.

— Salutare! a zis el, așezându-se pe bancă alături de Cara și deja devorând primul sandvici.

— Cum a fost antrenamentul? a întrebat Pip.

Ant și-a ridicat cu prudență privirea spre ea, cu gura ușor deschisă, dezvăluind astfel produsul rezultat în urma mestecării.

— Bine! a îngăimat și a înghițit. De ce ești drăguță cu mine, ce vrei?

— Nimic! a râs Pip. Voiam doar te întreb cum a fost la fotbal.

— Nu! a intervenit Zach. Ești mult prea prietenoasă. E ceva la mijloc. Ceva care a luat-o razna.

— Nu a luat-o nimic razna, a ridicat ea din umeri. În afară de datoria națională și nivelul mării.

— Și hormonii probabil, a zis Ant.

Pip a simulat că învârte la o manivelă invizibilă de la nivelul mâinii, ridicând încet degetul mijlociu spre el.

Dar ei deja se prinseseră. A așteptat vreo cinci minute pentru ca întreg grupul să se implice într-o discuție despre ultimul episod dintr-un serial cu zombie la care se uitau toți, timp în care Connor își ținea urechile acoperite și fredona tare și fals pentru că el încă nu îl văzuse.

— Deci, Ant, a încercat Pip din nou, îl știi pe prietenul tău, George, din echipa de fotbal?

— Da, cred că îl știu pe prietenul meu, George, din echipa de fotbal, a zis el, în mod clar crezându-se amuzant.

— Ei bine, George ăsta încă face parte din grupul care frecventează petrecerile-catastrofă?

Ant a aprobat din cap.

— Da! De fapt, cred că următoarea petrecere e la el acasă. Părinții lui sunt plecați peste graniță la o aniversare sau ceva de genul.

— Weekendul acesta?

— Da.

— Crezi că..., a zis Pip și s-a dat mai în față, așezându-și coatele pe masă. Crezi că ai putea face rost de o invitație pentru noi toți?

Imediat, cei din grup s-au întors, holbându-se la ea.

— Cine ești tu și ce ai făcut cu Pippa Fitz-Amobi? a întrebat Cara.

— Adică?

Pip a simțit că începe să intre în defensivă, gândindu-se la cele patru lucruri inutile care mocneau, gata să izbucnească în flăcări.

— Păi, este ultimul nostru an de liceu, m-am gândit că ar fi distractiv să mergem toți. Cred că este un moment oportun,

înainte de termenele limită pentru teme și de afurisitele astea de examene.

— Pentru mine încă sună Pip-ish, a zâmbit Connor.

— Tu chiar vrei să mergi la o petrecere? a insistat Ant.

— Da! a zis ea.

— Toată lumea va fi praf, dormind, vomitând, leșinând. O groază de mizerie pe podea, a zis Ant. Nu e genul tău, Pip.

— Sună... educativ! a zis ea. Dar tot vreau să merg.

— Bine! În regulă! a bătut Ant a bătut din palme. Vom merge!

La sfârșitul orelor, în drum spre casă, Pip a trecut pe la Ravi. Acesta a așezat o ceașcă de ceai negru în fața ei, anunțând-o că nu mai era nevoie să aștepte să se răcească pentru că deja se gândise la asta și turnase niște apă rece.

— Bine, a zis el în cele din urmă, aprobând și clătinând din cap în timp ce încerca să potrivească imaginea lui Andie Bell – simpatică și blondă – cu cea de traficantă de droguri. Bine, deci tu crezi că tipul care îi furniza droguri ar putea intra pe lista suspecților?

— Da, a zis ea. Dacă ai o minte atât de depravată, încât să vinzi droguri copiilor, atunci sunt absolut sigură că ai putea avea și o înclinație spre a ucide.

— Da, observ logica, a aprobat Ravi cu o mișcare din cap. Totuși, cum o să aflăm cine e acest traficant?

A așezat brusc ceașca pe masă, și-a mijit ochii și s-a uitat țintă la el.

— O să lucrez sub acoperire, a zis ea.

Capitolul optsprezece

— E o petrecere acasă la cineva, nu o mascaradă, a zis Pip, încercând să scape din prinsoarea Carei.

Însă aceasta o ținea strâns: pusese stăpânire pe fața lui Pip și nu îi dădea drumul.

— Da, dar ești norocoasă, ai o față pe care o avantajează fardul de pleoape. Nu te mai zbate, aproape am terminat!

Pip a oftat și a cedat, supunându-se dichisitului forțat. Încă era bosumflată pentru că prietenele ei o obligaseră să-și schimbe salopeta cu o rochie de-a lui Lauren care era suficient de scurtă ca să fie confundată cu un tricou. Râseseră toți în momentul în care zisese asta.

— Fetelor! a strigat spre etaj mama lui Pip. Ați face bine să vă grăbiți! Victor a început să-i arate lui Lauren mișcările lui de dans.

— O, Doamne! a suspinat Pip. Sunt gata? Trebuie să mergem s-o salvăm.

Cara s-a aplecat puțin și i-a suflat în față.

— Da.

— Trăsnet! a zis Pip, apucându-și poșeta și verificând, încă o dată, dacă telefonul îi era încărcat complet. Să mergem!

— Hei, rază de soare! a spus tatăl ei cu voce tare în timp ce Pip și Cara coborau la parter. Lauren și cu mine am hotărât că ar trebui să vin și eu la petrecerea voastră kilometru.

— Catastrofă, tată! Iar asta o să se întâmple doar peste neuronii mei decedați.

Victor s-a apropiat de ea, și-a pus mâna pe după umerii ei și a strâns-o puțin.

— Micuța Pipsy mergând la o petrecere!

— Știu! a zis mama ei, cu un zâmbet larg și strălucitor. Cu alcool și cu băieți.

— Da!

Victor i-a dat drumul, apoi s-a uitat la ea cu o expresie serioasă și cu un deget ridicat.

— Pip, vreau să îți reamintesc să fii măcar puțin iresponsabilă!

— Corect, a zis Pip, înșfăcându-și cheile de la mașină și îndreptându-se spre ușă. Noi plecăm. Rămas-bun, părinții mei anapoda și anormali!

— Pace și drum bun! a rostit Victor teatral, apucându-se de balustradă și întinzându-se spre tinerii ce plecau, ca și cum casa era o corabie care se scufunda, iar căpitanul erou se scufunda odată cu ea.

Chiar și pavajul de afară vibra din cauza muzicii. Cei trei au ajuns la ușă, iar Pip a ridicat pumnul, pregătită să bată. În momentul în care a făcut-o, ușa s-a deschis spre interior, dezvăluind un fel de haos zbuciumat, cu melodii scurte, conversații nedeslușite și lumină slabă.

Pip intenționa să pășească înăuntru, prima ei respirație deja fiind alterată de mirosul înăbușitor și metalic de votcă, un iz de transpirație și o duhoare de vomă. O observase și pe gazdă, prietenul lui Ant, George, încercând să se sărute cu o fată de la liceu, cu un an mai mică, având ochii deschiși și holbându-se. S-a uitat spre ei, fără să-și despartă buzele, și i-a salutat pe la spatele partenerei.

Pip n-a putut îndura să fie complice la o asemenea întâmpinare, așa că, pur și simplu, a ignorat-o și a luat-o la pas pe

hol. Cara și Lauren mergeau alături de ea, iar Lauren a trebuit să treacă peste Paul, de la ora de științe politice, care era pe jos, rezemat de perete și sforăind încetișor.

— Asta arată al nai... precum genul de distracție a unor persoane, a mormăit Pip în timp ce pășeau în livingul deschis cu bucătăria, acolo unde era miezul haosului adolescentin: trupuri agitându-se și zbânțuindu-se pe muzică, turnulețe din sticle cu bere așezate într-un echilibru precar, monologuri bețive despre sensul vieții răsunând până-n partea cealaltă a încăperii, pete umede pe mochetă, mângâieturi pe abdomen fără nicio jenă și cupluri rezemate de pereții acoperiți de condens.

— Tu ai fost cea disperată să vii! a zis Lauren, salutând niște fete de la cursul de actorie.

— Da, a înghițit Pip în sec. Iar Pip cea din prezent e mereu mulțumită de deciziile lui Pip din trecut.

Ant, Connor și Zach le zăriseră și porniseră spre ele, făcând slalom prin mulțimea agitată.

— Toate bune? a întrebat Connor, îmbrățișând stângaci fetele. Ați întârziat!

— Știu! a zis Lauren. A trebuit să o îmbrăcăm din nou pe Pip.

Fata nu își dădea seama cum de salopeta ei era jenantă, iar mișcările de dans de robot cu circuitul ars ale prietenelor lui Lauren erau trecute cu vederea în totalitate.

— Sunt pahare? a întrebat Cara, ținând în sus o sticlă de votcă cu limonadă.

— Da, o să-ți arăt unde, a zis Ant, luând-o pe Cara după el printre mesele din bucătărie.

După ce Cara s-a întors cu o băutură pentru ea, Pip a început să se prefacă a bea în timp ce aproba din cap și sporovăia veselă cu ceilalți. Când s-a ivit ocazia, a mers neobservată la chiuvetă, a luat un pahar și l-a umplut cu apă.

Mai târziu, atunci când Zach s-a oferit să-i reumple paharul, a trebuit să facă aceeași manevră, moment în care s-a trezit încolțită și vorbind cu Joe King, care stătea în spatele ei la ora de engleză. Singura lui formă de umor era să facă afirmații ridicole, să-și aștepte victima să facă o față confuză și să zică:

— Glumesc![1]

După a treia poantă de felul ăsta, Pip s-a scuzat și s-a ascuns într-un colț, recunoscătoare pentru faptul că era singură. Stătea acolo, în umbră, nederanjată și cerceta încăperea. Se uita la cei care dansau și la pupăcioșii mult prea entuziasmați, căutând orice semn al unei tranzacții evazive din mână-n mână, pastile sau fețe schimonosite în urma consumării drogurilor. Orice pupilă mult prea dilatată. Orice i-ar fi oferit vreun indiciu despre furnizorul de droguri a lui Andie.

Au trecut așa zece minute, iar Pip nu a observat nimic dubios în afară de un băiat pe nume Stephen care distrusese o telecomandă de televizor și ascundea rămășițe într-o vază de flori. L-a urmărit cu privirea în timp ce străbătea încăperea spre ușa din spate, pescuind un pachet de țigări din buzunarul din spate.

Desigur!

Afară, cu fumătorii, acolo trebuia să cerceteze mai întâi. Pip și-a croit drum prin haos, protejându-se cu coatele de pipăieli și de chefliii care abia se țineau pe picioare.

Erau doar câteva persoane afară. Două umbre întunecate sărind pe trambulina din capătul grădinii. Stella Chapman în lacrimi, stând lângă coșul de gunoi din grădină și bocindu-se cuiva la telefon. Alte două fete din an cu ea erau într-un leagăn de copii, părând să aibă o conversație foarte serioasă,

---

[1] În orig., joc de cuvinte pornind de la asemănarea sonoră dintre numele personajului, Joe King, și *I am only joking* („Glumesc”) (n. red.).

punctată de suspine suprimate cu palmele peste gură. Şi mai era şi Stephen Thompson, sau Timpson, în spatele căruia stătea la ora de matematică. Se cocoțase pe gardul grădinii, cu o țigară în gură, și cotrobăia cu ambele mâini prin toate buzunarele.

Pip s-a apropiat de el.

— Bună! l-a salutat, așezându-se lângă peretele de lângă el.

— Bună, Pippa! a răspuns Stephen, scoțându-și țigara din gură ca să poată să vorbească. Care-i treaba?

— Ah, nu prea interesantă, a zis Pip. Am ieșit puțin afară, o caut pe Mary Jane.

— Habar n-am cine-i tipa, scuze, a zis el, scoțând în final o brichetă verde-neon.

— Nu e cineva, s-a întors Pip ca să-i dea de înțeles din priviri. Știi tu, vreau să mă afum...

— Poftim?

De dimineață Pip petrecuse o oră pe diferite site-uri, cercetând dicționarul urban pentru a afla denumirile curente.

— Știi tu, a încercat din nou, coborându-și vocea într-o șoaptă, mă uit după ceva iarbă, după o superiarbă, puțină lăptucă hipiotă, țigară chicot, ceva sconcs, tutunul trăsnit. Știi ce vreau să zic. Marijuana.

Stephen a izbucnit în râs.

— O, Doamne, a dat el din gură, ești atât de defectă!

— Cu siguranță sunt, a încercat să simuleze un chicot de bețivancă, însă a ieșit unul mai degrabă malefic. Deci, ai câte ceva? Niște resturi de iarbă?

Când s-a oprit din râs, s-a întors ca să o cerceteze cu privirea din cap până-n picioare. Cu privirea zăbovind mai mult decât evident în jurul pieptului și al picioarelor palide. Pip se simțea jenată; învăluită parcă într-un ciclon vâscos format din

dezgust și rușine. În minte îl și luase la zor, însă gura trebuia să-i rămână închisă. Era sub acoperire.

— Da! a zis Stephen, mușcându-și buza de jos. Pot să rulez un joint pentru noi.

S-a căutat din nou prin buzunare, de unde a scos o pungută cu iarbă și un pachet cu foițe de rulat.

— Da, te rog! a aprobat Pip cu o mișcare din cap, simțindu-se neliniștită, încântată și puțin bolnavă în același timp. Tu rulezi acolo, o rulezi ca un... ăăă, crupier cu un zar.

El a râs din nou și a lins o margine a foiței, încercând să păstreze contactul vizual cu Pip, în timp ce limba lui roz și mare îi atârna din gură. Pip s-a uitat în altă parte. I-a trecut prin minte că, de data aceasta, poate că mersese mult prea departe pentru un proiect școlar. Poate. Dar acesta nu mai era doar un proiect. Asta era pentru Sal, pentru Ravi. Pentru adevăr. Putea face asta pentru ei.

Stephen a aprins jointul și a tras lung de două ori din el, înainte să i-l înmâneze lui Pip. Ea l-a luat într-un mod ciudat între degetul mijlociu și cel arătător și l-a dus înspre buze. Și-a întors capul brusc ca astfel să-i vină părul pe față și a pretins că a tras de câteva ori din el.

— Mmm, frumoasă marfă! a zis ea, pasându-i-l înapoi. Uimitoare, ai putea spune.

— Ești frumușică în seara asta, a zis Stephen, trăgând un fum și pasându-i jointul înapoi.

Pip a încercat să-l ia fără ca degetele să le atingă pe-ale lui. Încă un pufăit prefăcut, însă mirosul era dezgustător, iar ea a trecut la următoarea întrebare.

— Deci, a zis ea, dându-i-l înapoi, de unde aș putea face rost de puțină marfă din asta?

— Poți să împarți cu mine.

— Nu, vreau să te întreb de la cine cumperi, știi tu, ca să iau și eu.

— De la un tip din oraș, a zis Stephen și s-a mutat mai aproape de Pip. Howie.

— Și unde locuiește Howie? a întrebat Pip, pasându-i înapoi iarba și folosindu-se de mișcare ca pe o scuză pentru a se îndepărta de Stephen.

— Habar n-am, a zis el. Nu se ocupă cu asta de acasă. Eu l-am întâlnit în parcarea din gară, în capăt, unde nu sunt camere de supraveghere.

— Seara? a întrebat Pip.

— De obicei, da. Oricând îmi trimite mesaj.

— Ai numărul lui? l-a întrebat Pip și s-a întins spre poșeta ei ca să ia telefonul. Poți să mi-l dai?

Stephen a clătinat din cap.

— S-ar supăra dacă ar ști că l-am dat, pur și simplu. Nu e nevoie să mergi tu la el, dacă vrei ceva, poți să-mi plătești mie și îți iau eu. Ba chiar îți voi face și o reducere.

A făcut cu ochiul.

— Mai degrabă aș cumpăra direct, a zis Pip, simțind cum căldura furiei îi urca pe gât.

— Nu, nu o pot face, a clătinat din cap, uitându-se spre buzele ei.

Pip și-a întors rapid privirea, părul lung și brunet fiind ca o cortină între ei. Frustrarea îi era așa de mare, încât îi suprima toate celelalte gânduri. Nu avea de gând să o facă, nu-i așa?

Apoi, dintr-odată, i s-a aprins un beculeț.

— Ei bine, cum aș putea cumpăra prin tine? a întrebat ea, luându-i jointul din mână. Nici măcar nu ai numărul meu de telefon.

— Ah, și ce păcat! a zis Stephen, iar vocea îi era atât de dezgustătoare, încât practic îi picura din gură.

Băiatul a întins mâna spre buzunarul din spate și și-a scos telefonul. Umblând cu degetul pe ecran, a introdus parola și i l-a înmânat.

— Scrie-l aici! a zis el.

— În regulă! a zis Pip.

Ea a deschis agenda telefonică și și-a schimbat poziția umerilor stând cu fața spre Stephen, astfel încât el să nu vadă ecranul. A scris *how* în bara de căutări pentru contacte și un singur rezultat a fost afișat în partea de sus. *Howie Bowers* și numărul lui de telefon.

A analizat secvența de cifre. La naiba, nu va reuși niciodată să și-o amintească pe toată! Însă o idee i-a încolțit în minte. Poate că putea face o poză ecranului; telefonul ei era pe zidul de lângă. Dar Stephen era chiar acolo, holbându-se la ea și mestecându-și degetul. Avea nevoie de un fel de distragere.

— Ah, a exclamat și s-a aplecat dintr-odată în față, aruncând jointul pe gazon. Scuze! a zis ea. Credeam că e o insectă pe mine.

— Nu te îngrijora, îl iau eu! a zis Stephen și a sărit iute de pe zid.

Pip avea doar câteva secunde la dispoziție. Și-a apucat telefonul, a glisat spre stânga ca să deschidă camera și l-a poziționat deasupra ecranului lui Stephen.

Inima îi bătea cu putere, gata să-i sară din piept.

Camera nu reușea să focalizeze, pierzând astfel timp prețios.

Degetul lui Pip plutea tremurând deasupra butonului.

Imaginea s-a stabilizat, poza a fost făcută, iar Pip a dat drumul telefonului să-i cadă în poală exact în momentul în care Stephen s-a întors cu fața spre ea.

— Încă e aprins, a zis el, sărind înapoi pe zid, mult prea aproape de ea.

— Ăă, a îngăimat Pip, ținând încă telefonul lui Stephen. Scuze, de fapt, nu cred că vreau să îți dau numărul meu. Cred că drogurile nu sunt pentru mine.

— Nu fi o pacoste! a zis Stephen, împreunându-și degetele atât în jurul telefonului, cât și în jurul mâinii lui Pip, apoi s-a aplecat spre ea.

— Nu, mulțumesc! a zis ea, dându-se în spate. Cred că o să merg înăuntru.

Apoi Stephen și-a pus mâna după capul ei, a tras-o către el și s-a repezit spre fața ei. Pip s-a răsucit și l-a împins. L-a împins atât de tare, încât el s-a dezechilibrat și a căzut cu un metru mai încolo de zid, tolănit pe iarba udă.

— Târfă tâmpită! i-a strigat el furios, ridicându-se și scuturându-și pantalonii.

— Degeneratule! Maimuță perversă și netrebnică! Scuze, maimuțelor! a strigat Pip. Am zis nu!

Acela a fost momentul în care și-a dat seama. Habar nu avea cum sau când se întâmplase, dar s-a uitat în jur și a observat că acum erau singuri în grădină.

A simțit frică instantaneu, iar pielea i s-a făcut ca de găină.

Stephen a reușit să se cațere înapoi pe zid, iar Pip s-a întors, grăbindu-se spre ușă.

— Hei, e în regulă, hai să mai stăm puțin de vorbă! a zis el, apucând-o de talie ca să o tragă înapoi.

— Lasă-mă în pace, Stephen! a zis ea apăsat.

— Dar...

Pip i-a apucat încheietura mâinii și a strâns puternic, băgându-și unghiile în pielea lui. Stephen a țipat și i-a dat drumul, iar Pip nu a ezitat. A fugit în casă și a trântit ușa, după care a și încuiat-o.

Înăuntru, și-a făcut loc prin mulțimea de pe ringul de dans improvizat, delimitat de covorul persan, fiind îmbrâncită din toate direcțiile. S-a uitat printre trupurile agitate și fețele zâmbărețe și transpirate ale petrecăreților. Căutând chipul Carei.

În îmbulzeala de nedescris era cald și sufocant. Însă Pip dârdâia din pricina unui fior rece care-i făcea genunchii să tremure.

Când, în cele din urmă, a găsit-o pe Cara, nu s-a mai despărţit de aceasta.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 03/10/2017

Jurnal – Intrarea 22

Actualizare: în seara asta am așteptat patru ore în mașină. În capătul parcării din stație. Am verificat, nu sunt camere. Trei ture de navetiști au venit și au plecat din stația London Marylebone, tata fiind unul dintre ei. Din fericire, nu mi-a remarcat mașina.

Nu am văzut pe nimeni hoinărind prin preajmă. Nimeni care să arate de parcă ar urma să cumpere sau să vândă droguri. Nu e ca și cum chiar aș ști cum arată; nu aș fi ghicit niciodată că Andie Bell făcea parte din categoria asta.

Da, știu, am reușit să fac rost de numărul de telefon al lui Howie Bowers de la Stephen-ciudatul. Aș putea, pur și simplu, să-l sun pe Howie și să-l întreb dacă ar dori să-mi răspundă la niște întrebări cu privire la Andie. Asta e ceea ce crede Ravi că ar trebui să facem, dar, să fim serioși, n-o să-mi ofere nicio informație, dacă o să procedăm așa. E un traficant de droguri. Nu va recunoaște asta la telefon, unui străin, ca și cum ar discuta despre vreme sau despre economia care se duce de râpă.

Nu! Singura cale de a-l face să stea de vorbă cu noi e să îl avem la mână cu ceva.

Maine-seară o să merg din nou în stație. Ravi trebuie să muncească iar, dar pot să mă descurc și singură. O să le spun părinților că merg la Cara să ne facem tema la engleză. Cu cât mint mai mult, cu atât îmi vine mai ușor să o fac.

Trebuie să-l găsesc pe Howie.

Am nevoie de acest avantaj.

De asemenea, am nevoie și de somn.

Persoane suspecte

Jason Bell

Naomi Ward

Tipul secret mai în vârstă

Nat da Silva

Max Hastings

Traficantul de droguri – Howie Bowers?

Capitolul nouăsprezece

Pip trecuse deja prin treisprezece capitole, citind la lumina aspră și argintie a lanternei telefonului ei, atunci când a observat o siluetă trecând pe sub un felinar stradal. Ea era în mașină, pe care o oprise în capătul îndepărtat al parcării din stație, fiecare jumătate de oră fiind marcată de scârțâitul și troncănitul trenurilor care veneau de la Londra sau Aylesbury.

Felinarele stradale se aprinseseră cam de o oră, atunci când soarele apusese, colorând orașul într-un superb albastru-închis. Luminile lor erau de un galben-portocaliu zbuciumat, învăluind totul într-o strălucire tulburătoare.

A privit chiorâș prin geam. În timp ce silueta trecea pe sub sursa de lumină, a observat că era vorba despre un tip îmbrăcat într-o jachetă verde-închis, cu o glugă cu blană și cu o căptușeală portocaliu-deschis. Gluga acoperea un soi de mască formată din umbre, doar vârful nasului fiind puțin luminat.

A oprit de îndată lanterna telefonului și a așezat romanul *Marile speranțe* pe scaunul pasagerului. Și-a dat scaunul mai în spate ca să se poată ghemui pe podeaua mașinii, ascunsă vederii de portieră și stând cu partea de sus a capului și cu ochii lipiți de geam.

Tipul a mers până la marginea cea mai îndepărtată a parcării și s-a rezemat de un gard, într-un spațiu întunecat dintre două zone iluminate de felinarele stradale. Pip s-a uitat la el, ținându-și respirația pentru că aburea geamul și îi bloca vederea.

Cu capul în jos, tipul și-a scos telefonul din buzunar. Imediat ce l-a deblocat, iar ecranul s-a luminat, Pip i-a putut vedea fața pentru prima dată; una osoasă, plină de linii ascuțite și de margini bine conturate, cu o barbă neagră, bine îngrijită. Pip nu era cea mai bună atunci când venea vorba de ghicit vârsta, însă tipul avea în jur de treizeci de ani.

Adevărat, de când sosise, asta nu fusese prima dată în care crezuse că îl găsise pe Howie Bowers. Mai fuseseră alți doi bărbați de care se ascunsese ca să-i urmărească. Primul urcase într-o mașină avariată și plecase. Al doilea se oprise să fumeze, destul de mult pentru a-i face inima lui Pip să bată cu putere. Apoi stinsese țigara, descuiase o mașină și plecase și el.

Totuși, ceva nu era în regulă cu ultima apariție; bărbații de dinainte erau îmbrăcați în costum și palton, mai mult ca sigur niște zăpăciți din trenurile de navetiști. Însă acest bărbat era diferit. Era îmbrăcat în blugi și cu o geacă scurtă, fără îndoială așteptând ceva. Sau pe cineva.

Degetele lui mari butonau de zor. Probabil că îi scria clientului ca să-l anunțe că aștepta. Pippism tipic, i-o luase înainte. Dar avea o singură cale prin care putea să afle dacă acest bărbat misterios cu geacă era Howie. Și-a scos telefonul, încercând să ascundă cât mai mult din strălucirea emisă, dând luminozitatea la minim și întorcând ecranul spre coapsă. A derulat în jos, în contactele ei, până la Howie Bowers și a apăsat butonul de apelare.

Cu privirea-i imediat înapoi pe geam și cu degetul mare plutind pe deasupra butonului roșu, *Încheie apelul*, a așteptat. Cu fiecare jumătate de secundă care trecea, se simțea tot mai copleșită de emoții.

Apoi a auzit.

Mult mai tare decât sunetul propriului telefon.

O rață mecanică a început să măcăie, sunetul auzindu-se dintre mâinile bărbatului. Ea s-a uitat cum bărbatul a apăsat pe telefon și cum l-a dus la ureche.

— Alo? s-a auzit o voce distantă de afară, înăbușită de geamul mașinii.

O fracțiune de secundă mai târziu, aceeași voce s-a auzit prin difuzorul telefonului ei. Vocea lui Howie, era confirmat acum.

Pip a apăsat butonul pentru încheierea apelului și s-a uitat cum Howie Bowers și-a lăsat telefonul în jos, holbându-se la el, cu sprâncenele lui subțiri, dar foarte drepte, plecându-se și ascunzându-i ochii. A apăsat cu degetul mare pe ecran și l-a ridicat înapoi la ureche.

— La naiba! a șoptit Pip speriată, înșfăcându-și telefonul și setându-l pe modul silențios.

În mai puțin de o secundă, ecranul s-a luminat cu un apel din partea lui Howie Bowers. Pip a apăsat pe butonul de blocare și l-a lăsat să apeleze în continuare, inima lovindu-i-se parcă de coaste. Asta a fost pe-aproape, prea aproape! Stupid din partea ei să nu sune cu număr ascuns, serios!

Howie și-a pus telefonul deoparte, așteptând cu capul în jos și cu mâinile în buzunar. Desigur, chiar dacă acum știa că acest tip era Howie Bowers, nu avea confirmarea faptului că el fusese cel care îi furnizase droguri lui Andie. Singura certitudine era aceea că acum Howie Bowers făcea trafic pentru copiii de la școală, aceeași mulțime în care Andie îl introdusese și pe traficantul ei. Însă, într-un oraș mic cum e Kilton, nu puteai avea prea mare încredere în coincidențe.

Chiar atunci, Howie și-a ridicat privirea și a încuviințat cu o mișcare din cap. Apoi, Pip a auzit pași iuți și apăsați pe beton apropiindu-se și răsunând din ce în ce mai tare. Nu a îndrăznit

să se miște ca să vadă cine se venea, tresărind pe dinăuntru cu fiecare clipă. Apoi, acea persoană a intrat în raza ei vizuală.

Era un bărbat înalt, cu un palton bej, lung, și pantofi negri lucioși, având acea sclipire și acel zgomot specifice faptului că erau noi. Părul îi era brunet și tuns scurt. În momentul în care a ajuns lângă Howie, s-a întins ca să se rezeme de gardul de lângă el. A durat câteva momente în care a mijit ochii ca să-și concentreze privirea, apoi a rămas uimită.

Hei, îl știa pe acest bărbat! Îi văzuse poza pe site-ul ziarului *Kilton Mail*. Îi cunoștea vocea din singurul lor interviu. Era Stanley Forbes.

Da, Stanley Forbes, un tip din afara investigației lui Pip care acum o făcuse lată de două ori. Becca Bell spusese că se vedea cu el, iar acum era aici, întâlnindu-se cu cel care e posibil să-i fi furnizat droguri surorii ei.

Niciunul din cei doi nu vorbise încă. Stanley și-a scărpinat nasul, apoi a scos un plic gros din buzunar. A împins plicul în pieptul lui Howie și abia atunci a observat că era înroșit la față și că îi tremurau mâinile. Pip și-a ridicat telefonul, a verificat dacă blițul este oprit și a făcut câteva poze.

— Asta e ultima dată, mă auzi?

Stanley izbucnit plin de furie, nefăcând niciun efort pentru a vorbi mai încet. Prin geamul mașinii, Pip putea să audă doar frânturi din cuvinte.

— Nu poți să continui să-mi mai ceri, nu mai am!

Howie vorbea mult prea încet, iar Pip a auzit doar începutul și sfârșitul mormăit al frazei lui:

— Dar... spune.

— Nu cred că ai îndrăzni! i-a întors-o Stanley.

O vreme s-au holbat unul la celălalt. Apoi, Stanley s-a întors pe călcâie și a plecat în goana mare, cu paltonul fluturându-i în urmă.

În momentul în care tipul s-a îndepărtat, Howie s-a uitat în plic, înainte să-l bage în geacă. Pip i-a mai făcut câteva poze în timp ce ținea plicul. Însă Howie nu se grăbea. Stătea în continuare rezemat de gard, umblând din nou pe telefon. Ca și cum mai aștepta pe cineva.

Câteva minute mai târziu, Pip a văzut o persoană apropiindu-se. Ghemuită din nou în mașină, se uita cum tipul cu pricina se îndrepta spre Howie, ridicând mâna într-un salut. L-a recunoscut și pe el: era un băiat de la liceu, cu an mai mic decât ea, un băiat care juca fotbal cu Ant. Robin sau cam așa ceva.

Întâlnirea lor a fost la fel de scurtă. Robin a scos ceva bani cash și i-a înmânat. Howie a numărat bancnotele, apoi a scos o pungă de hârtie împăturită din buzunarul paltonului. Pip a făcut rapid cinci poze în timp ce Howie îi dădea punga lui Robin și pe urmă băga banii în buzunar.

Pip putea observa cum li se mișca gura, însă nu putea auzi schimbul de cuvinte. Howie a zâmbit și l-a bătut cu palma pe spate. Robin a vârât punga în rucsac și a dispărut în parcare.

— Ne mai vedem! a spus el chiar în timp ce trecea prin spatele mașinii lui Pip, atât de aproape, încât a făcut-o să tresară.

Ghemuindu-se sub cadrul portierei, Pip s-a uitat la pozele făcute; fața lui Howie era clară și vizibilă în cel puțin trei dintre ele. Și știa și numele băiatului căruia îi vânduse. Era un avantaj demn de o carte, în caz că cineva se gândise vreodată să scrie vreuna despre cum să șantajezi un traficant de droguri.

Pip a înghețat. Cineva trecea chiar prin spatele mașinii ei, își târâia pașii și fluiera. A așteptat douăzeci de secunde, apoi și-a ridicat privirea. Howie plecase, îndreptându-se spre stație.

Și acum, momentul indeciziei. Howie era pe jos; Pip nu-l putea urmări cu mașina. În plus, chiar nu voia să renunțe la siguranța oferită de scutul ranforsat al Volkswagenului ei cu față de muscă, pentru a urmări un criminal.

Frica a pus stăpânire pe ea, mintea fiindu-i chinuită de o singură idee: Andie Bell ieșise noaptea de una singură și nu se mai întorsese. Pip și-a suprimat gândul, a respirat adânc ca să se calmeze și a ieșit din mașină, închizând portiera cu foarte mare atenție. Trebuia să afle cât mai multe lucruri despre acest bărbat. El putea fi cel care îi furniza droguri lui Andie, poate că și cel care chiar o ucisese.

Howie era cam la patruzeci de pași în fața ei. Acum, gluga îi era dată jos, iar căptușeala portocalie era ușor de observat în întuneric. Pip păstra distanța între ei. Inima îi bătea de patru ori la fiecare pas făcut.

A hotărât să rămână mai în spate, mărind distanța dintre ei în timp ce treceau pe lângă sensul giratoriu bine iluminat din apropierea stației. Nu voia să se apropie prea mult. L-a urmărit pe Howie cum a făcut dreapta chiar la poalele dealului, pe lângă micul supermarket din zonă. A traversat strada și a făcut stânga de-a lungul High Street, aflată în celălalt capăt față de școală și de casa lui Ravi.

Fără să îl scape nicio clipă din ochi, a continuat să îl urmărească de-a lungul Wyvil Road și peste podul care traversa calea ferată. Dincolo de pod, Howie a părăsit drumul principal și a luat-o pe o alee care străbătea un petic de iarbă, apoi a trecut printr-un gard viu îngălbenit.

Pip a așteptat ca Howie să se îndepărteze puțin, înainte să-l urmeze pe aleea care ducea pe o stradă îngustă și întunecată. A continuat să meargă, cu privirea ațintită asupra glugii portocalii aflate la vreo cincizeci de pași înaintea ei. Întunericul era

cea mai eficientă mască; făcea că familiarul să pară necunoscut și ciudat. Abia în momentul în care a trecut pe lângă un semn stradal și-a dat seama unde se afla.

Romer Close.

Bătăile inimii i s-au intensificat, acum bătând de șase ori la fiecare pas făcut. Romer Close, exact strada pe care fusese găsită mașina abandonată a lui Andie Bell după dispariția ei.

Pip a observat că Howie a luat-o după colț, iar ea s-a repezit să se ascundă în spatele unui copac, uitându-se cum bărbatul se îndrepta spre un bungalow mic, cum și-a scos cheile, apoi a intrat. Imediat ce a închis ușa, Pip a ieșit din ascunzătoarea ei și s-a apropiat de casa lui Howie. Numărul douăzeci și nouă de pe Romer Close.

Era o casă înghesuită și semidecomandată, cu cărămizi cafenii și cu un acoperiș lat și acoperit de mușchi. Ambele ferestre din față erau acoperite de jaluzele groase, însă acum, cea din stânga era străpunsă de raze de lumină datorită faptului că Howie aprinsese becul. Chiar în fața ușii era o mică parcelă cu pietriș, acolo unde era parcată o mașină de un maro șters.

Pip se holba la ea. De data aceasta i-a picat imediat fisa. A rămas cu gura căscată, iar stomacul i-a ajuns până-n gât, simțind gustul regurgitat al sandviciului pe care-l mâncase în mașină.

— O, Doamne! a șoptit ea.

A făcut câțiva pași în spate, scoțându-și telefonul. A sărit peste apelurile pierdute și a introdus numărul de telefon al lui Ravi.

— Te rog, spune-mi că ți s-a terminat tura! a zis ea atunci când băiatul a răspuns.

— Tocmai am ajuns acasă. De ce?

— Vino imediat pe strada Romer Close!

Capitolul douăzeci

Pip știa că lui Ravi i-ar lua cam optsprezece minute să ajungă de acasă până pe Romer Close. Băiatul a fost însă cu patru minute mai rapid, luând-o la fugă când a văzut-o.

— Despre ce e vorba? a întrebat-o când a ajuns lângă ea, respirând cam greu și îndepărtându-și părul din ochi.

— E vorba despre o mulțime de lucruri, a zis Pip încet. Nu sunt chiar sigură de unde ar trebui să încep, așa că o să încep, pur și simplu.

— Mă sperii de moarte! a spus Ravi în timp ce o privea cercetător, în căutarea unui indiciu cât de mic.

— Și eu mă sperii de moarte.

Pip a făcut o pauză ca să ia o gură mare de aer și, cu puțin noroc, să se liniștească.

— Bine, știi că am pornit în căutarea traficantului de droguri, plecând de la acea pistă de la petrecerea-catastrofă. A fost acolo în seara asta, făcând trafic în parcare, și l-am urmărit până acasă. Locuiește aici, Ravi. Strada pe care a fost găsită mașina lui Andie.

Ochii lui Ravi cercetau curioși strada întunecată.

— Dar cum știi că el e tipul care îi furniza droguri lui Andie? a întrebat el.

— Nu știam sigur. Însă acum știu. Dar stai, mai e un lucru pe care trebuie să ți-l spun mai întâi și n-aș vrea să te superi!

— De ce m-aș supăra? a zis Ravi, plecându-și ochii spre ea și privind-o cu gravitate.

— Ăă, pentru că te-am minţit, a spus ea, uitându-se în pământ. Ți-am zis că interogatoriul poliției încă nu a ajuns. Dar l-am primit acum mai bine de două săptămâni.

— Poftim? a îngăimat el.

O privire cu o durere nemascată i-a întunecat fața, în timp ce își scărpina nasul și fruntea.

— Îmi pare rău! a zis Pip. Dar în momentul în care a ajuns și l-am citit, am zis că e mai bine să nu-l vezi.

— De ce?

— Deoarece, a înghițit ea cu greu, pare destul de nasol pentru Sal. A fost evaziv cu poliția și, pur și simplu, nu a vrut să le zică motivul pentru care s-a certat cu Andie joi și vineri. Părea că încerca să ascundă motivul pentru care a ucis-o. M-am temut că el a omorât-o și n-am vrut să te supăr.

Pip l-a privit în ochi. Erau mici și triști.

— Crezi că Sal e vinovat?

— Nu, nu cred. Eu doar m-am îndoit o vreme și eram speriată de reacția pe care ai fi putut să o ai. A fost o prostie, îmi pare rău! Nu era treaba mea. Și am greșit și că m-am îndoit vreodată de Sal.

Ravi a făcut o pauză, apoi s-a uitat la ea, scărpinându-se neliniștit la ceafă.

— Bine! a zis el. E în regulă, înțeleg de ce ai făcut-o. Până la urmă, ce se întâmplă?

— Tocmai am aflat de ce Sal era atât de ciudat și de evaziv în interviul cu poliția și de ce se certa cu Andie. Haide!

I-a făcut semn să meargă după ea spre bungalow-ul lui Howie. A arătat cu degetul.

— Asta este casa traficantului! a zis ea. Uită-te la mașina asta, Ravi!

Ea s-a uitat la fața lui Ravi în timp ce ochii lui priveau cu atenție automobilul. De la parbriz la capotă și de la far la far. Până când au ajuns în dreptul numărului de înmatriculare, și acolo au rămas. În stânga și-n dreapta, și-n stânga iar.

— Au! a zis el.

— Bineînțeles că au, a aprobat din cap.

— De fapt, eu cred că acesta e un moment în care e potrivit să exclami „Sfinte Sisoe".

Și ambele priviri au ajuns din nou pe numărul de înmatriculare: *R009 KKJ*.

— Sal a scris acel număr de înmatriculare în notițele din telefonul lui, a zis Pip. Miercuri, 18 aprilie, ora 19:45. Trebuie să fi avut bănuieli, poate că a auzit zvonuri pe la școală sau ceva. Deci poate că a urmărit-o pe Andie în acea noapte și a văzut-o cu Howie și mașina asta. Și ce făcea ea.

— De aceea se certau ei în zilele dinaintea dispariției ei, a adăugat Ravi. Sal ura drogurile! Le ura!

— Și atunci când poliția l-a întrebat de ce se certau, a continuat Pip, el nu era evaziv ca să-și ascundă propriul motiv. El o proteja pe Andie. Nu credea că ea era decedată. Credea că ea era în viață și că se va întoarce, și nu voia să-i facă probleme cu poliția, spunându-le agenților că iubita lui vindea droguri. Și ultimul mesaj pe care i l-a scris în acea seară de vineri?

— „Nu vorbesc cu tine până când nu îți revii", a rostit Ravi.

— Știi ceva, fratele tău nu a părut niciodată mai nevinovat decât acum! a spus Pip zâmbind.

— Mulțumesc! i-a întors Ravi zâmbetul. Știi, nu am zis niciodată asta unei fete, dar... sunt bucuros că ai venit să bați la ușa mea, așa, din senin.

— Îmi amintesc clar că mi-ai zis să plec, a zis ea.

— Ei bine, pare că e greu să scape cineva de tine.

— Așa-s eu! Ești pregătit să bați la ușă cu mine?

— Așteaptă! Nu! Ce?

Băiatul se uita înmărmurit la ea.

— Oh, haide odată! a zis ea, pășind spre ușa bungalow-ului lui Howie. Ai și tu parte de puțină acțiune, în cele din urmă.

— Pfff, e atât de greu să nu bag în seamă toate insinuările tale, a bombănit Ravi și s-a luat după ea. Stai, Pip, ce faci? Nu o să stea de vorbă cu noi.

— Ba o s-o facă, a zis Pip, fluturându-și telefonul pe deasupra capului. Am un avantaj.

— Ce avantaj?

Ravi a ajuns-o din urmă chiar înainte ca ea să se oprească în fața ușii.

Ea s-a întors și i-a zâmbit larg. Apoi l-a luat de mână. Și înainte ca Ravi să o tragă înapoi, fata a bătut la ușă cu mâna lui de trei ori.

El a făcut ochii mari și și-a ridicat degetul ca să facă semn să păstreze liniștea.

Dinăuntru, auzeau pași târâiți și tuse. Câteva secunde mai târziu, ușa s-a deschis larg.

Howie stătea acolo, uitându-se lung la ei. Își dăduse geaca jos, purta un tricou cu pete albastre și era în picioarele goale. Odată cu el a venit și o duhoare de fum și de umezeală, de haine mucegăite.

— Bună, Howie Bowers! a zis Pip. Am putea, te rugăm, să cumpărăm niște droguri?

— Cine naiba sunteți? a întrebat apăsat Howie.

— Sunt persoana care a făcut mai devreme aceste poze drăguțe, a zis Pip, derulând prin pozele cu Howie și ținându-i telefonul în față, ca să le vadă pe toate. Interesant, îl știu pe acest băiat căruia i-ai vândut droguri mai devreme! Numele

lui e Robin. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă i-aș suna părinții și le-aș zice să caute chiar acum prin rucsacul lui. Mă întreb dacă ar găsi o pungută de hârtie cu dulciuri. Și apoi mă întreb cât de mult ar dura până să vină poliția pe aici, să bată pe la uși și, mai ales, mai ales dacă i-aș suna pe agenți și le-aș da o mână de ajutor.

Pip l-a lăsat pe Howie să proceseze informațiile, cu privirea mișcându-i-se neliniștit de la telefon, la Ravi și la Pip.

A mormăit.

— Ce vrei?

— Vreau să ne inviți înăuntru și să răspunzi la niște întrebări pe care le avem, i-a explicat Pip. Asta-i tot, și nu vom merge la poliție.

— În legătură cu ce? a întrebat el, scoțându-și cu unghia ceva dintre dinți.

— Despre Andie Bell.

O urmă de confuzie prost jucată a apărut pe fața bărbatului.

— Știi tu, fata căreia îi furnizai droguri ca să vândă copiilor de la școală. Aceeași fată care a fost ucisă acum cinci ani. Îți amintești de ea? a întrebat Pip. Ei bine, dacă tu nu, sunt sigur că poliția își va reaminti.

— Bine! a bombănit Howie, pășind înapoi peste o grămadă de pungi de plastic și ținând ușa deschisă. Intrați!

— Excelent! a zis Pip, uitându-se rapid peste umăr la Ravi și șoptindu-i: Avantaj!, iar el și-a dat ochii peste cap.

Dar imediat ce a dat să intre în casă, Ravi a tras-o înapoi în spatele lui, trecând primul pragul. S-a holbat la Howie până când acesta s-a îndepărtat de ușă și a luat-o de-a lungul holului îngust.

Pip l-a urmat pe Ravi înăuntru, închizând ușa în urma ei.

— Pe aici! a zis ursuz Howie, dispărând în camera de zi.

El s-a lăsat pe spate într-un fotoliu zdrențuit, cu o doză de bere așteptându-l pe cotieră. Ravi s-a îndreptat spre canapea, împingând mai încolo o grămadă de haine, și s-a așezat în locul opus lui Howie, cu spatele drept și cât se putea de aproape de perna de pe canapea. Pip s-a așezat lângă el, cu mâinile încrucișate la piept.

Howie a îndreptat doza de bere spre Ravi.

— Tu ești fratele celui care a ucis-o.

— Se presupune, au zis Pip și Ravi în același timp.

Tensiunea din cameră luase parcă forma unor tentacule invizibile și lipicioase care se agățau când de o persoană, când de alta atunci când se făcea schimb de priviri.

— Înțelegi că vom merge la poliție cu pozele alea dacă nu ne răspunzi la întrebările despre Andie, nu? a întrebat Pip, uitându-se la doza de bere care probabil nu era prima de când ajunsese el acasă.

— Da, dragă! a răspuns Howie, rânjind. Mi-ai dat de înțeles asta suficient de clar.

— Bine! a zis ea. Întrebările mele vor fi drăguțe și clare, de asemenea. Când a început Andie să lucreze cu tine și cum s-a întâmplat asta?

— Nu-mi amintesc! a răspuns bărbatul și a luat o gură mare de bere. Poate că pe la începutul anului 2011. Și ea a fost cea care a venit la mine. Tot ce știu e că puștoaica asta tupeistă se tot ținea după mine prin parcare, zicându-mi că îmi poate crește afacerea dacă îi dau și ei o parte. A zis că voia să facă bani, iar eu i-am zis că am aceleași interese. Nu știu cum a aflat unde vindeam eu.

— Deci ai acceptat atunci când s-a oferit să te ajute?

— Da, evident! Promitea o intrare spre clienți mai tineri, copii la care eu nu prea puteam ajunge. Era un câștig de ambele părți.

— Apoi ce s-a întâmplat? a întrebat Ravi.

Privirea rece a lui Howie s-a mutat spre el, iar Pip a simțit cum se încorda în locul unde brațele lor aproape că se atingeau.

— Ne-am întâlnit și am stabilit niște reguli de bază, precum cele de a ține marfa și banii ascunși, de a folosi mai degrabă coduri, decât nume. Am întrebat-o ce tip de marfă credea că ar prinde la puști. I-am dat un telefon ca să-l folosească pentru chestiile legate de afacere și cam asta a fost. Am trimis-o în lumea largă.

Howie a zâmbit, cu fața și cu barba lui enervant de simetrice.

— Andie avea un al doilea telefon? a întrebat Pip.

— Da, evident. Nu putea aranja afaceri cu un telefon pentru care plăteau părinții ei, nu-i așa? I-am cumpărat un telefon cu cartelă preplătită în numerar. Două, de fapt. I l-am cumpărat pe al doilea atunci când s-a terminat creditul de pe primul. I l-am dat cu câteva luni înainte să fie ucisă.

— Unde ținea Andie drogurile înainte să le vândă? a întrebat Ravi.

— Asta făcea parte din regulile de bază, a răspuns Howie, lăsându-se pe spate și vorbind în doză. I-am zis că această mică afacere riscantă a ei nu va duce nicăieri dacă nu avea un loc în care să ascundă marfa și un al doilea telefon pe care să nu i-l găsească părinții. M-a asigurat că avea un loc potrivit și că nu mai știa nimeni de el.

— Unde era? a întrebat iar Ravi.

— Ăă, a răspuns bărbatul în timp ce își scărpina bărbia, cred că era sub o bucată de scândură care se desprindea din șifonier. Zicea că părinții habar n-aveau că există și că mereu ascundea prostii acolo.

— Deci e posibil ca telefonul să fie încă ascuns în dormitorul lui Andie? a întrebat Pip.

— Nu știu. Asta dacă nu l-a avut la ea atunci când...

Howie a scos un bolborosit în momentul în care și-a trecut rapid cu degetele pe lângă gât.

Pip s-a uitat la Ravi înainte de a pune următoarea întrebare, un mușchi al maxilarului încordându-i-se în timp ce strângea din dinți, concentrându-se foarte tare în a nu pierde contactul vizual cu Howie.

— Bine! a zis ea. Ce fel de droguri vindea Andie la petreceri?

— A început doar cu iarbă, a zis Howie și a zdrobit doza goală, aruncând-o pe podea. Până la final, a ajuns să vândă o mulțime de chestii diferite.

— Ea a întrebat *ce* droguri anume vindea Andie, a zis Ravi. Enumeră-le!

— Da, bine!

Howie părea iritat, îndreptându-se puțin de spate și jucându-se cu o stemă maro de pe tricoul lui.

— A vândut iarbă, câteodată MDMA, mefedronă și ketamină. Avea câțiva cumpărători fideli de Rohypnol.

— Rohypnol? a repetat Pip, nefiind în stare să-și ascundă șocul. Te referi la sedative? Adică Andie făcea trafic cu sedative la petreceri?

— Da! Sunt consumate și pentru relaxare, nu doar pentru ce se gândesc majoritatea oamenilor.

— Știi cine cumpăra Rohypnol de la Andie? a întrebat ea.

— Ăă, cred că a zis că era un puști mai șmecher. Nu știu! a clătinat Howie din cap.

— Un puști șmecher?

Mintea lui Pip îi și conturase deja profilul; cu fața ascuțită și cu un zâmbet sarcastic, cu părul blond vâlvoi.

— Puștiul ăsta șmecher era cumva blond?

Howie s-a uitat în gol la ea și a ridicat din umeri.

— Răspunde sau mergem la poliție! a zis Ravi.

— Da, se poate să fi fost un tip blond.

Pip și-a dres vocea, în încercarea de a mai trage un pic de timp pentru a-și pune ordine în gânduri.

— În regulă! a zis ea. Cât de des te întâlneai cu Andie?

— Ori de câte ori trebuia, ori de câte ori avea de luat comenzi sau să-mi dea numerar. Aș zice că se întâmpla cam o dată pe săptămână, câteodată mai des, câteodată mai rar.

— Unde vă întâlneați? a întrebat Ravi.

— Ori în stație, ori, uneori, venea pe aici.

— Erați...

Pip a făcut o pauză.

— Tu și cu Andie aveați vreo legătură romantică?

Howie a pufnit. S-a ridicat deodată în picioare, lovind ceva în zona urechii.

— La naiba, nu, nu era nimic de genul! a râs el, însă hohotul nu a izbutit să acopere starea de disconfort cu care se lupta, căci petele roșii care îi acopereau gâtul erau mai mult decât evidente.

— Ești sigur de asta?

— Da, evident, sunt sigur! a răspuns bărbatul, care, între timp, renunțase la masca amuzată.

— Și atunci de ce devii dintr-odată așa de defensiv? a întrebat Pip.

— Bineînțeles că sunt defensiv, la ușa mea au apărut doi puști care mă pisează cu chestii petrecute cu atâția ani în urmă și care mă amenință și cu poliția!

Bărbatul a lovit cu piciorul în doza de bere zdrobită care se afla pe podea, iar aceasta a zburat în partea cealaltă a camerei, lovind jaluzele undeva chiar în spatele capului lui Pip.

Ravi a sărit de pe canapea, pășind în fața ei.

— Ce o să faci în legătură cu asta?

Howie îl privea răutăcios, bâțâind din picioare.

— Ești cretin, omule!

— În regulă, toată lumea să se calmeze! a intervenit Pip, ridicându-se și ea. Aproape că am terminat aici, tu trebuie doar să răspunzi sincer. Ai avut o relație sexuală cu...

— Nu! Am zis deja nu, așa-i?

Roșeața i-a ajuns pe față, ieșind la iveală puțin mai sus de conturul bărbii.

— Ai dorit să ai o relație sexuală cu ea?

— Nu! a țipat el. Pentru mine, era doar un partener de afaceri, iar eu eram la fel pentru ea, în regulă? Atâta tot!

— Unde erai în noaptea în care a fost ucisă? a intervenit Ravi.

— Eram beat turtă pe canapeaua *aia*.

— Știi cine a ucis-o? a întrebat Pipa.

— Da, fratele lui, a răspuns Howie, arătând agresiv cu degetul spre Ravi. Lucrurile stau exact așa cum par; voi vreți să dovediți ca gunoiul și criminalul de frate-tu a fost nevinovat?

Pip l-a observat pe Ravi încordându-se și privindu-și monturile pumnilor. Apoi s-a uitat în ochii ei și și-a șters de pe chip expresia dură, vârându-și mâinile în buzunare.

— Bine, am terminat aici! a zis Pip, așezându-și mâna pe brațul lui Ravi. Să mergem!

— Nu, nu prea cred!

Două salturi mari, iar Howie a ajuns de îndată lângă ușă, blocându-le ieșirea.

— Scuză-mă, Howard! a zis Pip, neliniștea ei transformându-se în frică acum.

— Nu, nu, nu! a râs el, clătinând din cap. Nu vă pot lăsa să plecaţi așa!

— Mișcă!

Ravi a făcut un pas spre el.

— Eu am făcut ce ați vrut, a zis Howie, întorcându-se spre Pip. Acum tu trebuie să ștergi poze cu mine.

Pip s-a mai relaxat puțin.

— Bine! a zis ea. Da, e corect.

A ridicat telefonul în sus și i-a arătat lui Howie cum a șters fiecare poză din parcare până când a glisat spre dreapta și a dat de una cu Barney și Josh, ambii dormind în culcușul câinelui.

— Gata!

Howie s-a dat la o parte și i-a lăsat să treacă.

Pip a deschis ușa, iar în timp ce ea și Ravi pășeau afară în aerul proaspăt al nopții, Howie a mai zis ceva:

— Pui niște întrebări cam periculoase, puștoaico, o să afli niște răspunsuri periculoase.

Ravi a închis ușa brusc în urma lor.

A așteptat până când casa a rămas cu cel puțin douăzeci de pași în urmă înainte să zică:

— Ei bine, asta a fost foarte distractiv, mersi pentru invitația la primul meu șantaj!

— Cu plăcere! a zis ea. Și la mine e prima dată. Dar a fost eficient; am aflat că Andie avea un al doilea telefon, Howie simțea ceva pentru ea, iar lui Max Hastings îi plăcea Rohypnolul.

Fata a ridicat telefonul și a intrat în aplicația pentru poze.

— Acum o să recuperez pozele în caz că, pe viitor, mai avem nevoie de vreun avantaj față de Howie.

— O, fantastic! Abia aștept! Poate că apoi o să pot să-mi adaug în CV șantajul, așa, ca pe o abilitate specială.

— Știi că folosești umorul ca pe un mecanism defensiv atunci când ești tulburat?

Pip i-a zâmbit, lăsându-l să treacă înaintea ei prin spărtura din gardul viu.

— Da, iar tu o faci pe șefa șmecheră!

A privit-o preț de câteva secunde, iar ea a cedat prima. Au început amândoi să râdă și, pur și simplu, nu se mai puteau opri, adrenalina din ei transformându-se în isterie. Pip i-a căzut în plasă, ștergându-și lacrimile și respirând sacadat printre râsete. Ravi s-a poticnit, fața-i era încrețită, râdea atât de tare, încât a trebuit să se aplece și să se țină de abdomen.

Au râs până când Pip a simțit că o dureau obrajii și până când i s-a făcut rău.

Însă suspinele de după râsete s-au pornit din nou.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 06/10/2017

Jurnal – Intrarea 23

Ar trebui să mă concentrez pe cererile de înscriere la facultate; mai am la dispoziție doar o săptămână ca să termin de scris declarația personală înainte de termenul limită pentru Cambridge. Totuși, o să iau o mică pauză de la împăunatul în fața comisiei de evaluare.

Deci, Howie Bowers nu are un alibi pentru noaptea în care a dispărut Andie. Din propria mărturie, era „beat turtă" acasă la el. Fără cineva care să-i confirme povestea, asta ar putea fi o chestie cu totul și cu totul inventată. El e un tip mai în vârstă, iar Andie l-ar fi putut ***distruge*** prin simplul fapt că-l putea turna poliției pentru că făcea trafic de droguri. Relația lui cu Andie era, din punct de vedere legal, o infracțiune și, judecând după reacția lui defensivă, posibil cu ceva note sexuale. Și mașina ei – mașina despre care poliția crede că a fost condusă cu trupul ei în portbagaj – a fost găsită chiar pe strada asta.

Știu că Max are un alibi pentru acea noapte, același alibi pe care Sal și-a rugat prietenii să i-l ofere. Dar dați-mi voie să gândesc cu voce tare. Fereastra de timp în care a avut loc răpirea lui Andie a fost între 22:40 și 00:45. Există posibilitatea ca Max să fi lucrat spre limita superioară a acestei ferestre. Părinții lui erau plecați, Jake și Sal plecaseră de la el, iar Millie și Naomi plecaseră la culcare în camera de oaspeți, „puțin înainte de 00:30". Max ar fi putut părăsi casa pe la acea oră fără să știe nimeni. Poate că și Naomi ar fi putut. Să fi fost împreună?

Max are o poză sexy cu victima unei crime și pretinde că nu a avut niciodată o relație sentimentală cu fata respectivă. Practic, și el e un tip mai în vârstă. Avea cunoștință de afacerea cu droguri a lui Andie și cumpăra sedative de la ea în mod regulat. Fițosul Max Hastings nu mai pare așa grozav acum. Poate că ar

trebui să urmez pista cu Rohypnol, să văd dacă mai e vreo dovadă pentru ceea ce încep să suspectez. (Cum aş putea să nu? Cumpăra ***sedative***, pentru numele lui Dumnezeu!)

Deși amândoi par deopotrivă suspecți, nu e nicio echipă Max/Howie la mijloc. Max cumpăra droguri doar în Kilton, de la Andie, iar Howie abia știa de Max și de obiceiurile lui de la Andie.

Dar cred că cea mai importantă pistă pe care am primit-o de la Howie e cea despre al doilea telefon cu cartelă preplătită. Aia e ***prioritatea numărul unu***. Cel mai probabil acel al doilea telefon conține toate detaliile persoanelor cărora le vindea droguri. Poate că acolo se afla și confirmarea naturii relației cu Howie. Iar dacă Howie era tipul secret mai în vârstă, poate că Andie folosea al doilea telefon ca să-l contacteze și să păstreze secret în același timp. Poliția avea telefonul ei adevărat după ce a găsit cadavrul lui Sal; dacă ar fi existat vreo dovadă a unei relații secrete în el, poliția ar fi urmărit acea pistă.

Dacă găsim acel telefon, poate că-l aflăm și pe tipul secret mai în vârstă, poate că-i găsim criminalul şi toată chestia asta se va termina. Chiar acum, sunt trei posibili candidați pentru tipul secret mai învârstă: Max, Howie și Daniel da Silva. Dacă cel de-al doilea telefon al lui Andie îl confirmă pe unul dintre ei, cred că avem suficiente informații ca să mergem la poliție.

Sau ar putea fi cineva de care nu știm încă, cineva așteptând în culise, pregătindu-se pentru rolul principal din acest proiect. Cineva ca Stanley Forbes, poate? Știu că nu e nicio legătură directă între el și Andie, așa că nu se încadrează pe acea listă. Dar nu pare puțin cam tras de păr faptul că el e jurnalistul care a scris acele articole despre „iubitul criminal", că acum se întâlnește cu sora ei mai mică și că eu l-am văzut cum i-a dat bani aceluiași traficant de droguri care o aproviziona pe Andie? Sau toate astea sunt coincidențe? Eu chiar nu cred în coincidențe.

<u>Persoane suspecte</u>

Jason Bell

Naomi Ward

Tipul secret mai în vârstă

Nat da Silva

Daniel da Silva

Max Hastings

Howie Bowers

Capitolul douăzeci şi unu

— Barney cade-n apă, Barney, Barney, Barney cade-n apă, cânta Pip, cu ambele labe din față ale câinelui în mâini în timp ce dansau în jurul mesei.

Apoi CD-ul mamei ei s-a blocat într-o zgârietură de suprafață, repetând la nesfârșit *hit the road Ja-Ja-Ja-Ja-Ja...*

— Îngrozitor sunet! a zis Leanne, mama lui Pip, intrând cu o farfurie cu cartofi copți și așezând-o pe un tocător. Pune-o pe următoarea, Pips! a îndemnat-o ea, apoi a ieșit din încăpere.

Pip i-a dat drumul lui Barney și a apăsat pe butonul CD-playerului; ultima relicvă a secolului al XX-lea, la care Leanne încă nu era pregătită să renunțe pentru ecrane tactile și difuzoare cu Bluetooth. O decizie înţeleaptă, având în vedere cât de dureros era să o vezi folosind telecomanda televizorului.

— Ai terminat de tăiat, Vic? a strigat Leanne, întorcându-se în încăpere cu un bol cu broccoli și mazăre gătite la abur, și cu o mică bucățică de unt topindu-se pe deasupra.

— Păsările de curte tocmai au fost sacrificate, frumoasa mea doamnă, a fost răspunsul lui.

— Josh! Cina e gata! a strigat Leanne.

Pip s-a dus să-și ajute tatăl să care farfuriile și friptura de pui, în timp ce Josh se strecura prin spatele lor.

— Ți-ai terminat temele, scumpule? l-a întrebat Leanne pe Josh în timp ce se așezau toți în jurul mesei.

Locul lui Barney era pe podea, lângă Pip, câinele fiindu-i complice în misiunea ei de a scăpa de mici bucățele de carne atunci când părinții nu se uitau.

Pip s-a înfipt în farfuria cu cartofi înaintea lui Victor. La fel ca Pip, acesta era un mare iubitor de cartofi.

— Joshua, ai vrea să-i dai sosul Bisto tatălui tău?

În momentul în care farfuriile erau pline și toată lumea se înfrupta, Leanne s-a întors spre Pip cu furculița îndreptată spre ea.

— Când e termenul limită pentru a trimite cererea de înscriere la UCAS?

— Pe 15, a zis Pip. O să încerc să o trimit în câteva zile. E puțin cam devreme.

— Ai acordat suficient timp declarației personale? Tot ce pare că faci în momentul de față e proiectul ăla de la școală.

— Când nu sunt eu vreodată cu toate lucrurile la timp? a întrebat Pip, străpungând cu furculița un buchet de broccoli supradimensionat, un fel de copac gigant din lumea broccoliului. Dacă o să ratez vreodată un termen limită va fi din cauză că a început apocalipsa.

— În regulă, ei bine, eu și cu tata putem să-l citim după cină dacă vrei.

— Da, o să fac o copie.

Claxonul de tren al telefonului lui Pip a izbucnit deodată, făcându-l pe Barney să tresară și pe mama ei să se încrunte.

— Fără telefoane la masă, a zis ea.

— Scuze! a zis Pip. O să-l pun pe modul silențios.

Ar fi putut foarte bine să fie unul dintre interminabilele monologuri ale Carei, trimis replică după replică, caz în care telefonul lui Pip ar fi devenit o stație de pe altă lume, toate trenurile șuierând frenetic unele peste altele. Sau poate că era

doar Ravi. A luat telefonul și s-a uitat în jos, la ecran, în poala ei, ca să apese pe butonul de deblocare.

A simțit deodată cum s-a albit.

Toată căldura i-a alunecat parcă de-a lungul spatelui, ajungându-i în stomac, unde a început să clocotească, trimițându-i cina înapoi în sus. Simțea cum o invadează frica.

— Pip?

— Ăăă... eu... trebuie neapărat să fac pipi, a zis ea, sărind de pe scaun cu telefonul în mână și aproape împiedicându-se de câine.

A ieșit ca din pușcă din încăpere și a luat-o de-a lungul holului. Ciorapii ei groși din lână au alunecat pe podeaua lustruită și a căzut cu toată greutatea pe un singur cot.

— Pippa? s-a auzit vocea lui Victor.

— Sunt în regulă, a zis ea, ridicându-se. Am alunecat doar.

A închis ușa de la baie în urma ei și a încuiat-o. A trântit capacul de la toaletă și, tremurând, s-a întors ca să se așeze pe el. Cu telefonul în ambele mâini, l-a deschis și a intrat în mesaj.

Târfă proastă! Termină cu asta cât încă mai poți!

De la Necunoscut.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 08/10/2017

Jurnal – Intrarea 24

Nu pot să dorm.

Cursurile încep în cinci ore, iar eu nu pot să dorm.

Nu mai există nicio parte din mine care să creadă că asta încă e o glumă. Biletul din sacul meu de dormit, acest mesaj. E real. De la excursia cu cortul încoace, am oprit toate scurgerile de informații privind căutările mele; singurele persoane care știu ce am descoperit sunt Ravi și cei pe care i-am intervievat.

Chiar și așa, cineva știe că mă apropii de adevăr și începe să se panicheze. Cineva care m-a urmărit în pădure. Cineva care are numărul meu de telefon.

Am încercat să-i trimit un mesaj înapoi, un „cine e?" inutil. A dat eroare. Nu a putut fi trimis. Am căutat: sunt anumite site-uri web și aplicații pe care le poți folosi pentru a face ca un mesaj să fie anonim, deci nu pot nici să răspund mesajului, nici să aflu cine l-a trimis.

Are un nume corespunzător. Necunoscut.

Necunoscut este persoana care chiar a ucis-o pe Andie Bell? Vrea să mă facă să cred că mă poate prinde și pe mine?

Nu pot să merg la poliție. Încă nu am destule dovezi. Tot ce am sunt declarații nefondate din partea persoanelor care cunoșteau diferite fragmente din viața secretă a lui Andie. Am șapte oameni pe lista *Persoane suspecte*, dar niciunul nu e suspect principal încă. Sunt prea mulți oameni în Little Kilton care au avut motive s-o ucidă pe Andie.

Am nevoie de o dovadă clară.

Am nevoie de telefonul preplătit.

Și doar atunci voi renunța la asta, Necunoscutule! Doar atunci când adevărul va ieși la iveală și când tu nu vei mai fi!

Capitolul douăzeci şi doi

— De ce ne aflăm aici? a întrebat Ravi de cum a dat cu ochii de ea.

— Ssst, a șuierat Pip, apucându-l de mâneca paltonului ca să-l tragă lângă ea, în spatele copacului.

Se uita la casa de vizavi pe după trunchiul copacului.

— Nu trebuia să fii la școală? a întrebat el.

— Am scos scutire pentru că sunt bolnavă, bine? a zis Pip. Nu mă face să mă simt și mai rău decât mă simt deja.

— Nu ai mai făcut niciodată asta?

— În toată viața mea am lipsit doar patru zile de la școală. În toată viața. Și alea s-au întâmplat din cauza varicelei, a zis ea încet, cu privirea ațintită asupra vilei.

Culoarea cărămizilor vechi alterna între un galben pal și un roșcat-închis. Casa era năpădită de iederă, care urcase până la acoperișul strâmb, acolo unde ieșeau trei coșuri de fum înalte. O ușă de garaj albă și mare din capătul aleii goale reflecta înspre ei lumina soarelui dimineții de toamnă. Era ultima casă de pe stradă, înainte de biserică.

— Ce faci aici? a întrebat Ravi, scoțându-și capul pe după cealaltă parte a copacului ca să vadă fața lui Pip.

— Sunt aici cam de la ora opt, a zis ea, cu greu făcând o pauză ca să respire. Becca a plecat acum douăzeci de minute, face practică la biroul *Kilton Mail*. Dawn a plecat imediat ce am ajuns eu. Mama zice că lucrează cu jumătate de normă la

sediul central al unei fundații caritabile din Wycombe. E ora nouă și un sfert acum, încă ar trebui să fie plecată pentru o vreme. Și nu este nicio alarmă pe fațada casei.

Ultimul cuvânt l-a rostit în timp ce căsca. Abia dormise noaptea trecută, tot trezindu-se ca să se holbeze din nou la mesajul din partea Necunoscutului până când cuvintele i se imprimaseră pe retină, bântuind-o ori de câte ori își închidea ochii.

— Pip, a zis Ravi, făcând-o atentă la el. Te întreb din nou, de ce ne aflăm aici?

Ochii lui erau deja holbați.

— Spune-mi că nu e ceea ce cred eu că e.

— O să intrăm prin efracție, a zis Pip. Trebuie să găsim telefonul ăla.

— De ce oare nu mă surprinde că zici asta? a mormăit el.

— E o dovadă reală, Ravi. Chiar e o dovadă reală. Dovada că făcea trafic de droguri cu Howie. Poate că și identitatea tipului secret mai în vârstă se află acolo. Dacă îl găsim, putem face un apel anonim către poliție și poate că se va redeschide investigația, iar adevăratul criminal va fi găsit.

— Bine, dar o mică observație! a zis Ravi, ridicând un deget. Tu mă rogi pe mine, fratele persoanei despre care se crede că a ucis-o pe Andie Bell, să intru prin efracție în casa familiei Bell? Nici n-are rost să mai menționez mulțimea de probleme în care m-aș băga oricum, fiind un puști maroniu care intră prin efracție în casa unei familii albe.

— La naiba, Ravi! a zis Pip, pășind înapoi în spatele copacului, cu respirația-i tăiată. Îmi pare rău, nu m-am gândit la asta!

Chiar nu se gândise; era atât de convinsă de faptul că adevărul îi aștepta în această casă, încât nu luase în considerare poziția delicată în care avea să fie pus Ravi. Bineînțeles că nu

putea intra cu ea prin efracție, orașul îl trata deja ca pe un criminal, cât de rău pica el dacă erau prinși?

De când Pip era doar o fetiță, tatăl ei îi povestise mereu despre diferitele experiențe avute, explicându-i ori de câte ori se întâmplase câte ceva: când cineva îl urmărise în magazin, când cineva îl luase la întrebări pentru că era singur cu un copil alb, când cineva presupunea că lucra ca paznic la birou la el, nu ca partener al firmei. Pip crescuse hotărâtă să nu se lase orbită de o astfel de situație, închizând ochii în fața unor obstacole invizibile pentru care nu trebuise să lupte.

Însă, în această dimineață fusese oarbă. Era furioasă pe ea însăși, stomacul luându-i o razna de-a dreptul.

— Îmi pare atât de rău! a zis ea din nou, am fost o proastă. Știu că nu îți poți asuma aceleași riscuri ca mine. O să merg singură. Poate că poți aștepta aici, să stai de pază?

— Nu! a zis el încrezător, trecându-și degetele prin păr. Dacă ăsta e modul prin care o să ștergem pata de pe numele lui Sal, trebuie să fiu și eu acolo. Asta face să merite riscul. E prea important. Încă cred că e nechibzuit și aproape că fac pe mine, dar, a zis el și a făcut o pauză, pentru a-i zâmbi scurt, suntem parteneri, până la urmă. Asta înseamnă parteneri indiferent de situație.

— Ești sigur?

Pip s-a mișcat un pic, iar cureaua rucsacului i-a căzut la nivelul cotului.

— Sunt sigur, a zis el, întinzându-se și ridicându-i cureaua.

— În regulă!

Pip s-a întors ca să cerceteze cu privirea casa goală.

— Și, pentru liniștea ta, nu plănuiam să fim prinși.

— Deci, care *e* planul? a întrebat el. Să spargem o fereastră?

Pip l-a privit lung.

— În niciun caz. Aveam de gând să folosim o cheie. Trăim în Kilton; toată lumea are o cheie de rezervă undeva pe afară.

— Ah... corect! Să mergem să cercetăm terenul, sergent!

Ravi a privit-o cu subînțeles, simulând o secvență de gesturi milităreşti cu mâinile. Ea l-a lovit ca să-l facă să se oprească.

Pip a pornit prima, în pas vioi, de-a lungul străzii și apoi pe peluza din fața casei. Slavă Domnului că familia Bell trăia în capătul unei alei liniștite; nu era nimeni prin preajmă! Ea a ajuns la uşa din față și s-a întors să se uite după Ravi, care se ținea după ea, cu capul în jos.

Mai întâi au căutat sub preș, locul în care își ținea cheia de rezervă familia lui Pip. Fără noroc însă. Ravi s-a întins și a pipăit pe deasupra tocului uşii. I-a arătat mâna goală cu vârfurile degetelor pline de praf.

— În regulă, tu caută în tufa aia, eu o să caut în asta!

Nu era nicio cheie sub ele, nici ascunsă în jurul lămpilor montate pe sus, nici pe vreun cui secret din spatele iederei care crescuse atât de ciudat.

— Ah, normal că nu! a zis Ravi, arătând cu degetul spre niște clopoței cromați montați lângă ușă.

Și-a strecurat mâna printre tuburile metalice, scrâșnind din dinți când două din ele s-au ciocnit zgomotos.

— Ravi, a șoptit ea imediat, ce faci...

El a tras de ceva de pe o mică platformă de lemn de care erau agățați clopoțeii și i-a arătat.

O cheie cu un mic cârlig de perete atașat de ea.

— Aha! a exclamat el. Discipolul își depășește maestrul. Oi fi tu sergentul, sergent, dar eu sunt inspectorul-șef!

— Tacă-ți fleanca, Singh!

Pip și-a pus jos ghiozdanul. A cotrobăit înăuntru și imediat a găsit ce căuta, atingând cu degetele textura moale din vinil. A scos afară misterioasele obiecte.

— Ce... Nici măcar nu vreau să întreb, a râs Ravi, clătinând din cap în timp ce Pip își punea mănușile galbene de cauciuc.

— Sunt pe cale să comit o infracțiune, a zis ea. Nu vreau să las amprente. Am o pereche și pentru tine.

Pip a ținut întinsă palma acoperită cu latex galben fluorescent, iar Ravi a așezat cheia în ea. Băiatul s-a aplecat ca să cotrobăie prin geantă și s-a ridicat înapoi, având în mâini o pereche de mănuși cu câte o floare violet imprimată.

— Ce sunt astea? a întrebat el.

— Mănușile de grădinărit ale mamei. Uite ce e, nu am avut prea mult timp ca să plănuiesc toată spargerea asta, bine?

— Înțeles! a mormăit Ravi.

— Alea sunt mai mari. Pune-le odată!

— Bărbații *adevărați* poartă mănuși cu floricele atunci când încalcă o proprietate privată, a zis Ravi, trăgându-și-le rapid și bătând o dată din palme.

A dat din cap că era pregătit.

Pip și-a pus rucsacul pe umăr și a pășit spre ușă. A luat o gură mare de aer și și-a ținut respirația. Apucând-o și cu cealaltă mână ca să o stabilizeze, a ghidat cheia în încuietoare și a răsucit.

Capitolul douăzeci și trei

Razele soarelui i-au urmat înăuntru, spărgându-se în holul cu pardoseală din gresie într-o fâșie lungă și strălucitoare. Imediat ce au trecut de pragul ușii, umbrele lor s-au contopit în fasciculul de lumină, într-o siluetă bizară cu două capete și cu un amestec de brațe și de picioare.

Ravi a închis ușa și au pornit-o încet de-a lungul holului. Pip nu se putea abține să nu meargă pe vârfuri, chiar dacă știa că nu era nimeni acasă. Văzuse locuința asta de nenumărate ori, pozată din diferite unghiuri, înconjurată de polițiști îmbrăcați în negru și având veste reflectorizante. Dar mereu de afară. Tot ce văzuse vreodată dinăuntru erau doar frânturi din momentele în care ușa era deschisă, iar un jurnalist zelos fusese pe fază.

Granița dintre afară și înăuntru era ciudată.

Putea spune că și Ravi simțea la fel după modul în care își ținea respirația. Aerul era greu. Secrete capturate în tăcere, plutind în jur precum particulele invizibile de praf. Pip nici măcar nu voia să gândească prea intens, în caz că ar deranja toată această liniște. Un loc tăcut, locul în care Andie Bell fusese văzută ultima dată în viață, atunci când era doar cu câteva luni mai mare decât Pip. Casa însăși era o parte din mister, parte din istoria orașului Kilton.

S-au îndreptat spre casa scării, uitându-se la dreapta, în camera de zi, și la stânga, spre bucătăria rustică, mobilată cu dulapuri albastre și cu o masă imensă din lemn.

Apoi au auzit. Un mic tronc la etaj.

Pip a înlemnit.

Ravi i-a apucat mâna înmănușată cu a lui.

Un alt tronc, mai aproape de ei de această dată, chiar deasupra capetelor lor.

Pip s-a uitat în spate, la ușă; oare puteau ajunge la timp?

Troncul a devenit un zdrăngănit frenetic, iar câteva secunde mai târziu, o pisică neagră și-a făcut apariția în capul scărilor.

— Sfinte Sisoe! a exclamat Ravi uşurat, destrămând astfel liniștea copleșitoare, lăsându-și umerii în jos și dând drumul mâinii lui Pip.

Fata a răsuflat și ea, râzând un pic cam forțat și cu mâinile transpirându-i pe sub cauciuc. Pisica s-a năpustit spre baza scărilor, oprindu-se pe la jumătate ca să miaune în direcția lor. Pip, născută și crescută ca iubitoare de câini, și-a dat seama că nu știa exact cum să reacționeze.

— Bună, pisicuțo! a șoptit ea în timp ce felina cobora în viteză și restul treptelor către musafirii nepoftiţi.

Surprinzător, pisica și-a frecat încet capul de fluierul piciorului lui Pip, plimbându-se înainte și înapoi pe lângă adolescenta panicată.

— Pip, mie nu-mi plac pisicile! a zis Ravi neliniștit, uitându-se dezgustat cum pisica începuse să-și frece capul îmblănit de gleznele lui.

Pip s-a aplecat și a mângâiat-o ușor cu mâna ei înmănușată. Pisica s-a întors înspre ea și a început să toarcă.

— Haide! i-a zis lui Ravi.

Evitând să calce pisica, Pip s-a îndreptat spre scări. Imediat ce a început să urce, Ravi s-a luat după ea, pisica a mieunat și a fugit după ei, făcând slalom printre picioarele lor.

— Pip! s-a vocea iritată a lui Ravi în timp ce acesta încerca să nu calce pisica.

Pip a gonit-o, iar aceasta a fugit înapoi jos și s-a dus în bucătărie.

— Nu eram speriat, a adăugat el, părând neconvingător.

Cu mâna înmănușată ținându-se de balustradă, Pip a urcat și restul scărilor, aproape lovind un carnețel și un stick USB care erau puse pe pilonul de sus al balustradei. Ciudat loc de a le ține!

În momentul în care ambii au ajuns la etaj, Pip a cercetat ușile deschise de acolo. Dormitorul din capăt, de pe dreapta, nu putea fi al lui Andie; cuvertura cu flori era deranjată și se vedea că cineva dormise acolo, și mai era și o pereche de șosete pe scaunul din colț. Nu putea fi nici dormitorul din față, unde un capot zăcea pe podea și un pahar cu apă fusese așezat pe noptieră.

Ravi a fost primul care a observat. A bătut-o ușor pe braț și a arătat cu degetul. O singură ușă închisă. S-au îndreptat spre ea, Pip a apucat mânerul auriu și a deschis-o.

Era mai mult decât evident că asta era camera *ei*.

Totul era aranjat și parcă prins în timp. Deși conținea toate accesoriile des întâlnite în dormitorul unei adolescente – fotografii cu Andie stând între Emma și Chloe în timp ce pozau făcând semnul victoriei, o fotografie cu ea și cu Sal, cu o vată de zahăr între ei, un ursuleț maro și vechi așezat pe pat, o sticlă pufoasă pentru apă caldă lângă el și o trusă de machiaj plină, așezată pe birou –, încăperea aceasta nu părea reală. Era un loc înmormântat în cinci ani de durere.

Pip a pășit prima pe mocheta crem pufoasă.

Privirea i-a trecut de la pereții mov, la mobila albă din lemn; totul curățat și lustruit, mocheta părând să aibă urme

recente de la aspirat. Probabil că Dawn Bell încă făcea curat în camera fiicei ei decedate, păstrând-o așa cum fusese atunci când Andie plecase pentru ultima dată. Femeia nu o mai avea pe fiica ea, dar încă avea locul în care aceasta dormise, se trezise, unde se îmbrăcase, unde țipase și strigase, și trântise ușa, locul în care mama ei îi șoptise de atâtea ori noapte bună, stingând apoi lumina. Sau cel puțin așa își imagina Pip, încercând să umple camera goală cu viața care ar fi fost pe aici. În această încăpere, așteptând la nesfârșit pe cineva care nu mai vine niciodată, în timp ce lumea își vede de ale ei dincolo de ușile închise.

Pip s-a uitat la Ravi, iar după expresia lui, și-a dat seama că există o astfel de cameră și în casa familiei Singh.

Și, cu toate că Pip ajunsese să creadă că o cunoștea pe Andie, pe cea îngropată sub toate acele secrete, dormitorul a făcut-o pentru prima dată să-i pară o persoană reală. În timp ce ea și Ravi s-au îndreptat spre ușile albe ale şifonierului, Pip și-a promis în taină că va afla adevărul. Nu doar pentru Sal, ci și pentru Andie.

Adevărul, care putea foarte bine să fie ascuns pe aici pe undeva.

— Pregătită? a șoptit Ravi.

Ea a încuviințat.

Băiatul a deschis şifonierul și a dat de un suport plin cu rochii și bluze puse pe umerașe din lemn. La unul dintre capete atârna uniforma liceului Kilton Grammar, strivită de fuste și tricouri, căci nu mai era nici măcar un centimetru liber între haine.

Chinuindu-se cu mănușile ei de cauciuc, Pip și-a scos telefonul din buzunarul blugilor și a glisat ca să aprindă lanterna. S-a așezat în genunchi, cu Ravi alături, și împreună au

început să cotrobăie printre haine, luminând podeaua veche a dulapului. Apoi au împins plăcile, urmărindu-le cu degetele forma și încercând să ridice câte un colț.

Ravi l-a găsit. Era cel din stânga, de lângă peretele din spate.

A apăsat în jos un colț, iar cel opus s-a ridicat. Pip s-a aplecat să scoată placa, apoi a pus-o în spatele lor. Cu telefonul ținut lângă tâmplă, împreună cu Ravi, s-a aplecat ca să se uite în spațiul întunecat.

— Nu!

Pip a mutat ușor lanterna înăuntru ca să fie absolut sigură, luminând fiecare colț în parte. Lumina doar straturile de praf, ieșind afară în vârtejuri acum din cauza respirațiilor lor rapide.

Era gol. Nici telefon. Nici numerar. Nici droguri. Nimic. Absolut nimic.

— Nu e aici! a bombănit Ravi.

Dezamăgirea îi golea parcă stomacul lui Pip, făcând loc pentru frică.

— Chiar credeam că o să fie aici! a zis el.

Pip crezuse la fel. Crezuse că ecranul telefonului le va afișa numele criminalului, iar poliția va face restul. Crezuse că va fi în siguranță, că va scăpa de Necunoscut. Crezuse că trebuia să se termine, să scape de acea senzație de greutate din interiorul ei, acea senzație pe care o simțea înainte să plângă.

A pus placa la loc și s-a dat puțin în spate, lângă Ravi, părul prinzându-i-se ușor în fermoarul unei rochii lungi. S-a ridicat în picioare, a închis ușile și s-a întors spre el.

— Unde ar putea fi telefonul ăla? a întrebat el.

— Poate că Andie îl avea la ea atunci când a murit, a zis Pip, și acum e îngropat cu tot cu ea sau distrus de ucigaș.

— Sau..., a zis Ravi, privind cu atenţie lucrurile de pe biroul lui Andie. Sau cineva știa unde era ascuns și l-a luat după dispariția ei, deoarece credea că, odată găsit, va pune poliția pe urmele lui.

— Sau aşa, a aprobat Pip. Însă asta nu ne ajută acum.

S-a apropiat de Ravi, lângă birou. Deasupra trusei de machiaj se afla o perie de păr cu fire blonde și lungi încă înfășurate în jurul țepilor. Lângă trusă, Pip a zărit planificatorul academic al liceului Kilton Gramar pentru anul școlar 2011/2012, aproape identic cu cel pe care îl avea ea pentru anul curent. Andie decorase prima pagină cu inimioare și cu steluțe mâzgălite, dar și cu mici abțibilduri cu supermodele.

Pip a răsfoit câteva pagini. Zilele erau completate cu teme mâzgălite. Lunile noiembrie și decembrie aveau marcate diferite zile de deschidere pentru câteva facultăți. În săptămâna dinaintea Crăciunului era un bilet cu *Poate să-i iau lui Sal un cadou de Crăciun*. Date și locuri ale petrecerilor, termene limită la școală, zile de naștere ale oamenilor. Și, ciudat, litere aleatorii în dreptul cărora erau scrise diferite ore.

— Hei! l-a ridicat ca să-i arate lui Ravi. Uită-te la inițialele astea ciudate scrise peste tot. Ce crezi că înseamnă?

Ravi a rămas holbându-se pentru câteva secunde în timp ce își sprijinea maxilarul în mănușa de grădinărit. Apoi privirea i s-a întunecat.

— Îți amintești ce ne-a zis Howie Bowers? a întrebat-o el. Că i-a zis să folosească coduri în loc de nume?

— Poate că astea sunt codurile ei, a terminat Pip fraza pentru el, urmărind cu degetul literele aleatorii. Ar trebui să fotografiem astea!

A așezat jos planificatorul și și-a scos din nou telefonul. Ravi a ajutat-o, scoțându-i o mănușă, iar ea a apăsat

cu degetul mare pe cameră. Ravi a dat paginile înapoi până în luna februarie a anului 2012, iar Pip a fotografiat fiecare pagină, în timp ce răsfoiau la dreapta, până în săptămâna blestemată din aprilie, chiar după vacanța de Paște, unde ultimul lucru pe care-l scrisese Andie era: *În curând începe reexaminarea la franceză*. Unsprezece poze în total.

— În regulă, a zis Pip, băgând telefonul înapoi în buzunar și punându-și mănușa. Noi...

Ușa de la intrare în casă s-a trântit chiar sub ei.

Ravi și-a întors capul deodată, iar în ochi i se putea citi clar spaima.

Pip a pus rapid planificatorul la locul lui. A făcut semn cu capul spre şifonier.

— Treci înăuntru! a șoptit ea.

Ea a deschis ușile și s-a furișat înăuntru, uitându-se în spate după Ravi.

Era în genunchi acum, chiar lângă dulap. Pip s-a dat puțin în lături, ca să-i facă loc să se furișeze și el. Dar Ravi nu se mișca. De ce nu se mișca?

Pip s-a întins și l-a apucat, trăgându-l lângă ea, lipiți de peretele din spate al șifonierului. Apoi, Ravi şi-a revenit deodată. A apucat ușile dulapului și le-a închis încet, ascunzându-i astfel în interior.

Au auzit pași iuți pe hol. Oare Dawn Bell se întorsese deja de la muncă?

— Bună, Monty! a răsunat o voce prin toată casa.

Pip a recunoscut-o: era Becca.

Simțea că Ravi tremura lângă ea, simțea asta până-n măduva oaselor. Ea l-a luat de mână, mănușa-i de cauciuc scârțâind în timp ce îl apuca.

Apoi au auzit-o pe Becca pe scări, mai tare cu fiecare pas făcut, și zgarda pisicii zăngănind în urma ei.

— Ah, aici le-am lăsat! a zis ea, pașii oprindu-se chiar în capul scărilor.

Pip l-a strâns de mână pe Ravi, sperând că putea simți cât de rău îi părea. Sperând că știa că ar lua toată vina dacă ar putea.

— Monty, ai fost aici? s-a auzit vocea Beccăi.

Ravi și-a închis ochii.

— Știi că nu ai voie să intri în camera asta.

Pip și-a îngropat fața în umărul lui.

Becca era în cameră cu ei acum. O puteau auzi respirând, îi puteau auzi plescăitul limbii în timp ce vorbea. Mai mulți pași, înăbușiți de mocheta groasă. Și apoi, zgomotul făcut de ușa camerei lui Andie care se închidea.

Cuvintele Beccăi, stinse de ușa închisă, în timp ce zicea:

— Pa, Monty!

Ravi a deschis încet ochii, strângând și el mâna lui Pip, în vreme ce respirațiile lui panicate îi suflau prin păr.

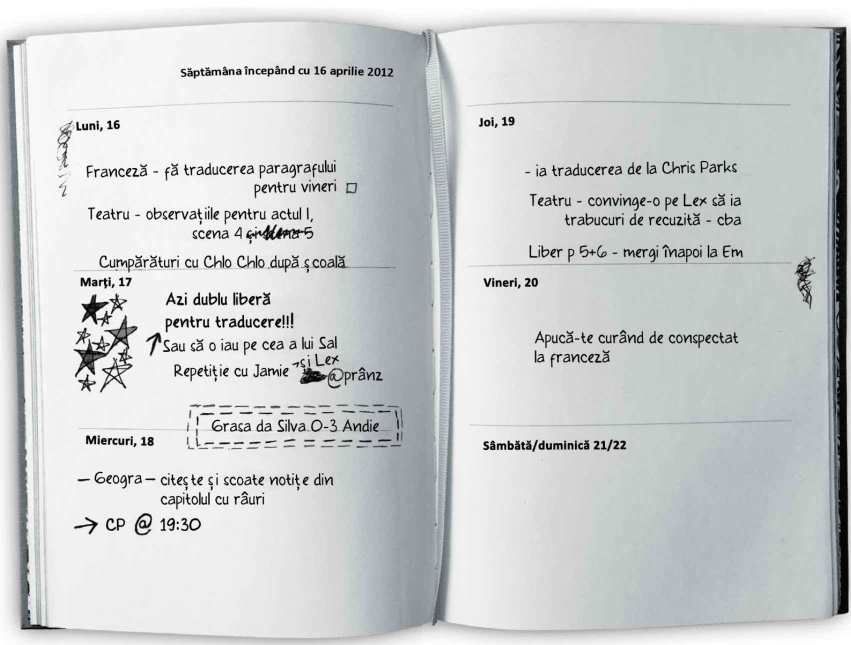
Ușa casei a fost trântită din nou.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 09/10/2017

<u>Jurnal – Intrarea 25</u>

Ei bine, am crezut că voi avea nevoie de vreo șase cafele care să mă țină trează pentru tot restul zilei. Se pare însă că episodul acela cu Becca a fost mult mai eficient. Ravi încă nu era el în momentul în care a trebuit să plece la muncă. Nu pot să cred cât de aproape am fost să fim prinși! Telefonul nu era acolo... dar poate că nu a fost totul în zadar.

Mi-am trimis un e-mail cu pozele din planificatorul lui Andie ca să le pot vedea mai mari pe ecranul laptopului. Am trecut prin fiecare de zeci de ori și cred că sunt câteva lucruri de care mă pot lega.

Asta e săptămâna de după vacanța de Paște, săptămână în care a dispărut Andie. Sunt o mulțime de lucruri de observat doar pe această pagină. Nu pot ignora comentariul cu acel punctaj: ***Grasa da Silva 0–3 Andie***. Asta s-a întâmplat chiar după ce Andie a postat videoclipul cu Nat în mediul on-line. Și știu chiar de la Nat că s-a întors la școală abia miercuri, 18 aprilie, iar că Andie a numit-o târfă pe culoar, ceea ce a determinat-o pe Nat să-i pună un bilet cu amenințarea cu moartea în dulapul de la școală.

Dar, judecând acest comentariu, se pare că Andie se bucura de trei victorii în faţa lui Nat prin jocurile ei încâlcite de la liceu. Și dacă videoclipul cu Nat dezbrăcată de la jumătate în sus se număra printre aceste puncte, iar șantajul ca să renunțe la rolul din *Vrăjitoarele din Salem* a fost un alt punct, atunci care e cel de-al treilea lucru pe care i l-a putut face Andie lui Nat da Silva, astfel încât să-l poată trece aici? Oare acel ceva ar fi putut să fie cel care a făcut-o pe Nat să cedeze, să o transforme într-o criminală?

Un alt comentariu semnificativ de pe acea pagină este de miercuri, 18 aprilie. Andie a scris: *PC @ 19:30*.

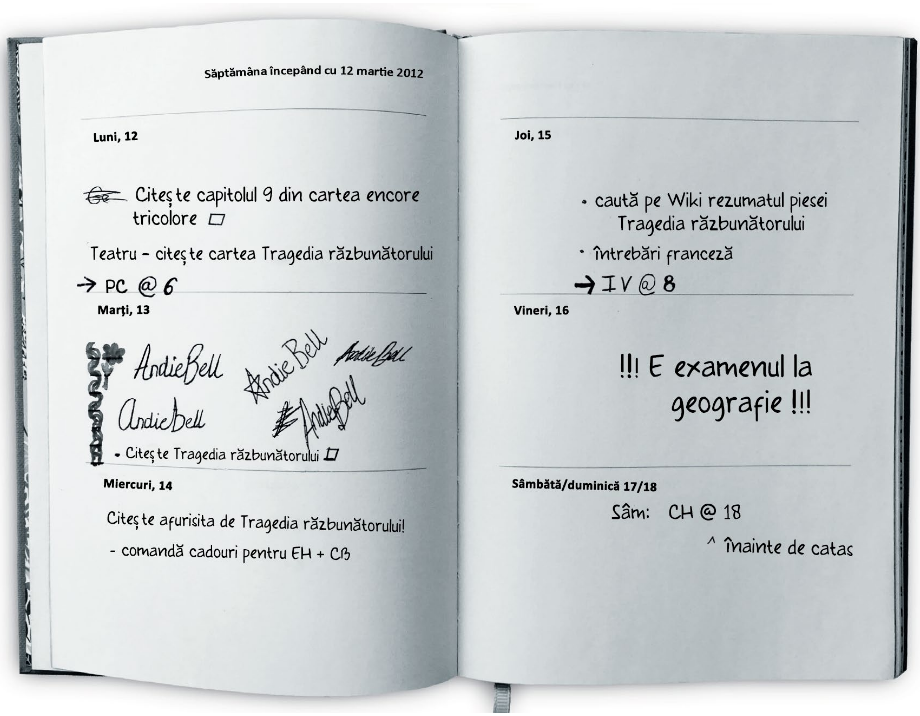
Dacă Ravi are dreptate, iar Andie nota chestii sub formă de cod, cred că tocmai l-am rezolvat pe asta. E atât de simplu!

PC = Parcare. Precum parcarea din stație. Cred că Andie își reamintea că în acea seară avea o întâlnire cu Howie în parcare. Știu că, de fapt, chiar ***s-a*** întâlnit cu Howie în acea seară, deoarece Sal și-a notat în telefon numărul de înmatriculare al mașinii lui, la ora 19:42.

PC apare de mai multe ori în pozele pe care le-am făcut. Cred că pot spune cu siguranță că literele astea se refereau la tranzacțiile de droguri pe care le făcea cu Howie și că ea îi urma instrucțiunile de a folosi coduri și a-și ține activitățile ascunse de orice privire curioasă. Dar, precum toți adolescenții, era predispusă să uite aceste lucruri (în special programul), așa

că și-a notat întâlnirile în singurul loc în care s-ar uita cel puțin o dată la fiecare lecție de la școală. Memoria perfectă.

Deci, având convingerea că am spart codul lui Andie, în planificator mai sunt și alte mențiuni cu ore în dreptul lor.

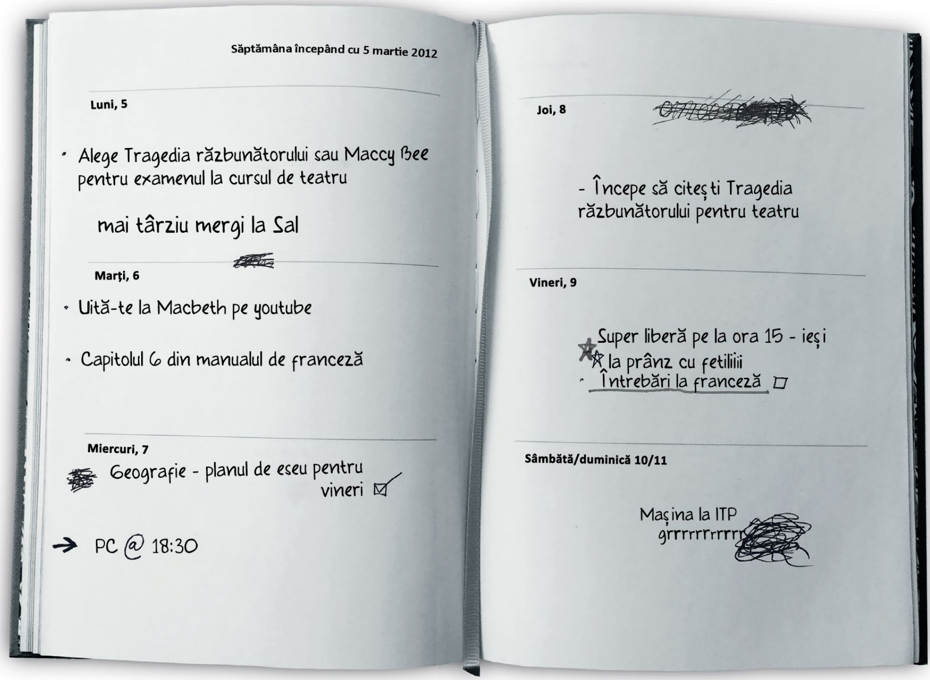

În timpul acestei săptămâni de la jumătatea lunii martie, joi, pe data de 15, Andie a scris: ***IV* @ *20***

La asta m-am împotmolit. Dacă urmează același șablon de cod, atunci IV = I... V...

Dacă IV se referă la un loc așa cum se referă și PC, habar n-am ce e. Nu e nimic în Kilton la care mă pot gândi și care să aibă acele inițiale. Sau dacă IV se referă la numele cuiva? Apare doar de trei ori în pozele pe care le-am făcut.

Mai e o mențiune similară care apare mult mai des: CH @ 18. Dar pe 17 martie, Andie a scris și „înainte de catas", sub ce am menționat. Catas, probabil că înseamnă petrecere-catastrofă. Deci poate CH înseamnă de fapt casa lui Howie, iar Andie lua droguri de la el pe care să le ducă la petrecere.

O mâzgăleală de la începutul lunii martie mi-a captat și mie privirea. Acele numere scrise și apoi mâzgălite de deasupra zilei de joi, 8 martie, reprezintă un număr de telefon. 11 cifre, începând cu 07; asta trebuie să fie. Gândesc cu voce tare acum: de ce ar fi scris Andie un număr de telefon în planificatorul ei? Bineînțeles că planificatorul ar fi fost la ea în cea mai mare parte din timp, atât la școală, cât și după, exact așa cum e și la mine, e o prezență permanentă în geanta mea. Dar dacă tot nota un număr nou de telefon, de ce nu îl nota direct în telefon? Doar dacă, poate, nu voia să introducă acel număr în

telefonul ei *principal*. Poate că l-a notat acolo deoarece chiar atunci nu avea al doilea telefon la ea, iar locul lui era acolo. Oare acesta era numărul tipului secret mai în vârstă? Sau poate doar un nou număr de telefon pentru Howie? Sau un nou client dorind să cumpere droguri de la ea? Iar după ce l-a introdus în al doilea telefon, l-a mâzgălit ca să acopere urmele.

M-am holbat la mâzgăleală mai bine de jumătate de oră. Îmi pare că primele opt cifre sunt: 07700900: Deși e posibil ca ultimele două cifre să fie doi de 8, însă cred că e doar datorită faptului că le-a şters. Apoi, pentru ultimele trei cifre ale numărului, devine puțin confuz. Antepenultima cifră pare a fi un 7 sau un 9; pare că are o codiță, iar deasupra un cârlig. Următoarea cifră, judecând după linia dreaptă de sus, sunt destul de sigură că e un 7 sau un 1. Și apoi, ultima cifră are și o curbă, deci e ori un 6, ori un 0, ori un 8.

Asta ne lasă cu 12 combinații posibile:

07700900776	07700900976	07700900716	07700900916
07700900770	07700900970	07700900710	07700900910
07700900778	07700900978	07700900718	07700900918

Am încercat să sun la cele din prima coloană. Am primit același răspuns la fiecare apel: *Bine ați venit! Momentan, numărul de telefon pe care l-ați apelat nu este disponibil. Vă rugăm să încercați mai târziu*.

Mutându-mă în a doua coloană, am dat de o doamnă în vârstă din Manchester care nu a auzit și nu a fost niciodată în Little Kilton. Alt număr *nu este recunoscut* și un altul *nu mai este activ*. A treia coloană a adunat două *nu este recunoscut*, iar la unul a intrat căsuța vocală. La ultimele trei numere am dat de căsuța vocală a unui reparator de boilere pe nume Garrett Smith cu un puternic accent de Edinburgh, unul *nu mai este activ* și la ultimul a intrat direct căsuța vocală.

Urmărirea acestui număr de telefon e un alt eșec. Cu greu pot să disting ultimele trei cifre, iar numărul e de acum cinci ani, probabil nici nu mai e activ. O să mai încerc să sun la numerele la care mi-a intrat căsuța vocală, doar în caz că s-ar întâmpla ceva.

Dar chiar am nevoie de: a) o noapte bună de somn și b) să termin cererea pentru înscrierea la Cambridge.

Persoane suspecte

Jason Bell

Naomi Ward

Tipul secret mai în vârstă

Nat da Silva

Daniel da Silva

Max Hastings

Howie Bowers

Pippa Fitz-Amobi
CPE 11/10/2017

Jurnal – Intrarea 26

Cererea pentru Cambridge a fost trimisă în această dimineață. Iar liceul m-a înregistrat pentru preinterviul examenului ELAT, de pe 2 noiembrie, al candidaților la engleză de la Cambridge. În timpul liber rămas am început să mă uit din nou peste eseurile de la literatură ca să le trimit pentru admitere. Îmi place cel cu Toni Morrsion, îl voi trimite pe acela. Însă nimic altceva nu e suficient de bun. Trebuie să scriu altul, despre Margaret Atwood, cred.

Chiar ar trebui să mă ocup de eseul ăsta, dar m-am simțit atrasă înapoi în lumea lui Andie Bell, dând click pe documentul proiectului chiar în momentul în care ar fi trebuit să încep o pagină nouă. Am citit planificatorul lui Andie de atât de multe ori, încât i-aș putea recita de pe rost programul din februarie și până-n aprilie.

Un lucru e absolut sigur: Andie Bell trăgea de timp când venea vorba de teme.

Două alte lucruri mai sunt destul de clare, e drept că bazându-mă puternic pe supoziţii: PC se referă la întâlnirile cu Howie pentru tranzacțiile de droguri în parcarea din stație, iar CH se referă la cele care aveau loc acasă la el.

Încă nu am reușit să îmi dau seama ce înseamnă IV. Apare de trei ori în total: joi, pe 15 martie @ 20, vineri, 23 martie @ 21 și joi, 29 martie @ 21.

Spre deosebire de PC-uri și de CH-uri care diferă mereu, IV e o dată la ora 20 și de două ori la ora 21.

Și Ravi a lucrat la asta. Tocmai mi-a trimis un e-mail cu o listă de persoane și de locuri posibile despre care crede el că ar însemna IV. A extins căutările dincolo de orașul Kilton,

uitându-se în orașele şi satele învecinate. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Lista lui:

Clubul de noapte Imperial Vault din Amersham

Ivy House Hotel din Little Chalfont

Ida Vaughan, în vârstă de 90 ani, locuiește în Chesham

Four Cafe din Wendover (IV = 4 în cifre romane)

În regulă, direct pe Google intru.

Site-ul web al clubului Imperial Vault arată că a fost deschis în anul 2010. Privind la localizarea de pe hartă, pare că e în mijlocul pustietății, o văgăună din beton în mijlocul unei zone de pixeli verzi. Organizează noaptea studenților în fiecare miercuri și vineri și ține evenimente regulate precum „Noaptea domnișoarelor". Clubul e deținut de un bărbat pe nume Rob Hewitt. E posibil ca Andie să fi mers acolo să vândă droguri. Am putea da o raită pe acolo și să încercăm să vorbim cu proprietarul.

Ivy House nu are un site web propriu, dar are o pagină pe TripAdvisor, unde a primit doar două stele și jumătate. E o mică pensiune administrată de o familie, cu patru camere libere, chiar lângă stația Chalfont. Din puținele poze de pe site-ul lor, pare un loc pitoresc și confortabil, dar e „chiar pe o stradă aglomerată și prea gălăgioasă pentru a adormi", potrivit lui Carmel672. Nici Trevor59 nu a fost deloc încântat de experienţă; cei de acolo făcuseră două rezervări pe aceeași cameră și, în final, au trebuit să-și găsească altă cazare. *T9Jones* a zis „familia era adorabilă", dar despre baie a zis: „veche și jegoasă, cu urme de noroi prin toată cada". Chiar a postat niște poze în comentariu ca să-și susțină punctul de vedere.

LA NAIBA!

O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! Zic „o, Doamne" cu voce tare cel puțin treizeci de secunde și tot nu ajunge; trebuie să fie și scris. O, Doamne!

Și Ravi nu răspunde la afurisitul ăla de telefon!

Degetele nu fac față ideilor care-mi vin în minte. T9Jones a postat două poze cu cada, de aproape, din diferite unghiuri. Apoi a postat una cu întreaga baie. Lângă cadă este o oglindă mare prinsă de perete; o pot observa pe T9Jones și blițul telefonului reflectându-se în ea. Însă pot vedea și restul băii, de la tavanul crem, cu spoturi luminoase rotunde, și până la pardoseala din gresie. ***O pardoseală din gresie cu roșu și cu alb***.

O să-mi mănânc căciula pufoasă cu blană de vulpe dacă mă înșel, DAR sunt aproape sigură că e exact aceeași pardoseală dintr-o poză imprimată și estompată, prinsă sub posterul cu *Profesioniștii crimei* din dormitorul lui Max Hastings. Andie dezbrăcată, având pe ea doar o pereche de pantaloni negri, țuguindu-și buzele în oglindă, această oglindă... în Ivy House Hotel din Little Chalfont.

Dacă am dreptate, atunci Andie s-a dus la acel hotel de cel puțin trei ori în decursul a trei săptămâni. Cu cine se întâlnea ea acolo? Cu Max? Cu tipul secret mai în vârstă?

Pare că mâine după școală dau o fugă până în Little Chalfont.

Capitolul douăzeci şi patru

Câteva momente de scârțâieli înăbușite odată ce trenul a luat-o din loc și a început să prindă viteză. Scutura și smucea stiloul lui Pip, care a mâzgălit o linie în josul paginii de introducere a eseului ei. Pip a oftat, apoi a rupt bucata de hârtie și a mototolit-o. Oricum nu era bună. A aruncat mingea de hârtie în partea de sus a rucsacului și și-a pregătit din nou stiloul.

Se afla în trenul care se îndrepta spre Little Chalfont. Ravi urma să se întâlnească cu ea acolo, venind direct de la muncă, așa că a crezut că ar putea face ceva util în cele unsprezece minute, să scrie măcar puțin în ciorna pentru eseul despre Margaret Atwood. Dar, citindu-și propriile cuvinte, nu se simțea bine deloc. Știa ce voia să zică, fiecare idee fiind perfect formată și modelată, însă cuvintele se zăpăceau și se pierdeau în drumul lor de la minte și până la degete. În mintea ei nu era loc decât pentru cazul lui Andie.

Vocea înregistrată din difuzor a anunțat că următoarea oprire o să fie în Chalfont, iar Pip, recunoscătoare, și-a luat privirea de la tableta ei subțire în format A4 și a pus-o înapoi în rucsac. Trenul a încetinit, apoi s-a oprit, scoțând un zgomot mecanic și ascuțit. A coborât pe peron și a introdus biletul pentru turnichetul rotativ.

Ravi o aștepta afară.

— Sergent! a salutat-o el, dându-și părul brunet la o parte din ochi. Tocmai mă gândeam la o coloană sonoră pentru operaţiunea noastră legată de combaterea criminalității. Când cânt singur, sunt doar versuri ușoare și un nai, apoi intri și tu, urmează ceva muzică grea, precum trompetele care-l acompaniază pe Darth Vader.

— De ce eu sunt trompetele? a întrebat ea.

— Pentru că tropăi atunci când mergi, îmi pare rău că trebuie să îți spun asta.

Pip și-a scos telefonul și a introdus Ivy House Hotel în bara de căutare a aplicației cu harta. O linie a apărut pe ecran, iar ei au urmărit-o, mergând pe jos, timp de trei minute, cercul albastru reprezentând-o pe Pip deplasându-se potrivit indicaţiilor.

În momentul în care cercul albastru s-a ciocnit de pinul roșu reprezentând destinația, Pip și-a ridicat privirea. Acolo era un mic indicator din lemn, chiar înaintea aleii de unde se putea citi Ivy House Hotel, scris cu litere sculptate și decolorate. Aleea era pietruită și în pantă, și ducea spre o casă din cărămidă roșie care era acoperită aproape în întregime de iederă. Era atât de plină de frunze verzi, încât clădirea părea că tremură la orice adiere a vântului.

Pașii lor scârțâiau în timp ce se îndreptau spre ușa din față a casei. Pip a observat mașina parcată, ceea ce însemna că înăuntru era cineva. Spera să fie proprietarii și nu vreun oaspete.

A apăsat cu degetul pe soneria rece din metal și a lăsat-o să sune îndelung.

Dinăuntru au auzit o voce suavă, câțiva pași înceți și târâiți, apoi ușa s-a deschis larg, făcând iedera din jurul tocului să se miște. O femeie în vârstă cu părul cărunt și

vâlvoi, cu ochelari groși și o bluză de Crăciun purtată mult prea devreme stătea în fața lor și zâmbea.

— Bună, dragilor! i-a întâmpinat ea. Nu mi-am dat seama că așteptăm pe cineva. Pe ce nume ați făcut rezervarea? a întrebat ea, invitându-i pe Pip și pe Ravi înăuntru și închizând ușa.

Cei doi au pășit într-un hol pătrat și slab iluminat, în care se aflau o canapea și o măsuță de cafea pe stânga. Casa scării, vopsită în alb, era vizavi de intrare.

— Oh, îmi pare rău! a zis Pip, întorcându-se spre femeie, de fapt, noi nu am făcut rezervare.

— Așa deci, ei bine, păi sunteți norocoși că nu avem făcute rezervări, deci...

— Scuze, i-a tăiat-o Pip, uitându-se ciudat la Ravi, adică noi nu vrem să stăm aici. Noi doar... Noi avem niște întrebări pentru proprietarii hotelului. Dumneavoastră...

— Da, eu dețin hotelul, a zâmbit femeia, privind oarecum deranjată spre Pip. Îl conduc de douăzeci de ani cu David al meu, deși el s-a ocupat de cele mai multe dintre lucruri. E greu de când David a plecat dintre noi acum câțiva ani. Dar nepoții îmi sunt mereu alături, ajutându-mă, ducându-mă unde am nevoie. Nepotul meu, Henry, e la etaj, face curățenie în camere.

— Deci, acum cinci ani, dumneavoastră conduceați hotelul împreună cu soțul? a întrebat Ravi.

Femeia a aprobat din cap, iar privirea i s-a îndreptat spre el.

— Foarte arătos, a zis ea încet, iar lui Pip: Norocoasă fată!

— Nu, noi nu...

Pip s-a bâlbâit și s-a uitat la Ravi. Apoi și-a dorit să nu o fi făcut. În momentul în care nu se mai afla în raza vizuală

a femeii, băiatul și-a scuturat încântat umerii și a arătat cu degetul spre propria-i față, zicându-i încet lui Pip:

— Foarte arătos!

— Nu vreţi să luaţi loc? a întrebat femeia, făcând semn spre o canapea verde de catifea așezată lângă geamului. Eu una ar trebui să o fac.

Pip s-a îndreptat spre un fotoliu din piele, așezat cu fața spre canapea.

În timp ce mergea, l-a călcat intenționat pe Ravi în momentul în care a trecut pe lângă el. S-a așezat cu genunchii îndreptați spre femeie, iar Ravi a venit lângă ea, încă având acel rânjet stupid pe față.

— Unde-s..., a zis femeia, cu o privire goală, pipăindu-și bluza și buzunarele pantalonilor.

— Ăă, deci, a început Pip, făcând-o din nou atentă pe bătrâna doamnă. Păstrați evidența persoanelor care au stat aici?

— Acum toată treaba e făcută pe ăăăăă... acel, ăă... computer, nu-i așa? a întrebat femeia. Câteodată la telefon. David se ocupa de toate rezervările, acum o face Henry.

— Păi și cum țineați evidența rezervărilor pe care le aveați? a întrebat Pip, presupunând deja că răspunsul va fi pe lângă.

— David al meu o făcea. Avea un tabel printat pe o foaie pentru fiecare săptămână, a spus femeia, în timp ce ridica din umeri și se holba pe fereastră.

— Încă mai aveți tabelele cu rezervările de acum cinci ani? a întrebat Ravi.

— Nu. Așa, întregul loc ar fi inundat de foi.

— Dar aveți documentele salvate pe computer? a întrebat Pip.

— Oh, nu! Am aruncat computerul lui David după ce a plecat dintre noi. Era o mașinărie care se mișca foarte greu, așa ca mine, a zis ea. Acum, Henry al meu face toate rezervările.

— Pot să vă întreb ceva? a zis Pip, deschizând fermoarul rucsacului ei și scoțând o foaie printată și împăturită, pe care i-a înmânat-o femeii. O recunoașteți pe această fată? A stat vreodată aici?

Femeia se holba în jos la poza cu Andie, cea care fusese folosită în majoritatea ziarelor. A ridicat foaia aproape de față, apoi a ținut-o la o lungime de braț, pe urmă a adus-o din nou aproape de față.

— Da! a aprobat din cap, uitându-se de la Pip la Ravi, și apoi la Andie. O cunosc. A fost aici.

Lui Pip i s-a făcut pielea de găină.

— Vă amintiți că fata asta a stat aici, la dumneavoastră, acum cinci ani? a întrebat ea. Vă amintiți și de bărbatul cu care era? Cum arăta?

Expresia femeii s-a întunecat în timp ce o privea pe Pip cu ochi neliniștiți, fiecare schimbare de direcție fiind marcată de o clipire.

— Nu! a zis ea, tremurând. Nu a fost acum cinci ani. Am văzut-o pe fata asta. A fost aici.

— În anul 2012? a întrebat Pip.

— Nu, nu! a spus femeia, iar privirea i s-a îndreptat spre un punct aflat undeva deasupra capului lui Pip. A fost acum câteva săptămâni. A fost aici, îmi amintesc.

Pip a simțit că inima i s-a oprit deodată, ca și cum pica dintr-un turn.

— Imposibil! a zis ea. Fata asta a murit acum cinci ani.

— Dar eu..., a îngăimat femeia clătinând din cap, în vreme ce pielea zbârcită din jurul ochilor i se strângea și mai mult. Dar îmi amintesc... A fost aici! A stat aici!

— Acum cinci ani? a intervenit Ravi.

— Nu, a răspuns înfuriată femeia. Îmi amintesc, nu-i așa? Eu nu...

— Bunico? s-a auzit vocea unui bărbat de la etaj.

O pereche de cizme grele a tropăit pe scări în jos, iar un bărbat cu părul blond și aranjat și-a făcut apariția.

— Bună? a zis el, uitându-se la Pip și la Ravi.

Tânărul s-a apropiat și a întins mâna.

— Sunt Henry Hill, a zis el.

Ravi s-a ridicat și a dat mâna cu el.

— Eu sunt Ravi, iar ea e Pip.

— Vă putem ajuta cu ceva? a întrebat el, aruncând priviri îngrijorate spre bunica lui.

— Noi doar îi puneam câteva întrebări bunicii dumneavoastră despre cineva care a stat aici în urmă cu vreo cinci ani, a zis Ravi.

Pip s-a uitat înapoi la femeia în vârstă și a observat că plângea. Lacrimi mari îi alunecau pe pielea care semăna cu un pergament, picându-i de pe bărbie pe poza printată cu Andie.

Nepotul trebuie să fi observat și el asta. S-a dus lângă ea și a îmbărbătat-o, punându-i o mână pe umăr, apoi a luat bucata de hârtie din degetele ei tremurânde.

— Bunico! a zis el. De ce nu pui ceainicul pe foc ca să ne faci un ceai? O să stau eu de vorbă cu ei, nu-ți face griji!

A ajutat-o să se ridice de pe scaun și a condus-o spre o ușă din partea stângă a holului, înmânându-i lui Pip poza cu Andie în timp ce treceau pe lângă ei. Ravi și Pip se uitau unul la altul, punându-și întrebări din priviri. Henry s-a

întors câteva secunde mai târziu, închizând ușa bucătăriei ca să înăbușe sunetul produs de ceainicul pus pe foc.

— Scuze! a zis el cu un zâmbet trist pe față. Se supără atunci când devine confuză. Alzheimer... Începe să fie destul de rău. De fapt, fac curățenie aici ca să pot scoate clădirea la vânzare. Bunica tot uită asta.

— Îmi pare rău! a zis Pip. Ar fi trebuit să ne dăm seama. Chiar nu am vrut să o supărăm.

— Nu, știu, bineînțeles că nu ați vrut, a zis el. Pot să vă ajut cu ceva?

— Noi întrebam despre fata asta, a zis Pip și i-a întins foaia. Dacă a stat aici acum cinci ani.

— Și ce a zis bunica?

— Că a văzut-o recent, acum câteva săptămâni, a răspuns Pip și a înghițit în sec. Doar că fata asta a murit în anul 2012.

— I se întâmplă destul de des în ultima vreme, a zis Henry, uitându-se printre cei doi. Devine confuză în legătură cu timpul și cu momentele în care s-au întâmplat lucrurile. Câteodată crede că bunicul meu e încă în viață. Probabil că o recunoaște pe fata asta de acum cinci ani, dacă atunci credeți voi că a fost aici.

— Da, a zis Pip, presupun.

— Îmi pare rău, nu pot să vă ajut mai mult, a ridicat bărbatul din umeri. Nu vă pot spune cine a stat aici acum cinci ani, nu am păstrat înregistrările de atunci. Dar dacă a recunoscut-o, presupun că v-a oferit un răspuns, nu?

Pip a aprobat din cap.

— Așa e! Ne pare rău că am supărat-o!

— O să fie în regulă? a întrebat Ravi.

— Va fi bine, a zis amabil Henry. Ceașca de ceai o să o ajute.

Când au ieșit din gara din Kilton, se întunecase deja, căci se făcuse ora șase, iar soarele coborâse spre vest.

Mintea lui Pip era mai ceva ca o centrifugă, întorcându-se mereu şi mereu asupra întâmplărilor din viața lui Andie, separându-le și lipindu-le înapoi în diferite combinații.

— Punând totul cap la cap, a zis ea, cred că putem cădea de acord asupra faptului că Andie a stat la Ivy House.

Pip se gândea că gresia din baie, precum și faptul că bătrâna o recunoscuse pe Andy erau dovezi suficiente pentru asta. Însă confirmarea astea slăbea și rearanja niște piese.

Au luat-o la dreapta, spre parcare, îndreptându-se spre mașina lui Pip, aflată în capătul opus, conversația fiindu-le condimentată cu „dacă" și cu „deci".

— Dacă Andie mergea la hotelul ăla, a zis Ravi, trebuie să o fi făcut pentru că acolo se întâlnea cu tipul secret mai în vârstă și pentru că amândoi încercau să nu fie prinși.

Pip a aprobat din cap.

— Deci, a zis ea, asta înseamnă că oricine a fost tipul secret mai în vârstă nu putea să o cheme pe Andie la el acasă. Și cel mai plauzibil motiv ar fi că locuia cu familia sau cu soția lui.

Asta schimba lucrurile.

Pip a continuat:

— Daniel da Silva locuia cu soția în anul 2012, iar Max Hastings locuia cu părinții lui, care-l cunoșteau bine pe Sal. Ambii ar fi trebuit să fie departe de casă ca să aibă parte de o relație secretă cu Andie. Și, să nu uităm, Max are o poză sexy cu ea făcută la Ivy House, o poză pe care zice că a „găsit-o", a spus ea, simulând ghilimele în aer.

— Da, a zis Ravi, dar Howie Bowers locuia singur pe atunci. Dacă el era cel pe care Andie îl vedea în secret, atunci nu ar fi fost nevoiți să stea într-un hotel.

— La asta mă gândeam și eu, a zis Pip. Ceea ce înseamnă că, de acum, nu mai putem să-l considerăm pe Howie ca fiind un candidat pentru *tipul secret mai în vârstă*. Deși asta nu înseamnă că nu el e criminalul.

— Adevărat, a aprobat Ravi, dar cel puțin imaginea începe să devină mai clară. Nu cu Howie se vedea Andie pe la spatele lui Sal, în martie, și nu despre el zicea că îl putea distruge, dacă voia.

Pip și Ravi au continuat să facă raţionamente pe tot parcursul drumului până la mașina ei. Ea a cotrobăit prin buzunar și a zăngănit cheile. A deschis portiera șoferului și și-a pus rucsacul înăuntru, iar Ravi l-a luat în brațe pe scaunul pasagerului. Dar imediat ce a dat să urce în mașină, și-a ridicat privirea și l-a observat pe bărbatul stând rezemat de gardul din față, cam la vreo douăzeci de metri distanță, într-o geacă verde-închis cu căptușeală portocalie. Howie Bowers, deși gluga îmblănită îi ascundea fața, dând din cap spre bărbatul de lângă el.

Un bărbat ale cărui mâini gesticulau furios în timp ce vorbea încet și foarte apăsat. Un bărbat cu părul blond vâlvoi, îmbrăcat într-un palton de lână.

Max Hastings.

Pip s-a albit. S-a așezat repede în scaunul ei.

— Ce s-a întâmplat, sergent?

Fata a arătat cu degetul pe geam, către gardul unde stăteau cei doi.

— Uite!

Max Hastings, care o mințise din nou, zicând că nu mai cumpărase droguri în Kilton după dispariţia lui Andie, că nu avea niciun indiciu despre cine ar fi putut fi traficantul.

Și iată-l chiar aici, țipând chiar la acel traficant, cuvintele fiindu-i luate de vânt și pierzându-se în zare.

— Oh! a exclamat Ravi.

Pip a pornit motorul și a plecat din parcare înainte ca Max sau Howie să-i zărească și înainte ca mâinile-i să înceapă să tremure prea tare.

Max și Howie se cunoșteau unul pe celălalt.

Și așa, o altă mișcare tectonică în lumea lui Andie Bell.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 12/10/2017

<u>Jurnal – Intrarea 27</u>

Max Hastings! Dacă e cineva din lista cu Persoane suspecte al cărui nume ar trebui să fie scris cu litere îngroșate, el e; Jason Bell a fost retrogradat, iar Max i-a luat locul. Până acum a mințit de două ori în ceea ce o privește pe Andie. Nu minți decât dacă ai ceva de ascuns.

Să recapitulăm: el e un tip mai în vârstă, are o poză sexy cu Andie, făcută într-un hotel în care se putea întâlni cu ea fără probleme în luna martie a anului 2012, era apropiat atât de Sal, cât și de ea, cumpăra regulat Rohypnol de la ea și, din câte se vede, îl cunoaște destul de bine pe Howie Bowers.

Asta dă frâu liber speculaţiilor privind o altă pereche care ar fi putut pune la cale uciderea lui Andie: Max și Howie.

Cred că e timpul să luăm urma Rohypnolului și să mergem după ea. Adică nu-i normal pentru cineva de nouăsprezece ani să cumpere sedative pentru petreceri, nu-i așa? Asta e chestia care leagă triunghiul amoros format din Max, Howie și Andie.

Voi trimite mesaje unor persoane care învăţau la liceul Kilton Grammar în anul 2012 ca să văd dacă pot afla câte ceva despre ce anume se întâmpla la petrecerile-catastrofă. Iar dacă aflu că ceea ce suspectez e adevărat, oare ar putea Max și Rohypnolul să fi avut un rol cheie în ceea ce s-a întâmplat cu Andie în acea noapte? Precum niște cărți lipsă din jocul Cluedo.

<u>Persoane suspecte</u>
Jason Bell
Naomi Ward
Tipul secret mai în vârstă
Nat da Silva
Daniel da Silva
Max Hastings
Howie Bowers

Pippa Fitz-Amobi
CPE 13/10/2017

Jurnal – Intrarea 28

Emma Hutton mi-a răspuns la mesaj în timp ce eram la școală. Asta mi-a zis:

> *Da, poate. Îmi amintesc că unele fete aveau impresia că le-a fost pus ceva în băuturi. Dar, ca să fim sinceri, toată lumea obișnuia să se îmbete la acele petreceri, deci probabil că ziceau asta doar pentru că nu își știau limitele sau ca să capete ceva atenție. În băutura mea nu a fost pus nimic niciodată.*

Chloe Burch mi-a răspuns acum 40 de minute, în timp ce mă uitam cu Josh la *Frăția Inelului*:

> *Nu, nu cred asta. N-am auzit niciodată zvonuri de genul. Dar, uneori, fetele zic asta atunci când au băut prea mult, nu-i așa?*

Noaptea trecută am trimis câteva mesaje persoanelor care erau etichetate în pozele cu Naomi de la petrecerile-catastrofă din 2012 și noroc că aveau adresele de e-mail adăugate la profil. Am mințit puțin, le-am zis că sunt o reporteriță de la BBC, pe nume Poppy, pentru că am crezut că asta le va încuraja să vorbească. Dacă ar fi avut ceva de zis, asta ar fi. Una dintre ele tocmai a răspuns.

12 octombrie (acum o zi)

De la: pfa20@gmail.com
Către: handslauraj116

Dragă Laura Hands,

Sunt reporter și lucrez la o poveste independentă pentru BBC despre petrecerile cu minori și despre folosirea drogurilor. Din cercetările mele a rezultat că participai la petreceri numite „catastrofe", în zona orașului Kilton, în anul 2012. Ai putea să îmi povestești dacă s-a întâmplat vreodată la aceste evenimente să auzi vreun zvon sau să vezi cum fetelor li s-a pus ceva în băutură?

Aș fi extrem de recunoscătoare dacă ai putea să-mi oferi informații legate de acest subiect. Te asigur că orice detaliu oferit va fi anonim și tratat cu cea mai mare discreție.

Îți mulțumesc pentru timpul acordat!

Cu sinceritate,

Poppy Firth-Adams

21:22 (acum două minute)

De la: handslauraj116@yahoo.com
Către: mine

Bună, Poppy,

Nu îmi fac griji, sunt bucuroasă să pot ajuta.

De fapt, chiar îmi amintesc să fi fost discuții despre faptul că li se punea ceva în băutură. Bineînțeles că toată lumea bea în exces la acele petreceri, așa că problema era puțin confuză.

Dar aveam o prietenă pe nume Natalie da Silva, care credea că i s-a pus ceva în băutură la una dintre acele petreceri. A zis că nu-și putea aduce aminte nimic din acea noapte și că băuse doar un pahar. Cred că asta s-a întâmplat pe la începutul anului 2012, dacă nu mă înșală memoria.

S-ar putea să mai am numărul ei de telefon, dacă dorești să o contactezi.

Mult succes cu reportajul tău! Ai putea să-mi spui când apare? Aș fi interesată să-l văd.

Toate cele bune,

Laura

Pippa Fitz-Amobi
CPE 14/10/2017

Jurnal – Intrarea 29

Încă două răspunsuri în această dimineață, în timp ce eram plecată la meciul de fotbal al lui Josh. Primul zicea că nu știe nimic de asta și că nu voia să facă niciun comentariu. Iar în al doilea scrie așa:

Solicitare de informații în legătură cu o poveste independentă pentru știrile BBC

12 octombrie (acum 2 zile)
pfa20@gmail.com

Dragă Joanna Riddell, Sunt reporter și lucrez la o poveste independentă pentru...

12:44 (acum 57 minute)
Joanna95Riddell@aol.com
Către: mine

Dragă Poppy Firth-Adams,

Îți mulțumesc pentru e-mail! Consider că este un subiect important, care necesită mai multă atenție din partea presei.

De fapt, chiar știu că se întâmplau astfel de cazuri la acele petreceri. La început am crezut că erau doar zvonuri care presupuneam că veneau de la persoanele care beau prea mult și voiau să arunce vina în altă parte. Însă la o petrecere, cam în luna februarie a anului 2012, una dintre prietenele mele (al cărei nume nu îl ofer) a fost complet dată peste cap. Nu putea vorbi și abia se putea mișca. A trebuit să adun niște băieți să mă ajute să o car în mașina tatălui ei. Iar în următoarea zi nici nu-și amintea că a fost la petrecere.

Câteva zile mai târziu m-a rugat să merg cu ea la poliția din Kilton ca să raportăm incidentul. S-a dus și a vorbit cu un ofițer tânăr, nu-mi amintesc numele lui. Însă nu sunt sigură dacă s-a mai întâmplat ceva. După acel incident însă, am fost atentă la băuturile mele.

Deci da, chiar cred că fetelor li se punea ceva în băutură la acel tip de petreceri (ce se punea însă, nu știu). Sper ca aceste informații să fie de ajutor pentru reportajul tău și nu ezita să mă contactezi dacă mai ai întrebări.

Toate cele bune,
Jo Riddell

Subiectul devine din ce în ce mai suculent.

Îndrăznesc să afirm fără umbră de îndoială că se *punea* ceva în băuturi la petrecerile din 2012, deși acest fapt nu era foarte cunoscut celor ce participau. Așadar, Max cumpăra Rohypnol de la Andie și le punea fetelor în băuturi la petrecerile pe care le dădea. Nu trebuie să fii vreun geniu ca să pui cap la cap cele două lucruri.

Și nu doar atât: Nat da Silva putea foarte bine să fi fost una dintre victimele lui. Oare asta ar avea vreo relevanță pentru cazul uciderii lui Andie? Și oare i s-a întâmplat ceva lui Nat în noaptea în care crede că a fost drogată? Nu pot să o întreb: e ceea ce aș numi un martor *extraordinar de ostil*.

Și în final, pe lângă toate astea, Joanna Riddell a zis că prietena ei a crezut că a fost drogată și că a raportat asta poliției din Kilton. Unui ofițer bărbat „tânăr". Ei bine, am făcut cercetări și singurul ofițer bărbat și tânăr din anul 2012 era (Dap, DING DING DING) Daniel da Silva. E o secție de poliție micuță pentru un oraș micuț. Următorul ofițer bărbat și tânăr avea 41 de ani în 2012. Joanna a zis că nu s-a rezolvat nimic în urma acelei plângeri. Asta s-a întâmplat doar pentru faptul că o fată oarecare a raportat asta după ce în sistemul ei nu s-a mai găsit nicio urmă de droguri? Sau Daniel era implicat cumva... încercând să acopere ceva? Și de ce?

Cred că tocmai am dat de o altă legătură între niște persoane de pe lista cu suspecți, respectiv între Max Hastings și cei doi da Silva. Mai târziu îl voi suna pe Ravi și o să ne gândim amândoi la ce ar putea însemna acest posibil triunghi.

Dar, în clipa asta, atenția mea trebuie să se îndrepte spre Max. A mințit de prea multe ori și am un motiv bine întemeiat să cred că droga fete la petreceri și că se vedea în secret cu Andie, pe la spatele lui Sal, la Ivy House.

Dacă aș fi nevoită să opresc proiectul chiar acum și să arăt pe cineva cu degetul, acesta ar fi îndreptat spre Max. El e suspectul numărul unu.

Dar nu pot, pur și simplu, să merg și să vorbesc cu el despre toate astea; Max e un alt martor ostil, posibil unul cu un trecut violent.

Nu va vorbi dacă nu am cu ce să-l șantajez. Deci va trebui să găsesc ceva prin singura metodă pe care o știu: urmărire cibernetică serioasă.

Trebuie să găsesc un mod de a intra pe profilul lui de Facebook și de a-i verifica fiecare postare și fiecare fotografie,

încercând să dau de orice ar putea face o legătură între el și Andie sau Ivy House, sau faptul că droga fete.

Ceva ce aș putea folosi ca să-l oblig să vorbească sau, și mai bine, cu care să mă duc direct la poliție.

Trebuie să ajung la setările de confidențialitate ale lui Nancy Tangotits (alias Max).

Capitolul douăzeci şi cinci

Pip a așezat ceremonios și cu o precizie exagerată cuțitul și furculița pe farfurie.

— *Acum* pot să plec de la masă? și-a întrebat mama, care o privea încruntată.

— Nu văd ce-i cu graba asta, a zis ea.

— Sunt chiar în mijlocul proiectului și vreau să termin ce mi-am propus până merg la culcare.

— Du-te atunci, rază de soare! a zâmbit tatăl ei, întinzându-se ca să pună resturile lui Pip în propria-i farfurie.

— Vic!

Acum mama și-a întors privirea încruntată spre el, în timp ce Pip s-a ridicat și a mutat scaunul la loc.

— Oh, dragă, unii oameni trebuie își fac griji în legătură cu copiii lor pentru că se grăbesc să plece de la cină ca să-și injecteze heroină în ochi. Fii recunoscătoare că sunt doar teme!

— Ce e heroina? s-a auzit vocea ascuțită a lui Josh în timp ce Pip părăsea încăperea.

Suia câte două trepte deodată, lăsându-l pe Barney, care o urmărea, la baza scărilor, privind-o confuz cum se îndrepta spre acel loc interzis câinilor.

La cină, avusese ocazia să se gândească la toate lucrurile legate de Nancy Tangotits, iar acum avea o idee.

Pip a închis ușa dormitorului ei, și-a scos telefonul și a apelat.

— Bună, *muchacha*! a răspuns Cara.

— Bună! a zis Pip. Chefuiești prin oraș sau ai câteva minute ca să mă ajuți cu o șmecherie?

— Știi bine că mereu sunt disponibilă când vine vorba de șmecherii. De ce-ai nevoie?

— E și Naomi?

— Nu, e prin Londra. *De ce?*

Un ton de suspiciune în vocea Carei.

— În regulă, juri să păstrezi secret?

— Mereu. Ce e?

Pip a zis:

— Am auzit zvonuri despre vechile petreceri-catastrofă care mi-ar putea oferi o pistă pentru proiectul meu. Dar am nevoie de dovezi, iar aici intervine șmecheria.

Spera că își jucase corect cartea, evitând numele lui Max și minimalizând suficient de mult problema, astfel încât Cara să nu-și facă griji în legătură cu sora ei, dar, în același timp, să devină curioasă.

— Ooo, ce zvonuri? a întrebat ea.

Pip o cunoștea prea bine.

— Deocamdată nimic foarte consistent. Dar am nevoie să mă uit prin poze de la catastrofe. Cu asta am nevoie să mă ajuți.

— Bine, dă-i drumul!

— Profilul lui Max Hastings e o diversiune, știi tu, pentru angajări și pentru universități. Însă profilul lui adevărat e sub un nume fals și are setări foarte stricte. Pot să văd doar postări în care era etichetată și Naomi.

— Iar tu vrei să mă conectez cu profilul lui Naomi ca să te poți uita prin pozele vechi ale lui Max?

— Bingo! a zis Pip, stând pe patul ei și trăgându-și laptopul lângă ea.

— Se poate rezolva, a ciripit Cara. Practic, nu o spionăm pe Naomi, ca atunci când *trebuia* să aflu dacă tipul care semăna cu Benedict Cumberbatch era noul ei iubit. Deci, practic, asta

nu încalcă nicio regulă, *tati*. În plus, Nai ar trebui să învețe să-și mai schimbe parola din când în când, o are pe aceeași pentru toate.

— Poți să ajungi la laptopul ei? a întrebat Pip.

— Chiar acum îl deschid.

O pauză umplută de zgomotul produs de taste apăsate și de mouse. Acum, Pip și-o putea imagina pe Cara, cu moțul acela ridicol și mult prea mare pe care îl avea mereu în vârful capului atunci când era îmbrăcată în pijamale. Care, în cazul Carei, se întâmpla pe cât de des posibil.

— În regulă, încă e conectată. Am intrat.

— Poți apăsa pe setările de confidențialitate? a întrebat Pip.

— Da.

— Debifează căsuța din dreptul lui *Alertă conectare* ca să nu afle că mă conectez de pe un alt dispozitiv.

— Gata!

— Bine! a zis Pip. Asta e tot!

— Păcat! a zis Cara. Asta a fost mult mai incitant decât cercetările pentru CPE-ul meu.

— Ei bine, poate nu ar fi trebuit să îl faci după șablon, a comentat amuzată Pip.

Cara i-a dat apoi adresa de e-mail a lui Naomi, iar Pip a introdus-o în pagina de conectare a Facebook-ului.

— Parola ei e Isobel0610, a zis Cara.

— Excelent! a zis Pip și a tastat-o. Mulțumesc, camarade! Pe loc repaus!

— Da, să trăiți! Deși, dacă află Naomi, să știi că imediat dau vina pe tine.

— Înțeles! a zis Pip.

— În regulă, Plops, vorba lui tata. Zi-mi dacă găsești ceva interesant.

— Bine! a asigurat-o Pip, chiar dacă știa că nu poate.

A lăsat telefonul și, aplecându-se spre laptop, a apăsat pe butonul pentru conectare.

Uitându-se rapid la noutățile de pe peretele lui Naomi, a observat că, la fel ca la ea, era plin cu pisici făcând lucruri prostești, videoclipuri cu rețete și postări cu citate motivaționale cu greșeli gramaticale, scrise peste poze cu asfințituri.

Pip a scris Nancy Tangotits în bara de căutări și a apăsat pe profilul lui Max. Cerculețul rotativ pentru încărcarea paginii a dispărut, iar profilul i-a fost afișat, umplut de culori și de fețe.

Nu i-a luat prea mult timp ca să-și dea seama de ce Max avea două profiluri. Cu siguranță nu dorea ca părinții lui să vadă ce făcea el când nu era acasă. Erau atât de multe poze cu el în cluburi și prin baruri, cu părul lui blond lipit de fruntea-i transpirată, cu maxilarul încordat și cu privirea amețită și tulbure! Pozând cu mâinile în jurul fetelor, scoțând limba la cameră, cu picături de băutură vărsate pe haine. Iar acelea erau doar cele recente din cronologia lui.

Pip a apăsat click pe pozele lui Max și a început să deruleze până la cele din anul 2012. Cam la fiecare optzeci de poze trebuia să aștepte după cele trei bare de încărcare ca să se aventureze și mai mult în trecutul lui Nancy Tangotits. Cam toate erau la fel; cluburi, baruri, privire tulbure. Un scurt răgaz de la activitățile nocturne ale lui Max cu o serie de poze dintr-o excursie la schi, Max stând în zăpadă și purtând doar un costum de baie în stil Borat.

Derulatul a durat atât de mult, încât Pip și-a luat telefonul și a apăsat pe butonul *Redă* al unui nou episod din documentarul preferat despre crime, la care era pe la jumătate. În cele din urmă a ajuns și la pozele din anul 2012, însă a mai derulat o vreme până la cele din luna ianuarie, înainte să se uite cu atenție și să o analizeze pe fiecare în parte.

Cele mai multe fotografii erau cu Max alături de alți oameni, zâmbind în prim-plan sau în mijlocul unei mulțimi care

râdea în timp ce el făcea ceva stupid. Naomi, Jake, Millie și Sal erau principalii lui parteneri. O vreme, Pip s-a holbat la o poză cu Sal, etalându-și zâmbetul strălucitor în fața camerei, în timp ce Max îl lingea pe obraz. Privirea ei se plimba de la un băiat la altul, amândoi beți și fericiți, căutând orice indiciu, cât de mic, al posibilelor și tragicelor secrete care existau între ei.

Pip a insistat mult pe imaginile în care erau mai multe persoane, încercând să descopere fața lui Andie pe fundal sau orice obiect suspect în mâna lui Max, sau pe el prea aproape de băutura vreunei fete. A apăsat click înainte și înapoi prin atât de multe poze de la petreceri, transformându-le parcă într-o carte animată, încât o dureau ochii din cauza luminii albe și scăzute a laptopului. Până în momentul în care a apăsat pe săgeata din dreapta către o poză din *acea* seară, și totul a devenit clar din nou.

Pip s-a aplecat spre laptop.

Max făcuse și postase zece poze în noaptea dispariției lui Andie. Pip a recunoscut imediat hainele tuturor și canapeaua din casa băiatului. Plus trei adăugate de Naomi și șase de Millie, asta însemna un total de nouăsprezece poze din acea noapte, nouăsprezece poze care s-au suprapus ultimelor ore din viața lui Andie Bell.

Pip a început să tremure și și-a tras plapuma peste picioare. Pozele erau cam de același tip cu cele pe care le făcuseră Millie și Naomi: Max și Jake cu joystick-urile în mâini holbându-se în afara cadrului, Millie și Max cu filtre amuzante pe fețe, Naomi pe fundal, căscând gura în telefon și fără să aibă habar de poza care se făcea în spatele ei. Patru cei mai buni prieteni, însă fără al cincilea. Se presupune că Sal era afară, ucigând pe cineva, în loc să se prostească cu ei.

Atunci a fost momentul în care Pip a observat. Când fuseseră doar Millie și Naomi, fusese o simplă coincidență, dar acum, că se uita și la Max, a depistat un tipar. Toți trei își postaseră

pozele din *acea* noapte, luni, pe 23, între ora 21:30 și 22:00: Nu era puțin ciudat că, în mijlocul întregii nebunii cu dispariția lui Andie, hotărâseră toți să posteze poze cam în același timp? Și ce rost avea să posteze acele poze? Naomi spusese că ea și ceilalți deciseseră luni seară să spună poliției adevărul despre alibiul lui Sal; oare postatul acestor poze a fost primul pas în acea decizie? Ca să înceteze să mai ascundă absența lui Sal?

Pip a făcut câteva observații în legătură cu pozele postate, apoi a apăsat pe butonul *Salvează* și a închis laptopul. Se pregătea să meargă la somn, întorcându-se din baie cu periuța de dinți în gură, fredonând, în timp ce-și scria lista cu lucrurile de făcut pentru ziua următoare. *Termină eseul despre Margaret Atwood* era subliniat de trei ori.

Ghemuită în pat, a citit trei paragrafe dintr-o carte, înainte ca oboseala să înceapă să amestece cuvintele între ele, făcându-le să i se pară ciudate și nefamiliare. A reușit doar să stingă lumina înainte să o ia somnul cu totul.

O pufnitură și o smucitură de picior au făcut-o pe Pip să se ridice din pat ca arsă. S-a rezemat de tăblia patului și s-a frecat la ochi în timp ce se aduna. A apăsat butonul *Acasă* al telefonului ei, iar lumina ecranului a orbit-o. Era 4:47 dimineața.

Ce o trezise? Fusese o vulpe lătrând afară? Un vis?

Ceva i s-a ivit atunci pe vârful limbii și în adâncul minții. Un gând vag: prea tulbure, sâcâitor și degenerat pentru a-l exprima în cuvinte, ținând cont că tocmai se trezise. Însă știa unde bătea.

Pip s-a dat jos din pat. Aerul rece din cameră îi înțepa parcă pielea dezvelită, transformându-i respirația în aburi. Și-a apucat laptopul de pe birou și l-a luat cu ea în pat, înfășurându-se cu plapuma ca să-i fie cald. L-a deschis, fiind din nou orbită de lumină argintie. Aruncând o privire pe ecran, a deschis Facebook-ul. Cum încă era conectată cu contul lui Naomi, a intrat

din nou pe profilul lui Nancy Tangotits și a căutat pozele din *acea* noapte.

S-a uitat la toate deodată, apoi din nou la fiecare, însă fără grabă. S-a oprit la penultima. Toți cei patru prieteni erau prezenți în ea. Naomi stătea cu spatele la cameră, uitându-se în jos. Deși era în fundalul pozei, îi puteai observa telefonul din mâini, afișând ecranul de blocare și având mici cifre albe pe el. Ținta pozei erau Max, Millie și Jake, așezați pe canapea și zâmbind, în timp ce Millie îi cuprinsese pe băieți cu brațele pe după umeri. Max încă ținea un joystick în mână, iar mâna lui Jake aproape că ieșea din cadru.

Pip tremura, însă nu era din cauza frigului.

Camera trebuie să fi fost la cel puțin doi metri distanță de prietenii rânjind ca să prindă atât de multe în cadru.

Iar în tăcerea nestingherită a nopții, Pip a șoptit:

— Cine a făcut poza?

Capitolul douăzeci şi şase

Era Sal.

El trebuia să fie.

În ciuda frigului, prin corpul lui Pip sângele îi curgea fierbinte, circulând cu viteză și ciocănindu-i parcă prin inimă.

Se mișca mecanic, mintea fiindu-i inundată de gânduri strigând inteligibil unele peste altele. Dar, cumva, mâinile ei știau ce trebuiau să facă. Câteva minute mai târziu, descărcase pe laptop versiunea de încercare a programului Photoshop. Pip a salvat poza lui Max și a deschis-o în program. Urmărind un tutorial on-line al unui bărbat cu un puternic accent irlandez, a mărit poza și apoi a modificat contrastul.

I s-a făcut pielea de găină. S-a dat în spate și a suspinat adânc.

Nu era nicio îndoială. Micile cifre de pe ecranul telefonului lui Naomi atestau faptul că era ora 00:09.

Ei ziseseră că Sal plecase pe la 22:30, dar uite-i, toți cei patru prieteni la nouă minute după miezul nopții, încadrați în poză, niciunul din ei neavând posibilitatea să facă poza de unul singur.

Părinții lui Max nu erau acasă în acea noapte și nu mai fusese nimeni altcineva, asta e ceea ce ziceau ei mereu. Erau doar ei cinci până când Sal plecase pe la ora 22:30 ca să meargă să-și ucidă iubita.

Și aici, chiar în fața lui Pip, era dovada faptului că era o minciună. Era o a cincea persoană acolo după miezul nopții. Și cine altcineva ar fi putut fi în afară de Sal?

Pip a derulat până în capătul de sus al imaginii mărite. În spatele canapelei, pe peretele opus, era o fereastră. Și chiar în centrul ei se putea observa blițul camerei telefonului. Nu puteai distinge silueta care ținea telefonul din cauza întunericului de afară. Dar, chiar în spatele fâșiilor de lumină albă, era o aură slabă a unui albastru reflectat. Același albastru precum cel al tricoului pe care îl purta Sal în acea noapte, cel pe care Ravi încă îl mai poartă uneori. Stomacul i s-a întors pe dos în momentul în care s-a gândit la numele lui, imaginându-și privirea băiatului în momentul în care avea să vadă această fotografie.

A extras poza mărită într-un document și a tăiat-o doar cât să o arate pe Naomi cu telefonul ei pe o pagină, și blițul din geam pe altă pagină. În paralel cu imaginea salvată în original, le-a printat la imprimanta wireless de pe biroul ei. Se uita din pat cum imprimanta scuipa fiecare pagină în parte, scoțând un sunet domol, precum locomotivele cu aburi. Pip și-a închis ochii doar pentru un moment, ascultându-l.

— Pips, pot să intru ca să aspir?

Ochii lui Pip s-au deschis larg. S-a ridicat din poziția ei prăbușită, întreaga parte dreaptă a corpului durând-o de la nivelul coapsei până la gât.

— Încă ești în pat? a întrebat mama ei, deschizând ușa. E 13:30, leneșo! Credeam că ești trează deja.

— Nu... eu..., a bălmăjit Pip, cu gâtul uscat și iritat. Am fost doar obosită, nu mă simt prea bine. Ai putea să începi cu camera lui Josh mai întâi?

Mama a făcut o pauză și s-a uitat la ea, privirea-i blândă trădând îngrijorare.

— Nu te surmenezi, nu-i așa, Pip? a întrebat ea. Am mai vorbit despre asta.

— Nu, promit!

Mama a închis ușa, iar Pip s-a dat jos din pat, aproape dărâmându-și laptopul. S-a îmbrăcat, trăgându-și salopeta peste o bluză verde, și s-a pieptănat. A luat cele trei poze printate, le-a pus într-un dosar de plastic și l-a vârât în rucsac. Apoi, a derulat în apelurile recente și a sunat.

— Ravi!

— Care-i treaba, sergent?

— În zece minute ne întâlnim în fața casei tale. O să te aștept în mașină.

— În regulă. Azi ce avem în meniu, și mai mult șantaj? O porție de intrare prin efra...

— E serios! Să fii afară în zece minute!

Așezat pe scaunul pasagerului, cu capul aproape atingând plafonul mașinii, Ravi se holba cu gura căscată la pozele printate din mâinile lui.

A durat mult până a zis ceva. Stăteau în liniște, iar Pip se uita cum Ravi trecea cu degetul peste reflexia neclară și albastră de pe fereastră.

— Sal nu a mințit niciodată poliția, a zis el în cele din urmă.

— Nu, nu a făcut-o, a confirmat Pip. Eu cred că a plecat de acasă de la Max pe la 00:15, așa cum a zis inițial. Prietenii lui au fost cei care au mințit. Nu știu de ce, dar în acea zi de marți au mințit și i-au luat alibiul.

— Asta înseamnă că e nevinovat, Pip! a exclamat Ravi cu ochii lui mari și rotunzi ațintiți asupra fetei.

— De aceea suntem aici, ca să verificăm, haide!

Pip a deschis portiera și a ieșit din mașină. Îl luase pe Ravi și îl adusese direct aici, parcând pe acostamentul cu iarbă al Wyvil Road, cu avariile pornite. Ravi a închis portiera mașinii și s-a luat după Pip în timp ce aceasta a pornit-o de-a lungul străzii.

— Cum verificăm asta?

— Trebuie să fim siguri, Ravi, înainte să considerăm că acesta este adevărul adevărat, a zis Pip, potrivindu-și pașii cu ai lui. Și singura cale prin care putem fi siguri de asta e să refacem traseul din seara crimei. Ca să vedem dacă, ținând cont de noua oră de plecare a lui Sal, ar fi avut suficient timp ca să o ucidă sau nu.

Au făcut stânga spre Tudor Lane și au mers până în fața casei lui Max Hastings, acolo unde începuse toată chestia asta, acum cinci ani și jumătate.

Pip și-a scos telefonul.

— Ar trebui să oferim acuzatului prezumpția de nevinovăție, a zis ea. Să presupunem că Sal a plecat de la Max chiar după ce a făcut poza, la zece minute după miezul nopții. La ce oră zicea tatăl tău că Sal a ajuns acasă?

— Cam pe la ora 00:50, a răspuns el.

— În regulă. Hai să ne permitem să zicem că și-a amintit greșit și că era mai degrabă 00:55. Ceea ce înseamnă că Sal a avut la dispoziție patruzeci și cinci de minute, de la ușă la ușă. Trebuie să ne mișcăm rapid, Ravi, să folosim timpul minim posibil ca s-o ucidem și să scăpăm de cadavrul ei.

— Într-o zi de duminică, adolescenții normali stau acasă și se uită la TV, a zis el.

— Corect, pornesc cronometrul... Acum!

Pip s-a întors pe călcâie și a pornit înapoi pe strada de pe care veniseră, cu Ravi alături. Cadența pașilor ei se încadra undeva într-un mers rapid și alergare lentă. Opt minute și patruzeci și șapte de secunde mai târziu, au ajuns la mașina ei, iar inima-i deja pompa cu putere. Ăsta fusese punctul de interceptare.

— În regulă!

Pip a pornit mașina și au luat-o din loc.

— Deci, asta e mașina lui Andie, iar ea tocmai s-a întâlnit cu Sal. Să zicem că a avut viteză mai mare și că a ajuns mai

repede la el. Acum mergem în primul loc liniștit, acolo unde, teoretic, ar fi avut loc crima.

Nu a condus mult, înainte ca Ravi să arate cu degetul.

— Acolo! a zis el. Ăla e un loc liniștit și retras, oprește aici!

Pip a tras pe dreapta pe un drum îngust de țară, mărginit de garduri vii înalte. Un indicator îi anunța faptul că acel drum cu o singură bandă ducea spre o fermă. Pip a oprit mașina într-un loc larg, în care gardul viu era întrerupt, și a zis:

— Acum ieșim! Nu au găsit deloc sânge în partea din față a mașinii, doar în portbagaj.

Pip s-a uitat la cronometrul ticăind, în timp ce Ravi a înconjurat mașina ca să o întâlnească pe partea ei: 15:29, 15:30...

— În regulă, a zis ea. Să zicem că fix acum se ceartă. Lucrurile o iau razna. Poate în legătură cu faptul că Andie vindea droguri sau în legătură cu tipul secret mai în vârstă. Sal e supărat, Andie vociferează.

Pip dondăne ceva fără sens, dând din mâini ca să treacă timpul din scena imaginară.

— Și cam în acest moment, poate că Sal găsește o piatră pe stradă sau un obiect dur în mașina lui Andie. Sau poate că fără nicio armă. Hai să-i dăm cel puțin patru zeci de secunde ca să o ucidă!

Au așteptat.

— Iar acum Andie e decedată, a zis Pip, arătând în jos spre drumul cu pietriș, apoi continuă: El deschide portbagajul, apoi o ridică.

Pip a deschis portbagajul, apoi s-a aplecat și a ținut brațele întinse, luându-și suficient timp cât să ridice trupul invizibil.

— O pune în portbagaj, acolo unde a fost găsit sângele.

Pip și-a așezat mâinile pe tapițeria portbagajului, apoi a pășit în spate ca să-l închidă.

— Acum înapoi în mașină! a zis Ravi.

Pip a verificat apoi cronometrul, 20:02, 20:03... A băgat în marșarier și a dat cu spatele până pe strada principală.

— Sal conduce acum, a zis ea. Amprentele lui au fost găsite pe volan și în jurul bordului. Se gândește cum să scape de cadavrul ei. Cea mai apropiată zonă împădurită e Lodge Wood. Deci, poate că a venit aici de pe strada Wyvil Road, a adăugat Pip, făcând curba și observând pădurea pe partea stângă.

— Dar ar fi fost nevoit să găsească un loc din care să ajungă repede cu mașina, undeva aproape de pădure, a zis Ravi.

Vreme de câteva minute au mers paralel cu pădurea, căutând, până când strada s-a întunecat sub un tunel format din coroanele copacilor de pe ambele părți.

— Acolo! au exclamat amândoi.

Pip a semnalizat și a tras pe dreapta, pe acostamentul acoperit cu iarbă care delimita pădurea.

— Sunt sigură că poliția a căutat pe aici de sute de ori, având în vedere că asta e cea mai apropiată pădure de casa lui Max, a zis ea. Dar să zicem că Sal a reușit cumva să-i ascundă trupul pe undeva prin zonă.

Pip și Ravi au coborât din mașină încă o dată.

26:18

— Acum el deschide portbagajul și o scoate afară.

Pip a recreat acțiunea, observând cum mușchii maxilarului lui Ravi se încleștau, apoi se relaxau. Probabil că avusese coșmaruri cu o astfel de scenă, fratele lui mai mare cu suflet bun, trăgând un cadavru însângerat prin pădure. Dar poate că, după ziua de azi, nu ar mai trebui niciodată să-și imagineze.

— Sal ar fi trebuit să o ducă destul de mult înăuntrul pădurii, departe de stradă, a zis ea.

Pip a mimat cum trăgea de cadavrul ei, cu spatele îndoit, clătinându-se ușor înapoi.

— Aici e un loc destul de ferit față de stradă, a zis Ravi în momentul în care Pip o „târâise” cam vreo șaizeci de metri printre copaci.

— Da, îi dă drumul lui Andie.

29:48

— În regulă, a zis ea, deci groapa a fost mereu o problemă, cum ar fi avut suficient timp la dispoziție să facă una suficient de adâncă? Dar, acum că suntem aici, a cugetat Pip, uitându-se la copacii din jur, sunt câțiva copaci puși la pământ în pădurea asta. Poate că nu a trebuit să sape prea mult. Poate că a găsit o mică groapă gata pregătită. Precum acolo! a arătat ea cu degetul spre o groapă acoperită cu mușchi și străpunsă de o încâlceală de rădăcini bătrâne și uscate, încă atașate de un copac lung și prăbușit.

— Ar fi fost nevoit să o facă mai adâncă, a zis Ravi. Trupul lui Andie nu a fost găsit. Hai să lăsăm să treacă trei sau patru minute pentru săpat!

— De acord!

După ce au trecut acele câteva minute, Pip a „târât” corpul lui Andie în groapă.

— Apoi ar fi trebuit să o umple, să o acopere cu țărână și cu tot felul de resturi.

— S-o facem atunci, a zis Ravi, cu o expresie hotărâtă.

Și-a înfipt vârful bocancului în țărână, stârnind un nor înecăcios de praf.

Pip s-a luat după el, împingând pământ, frunze și crenguțe ca să acopere mica groapă. Ravi era în genunchi, împingând cu ambele mâini pământ pe lângă și peste corpul lui Andie.

— În regulă! a zis Pip după ce a terminat, cu privirea-i ațintită la ceea ce fusese cândva o groapă. Deci, acum că a îngropat-o, Sal ar trebui să se întoarcă.

37:59

Au fugit înapoi la mașina lui Pip și au urcat, împrăștiind noroi pe podea. Pip s-a întors din trei mișcări, înjurând în momentul în care au fost claxonați de un 4x4 nerăbdător să treacă, iar urechile i-au țiuit pe tot parcursul drumului.

În momentul în care au ajuns înapoi pe Wyvil Road, a zis:

— Chiar acum Sal conduce spre Romer Close, fix acolo unde, din întâmplare, locuiește Howie Bowers. Și apoi abandonează mașina lui Andie.

Au ajuns acolo în doar câteva minute, iar Pip a parcat oarecum ferit de bungalow-ul lui Howie. În urma lor, a încuiat mașina.

— Și acum mergem spre casa mea, a zis Ravi, încercând să țină pasul cu Pip, care aproape că alerga.

Amândoi se concentrau prea mult pe cuvinte, cu privirile ațintite asupra pașilor lor apăsați, călcând pe *presupusele urme ale lui Sal*.

Au ajuns în fața casei familiei Singh, încălziți și fără aer. O pojghiță de transpirație îi gâdila buza de sus a lui Pip. A șters-o cu mâneca și și-a scos telefonul.

A apăsat pe butonul de oprire al cronometrului. Numerele treceau cu viteză prin ea, ajungându-i până-n stomac, acolo unde au început să se răscolească. Și-a ridicat privirea spre Ravi.

— Ce?

Băiatul se holba și aștepta nerăbdător.

— Deci, a zis Pip, i-am oferit lui Sal limita superioară de patruzeci și cinci de minute între cele două locuri. Iar reconstituirea noastră a fost făcută în cele mai apropiate locuri posibile și într-o manieră neînchipuit de punctuală.

— Da, a fost cea mai rapidă crimă. Și?

Pip a ținut telefonul întins și i-a arătat cronometrul.

— Cincizeci și opt de minute și nouăsprezece secunde, a citit Ravi cu voce tare.

— Ravi!

Pip a zâmbit larg.

— Sal nu ar fi putut face asta sub nicio formă. E nevinovat, poza o dovedește!

— La naiba! a rostit băiatul, apoi a făcut un pas în spate și și-a acoperit gura, clătinând din cap. El chiar nu a făcut-o! Sal e nevinovat!

Apoi a scos un sunet gutural și ciudat care devenea din ce în ce mai zgomotos. A izbucnit în hohote de râs, rapid și oarecum umbrit de neîncredere. Zâmbetul i s-a întins atât de încet pe față, ca și cum i se contracta mușchi cu mușchi. A râs din nou, sunetul fiind unul pur și cald de această dată, iar Pip s-a îmbujorat toată.

Și apoi, uitându-se la cer, cu soarele luminându-i fața, acel râs s-a transformat într-un țipăt. Urla către cer, cu gâtul încordat și cu ochii închiși.

Oamenii de peste drum l-au privit speriați și și-au tras perdelele de la ferestrele caselor. Însă Pip știa că lui nu-i păsa. Și nici ei, uitându-se la el în sălbăticia lui, un moment confuz de fericire și de supărare.

Ravi a privit-o din nou, iar urletul s-a transformat din nou în râs. A luat-o pe sus, iar ea a simțit că o cuprinde un sentiment plăcut. Pip a râs și ea, cu lacrimi în ochi, în timp ce el o tot învârtea.

— Am reușit! a zis el, așezând-o jos atât de neîndemânatic, încât fata aproape a căzut. Simțindu-se dintr-odată rușinat, a făcut un pas înapoi, în timp ce-și ștergea ochii, și a continuat: Noi chiar am reușit. E suficient? Putem să mergem la poliție cu acea poză?

— Nu știu! a zis Pip.

Nu voia să-i fure această fericire, dar chiar nu știa.

— Poate că e suficient să-i convingem să redeschidă cazul, poate că nu. Dar avem nevoie de răspunsuri mai întâi.

Trebuie să știm de ce au mințit prietenii lui Sal. Și de ce i-au luat alibiul. Haide!

Ravi a făcut un pas, apoi a ezitat.

— Adică să o întrebi pe Naomi?

Ea a aprobat din cap, iar el s-a tras înapoi.

— Cred că ar trebui să mergi singură! a zis el. Naomi nu va vorbi dacă voi fi și eu acolo. Fizic, chiar nu va putea vorbi. M-am ciocnit de ea anul trecut și a izbucnit în lacrimi doar uitându-se la mine.

— Ești sigur? a întrebat Pip. Dar tu, dintre toți, chiar meriți să afli de ce.

— Așa trebuie să fie, ai încredere în mine! Ai grijă, sergent!

— În regulă. O să te sun imediat după.

Pip nu era foarte sigură cum să plece de lângă el. I-a atins brațul și apoi, pur și simplu, s-a îndepărtat, păstrând în suflet amintirea chipului lui Ravi.

Capitolul douăzeci şi şapte

Pip s-a îndreptat spre mașina ei de pe Romer Close, drumul înapoi fiind mult mai ușor. Mai ușor pentru că acum știa sigur. Și o putea zice în gând. Sal Singh nu o ucisese pe Andie Bell. Ca o mantra pentru a-i ușura pașii.

A sunat-o pe Cara.

— Bună, bună, dulceață! a răspuns Cara.

— Ce faci în clipa asta? a întrebat Pip.

— De fapt, sunt cu Naomi și Max, ne facem temele. Ei lucrează la CV-urile lor, iar eu mă chinui cu CPE-ul. Știi că nu mă pot concentra dacă sunt singură.

Inima lui Pip a început să bată mai tare.

— Max și Naomi sunt acolo?

— Da!

— E și tatăl tău?

— Nu, e la mătușa mea, Lila, stă acolo toată după-amiaza.

— În regulă! Vin acolo! a zis Pip. Ajung în zece minute.

— Malefic, o să pot să fur din concentrarea ta.

Pip a spus la revedere și a închis. Se simțea oarecum vinovată față de Cara, pentru că era acolo, iar, de acum, avea să fie implicată în orice urma să iasă la iveală. Deoarece Pip nu venea cu un adaos de concentrare la clubul de teme. Venea cu o ambuscadă.

Cara i-a deschis ușa; purtând pijamalele ei cu pinguini și papucii în formă de labe de urs.

— *Chica*, a zis ea, ciufulindu-i părul deja nearanjat. O duminică fericită îți doresc! *Mi club de* lecții *es su club* de lecții.

Pip a închis ușa și a urmat-o în bucătărie.

— Am interzis vorbitul, a zis Cara, ținând ușa deschisă pentru ea. Și să nu tastezi prea zgomotos, așa cum face Max.

Pip a pășit în bucătărie. Max și Naomi stăteau la masă, unul lângă celălalt, cu laptopurile și cu foile înșirate în fața lor. Cu cești aburinde de ceai în mâini. Locul Carei era pe partea cealaltă a mesei; un vraf de hârtii împrăștiate, carnețele și pixuri pe tastatură.

— Bună, Pip! a salutat-o zâmbind Naomi. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc! a zis Pip, cu vocea dintr-odată groasă și țâfnoasă.

În momentul în care Pip s-a uitat la Max, acesta și-a întors imediat privirea, holbându-se la ceaiul lui colorat.

— *Bună*, Max, a zis ea apăsat, forțându-l să se uite înapoi la ea.

Băiatul a schițat un zâmbet cu gura închisă, unul care ar fi părut un salut pentru Cara și Naomi, dar ea știa că era doar o strâmbătură.

Pip s-a apropiat de masă și a dat drumul rucsacului pe ea, chiar vizavi de Max. Geanta a scos un zgomot puternic atunci când a lovit suprafața mesei, făcând ca ecranele tuturor celor trei laptopuri să tremure din balamale.

— Pip chiar iubește temele, i-a explicat Cara lui Max. Atât de agresiv!

Cara s-a așezat înapoi în scaunul ei și a mișcat puțin mouse-ul ca să-și scoată laptopul din modul de veghe.

— Ei bine, ia loc, a zis ea, folosindu-și piciorul ca să tragă un scaun de sub masă.

Picioarele lui s-au târât zgomotos pe podea.

— Ce e, Pip? a întrebat Naomi. Vrei un ceai?

— La ce te uiți? a intervenit Max.

— Max!

Naomi l-a lovit tare peste braț cu un teanc de foi.

Cu coada ochiului, Pip putea observa confuzia de pe fața Carei. Însă nu-și lua privirea de la Naomi și Max. Putea simți cum furia-i pulsa prin vene, iar nasul i se lățise parcă, nările dilatându-i-se de mânie. Nu-și dăduse seama că așa se va simți până când nu le văzuse fețele. Se gândise că se va simți eliberată. Eliberată pentru că toată chestia asta era gata, că ea și Ravi făcuseră ce-și propuseseră. Însă fețele lor o făceau să clocotească pe interior. Acestea nu mai erau doar mici amăgeli și nevinovate goluri de memorie. Totul fusese o minciună calculată, una care schimba vieți. Un moment trădat de pixelii nemuritori. Iar ea nu-și va muta privirea și nu se va așeza până când nu va afla de ce.

— Am venit mai întâi aici doar din politețe! a spus Pip, iar vocea-i tremura. Deoarece, Naomi, mi-ai fost ca o soră. Max, ție nu-ți datorez nimic.

— Pip, despre ce vorbești? a întrebat Cara îngrijorată.

Pip a deschis fermoarul rucsacului ei și a scos dosarul de plastic. L-a deschis și, întinzându-se peste masă, a așezat cele trei pagini printate, în fața lui Max și a lui Naomi.

— Asta e șansa voastră să explicați înainte să merg la poliție. Ce ai de zis, Nancy Tangotits? a întrebat Pip în timp ce se uita spre Max.

— Despre ce tot vorbești? a luat-o el în râs.

— Asta-i poza ta, Nancy! E din noaptea în care Andie Bell a dispărut, nu-i așa?

— Da, a zis Naomi încet. Dar de ce...

— Noaptea în care Sal a plecat de acasă de la Max la 22:30 și a ucis-o pe Andie?

— Da, așa e, a zis Max forțat. Și ce tot încerci să spui?

— Dacă o să taci din gură pentru o secundă și o să te uiți la fotografie, o să înțelegi ce vreau să zic, i-a trântit-o ea înapoi. Evident, nu ești foarte atent la detalii, altfel nu ai mai fi postat

asta. Deci, îți voi explica. Atât tu, cât și Naomi, Millie și Jake sunteți în poza asta.

— Așa, și? a întrebat el.

— Deci, Nancy, cine v-a făcut poza asta la toți patru?

Pip a observat ochii mari ai lui Naomi și gura-i puțin deschisă în timp ce se holba la poză.

— Da, bine, a zis Max, poate că Sal a făcut poza. Nu e ca și cum am zis că nu a fost deloc acolo. Trebuie să o fi făcut mai devreme, tot în acea noapte.

— Drăguță încercare, a zis Pip, dar...

— Telefonul meu, a bâiguit Naomi, căreia îi picase fața, ridicând poza. Ora de pe ecranul telefonului meu...

Max a devenit tăcut deodată, uitându-se în jos la pozele printate cu maxilarul încordat.

— Ei bine, abia poți să vezi cifrele alea. Cred că ai falsificat poza asta, a zis el.

— Nu, Max! Am luat-o de pe pagina ta de Facebook fix așa cum era. Nu te îngrijora, m-am documentat în legătură cu asta: poliția o poate accesa chiar dacă o ștergi. Sunt sigură că ofițerii vor fi interesați s-o vadă.

Naomi s-a întors spre Max, îmbujorată.

— De ce nu ai verificat cum trebuie?

— Taci! a zis el încet, dar ferm.

— Va trebui să-i zicem, a spus Naomi, împingându-și înapoi scaunul și provocând un scârțâit îngrozitor care a trecut parcă prin Pip.

— Taci, Naomi! a zis Max din nou.

— O, Doamne!

Naomi s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe agitată pe lângă masă.

— Va trebui să-i zicem...

— Nu mai vorbi! a apostrofat-o Max, ridicându-se în picioare și apucând-o de umeri. Nu mai spune nimic altceva!

— O să se ducă la poliție, Max. Vrei asta? a întrebat Naomi, cu lacrimile prelingându-i-se de-a lungul obrajilor. Trebuie să-i zicem!

Max a inspirat adânc și sacadat, privirea fiindu-i ațintită când asupra lui Naomi, când asupra lui Pip.

— La naiba! a țipat el deodată, dându-i drumul lui Naomi și lovind piciorul mesei.

— Ce naiba se petrece aici? a întrebat Cara, trăgând-o pe Pip de mânecă.

— Spune-mi, Naomi!

Pip a văzut că Max s-a trântit înapoi pe scaunul lui, părul lui blond adunându-i-se în smocuri de-a lungul feței.

— De ce ai făcut asta? a întrebat-o el pe Pip. De ce nu ai lăsat totul așa cum era?

Pip l-a ignorat.

— Naomi, spune-mi! a insistat ea. Sal nu a plecat de acasă de la Max la zece și jumătate în acea noapte, nu-i așa? A plecat la 00:15, exact așa cum a declarat poliției. Nu v-a rugat niciodată să mințiți pentru el ca să-i oferiți un alibi, el chiar avea unul. A fost cu voi. Sal nu a mințit niciodată poliția, voi toți ați făcut-o în acea zi de marți. Ați mințit ca să-i luați alibiul, nu-i așa?

Naomi strângea din ochi în timp ce lacrimile îi inundau fața. S-a uitat la Cara, apoi, încet, spre Pip. Și a aprobat din cap.

Pip a clipit.

— De ce?

Capitolul douăzeci şi opt

— De ce? a întrebat Pip din nou atunci când Naomi, cufundată în tăcere, continua să privească în pământ.

— Cineva ne-a obligat, a suspinat ea. Cineva ne-a obligat s-o facem.

— Ce vrei să zici?

— Noi – eu, Max, Jake și Millie – am primit mesaj în acea seară de luni. De la un număr necunoscut. Scria că trebuie să ștergem toate pozele cu Sal din noaptea în care a dispărut Andie și să le încărcăm pe restul. Mai zicea că marți, la școală, trebuia să îl rugăm pe director să sune la poliție pentru că am vrea să declarăm ceva. Și a trebuit să zicem că Sal a plecat de acasă de la Max la 22:30 și că ne-a rugat să mințim pentru el.

— Dar de ce ați fi făcut asta? a întrebat Pip.

— Pentru că..., a izbucnit Naomi în plâns în timp ce încerca să-și suprime suspinele. Pentru că știa ceva despre noi. Ceva rău ce am făcut.

Naomi nu s-a mai putut stăpâni. Și-a ascuns faţa în palme și a început să plângă în hohote. Cara a sărit de pe scaun și a fugit la ea, punându-și mâinile în jurul taliei surorii ei. S-a uitat la Pip în timp ce o ținea pe Naomi, care tremura palidă și cuprinsă de frică.

— Max? a zis Pip.

Max și-a dres vocea, cu privirea ațințită pe mâinile-i agitate.

— Noi, ăă... s-a întâmplat ceva în 2011. Ceva rău, ceva ce am făcut noi.

— Noi? a pufnit Naomi. Noi, Max? Totul s-a întâmplat din cauza ta. Tu ne-ai băgat în aia și tu ai fost cel care ne-a forțat să-l lăsăm acolo.

— Minți! Toți am fost de acord pe atunci, a zis el.

— Eram în stare de șoc! Eram speriată!

— Naomi? a zis Pip.

— Noi... ăă, am mers la un club mic și de rahat din Amersham, a zis ea.

— La Imperial Vault?

— Da. Și am băut foarte mult. Iar atunci când s-a închis clubul, era imposibil să mai găsești un taxi; eram cam șaptesprezece la coadă, iar afară era foarte frig. Așa că Max, care ne-a dus acolo pe toți cu mașina, a zis că, de fapt, el nu a băut chiar așa de mult și că putea să conducă. Și ne-a convins pe mine, pe Millie și pe Jake să urcăm în mașină cu el. A fost o prostie! O, Doamne, dacă aș putea să dau timpul înapoi ca să schimb un singur lucru în viața mea, acela ar fi! a zis ea.

— Sal nu era acolo? a întrebat Pip.

— Nu! a zis ea. Îmi doresc să fi fost acolo deoarece nu ne-ar fi lăsat niciodată să facem tâmpenia aia. Era cu fratele lui în acea noapte. Așa că Max, care era la fel de beat ca oricare dintre noi, conducea cu viteză prea mare pe șoseaua A413. Era cam ora patru dimineața și nu mai erau și alte mașini. Și apoi, și-a amintit Naomi, izbucnind din nou în plâns. Și apoi...

— Un om a apărut de nicăieri, a zis Max.

— Nu, nu e așa. Stătea departe de bandă, Max. Îmi amintesc că ai pierdut controlul mașinii.

— Ei bine, atunci ne amintim foarte diferit, a zis Max defensiv. L-am lovit și apoi ne-am învârtit. Și după ce ne-am oprit, am tras pe dreapta și ne-am dus să vedem ce s-a întâmplat.

— O, Doamne, era atât de mult sânge! plângea Naomi. Iar picioarele lui erau într-o poziție nefirească.

— Părea decedat, în regulă? a zis Max. Am verificat dacă respira și am crezut că nu. Am stabilit că era prea târziu pentru el, prea târziu ca să sunăm la ambulanță. Și deoarece băuserăm cu toții, știam în câte belele ne-am fi băgat. Acuzați de crimă, închisoare. Așa că toți ne-am pus de acord și am plecat.

— Max ne-a forțat, a zis Naomi. Tu ne-ai intrat în minte și ne-ai speriat să acceptăm, pentru că știai că tu erai cel care avea cu adevărat să dea de belea.

— Noi *toți* am fost de acord, Naomi, toți patru! a țipat Max, o pată roșie făcându-și apariția pe fața lui. Am condus înapoi la mine acasă, pentru că părinții mei erau plecați în Dubai. Am curățat mașina și am izbit-o din nou în copac, chiar în fața aleii mele. Părinții mei n-au suspectat niciodată nimic și mi-au cumpărat una nouă câteva săptămâni mai târziu.

Cara plângea și ea acum, în liniște. Ștergându-și lacrimile înainte să le vadă Naomi.

— Acel om a murit? a întrebat Pip.

Naomi a clătinat din cap.

— A stat în comă câteva săptămâni, însă și-a revenit. Dar... dar..., a îngâimat fata, cu agonia citindu-i-se pe chip. E paralizat. E într-un scaun cu rotile. Noi i-am făcut asta. Nu ar fi trebuit să-l părăsim niciodată.

Toți ascultau în timp ce Naomi plângea, căznindu-se să respire printre lacrimi.

— Cumva, a zis Max în cele din urmă, cumva cineva a aflat ce am făcut. A zis că, dacă nu facem tot ce ne cere, va spune poliției totul. Așa că am făcut-o. Am șters pozele și am mințit.

— Dar cum ar fi putut cineva să afle despre fuga voastră de la locul accidentului? a întrebat Pip.

— Nu știm, a zis Naomi. Toți am jurat să nu zicem nimic nimănui niciodată. Eu nu am făcut-o.

— Nici eu, a zis Max.

Naomi se uita acum la el cu o expresie cam plângăcioasă și disprețuitoare.

— Ce? a întrebat Max, holbându-se la ea.

— Eu, Jake și Millie am crezut că ție ți-a scăpat.

— O, serios? a întrebat el apăsat.

— Ei bine, dintre noi toţi, tu ești acela care se făcea praf aproape în fiecare noapte.

— Nu am zis nimic nimănui niciodată, a insistat el, întorcându-se înapoi spre Pip. Habar n-am cum de a aflat cineva.

— Există ceva în tine care te face să scapi chestii, a zis Pip. Naomi, din greșeală, Max mi-a zis că te-ai făcut nevăzută o vreme în noaptea în care a dispărut Andie. Unde erai? Vreau adevărul!

— Eram cu Sal, a zis ea. A vrut să stea de vorbă cu mine la etaj, singuri. Despre Andie. Era furios din cauza a ceva ce făcuse; dar nu zicea ce. Mi-a zis că era o persoană diferită atunci când erau doar ei doi, dar nu mai putea ignora felul în care-i trata pe ceilalți oameni. În noaptea aia a hotărât să se despartă de ea. Și părea... aproape eliberat după ce a luat acea decizie.

— Ca să fie clar! a zis Pip. Sal a fost cu voi toți acasă la Max până la ora 00:15 în noaptea în care Andie a dispărut. Luni, cineva v-a amenințat să mergeți la poliție, să ziceți că a plecat la 22:30 și să ștergeți tot ce ține de el din acea noapte. În ziua următoare Sal dispare și e găsit decedat în pădure. Știți ce înseamnă asta, nu?

Max s-a uitat în jos, pișcându-se de degetele mari. Naomi și-a acoperit din nou fața.

— Sal era nevinovat.

— Nu știm asta cu siguranță, a zis Max.

— Sal era nevinovat. Cineva a ucis-o pe Andie, apoi l-a ucis și pe Sal, după ce s-a asigurat că Sal părea vinovat dincolo de îndoială. Cel mai bun prieten al vostru era nevinovat, iar voi toți ați știut asta timp de cinci ani...

— Îmi pare rău! a rostit Naomi printre hohote de plâns. Îmi pare atât de rău! Nu am știut ce altceva să facem. Eram băgați în rahat până-n gât. Nu ne-am gândit niciodată că Sal o să moară. Am crezut că dacă vom juca așa, poliția îl va prinde oricum pe cel care i-a făcut rău lui Andie, Sal va fi achitat, iar noi o să fim în regulă. Pe atunci ne-am zis că era doar o mică minciună. Dar acum știm ce-am făcut.

— Sal a murit din cauza *micii* voastre minciuni, a spus Pip, iar stomacul i s-a zvârcolit de furie.

— Nu știm asta, a zis Max. Sal tot ar fi putut să fie implicat în ceea ce i s-a întâmplat lui Andie.

— Nu a avut timp să facă ceva, a zis Pip.

— Ce ai de gând să faci cu poza? a întrebat el încet.

Pip s-a uitat la Naomi; fața durdulie și roșie a acesteia era brăzdată de durere. Cara o ținea de mână, holbându-se la Pip, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Max! a zis Pip. Tu ai ucis-o pe Andie?

— Poftim?!

Băiatul s-a ridicat brusc în picioare, dându-și la o parte părul din față.

— Nu! Am fost acasă pe toată durata nopții!

— Ai fi putut pleca atunci când Naomi și Millie au mers la culcare.

— Ei bine, nu am făcut-o, în regulă?

— Știi ce i s-a întâmplat lui Andie?

— Nu, nu știu.

— Pip! a spus Cara. Te rog să nu te duci la poliție cu poza aia! Te rog! Nu pot permite ca sora să-mi fie luată așa cum a fost și mama.

Buza ei de jos tremura în timp ce avea fața schimonosită, încercând să-și suprime suspinele. Naomi a strâns-o în brațe.

Pip își simțea gâtul uscat și avea un gol în stomac când se uita la cele două cuprinse de o durere așa de mare. Ce trebuia

să facă? Ce putea să facă? Nici măcar nu știa dacă polițiștii vor lua în serios poza cu pricina. Însă dacă o făceau, Cara ar fi rămas singură, și asta doar din cauza lui Pip. Nu-i putea face asta! Dar cum rămânea cu Ravi? Sal era nevinovat și nici nu se punea problema să-l abandoneze acum. Și-a dat seama că era o singură cale prin care să iasă din încurcătura asta.

— Nu voi merge la poliție! a zis ea.

Max a răsuflat ușurat, iar Pip, dezgustată, s-a uitat la el cum încerca să ascundă un zâmbet din colțul gurii.

— Nu pentru tine, Max! a zis ea. Pentru Naomi! Și pentru tot ce i-au făcut greșelile tale. Mă îndoiesc că vina te-a măcinat prea mult, dar sper să plătești într-un fel.

— Sunt și greșelile mele, a zis încet Naomi. Și eu am făcut asta.

Cara s-a apropiat încet de Pip și a îmbrățișat-o, cu lacrimile curgându-i pe bluză.

Apoi, Max a plecat, fără să mai scoată vreun cuvânt. Și-a pus laptopul și notițele în geantă și a ieșit pe ușa din față.

Bucătăria a rămas cufundată în tăcere în timp ce Cara s-a dus la chiuvetă să se stropească cu apă pe față și să umple un pahar pentru sora ei. Naomi a fost prima care a vorbit.

— Îmi pare atât de rău! a zis ea.

— Știu! a zis Pip. Știu că îți pare! Nu o să merg la poliție cu poza. Ar fi mult prea ușor, însă nu am nevoie de alibiul lui Sal ca să-i dovedesc nevinovăția. O să găsesc o altă cale.

— Ce vrei să zici?

Naomi a inspirat adânc.

— Tu mă rogi să te acopăr pe tine și ceea ce ai făcut. Și o voi face. Dar nu voi acoperi adevărul despre Sal.

A înghițit, iar asta i-a ars parcă gâtul iritat.

— O să aflu cine a făcut asta cu adevărat, persoana care i-a ucis pe Andie și pe Sal. Asta e singura cale prin care putem curăța numele lui Sal și să te protejăm pe tine în același timp.

Naomi a îmbrățișat-o, îngropându-și fața brăzdată de lacrimi în umărul lui Pip.

— Te rog să o faci! a zis ea încet. E nevinovat și, de atunci, asta mă ucide puțin câte puțin în fiecare zi.

Ea i-a mângâiat părul și s-a uitat la Cara, cea mai bună prietenă a ei, sora ei. Umerii lui Pip s-au prăbușit, ca și cum ar fi fost striviți de o greutate. Povara ei era mai copleșitoare decât fusese până atunci.

PARTEA A III-A

Pippa Fitz-Amobi
CPE 16/10/2017

<u>Jurnal – Intrarea 31</u>

E nevinovat.

Acele două cuvinte mi-au bântuit gândurile pe durata întregii zile de școală. Acest proiect nu mai e doar o presupunere optimistă, așa cum a început. Nu mai e vorba de mine, ascultându-mi instinctul pentru că Sal a fost bun cu mine atunci când eram mică și suferеam. Nu mai e vorba despre Ravi sperând în ciuda tuturor dovezilor că îl cunoștea cu adevărat pe fratele său mult iubit. E real, nu mai e loc de *poate/posibil/presupun*. Sal Singh nu a ucis-o pe Andie Bell. Și nici nu s-a sinucis.

O viață nevinovată a fost luată și toată lumea din oraș a vorbit urât despre el, transformându-l într-un nemernic. Dar dacă oamenii ăștia l-au făcut să pară un nemernic, atunci pot să îl și reabiliteze. Doi adolescenți au fost uciși acum cinci ani și jumătate în orașul Little Kilton. Iar noi deținem indiciile pentru a găsi criminalul: eu și Ravi, și acest document Word, care pare că nu se mai sfârșește niciodată.

După școală am fost să mă întâlnesc cu Ravi – tocmai ce am ajuns acasă. Ne-am dus în parc și am vorbit mai bine de trei ore, până s-a întunecat. A fost furios atunci când i-am zis ce s-a întâmplat cu alibiul lui Sal. Un tip de furie liniștită. A zis că nu a fost corect ca Naomi și Max Hastings să scape de tot fără nicio pedeapsă, în timp ce Sal, care niciodată n-a rănit pe nimeni, să fie ucis și numit criminal. Bineînțeles că nu e corect; nimic din toate astea nu e corect. Dar Naomi n-a dorit să-l rănească pe Sal, se vede pe fața ei, se vede din felul în care, de atunci, a mers pe vârfuri prin viață. A reacționat așa din frică, iar eu chiar pot să înțeleg asta. Și Ravi poate, deși nu știe dacă o va putea ierta vreodată.

I-a picat fața atunci când i-am zis că nu știu dacă poza ar fi suficientă ca poliția să redeschidă cazul; aș juca la cacealma dacă i-aș duce pe Max și pe Naomi să vorbească. Poliția ar putea crede că am falsificat poza și să refuze să solicite un mandat pentru a verifica profilul lui Max. Deja a șters poza, bineînțeles. Ravi crede că aș avea mai multă credibilitate în fața poliției decât el, dar nu sunt așa de sigură; o adolescentă vânturând de zor pe sub nasul agenților diferite unghiuri ale pozei și niște cifre mici și albe pe ecranul unui telefon, mai ales atunci când dovada împotriva lui Sal e atât de puternică. Ca să nu mai zic nimic de Daniel da Silva, ofițerul care mă va opri.

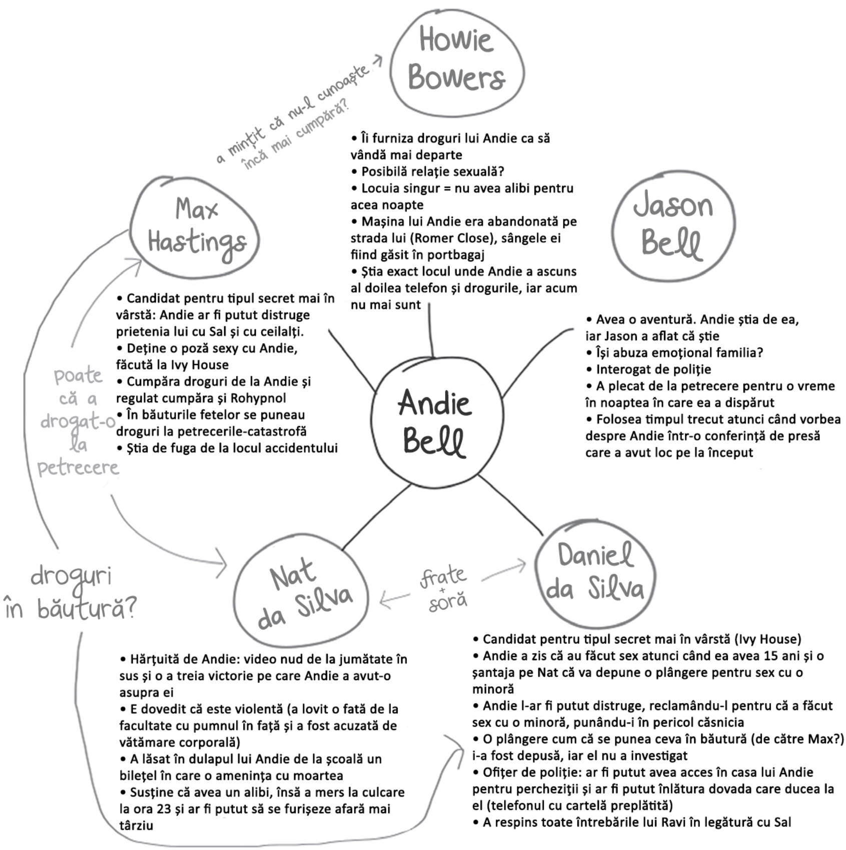
Și un alt lucru: lui Ravi i-a luat destul de mult timp să înțeleagă de ce am vrut să o protejez pe Naomi. I-am explicat că ele sunt o familie, că Naomi și Cara îmi sunt ca niște surori, și, cu toate că Naomi a avut partea ei de vină în tot ce s-a întâmplat, Cara e nevinovată. Dacă i-aș face asta, adică să o fac să-și piardă sora după ce și-a pierdut și mama, atunci aș muri chinuită de remușcări. I-am promis lui Ravi că asta nu va fi obstacol, că nu avem nevoie ca Sal să aibă un alibi cu care să-i dovedim nevinovăția, trebuie doar să găsim adevăratul criminal. Așa că am ajuns la o înțelegere: ne dăm un termen de trei săptămâni. Trei săptămâni ca să găsim criminalul sau o dovadă puternică împotriva suspectului. Și dacă nu ne alegem cu nimic după acel termen limită, Ravi și cu mine vom merge cu poza la poliție, să vedem dacă măcar o vor lua în serios.

Deci, asta e! Acum am doar trei săptămâni la dispoziție să găsesc criminalul, altfel, viețile lui Naomi și Cara se despart. A fost greșit din partea mea să-l rog pe Ravi să facă asta? Să aștepte când deja a așteptat atât de mult? Sunt împărțită între familia Ward, familia Singh și ceea ce-i corect. Nici măcar nu mai știu ce e corect, totul e atât de tulbure! Nu mai sunt sigură dacă încă sunt fata bună care mă credeam odată a fi. Persoana aia s-a pierdut cumva pe drum.

Dar nu este timp de pierdut ca să mă gândesc la asta. Deci, de pe lista *Persoane suspecte*, acum avem cinci suspecți. Pe Naomi am scos-o din discuție. Motivele pentru care o suspectam au căpătat o explicație: faza cu dispărutul și

comportamentul ei ciudat din momentele în care îmi răspundea întrebărilor cu privire la Sal.

O diagramă în formă de păianjen cu recapitularea tuturor suspecților:

Odată cu biletul și cu mesajul pe care l-am primit, acum am o altă pistă care mă duce direct spre criminal: faptul că avea cunoştinţă despre fuga de la locul accidentului. Primul lucru, și cel mai evident, e că Max știa despre asta pentru că el a fost cel care a făcut-o. S-ar fi putut preface că se amenința pe el însuși, împreună cu ceilalți, ca să poată arunca crima în cârca lui Sal.

Dar, așa cum a zis și Naomi, Max chefuia mereu. Bând și drogându-se. I-ar fi putut scăpa informații despre acea fugă de la locul accidentului în timp ce era în stare de ebrietate. Cuiva pe care îl cunoștea, precum Nat da Silva sau Howie Bowers. Sau chiar lui Andie Bell, care, la rândul ei, ar fi putut zice oricăreia dintre persoane enumerate mai sus. Daniel da Silva se ocupa de accidente rutiere; poate că el a pus lucrurile cap la cap? Sau ar fi putut ca unul dintre ei să fie pe aceeași stradă în noaptea cu pricina și să vadă tot ce s-a întâmplat? E posibil, apoi, oricare dintre ei ar fi putut afla despre accident și să-l folosească ca pe un șantaj. Însă Max rămâne cea mai solidă opțiune în această privință.

Știu că Max are un alibi pentru majoritatea ferestrei de timp în care a avut loc dispariția lui Andie, dar nu am încredere în el. Ar fi putut pleca atunci când Naomi și Millie au mers la culcare. Atât timp cât s-ar fi putut întâlni cu Andie până la ora 00:45, atunci când ea trebuia să-și ia părinții de la petrecere, încă e posibil. Sau poate că s-a dus să termine ceva ce a început Howie? A zis că nu a părăsit casa, dar nu cred în răspunsurile lui. Cred că e convins că am jucat la cacealma. Și-a dat seama că e improbabil să o torn poliției pe Naomi, așa că nu a mai trebuit să fie sincer cu mine. E un mic paradox aici: nu o pot proteja pe Naomi fără ca, simultan, să nu-l protejez și pe Max.

Cealaltă pistă pe care mi-o oferă această informație nouă este faptul că ucigașul, cumva, a avut acces la numerele de telefon ale lui Max, Naomi, Millie și Jake (precum și la al meu). Dar din nou, asta nu restrânge deloc căutările. Evident că Max le avea, iar Howie ar fi putut face rost de ele. Nat da Silva probabil că avea numerele tuturor, în special pentru faptul că era bună prietenă cu Naomi; Daniel le-ar fi putut obține prin ei. Jason Bell ar putea părea oaia neagră în această ecuație, DAR,

dacă el a ucis-o pe Andie și avea telefonul ei, probabil că acolo erau salvate toate numerele lor.

Ah! Nu am restrâns deloc căutările, timpul se scurge în defavoarea mea. Trebuie să urmăresc fiecare pistă deschisă, să găsesc fire slăbite, care, atunci când sunt trase, pot dezvălui acest ghem ciudat de ață. ȘI să-mi termin afurisitul de eseu despre Margaret Atwood!!!

Capitolul douăzeci și nouă

Pip a descuiat ușa din față și a deschis-o. Barney a luat-o la fugă pe hol, după care a ajuns-o din urmă, însoțind-o în timp ce ea se îndrepta spre vocile familiare.

— Bună, rază de soare! a zis Victor atunci când Pip și-a vârât capul în camera de zi. Doar ce am ajuns acasă. Am început să pregătesc cina pentru mama și mine; Joshua a mâncat acasă la Sam. Tu ai mâncat la Cara?

— Da, a zis ea.

Mâncaseră, însă nu vorbiseră prea mult. La școală, Cara fusese tăcută întreaga săptămână. Pip pricepuse; proiectul ăsta zguduise din temelii familia prietenei ei, iar viața acesteia, așa cum era, depindea de Pip. Ea și Naomi o întrebaseră duminică, după ce plecase Max, cine credea ea că era vinovatul. Nu le zisese nimic, doar o avertizase pe Naomi să stea departe de Max. Nu putea risca să le dezvăluie ce aflase despre Andie, ca să nu ajungă din nou să fie amenințați de criminal. Asta era povara pe care trebuia s-o poarte.

— Și cum a fost la ședința cu părinții? a întrebat Pip.

— Ăă, bine, a zis Leanne, mângâindu-l pe Josh pe cap. Ești din ce în ce mai bun la științe și la matematică, nu-i așa, Josh?

El a aprobat cu o mișcare din cap, în timp ce îmbina niște piese Lego pe măsuța de cafea.

— Deși domnișoara Speller a zis că ai o înclinație spre a fi clovnul clasei, a comentat Victor uitându-se râzând în direcția lui Josh.

— Mă întreb de unde a moștenit asta, a zis Pip, imitând gestul tatălui ei.

El a huiduit în glumă și a lovit cu palmele de genunchi.

— Nu mă lua peste picior, fato!

— N-am timp de asta, a răspuns ea. Mă duc să lucrez câteva ore înainte să merg la culcare.

A ieșit înapoi pe hol și s-a îndreptat spre scări.

— Oh, scumpo! a oftat Leanne. Lucrezi prea mult!

— Nu există așa ceva, i-a răspuns Pip, fluturând din mână de pe scări.

În momentul în care a ajuns sus, s-a oprit de-a dreptul năucă în fața dormitorului ei. Ușa era întredeschisă, iar imaginea a dus-o cu gândul la momentele de dimineață, dinainte de școală. Joshua luase două flacoane de aftershave din cele ale lui Victor și, purtând o pălărie de cowboy, ținea câte unul în fiecare mână, alergând și dând buzna pe holul de la etaj, urlând cât îl țineau puterile:

— Sunt fundulețul cu pârțuri parfumate, iar casa asta nu e suficient de mare pentru amândoi, Pippo!

Pip scăpase, închizând ușa în urma ei, astfel încât, mai târziu, camera să nu-i miroase a un amalgam grețos de spray *Brave* și *Pour Homme*. Sau poate că asta se întâmplase ieri dimineață? Nu dormise prea bine săptămâna asta, iar zilele se lipeau unele de celelalte.

— A fost cumva cineva în cameră la mine? a strigat spre cei aflați la parter.

— Nu, abia am ajuns și noi, a răspuns mama.

Pip a intrat în dormitor și și-a aruncat rucsacul pe pat. S-a apropiat de biroul ei și și-a dat seama dintr-o singură privire că ceva nu era în regulă. Laptopul îi era deschis, cu ecranul dat pe spate. Pip întotdeauna, dar întotdeauna, închidea ecranul atunci când pleca mai multă vreme de acasă. A apăsat pe butonul de pornire, iar în timp ce acesta revenea la viață,

a observat că teancul de foi printate de lângă computerul ei fusese împrăștiat. Una fusese pusă înapoi deasupra teancului.

Era *acea* fotografie! Dovada alibiului lui Sal. Nu se afla acolo unde o lăsase ea.

Laptopul a întâmpinat-o cu două note melodioase, după care a încărcat ecranul de pornire. Era exact așa cum îl lăsase; cel mai recent document Word al jurnalului ei se afla în bara de activități, lângă o pagină minimizată a motorului de căutare Chrome. A intrat în document. S-a deschis la pagina de sub diagrama ei păianjen.

Pip a rămas uimită.

Sub ultimele ei cuvinte, cineva scrisese: TREBUIE SĂ ÎNCETEZI CU ASTA, PIPPA!

Din nou și din nou. De sute de ori. De așa de multe ori, încât umplea pagini întregi de format A4.

Inima lui Pip bătea de o mie de ori pe secundă. Și-a tras rapid mâinile de lângă tastatură, holbându-se la ea. Criminalul fusese aici, în camera ei. Atingându-i lucrurile. Uitându-se la cercetările ei. Apăsând tastele laptopului.

Înăuntrul casei ei.

S-a îndepărtat de birou și a fugit la parter.

— Ăă, mamă, a zis ea, încercând să vorbească normal și să-și acopere spaima din voce, a trecut cineva pe aici azi?

— Nu știu, am fost toată ziua la muncă, apoi am mers direct la ședința cu părinții a lui Josh. De ce?

— Oh, nimic, a zis Pip. Am comandat o carte și am crezut că a ajuns. Ăă... de fapt, încă ceva. Azi circula un zvon la școală. Câteva case au fost sparte, se crede că hoții se folosesc de cheile de rezervă ca să intre. Poate că nu ar trebui să o mai ținem pe a noastră afară până când sunt prinși, nu?

— Oh, serios? a întrebat Leanne, ridicându-și privirea spre Pip. Nu, presupun că nu ar trebui...

— O s-o iau eu, a zis Pip, încercând să nu alunece în timp ce se grăbea spre ușă.

A deschis-o, iar aerul rece al nopții de octombrie părea că îi înțepa fața înfierbântată. S-a aplecat în genunchi și a ridicat un colț al preșului de afară. Cheia strălucea, reflectând lumina din hol. Însă nu se afla în forma pe care o lăsase în pământ, ci lângă. Pip s-a aplecat și mai mult și a apucat-o, metalul rece înțepându-i degetele.

S-a băgat sub plapumă, stând dreaptă ca un băț și tremurând. A închis ochii și s-a concentrat pe auz. Undeva, în casă, se auzea un fel de scârțâit. Oare cineva încerca să intre? Sau era doar salcia din spate care se atingea de fereastra părinților ei?

O bufnitură din față. Pip a sărit ca arsă. Portiera mașinii unui vecin sau cineva încercând să intre prin efracție?

S-a dat jos din pat pentru a șaisprezecea oară și s-a dus la fereastră. A mișcat un colț al perdelei și s-a uitat afară. Era întuneric. Mașinile de pe strada din față străluceau în lumina argintie a lunii, însă albastrul intens al nopții ascundea tot restul. Era cineva acolo, în întuneric? Privind-o? S-a uitat iar, așteptând o mișcare, un crâmpei de întuneric care să-și schimbe poziția și să se transforme într-o persoană.

Pip a dat drumul perdelei și s-a întors în pat. Plapuma o trădase, căci pierduse toată căldura corpului cu care o umpluse. Tremura din nou sub ea, uitându-se cum ceasul telefonului ei trecea de la ora 02:59 la 03:00, și mai departe.

În momentul în care vântul a vuit și i-a zguduit fereastra, inima aproape că i-a sărit din piept. A aruncat plapuma la o parte și s-a dat jos din nou. Însă de această dată a mers tiptil până în dreptul camerei lui Josh și a deschis ușa. Dormea dus, fața lui liniștită fiind luminată de veioza în formă de stea, care răspândea o lumină albastră și rece.

Pip s-a furișat până la capătul patului lui. S-a așezat, apoi s-a târât până la capătul pernei, nederanjând somnul adânc al fratelui ei. Băiatul nu s-a trezit, însă a mormăit puțin în momentul în care s-a acoperit cu plapuma lui. Era atât de cald înăuntru! Iar Josh era în siguranță dacă îl supraveghea ea.

Stătea acolo, ascultându-i respirațiile adânci și permițând căldurii somnului lui să o dezghețe. Cu privirea buimacă în timp ce se holba în față, transfigurată de lumină slabă și albăstruie a stelelor care se roteau.

Capitolul treizeci

— Naomi e puțin agitată de când... știi tu, a zis Cara, însoțind-o pe Pip de-a lungul holului, spre dulapul ei.

Încă se simțeau ciudat una în prezența celeilalte, de parcă între ele s-ar fi strecurat o chestie solidă care abia începea să se topească pe margini. Deși ambele pretindeau că nu era nimic.

Pip nu știa ce să zică.

— Ei bine, ea mereu a fost puțin agitată, dar acum parcă mai mult ca niciodată, a continuat Cara. Ieri, tata a strigat-o din camera cealaltă, iar ea a tresărit în așa hal, încât și-a aruncat telefonul până în partea cealaltă a bucătăriei. L-a spart. A trebuit să îl trimită la reparat în dimineața asta.

— Oh! a zis Pip, deschizându-și dulapul și punându-și cărțile înăuntru. Ăă, are nevoie de un telefon de rezervă? Mama tocmai și-a luat altul și încă îl are pe cel vechi.

— Nu, e în regulă. A găsit unul vechi de-al ei, de acum câțiva ani. Nu i s-a potrivit cartela, dar am găsit una veche, preplătită, care încă mai avea ceva credit rămas. E suficient!

— Se simte bine? a întrebat Pip.

— Nu știu, a răspuns Cara. Cred că nu se simte bine de mult timp. De când a murit mama, serios. Iar eu mereu am crezut că mai era ceva în afară de asta.

Pip și-a închis dulapul și a urmat-o. Spera ca prietena ei să nu-i observe cearcănele camuflate cu greu de stratul gros de fard sau rețeaua de venișoare roșii din ochi. De acum, dormitul ieșea din discuție. Pip trimisese scrisorile de admitere pentru Cambridge și tocmai începuse să învețe pentru examenul de admitere ELAT. Însă termenul limită pentru neimplicarea

surorilor Naomi și Cara în toată nebunia asta se apropia cu pași repezi. Iar atunci când dormea, o siluetă întunecată îi apărea nesmintit în vise, fixând-o.

— O să fie! a zis Pip. Promit!

Cara a strâns-o ușor de mână înainte de a se îndrepta spre clase diferite.

Câteva uși mai încolo era clasa în care se ținea ora de engleză. Pip s-a oprit din scurt, iar pantofii i-au scârțâit pe podea. Cineva se îndrepta spre ea, cineva cu o tunsoare băiețească și ochii conturaţi cu dermatograf.

— Nat? a zis Pip, salutând-o ușor.

Nat da Silva a încetinit și s-a oprit din mers chiar în fața ei. Nu a zâmbit și nici nu a salutat. Abia dacă i-a aruncat o privire.

— Ce faci la școală? a întrebat Pip, observând că, acoperit de un ciorap deasupra adidașilor, dispozitivul electronic din jurul gleznei părea o umflătură.

— Am uitat că absolut toate detaliile vieții mele au devenit dintr-odată treaba ta, Penny.

— Pippa.

— Chiar nu-mi pasă! a zis ea apăsat, buza-i de sus tremurând într-un zâmbet disprețuitor. Dacă trebuie să știi că, din cauza proiectul tău pervers, am ajuns pe fundul prăpastiei. Părinții nu-mi mai dau bani și nimeni nu mă va angaja. Tocmai l-am implorat pe nenorocitul ăla de director să-mi dea vechea slujbă de îngrijitor a fratelui meu. Din câte se pare, nu pot angaja infractori cu probleme de violență. Iată un efect „După-Andie" pe care să-l analizezi! Fata asta chiar m-a jucat pentru o lungă perioadă.

— Îmi pare rău! a zis Pip.

— Nu, a zis Nat și s-a îndepărtat cu pași mari, graba plecării ei pe neașteptate făcând ca părul lui Pip să fâlfâie. Nu îți pare!

După prânz, Pip s-a întors la dulapul ei ca să-și ia manualul despre Rusia, pentru cele două ore de istorie care urmau. A

deschis ușa, iar foaia stătea chiar acolo, deasupra teancului de cărți. O foaie împăturită, printată, care fusese introdusă prin fanta de sus a dulapului.

A simțit un fior rece pe șira spinării. S-a uitat peste umăr, încercând să vadă dacă o privea cineva, și s-a întins să ia biletul.

Ăsta e ultimul tău avertisment, Pippa! Vezi-ți de treabă!

A citit literele printate mari și negre o singură dată, apoi a împăturit înapoi foaia și a pus-o înăuntrul copertei cărții ei de istorie. A scos cartea – cu ambele mâini – și și-a continuat drumul.

Era clar acum. Cineva îi dădea de înțeles că putea ajunge și acasă la ea, și la școală. Voia să o sperie. Și ea chiar era speriată; teroarea îi tulbura somnul și o făcuse să se uite prin fereastra întunecată în ultimele două nopți. Dar ziua, Pip era mult mai rațională decât noaptea. Dacă acea persoană chiar era pregătită să îi facă rău ei și familiei ei, nu ar fi făcut-o deja? Nu putea să renunțe la asta, la Sal și la Ravi, la Cara și la Naomi. Era vârâtă până în gât și trebuia să meargă mai departe.

Un criminal se ascundea undeva în orașul Little Kilton. Îi văzuse jurnalul, iar acum reacționa. Ceea ce înseamnă că, într-un fel, Pip era pe drumul cel bun. Avertismentul primit nu era decât un avertisment, trebuia să creadă asta, trebuia să-și spună asta atunci când stătea trează noaptea. E drept, Necunoscutul se apropia de ea, dar și ea se apropia de el.

Pip a împins ușa clasei cu ajutorul cotorului cărții, iar aceasta s-a deschis mult mai tare decât voia ea să o facă.

— Au! a zis Elliot atunci când ușa s-a lovit de cotul lui.

Ușa s-a trântit înapoi în Pip, iar aceasta s-a împiedicat, scăpându-și cartea pe jos. Manualul a căzut cu zgomot.

— Scuze, El..., domnule Ward! a zis ea. Nu știam că erați chiar aici.

— E în regulă! a zis el și i-a zâmbit. O să consider asta mai degrabă o dorință de a învăța, decât una de a asasina.

— Ei bine, învățăm despre Rusia anilor 1930.

— Ah, așa deci! a zis el, aplecându-se ca să-i ridice cartea. A fost doar o demonstrație practică?

Biletul a alunecat din copertă și a aterizat pe podea, pe partea îndoită, și, astfel, s-a întredeschis. Pip s-a întins după foaie, mototolind-o în mâini.

— Pip?

Putea să-l vadă pe Elliot cum încerca s-o privească în ochi. Dar ea se holba în față.

— Pip, te simți bine? a întrebat el.

— Da, a aprobat ea cu o mișcare din cap, schițând un zâmbet și încercând să suprime sentimentul acela pe care îl ai atunci când cineva te întreabă dacă te simți bine, însă tu nu te simți deloc așa. Totul e în regulă.

— Ascultă! a zis el ușor. Dacă ești hărțuită, cel mai rău lucru pe care poți să îl faci este să ții doar pentru tine.

— Nu sunt, a zis ea, întorcându-se spre el. Totul e bine, serios!

— Pip?

— Sunt bine, domnule Ward, a zis ea în timp ce primul grup de elevi trăncănind a intrat pe ușa din spatele lor.

Pip i-a luat cartea din mâini și s-a îndreptat spre locul ei, știind că profesorul o urmărea cu privirea în tot acest timp.

— Pips, a zis Connor în timp ce își așeza geanta pe locul de lângă ea. După prânz n-am reușit să dau de tine. Și apoi, în șoaptă: De ce tu și Cara vă purtați așa de rece? V-ați certat sau ceva?

— Nu! a zis ea. Suntem bine. Totul e bine!

Pippa Fitz-Amobi
CPE 21/10/2017

<u>Jurnal – Intrarea 33</u>

Nu pot să ignor faptul că am văzut-o pe Nat da Silva în școală chiar cu câteva ore înainte să găsesc acel bilet în dulap. Mai ales dacă iau în considerare istoricul ei cu bilețele de amenințarea cu moartea prin dulapuri. Și, cu toate că numele ei a ajuns acum în vârful listei cu suspecți, în niciun caz nu e definitiv. Într-un oraș mic precum Kilton, unele lucruri care par a avea legătură între ele sunt, pur și simplu, niște coincidențe, și invers. Faptul că te întâlnești cu cineva în singurul liceu din oraș nu te transformă într-un criminal.

Aproape toți cei de pe lista mea cu persoane suspecte au, într-un fel sau altul, o legătură cu școală. Atât Max Hastings, cât și Nat da Silva au fost elevi acolo; Daniel da Silva a lucrat acolo ca îngrijitor, iar ambele fete ale lui Jason Bell au învățat acolo. Chiar nu știu dacă Howie Bowers a studiat la Kilton Grammar sau ba; nu reușesc să aflu nicio informație despre el în mediul on-line. Însă toți acești suspecți ar ști că merg acolo, m-ar fi putut urmări, m-ar fi putut urmări vineri dimineață, atunci când eram cu Cara lângă dulapul meu. Nu e ca și cum există vreun fel de securitate la școală, oricine poate trece pe acolo fără probleme.

Așa că poate că a fost Nat, dar nici ceilalți nu ies din discuție. Așadar, am ajuns de unde am plecat. Cine e criminalul? Timpul trece, iar eu încă nu am spre cine să îndrept acuzator degetul.

Din tot ce am aflat împreună cu Ravi, cel de-al doilea telefon al lui Andie încă este cea mai importantă pistă. Lipsește, însă, dacă am putea să-l găsim sau să aflăm persoana care îl deține, atunci treaba noastră ar fi gata. Telefonul e o dovadă fizică, tangibilă. E exact ceea ce avem nevoie ca să putem convinge poliția să se implice. O poză printată cu detalii estompate la

care agenții ar putea rânji nu e tocmai o dovadă, însă nimeni nu ar putea ignora un telefon secret al victimei.

Da, m-am gândit că poate avea la ea acel telefon atunci când a murit și că e pierdut pentru totdeauna. Dar să presupunem că nu a fost la ea. Să zicem că Andie a fost interceptată în timp ce se îndepărta de casă. Să zicem că a fost ucisă și că, după, s-a scăpat de cadavrul ei. Apoi, criminalul gândește: o, nu, acel telefon ar putea duce la mine; dacă poliția îl găsește în timpul căutărilor?

Așa că a trebuit să meargă să-l ia. Sunt două persoane de pe lista mea care știau de acel telefon: Max și Howie. Dacă Daniel da Silva era tipul secret mai în vârstă, atunci cu siguranță știa și el. Howie știa unde este ascuns.

Dacă unul dintre ei s-a dus acasă la familia Bell și a luat telefonul, după ce a ucis-o pe Andie? Mai am câteva întrebări pentru Becca Bell. Nu știu dacă îmi va răspunde la ele, însă trebuie să încerc.

Capitolul treizeci și unu

Își simțea emoțiile ca pe niște ghimpi în stomac în momentul în care se îndrepta spre sediul ziarului. Era o clădire de birouri micuță, cu pereți din sticlă și cu o plăcuță metalică pe care scria *Kilton Mail*, chiar lângă ușa principală. Cu toate că era luni dimineața, locul părea abandonat. Niciun semn de viață sau de mișcare îndărătul vreunuia dintre geamurile de jos.

Pip a apăsat pe butonul de pe peretele de lângă ușă. Un sunet ușor strident i-a răsunat în urechi. A luat mâna de pe el, apoi, câteva secunde mai târziu, o voce înăbușită a izbucnit din difuzor.

— E cineva?

— Ăăă, bună dimineața! a zis Pip. Am venit să o văd pe Becca Bell.

— În regulă, a venit răspunsul. Îți deschid imediat. Să împingi ușa mai tare, că e cam înțepenită!

S-a auzit un bâzâit aspru. Pip a împins ușa cu mâinile și cu șoldul. Cu un zgomot puternic, ușa s-a deblocat și s-a deschis spre interior. A închis-o în urma ei și a rămas acolo, într-o cameră rece și mică. Erau trei canapele și câteva măsuțe de cafea, însă nu erau oameni.

— E cineva? a zis ea.

O ușă s-a deschis, iar un bărbat care își trăgea în sus gulerul paltonului și-a făcut apariția. Un bărbat cu părul drept și brunet și pielea cenușie. Stanley Forbes!

— Oh! a exclamat el și s-a oprit în momentul în care a observat-o pe Pip. Eu tocmai ieșeam. Eu... Tu cine ești?

Forbes se holba la ea cu ochii mijiți și mandibula ieșită puțin în afară, iar Pip simțea cum i se făcea pielea de găină. Era rece acolo.

— Am venit să o văd pe Becca! a zis ea.

— Oh, corect! Toată lumea lucrează în camera din spate azi. Căldura e oprită în partea din față. Pe acolo! i-a indicat el cu degetul ușa pe care tocmai ieșise.

— Mulțumesc! a zis ea, însă Stanley nu a mai auzit-o, căci ieșise deja pe jumătate din clădire.

Ușa s-a trântit, înăbușindu-i cuvântul de mulțumire.

Pip s-a îndreptat spre ușa indicată și a intrat. Un mic coridor ducea într-o încăpere mai mare, cu patru birouri încărcate cu ziare împinse lângă perete. A observat trei femei scriind la computer și creând împreună un păcănit armonios. Niciuna din ele n-a auzit-o intrând.

Pip s-a îndreptat spre Becca Bell, al cărei păr scurt și blond era prins la spate într-o coadă neglijentă, apoi și-a dres vocea.

— Bună, Becca! a salutat ea.

Becca s-a întors pe scaunul ei, iar celelalte două femei și-au ridicat privirea.

— Oh! a zis ea. Tu ești cea care a venit să mă vadă? Nu ar trebui să fii la școală?

— Ba da, scuze! Am avut program scurt azi, a zis Pip, eschivându-se emoționată de privirea Beccăi și gândindu-se cât de aproape era să fie prinsă împreună cu Ravi chiar în casa fetei.

În schimb, Pip s-a uitat peste umărul Beccăi, spre ecranul plin de cuvinte.

Becca o urmărea cu privirea, apoi s-a întors deodată ca să minimalizeze documentul.

— Scuze, a zis ea, e prima chestie pe care o scriu pentru ziar, iar prima ciornă e absolut îngrozitoare. Doar eu pot să mă uit, a explicat ea, zâmbind.

— Despre ce e? a întrebat Pip.

— Oh, ăă, e despre o veche fermă care nu e locuită de vreo unsprezece ani, chiar în capătul orașului, pe Sycamore Road. Proprietarii nu reușesc să o vândă, a răspuns Becca și și-a ridicat privirea spre Pip. Câțiva vecini vor să o cumpere, cu gând să o modifice și să o transforme într-un pub. Eu scriu despre de ce asta ar fi o idee îngrozitoare.

— Fratele meu locuiește prin apropierea acelui loc, iar el nu crede că ideea asta e chiar așa de îngrozitoare! a intervenit o femeie din partea cealaltă a încăperii. Bere la halbă chiar în capătul străzii! E extaziat!

Tipa a râs puțin cam forțat, uitându-se și la celelalte colege ale ei ca să i se alăture.

Becca a ridicat din umeri, uitându-se în jos la mâinile ei în timp ce își apuca mâneca bluzei.

— Eu cred că locul ăla merită să fie din nou o casă primitoare pentru o familie, a zis ea. Tata aproape că a cumpărat-o și renovat-o acum câțiva ani, înainte să se întâmple tot. În final, s-a răzgândit, dar mereu mă întreb cum ar fi fost lucrurile dacă n-ar fi făcut-o.

Celelalte două tastaturi s-au oprit.

— Oh, Becca, scumpo! a zis din nou femeia. Habar n-aveam că acela a fost motivul! Mă simt groaznic acum, a adăugat tipa și și-a dat cu palma peste frunte. O să servesc eu ceaiurile pentru restul zilei.

— Nu, nu îți face griji! i-a zâmbit Becca.

Celelalte două femei au trecut din nou la treabă.

— Pippa, nu-i așa? a zis Becca încet. Cu ce te pot ajuta? Dacă e în legătură cu ce am mai discutat, știi că nu vreau să fiu implicată.

— Crede-mă, Becca! a zis ea în șoaptă. E important. Foarte important. Te rog!

Ochii mari și albaștri ai Beccăi s-au ațintit asupra ei.

— Bine! a spus Becca și s-a ridicat. Hai să mergem în camera din față!

În încăpere era parcă și mai rece. Becca s-a așezat picior peste picior pe cea mai apropiată canapea. Pip s-a așezat în capătul celălalt al canapelei și s-a întors cu fața la ea.

— Ăă... deci...

Pip s-a blocat puțin; nu era foarte sigură cum să spună ceea ce avea în minte, nici cât de multe ar trebui să-i zică. Apoi s-a blocat de tot, holbându-se la fața Beccăi, foarte asemănătoare cu cea a lui Andie.

— Ce e? a întrebat Becca.

— Deci, și-a revenit Pip, în timpul cercetărilor mele, am aflat că Andie făcea trafic de droguri, pe care le vindea la petrecerile-catastrofă.

Sprâncenele îngrijite ale Beccăi aproape că s-au unit, în timp ce o privea pe Pip cu neîncredere.

— Nu! a zis ea. Așa ceva nu se poate!

— Îmi pare rău, dar mai multe surse mi-au confirmat, a zis Pip.

— Nu se poate să fi făcut asta!

— Tipul care îi furniza droguri i-a dat un al doilea telefon secret, un telefon cu cartelă preplătită, ca să-l folosească pentru afacere, a continuat Pip peste protestele Beccăi. A zis că Andie ascundea acel telefon împreună cu drogurile în șifonier.

— Îmi pare rău, dar cred că cineva te joacă pe degete! a zis Becca, clătinând din cap. Nu se poate ca sora mea să fi vândut droguri!

— Înțeleg că trebuie să fie greu de acceptat, dar am aflat că Andie avea o mulțime de secrete. Ăsta era unul dintre ele. Poliția nu a găsit acel telefon în camera ei, iar eu încerc să aflu cine a avut acces acolo după dispariția ei.

— Poftim? a pufnit Becca, clătinând din cap. Nimeni, casa era împrejmuită!

— Adică, înainte ca poliția să ajungă... După ce Andie a părăsit casa și înainte ca părinții tăi să afle că a dispărut. Există vreo cale prin care să fi intrat cineva în casă prin efracție fără ca tu să știi? Ai adormit?

— Eu... eu... nu, nu ştiu nimic. Eu nu dormeam, eram jos, uitându-mă la TV. Dar tu...

— Îl cunoști pe Max Hastings? a zis Pip repede, înainte ca Becca să deschidă din nou subiectul.

Becca se holba la ea confuză.

— Ăă, a zis ea, da, era prietenul lui Sal, nu? Tipul blond.

— L-ai observat vreodată prin apropierea casei tale după dispariția lui Andie?

— Nu, a zis ea iute, nu, dar de ce...

— Dar pe Daniel da Silva? Îl știi? a întrebat Pip, sperând că aceste întrebări la foc automat își făceau treaba; că Becca va răspunde înainte să creadă că nu va răspunde.

— Daniel, a zis ea, da, îl știu. Era un apropiat al tatălui meu.

Pip s-a încruntat.

— Daniel da Silva era un apropiat al tatălui tău?

— Da, a zis Becca. A lucrat pentru tata o vreme, după ce a lăsat slujba de îngrijitor de la școală. Tata deține o companie care se ocupă de curățenie. Dar a avut o simpatie aparte pentru Daniel și l-a promovat, oferindu-i o slujbă de birou. El a fost cel care l-a convins pe Daniel să își depună dosarul pentru a intra în poliție; l-a susținut pe parcursul cursului. Da. Nu știu dacă încă mai sunt apropiați, nu vorbesc cu tata.

— Deci îl vedeai des pe Daniel? a întrebat Pip.

— Destul. Venea uneori pe la noi, rămânea la cină... Ce are asta de-a face cu sora mea?

— Daniel lucra în poliție atunci când sora ta a dispărut. A fost implicat în caz?

— Ei bine, da, a răspuns Becca, el a fost unul dintre primii ofițeri care au răspuns atunci când tata a făcut reclamație.

Pip a simțit cum i se face rău și are nevoie să se sprijine cu mâinile pe perna canapelei.

— A făcut vreo percheziție prin casă?

— Da, a zis Becca. El și celălalt ofițer ne-au luat declarații, apoi au făcut prima percheziție.

— E posibil ca Daniel să fi fost cel care a căutat prin camera lui Andie?

— Da, poate! a zis Becca, ridicând din umeri. Nu prea înțeleg unde vrei să ajungi cu asta. Cred că ai fost indusă în eroare de cineva, serios îţi spun! Andie nu era implicată în afacerile cu droguri.

— Daniel da Silva a fost primul care a avut acces în camera lui Andie, a zis Pip, mai mult pentru ea decât pentru Becca.

— De ce contează asta? a întrebat Becca, iar în vocea ei a început să se simtă furie. Știm ce s-a întâmplat în acea noapte. Știm că Sal a ucis-o, indiferent de ce anume făcea sau nu făcea Andie.

— Nu sunt foarte sigură că el a făcut-o, a zis Pip, cu o expresie despre care spera că emană încredere. Nu sunt atât de sigură că Sal a făcut-o. Și cred că sunt foarte aproape să dovedesc asta.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 23/10/2017

Jurnal – Intrarea 34

Becca Bell nu a reacționat foarte bine la sugestia mea cum că Sal ar putea fi nevinovat. Faptul că m-a rugat să o las baltă o dovedește. Nu e surprinzător. Timp de cinci ani și jumătate a știut și nu s-a îndoit de faptul că Sal a ucis-o pe Andie; timp de cinci ani și jumătate a încercat să îngroape durerea pentru sora ei. Și mă trezesc eu, răscolind răni vechi și spunându-i că se înșală.

Însă va trebui să o creadă, la fel ca restul orașului Kilton, în momentul în care eu și Ravi o să aflăm cine i-a ucis cu adevărat pe Andie și pe Sal.

După conversația mea cu Becca, cred că fruntașul de pe lista cu suspecți s-a schimbat din nou. Nu doar că am scos la iveală o legătură puternică între două nume de pe lista mea (o altă posibilă echipă de criminali: Daniel da Silva și Jason Bell?), dar mi-am confirmat și suspiciunile cu privire la Daniel. Nu doar că a avut acces în camera lui Andie, după ce aceasta a dispărut, dar a fost și cel care a percheziționat-o! Ar fi avut ocazia perfectă să ia și să ascundă telefonul, și să scape de dovezile care îl legau de Andie.

Căutările pe site-urile web nu-mi aduc nimic folositor despre Daniel. Dar tocmai am observat asta pe pagina poliției locale din Thames Valley.

ÎNTÂLNIRE CONSULTATIVĂ

Întâlniți-vă cu agenții de proximitate și spuneți care ar trebui să fie prioritățile poliției în zona dumneavoastră.

Evenimente viitoare:

Tip: Întâlnire consultativă
Data: Miercuri, 25 octombrie 2017
Orar: 12:00–13:00
Loc: Biblioteca din Little Kilton

Kilton are doar cinci ofițeri în poliția locală și doi în poliția comunitară. Pariez că Daniel va fi acolo. Însă nu pariez că-mi va zice ceva.

Capitolul treizeci şi doi

— Şi noaptea încă există mult prea mulţi tineri care hoinăresc pe străzi, a murmurat o femeie în vârstă, cu mâna ridicată la nivelul capului.

— Am vorbit despre asta la o întâlnirea anterioară, doamnă Faversham, a zis o femeie ofițer cu părul cârlionțat. Cei despre care vorbiți nu au un comportament antisocial. Ei doar joacă fotbal după orele de la școală.

Pip stătea așezată pe un scaun galben-deschis, într-un public format din doar douăsprezece persoane. Biblioteca era întunecoasă și sufocantă, iar aerul îi umplea nările cu o combinație bizară între mirosul minunat al cărților vechi și cel neplăcut al bătrânilor.

Întâlnirea decurgea greu și era plictisitoare la culme, însă Pip era în alertă și cu ochii în patru. Daniel da Silva era unul dintre cei trei ofițeri prezenți. Era mai înalt decât se așteptase ea și purta o cămașă albă la uniforma neagră. Avea părul șaten-deschis și ondulat, iar deasupra frunții era ridicat. Era proaspăt bărbierit, avea nasul subțire și puțin cârn, iar buzele îi erau grosuțe. Pip încerca din răsputeri să nu holbeze la el în caz că Daniel băga de seamă.

La întâlnire mai era o persoană cunoscută, așezată la trei scaune distanță de Pip. S-a ridicat deodată în picioare și a făcut ofițerilor cu mâna.

— Stanley Forbes, de la *Kilton Mail*, a zis el. Câțiva din cititorii mei s-au plâns că oamenii conduc cu viteză prea mare pe High Street. Cum intenționați să rezolvați această problemă?

Daniel a pășit în față acum, făcându-i semn din cap lui Stanley să se așeze înapoi.

— Mulțumesc, Stan! a zis el. S-au luat deja câteva măsuri pentru a reduce traficul. Am stabilit să facem mai multe controale, iar dacă e îngrijorător, voi fi bucuros să redeschid discuția cu superiorii mei.

Doamna Faversham a avut încă două plângeri și, în cele din urmă, întâlnirea a luat sfârșit.

— Dacă mai aveți și alte probleme care țin de noi, a zis cel de-al treilea ofițer, observându-se că evita contactul vizual cu bătrâna doamnă Faversham, vă rog să completați unul dintre chestionarele din spatele dumneavoastră. Iar dacă ați prefera să vorbiți cu oricare dintre noi în privat, vom mai sta pe aici încă vreo zece minute.

Pip s-a abținut o vreme, nedorind să pară prea nerăbdătoare. A așteptat până când Daniel a terminat de vorbit cu unul dintre voluntarii de la bibliotecă, apoi s-a ridicat de pe scaun și s-a apropiat de el.

— Bună! a zis ea.

— Bună! i-a zâmbit el. Pari cu câteva decenii prea tânără pentru astfel de întâlniri.

Ea a ridicat din umeri.

— Sunt interesată de lege și criminalitate.

— Nimic prea interesant în Kilton, a zis el. Doar puști care hoinăresc de colo, colo și mașini care circulă cu viteză puțin cam mare.

Oh, dacă doar asta ar fi!

— Deci n-ai arestat niciodată pe nimeni pentru pescuit ilegal de somon? a întrebat ea, râzând nervos.

Daniel se holba la ea.

— Oh, asta e... de fapt, o lege britanică, a îngăimat ea, simțind că s-a îmbujorat.

De ce nu se juca oare cu părul sau să se aranjeze așa cum fac oamenii normali atunci când au emoții?

— Legea cu privire la somoni din anul 1986 atestă că e ilegal... ăă, nu contează, a bălmăjit Pip și a clătinat din cap. Am niște întrebări pe care voiam să ți le adresez.

— Dă-i drumul! a zis el. Atât timp cât nu-s despre somon...

— Nu sunt!

Pipi a tușit puțin în pumn și apoi și-a ridicat privirea.

— Îți amintești de plângerea făcută, acum cinci sau șase ani, în legătură cu consumul de droguri și băuturi în care s-au droguri la petrecerile elevilor de la liceul Kilton?

Daniel și-a încordat maxilarul și s-a încruntat.

— Nu, nu-mi amintesc asta! a zis el. Dorești să raportezi vreo infracțiune?

Ea a clătinat din cap.

— Nu. Îl cunoști pe Max Hastings? a întrebat ea.

Daniel a ridicat din umeri.

— Îi cunosc puțin pe cei din familia Hastings. Ei au fost primii care m-au sunat în calitate de ofițer după ce mi-am terminat pregătirea.

— Pentru ce?

— Oh, nimic grav! Fiul lor a intrat cu mașina într-un copac din fața casei. Trebuia să completez un raport al poliției pentru asigurare. De ce?

— Fără motiv, a zis ea, mimând nonșalanță.

Pip putea observa cum Daniel încerca să se îndepărteze de ea.

— Un singur lucru aș mai vrea să aflu.

— Da?

— Tu ai fost unul dintre primii ofițeri care au răspuns atunci când Andie Bell a fost dată dispărută. Tu ai condus prima percheziție în reședința familiei Bell.

Daniel a aprobat din cap, încruntându-se din nou.

— Ăla nu a fost un fel de conflict de interese, știind că erai atât de apropiat de tatăl ei?

— Nu! a zis el. Nu a fost. Sunt profesionist atunci când port uniforma asta. Și trebuie să mărturisesc, chiar nu-mi place unde duc aceste întrebări. Scuză-mă! a zis el și s-a dat câțiva centimetri mai în spate.

Chiar atunci, din spatele lui a apărut o femeie și a pășit lângă el și Pip. Avea părul lung și blond, nasul pistruiat, și o burtă uriașă. Probabil că era însărcinată cel puțin în luna a șaptea.

— Bună! i-a zis ea lui Pip pe un ton plăcut și puțin forțat. Sunt soția lui Dan. Cât de neobișnuit mi-e să-l prind vorbind cu o tânără domnișoară! Trebuie să zic că nu ești pe gustul lui.

— Kim! a zis Daniel, punându-și mâna pe spatele ei. Haide!

— Cine e?

— Doar o puștoaică de liceu care a venit la întâlnire, nu știu.

Și-a condus soția în partea cealaltă a încăperii.

La ieșirea din bibliotecă, Pip s-a mai uitat o dată peste umăr. Daniel stătea împreună cu soția lui, vorbind cu bătrâna doamna Faversham și căutând să nu o privească pe Pip. Aceasta a deschis ușa și a ieșit afară, zgribulindu-se în paltonul ei kaki în momentul în care aerul rece a cuprins-o. Ravi o aștepta chiar peste drum, vizavi de cafenea.

— Ai avut dreptate să nu vin, a zis ea atunci când a ajuns lângă el. A fost destul de ostil cu mine. Era și Stanley Forbes acolo.

— Un tip adorabil! a zis Ravi sarcastic, vârându-și mâinile în buzunar ca să le ferească de vântul răcoros. În concluzie, nu ai aflat nimic?

— Oh, nu am zis asta! a spus Pip, apropiindu-se și mai tare de el ca să se ferească de vânt. I-a scăpat un singur lucru, nici măcar nu știu dacă și-a dat seama.

— Încetează odată să te oprești din povestit pentru a spori efectul dramatic!

— Scuze! a zis ea. A zis că îi știe puțin pe cei din familia Hastings, că el a fost cel are a completat un raport al poliției atunci când Max și-a izbit mașina de copacul de lângă casă.

— Oh!

Buzele lui Ravi s-au întredeschis la auzul acestor cuvinte.

— Deci, el... poate că el știa de fuga de la locul accidentului?

— Poate că da!

Mâinile lui Pip erau acum atât de înghețate, încât păreau niște gheare. Fata era pe cale să-i sugereze să se îndrepte spre mașina ei atunci când Ravi a încremenit cu privirea ațintită asupra unui punct din spatele ei.

Pip s-a întors.

Daniel da Silva și Stanley Forbes tocmai ieșiseră din bibliotecă, ușa bălăngănindu-se în urma lor. Erau foarte prinși de conversația lor discretă, Daniel explicând ceva și gesticulând din mâini. Capul lui Stanley s-a rotit în jur precum a unei bufnițe, cercetând împrejurimile, și atunci i-a zărit pe Pip și pe Ravi.

Privirea îi înghețase; era ca o explozie rece în vânt, în timp ce se uita când la unul, când la celălalt. Daniel s-a uitat și el, însă privirea lui înflăcărată era ațintită doar asupra lui Pip.

Ravi a luat-o de mână.

— Să mergem! a zis el.

Capitolul treizeci şi trei

— În regulă, puppuccino! i-a zis ea lui Barney, aplecându-se ca să-i desfacă lesa din zgarda de stofă. Ești liber.

Cățelul a privit-o plin de veselie. Iar atunci când Pip s-a ridicat, el a plecat, luând-o după urmele noroioase din față și făcând slalom printre copaci.

Mama ei avusese dreptate: era puțin cam târziu pentru ieșit la plimbare. Pădurea se întunecase deja, iar petice din cerul cenușiu se ițeau printre golurile dintre copaci. Era ora 17:45, iar aplicația ei cu vremea o înștiința că soarele avea să apună în două minute. Nu avea de gând să stea prea mult timp afară; avea nevoie doar să iasă puțin din stația ei de lucru. Avea nevoie de aer. Avea nevoie de spațiu.

Toată ziua pendulase între învățatul pentru examenul de săptămâna viitoare și cântăritul numelor de pe lista ei cu suspecți. Se holbase atât de mult, încât ajunsese să privească cruciș, desenând linii imaginare și ramificate care înmugureau din partea de sus a unei litere a unui nume, ca s-o înfășoare în jurul celorlalte, până când lista devenea un haos total de nume și de legături încurcate.

Nu știa ce să facă. Poate să fi încercat să vorbească cu soția lui Daniel da Silva; cu siguranță erau tensiuni în cuplu. Dar din ce motiv și ce secrete ar putea ieși la iveală? Sau ar trebui să se concentreze din nou pe cel de-al doilea telefon, să ia

în considerare să intre prin efracție în casele suspecților care știau de existența lui și să-l caute acolo?

Nu!

Ieșise să se plimbe cu gând să mai uite de Andie Bell și să-și limpezească mintea. Și-a întins mâna spre buzunar și și-a desfăcut căștile. Le-a vârât în urechi, a apăsat pe butonul *Pornire* de pe ecranul telefonului, revenind la episodul documentarului la care se uitase mai devreme. A trebuit să dea volumul mai tare, chinuindu-se să audă ce se spunea peste zgomotul produs de frunzele zdrobite sub cizme.

Ascultând acea voce, povestea unei alte fete ucise, Pip încerca s-o uite pe-a ei.

A luat-o pe poteca mai scurtă din pădure, cu ochii pe umbrele făcute de ramurile asimetrice de deasupra, umbre care deveneau mai ușoare odată ce lumea devenea mai întunecată. În momentul în care amurgul și-a făcut simțită prezența, Pip a părăsit cărarea, luând-o printre copaci ca să ajungă mai repede la stradă. În momentul în care a observat-o, la vreo zece metri în fața ei, l-a strigat pe Barney.

Iar atunci când a ajuns acolo, a oprit episodul și și-a înfășurat căștile înapoi în jurul telefonului.

— Barney, haide! a strigat ea, punând mobilul în buzunar.

O mașină a trecut pe stradă, întreg fasciculul de lumină emis de faruri aproape orbind-o.

— Cuțu! a strigat ea mai tare și mai apăsat de această dată. Barney, haide!

Copacii erau întunecați și tăcuți.

Pip și-a umezit buzele și a fluierat.

— Barney! Aici, Barney!

Niciun sunet produs de labe călcând prin frunzele căzute. Nicio pată aurie prin pădure. Nimic.

Un fior rece a cuprins-o, începând cu degetele de la picioare.

— Bar-ney! a strigat, iar vocea i-a pierit.

A fugit înapoi pe drumul pe care venise. Înapoi în întuneric, printre copacii care parcă o înghițeau.

— Barney! a strigat din nou, prăbușindu-se de-a lungul drumului, iar lesa câinelui i-a căzut din mână.

Capitolul treizeci şi patru

— Mamă, tată! a zis ea, dând de perete ușa de la intrare, împiedicându-se de preș și picând în genunchi, cu lacrimile adunându-se în crăpăturile buzei. Tată!

Victor a apărut imediat în ușa bucătăriei.

— Scumpo? a zis el, apoi a văzut-o: Pippa, ce e? Ce s-a întâmplat?

S-a grăbit spre ea în timp ce se ridica de pe podea.

— Barney a dispărut, a zis ea. Nu a venit atunci când l-am strigat. Am mers peste tot prin pădure, strigându-l. A dispărut. Nu știu ce să fac. L-am pierdut, tată!

Mama și Josh au ieșit și ei pe hol, uitându-se la ea fără să scoată o vorbă.

Victor a prins-o ușor de braț.

— E în regulă, scumpo, a zis el cu o voce caldă și liniștită. O să-l găsim, nu te îngrijora!

Victor și-a luat cizmele, geaca de fâș căptușită din șifonierul de sub scări și două lanterne. A obligat-o pe Pip să-și ia o pereche de mănuși, înainte să-i înmâneze și ei o lanternă.

Era beznă în momentul în care au ajuns înapoi în pădure. Pip îl conducea pe tatăl ei pe drumul pe care mersese mai înainte. Cele două lanterne tăiau prin întuneric.

— Barney! a strigat tata, iar vocea lui a răsunat cu ecou printre copaci.

Trecuseră două ore și se făcuse și mai frig în momentul în care Victor a zis că era timpul să meargă acasă.

— Nu putem merge acasă până nu-l găsim! a pufnit ea.

— Ascultă! s-a întors Victor spre ea, lanterna luminându-i de dedesubt. E prea întuneric acum! O să-l găsim dimineață. S-a rătăcit pe undeva, dar va fi în regulă pentru o noapte.

Pip a mers direct la culcare după cina lor târzie și tăcută. Părinții au venit în camera ei și s-au așezat pe cuvertura de pat. Mama îi mângâia părul în timp ce ea încerca din răsputeri să nu plângă.

— Îmi pare rău! a zis ea. Îmi pare așa de rău!

— Nu e vina ta, scumpo! a zis Leanne. Nu te îngrijora! Va găsi drumul spre casă. Acum încearcă să dormi puțin!

Nu a reușit. Nu mult, adică. În minte i se furișase un gând obsedant: dacă asta chiar era vina ei? Dacă asta se întâmplase deoarece ignorase ultimul avertisment? Dacă Barney nu se rătăcise, pur și simplu? Dacă fusese furat? De ce nu fusese atentă?

Stăteau în bucătărie, mâncând un mic dejun foarte matinal de care nu avea nevoie nimeni. Victor, care părea că nici el nu dormise prea mult, sunase deja la muncă ca să-și ia liber. Prezentase planul de atac printre înghițiturile de cereale: el și Pip aveau să se întoarcă în pădure. Apoi să lărgească un pic aria căutărilor și să înceapă să bată pe la uși, să întrebe de Barney. Leanne și Josh aveau să rămână acasă și să facă niște postere cu câinele dispărut, după care să meargă și să le lipească pe High Street sau să le împartă oamenilor. După ce vor termina, aveau să se întâlnească și să caute în zonele împădurite din apropierea orașului.

Au auzit un lătrat în pădure, iar inima lui Pip a început să bată mai repede. Însă era doar o familie, plimbând doi câini, un beagle și un labrador. Oamenii au spus că nu văzuseră niciun retriever, dar că vor începe și ei să caute.

Vocea lui Pip era deja răgușită în momentul în care făcuseră înconjurul pădurii pentru a doua oară. Bătuseră la ușile vecinilor de pe Martinsend Way: nimeni nu văzuse vreun câine pierdut.

Pe la începutul după-amiezii, claxonul de tren al soneriei telefonului ei a izbucnit în pădurea liniștită.

— Mama? a întrebat Victor.

— Nu, a zis Pip, citind mesajul.

Era de la Ravi. *Hei*, scria în el, *tocmai am văzut prin oraș niște postere cum că Barney a dispărut. Te simți bine? Ai nevoie de ajutor*?

Degetele-i erau prea amorțite din cauza frigului pentru a-i scrie înapoi.

Se opriseră puțin ca să mănânce niște sandviciuri și apoi continuaseră, împreuna cu mama și Josh, hoinărind printre copaci și de-a lungul unui teren agricol privat, strigându-l neîncetat pe Barney.

Însă lumea se întorsese împotriva lor, iar întunericul se lăsase din nou.

Întorși acasă, Pip, tăcută și secată de putere, începuse să mănânce din mâncarea thailandeză pe care Victor o luase la pachet din oraș. Mama ei pusese un film Disney pe fundal ca să mai destindă atmosfera, însă Pip doar se holba la tăiețeii înfășurați în jurul furculiței precum niște viermi.

A scăpat furculița în momentul în care s-a auzit încă un claxon de locomotivă, iar telefonul i-a vibrat în buzunar.

Și-a pus farfuria pe măsuța de cafea și și-a scos telefonul. Ecranul i-a luminat fața.

Pip a încercat din toate puterile ei să-și suprime groaza din ochi și să își încordeze maxilarul. A adoptat o privire goală și a așezat telefonul pe canapea, cu fața în jos.

— Cine era? a întrebat mama ei.

— Doar Cara.

Nu era ea. Era Necunoscutul: *Mai vrei să-ți vezi câinele vreodată?*

Capitolul treizeci şi cinci

Următorul mesaj nu a fost trimis decât abia în ziua următoare, la ora unsprezece.

Victor lucra de acasă. A venit în dormitorul lui Pip pe la ora opt și i-a spus că avea de gând să meargă din nou să caute și că se va întoarce pe la prânz.

— Tu ar trebui să stai aici și să-ți continui recapitularea, i-a mai spus el. Examenul ăsta e foarte important. Lasă-l, te rog, pe Barney în seama noastră!

Pip a aprobat din cap. Era ușurată, într-un fel. Nu credea că putea merge alături de familia ei, strigându-i numele, știind că nu era acolo. Pentru că nu se rătăcise, fusese răpit. De ucigașul lui Andie Bell.

Însă nu era timp de pierdut pentru a se urî, pentru a se întreba de ce nu ascultase ultimele avertismente. De ce fusese suficient de proastă, încât să se creadă invincibilă. Trebuia doar să-l recupereze pe Barney. Asta era tot ce conta.

Familia ei era plecată de câteva ore în momentul în care a primit din nou un mesaj care a făcut-o să tresară și să verse cafea pe plapumă. Și-a apucat telefonul și a citit mesajul de câteva ori.

Ia-ți laptopul și orice stick USB sau hard-disk pe care ai salvat proiectul! Adu-le în parcarea clubului de tenis și mergi 100 de pași în pădure, pe partea dreaptă! Nu spune nimănui și vino singură! Dacă urmezi aceste instrucțiuni, o să-ți primești câinele înapoi.

Pip a sărit deodată, vărsând și mai multă cafea pe pat. S-a mișcat rapid, înainte ca frica să o paralizeze. Și-a dat jos pijamalele și s-a îmbrăcat cu o pereche de blugi și cu o bluză. A apucat rucsacul, i-a desfăcut fermoarul și l-a întors cu susul în jos, răsturnând pe podea cărțile de la școală și planificatorul academic. Și-a scos laptopul din priză și l-a pus în rucsac împreună cu încărcătorul. Cele două stick-uri de memorie pe care își salvase proiectul erau în sertarul de la mijloc al biroului ei. Le-a scos rapid de acolo și le-a pus și pe ele.

A rupt-o la fugă pe scări, aproape împiedicându-se, în timp ce rucsacul greoi i se bălăngănea în spate. Și-a luat rapid ghetele, paltonul și cheia mașinii de pe măsuța din hol. Nu era timp de meditat asupra acestui lucru. Dacă se oprea să se gândească mai bine, avea să se înmoaie și să-l piardă pe Barney pentru totdeauna.

Afară, vântul era rece în jurul gâtului și al degetelor. A fugit spre mașină și a urcat. A prins volanul cu mâini lipicioase și tremurânde și a ieșit de pe alee.

I-a luat doar cinci minute ca să ajungă acolo. Ar fi fost mai rapidă dacă nu ar fi fost blocată în spatele unui șofer încet, stând în spatele lui și dându-i flashuri ca să se grăbească.

A intrat în parcarea de dincolo de terenurile de tenis și a oprit în cel mai apropiat loc liber. Apucându-și rucsacul de pe scaunul pasagerului, a ieșit din mașină și s-a îndreptat direct spre copacii care împrejmuiau parcarea.

Înainte de a păși de pe beton în noroi, Pip s-a oprit puțin, uitându-se peste umăr. Pe teren erau câțiva copii de la clubul de tenis care țipau și loveau cu mingile în gard. Câteva mămici cu bebeluși moțăind, stând lângă o mașină și discutând. Nu era nimeni cu privirea ațintită asupra ei. Nicio mașină pe care să o recunoască. Nicio persoană. Nu-și putea da seama dacă era sau nu urmărită.

S-a întors spre copaci și a început să meargă. Număra în minte fiecare pas pe care îl făcea, temându-se de faptul că lungimea lor era ori prea mare, ori prea mică și că nu va ajunge acolo unde voia acea persoană.

După treizeci de pași, inima îi bătea atât de tare, încât simțea că nu mai avea aer.

După șaizeci și şapte de paşi, transpirase la nivelul pieptului și al axilelor.

După nouăzeci și patru de pași, a început să murmure printre respirații:

— Te rog, te rog, te rog!

După o sută de pași printre copaci s-a oprit. Și a așteptat.

Nu era nimic în jurul ei; nimic, doar umbrele copacilor pe jumătate goi și frunze pe jos, a căror culoare varia de la roșu la galben.

Un fluier lung și ascuțit s-a auzit deasupra ei, urmat de patru mai scurte. S-a uitat în sus și a văzut o gaie roșie zburând pe deasupra, un contur ascuțit cu aripi mari sub soarele argintiu. Pasărea a ieșit din câmpul ei vizual, iar ea a rămas din nou singură.

Abia după un minut a primit un mesaj. Neîndemânatică, a scos telefonul din buzunar și l-a citit.

Distruge totul și lasă-l acolo! Nu spune nimănui ce știi! Fără alte întrebări despre Andie! S-a terminat!

Privirea lui Pip tot trecea peste cuvinte, înainte și înapoi. S-a forțat să inspire adânc și și-a pus telefonul înapoi în buzunar. Pielea i se făcuse ca de găină sub privirea ucigașului, care o urmărea nevăzut.

În genunchi, a așezat rucsacul pe pământ, a scos laptopul, încărcătorul și cele două stick-uri de memorie. Le-a așezat pe frunzele de toamnă, după care a deschis ecranul laptopului.

S-a ridicat în picioare și, în timp ce ochii i s-au umplut de lacrimi, iar lumea s-a încețoșat, a lovit cu călcâiul primul stick de memorie. O parte a carcasei din plastic s-a crăpat și a ricoșat. Conectorul de metal s-a îndoit. A lovit din nou cu piciorul, apoi s-a îndreptat cu cel stâng spre celălalt stick, sărind pe ambele în timp ce componentele lor se crăpau și se fărâmițau.

Apoi, s-a întors spre laptop, ecranul fiind cu fața la ea și reflectând o fâșie slabă de lumină. Se uita la silueta întunecată de pe ecran în timp ce și-a ridicat piciorul, după care a lovit puternic. Ecranul s-a dat peste cap și o fisură în formă de pânză de păianjen a apărut de-a lungul lui.

În momentul în care a lovit din nou, în tastatură de această dată, i s-a scurs și prima lacrimă pe bărbie. Câteva taste au sărit în noroi, odată ce ea și-a tras înapoi piciorul. Apoi, a sărit pe el, direct pe ecran, trecând prin el și ajungând până la carcasa metalică.

A sărit și a sărit din nou, lacrimile-i alunecându-i una după alta pe obraji.

Acum, partea din metal din jurul tastaturii era complet spartă, dezvăluind placa de bază și ventilatorul de răcire de dedesubt. Placa de circuit, verde, sfărâmată în bucățele sub greutatea călcâiului ei, iar micul ventilator rupt și sărit de la locul lui. Pip a sărit din nou, iar de această dată s-a și împiedicat de mașinăria ei mutilată, picând pe spate, în frunzele moi și fragile.

Și-a permis să plângă acolo, pentru câteva momente. Apoi, s-a ridicat în picioare, a luat laptopul cu ecranul spart atârnând de o singură balama și l-a trântit de trunchiul celui mai apropiat copac. După o altă bufnitură, a aterizat pe pământ, bucățele împrăștiindu-se printre rădăcinile copacilor.

Pip stătea acolo, tușind, așteptând să-și recapete răsuflarea. O ustura fața de la sarea din lacrimi.

Apoi a așteptat.

Nu era sigură ce ar fi trebuit să facă. Făcuse deja tot ce îi ceruse; oare Barney era pe cale să fie eliberat? Trebuia să aștepte și să vadă ce avea să se întâmple. Să aștepte un alt mesaj. L-a strigat pe nume și a așteptat.

Trecuse mai mult de jumătate de oră. Și nimic. Niciun mesaj. Niciun Barney. Niciun sunet de nicăieri, cu excepția țipetelor înfundate ale copiilor de pe terenurile de tenis.

Pip stătea în picioare, simțindu-și tălpile inflamate și durând-o. Și-a ridicat rucsacul gol și a plecat de acolo, aruncând o ultimă privire insistentă asupra mașinăriei distruse.

— Unde ai fost? a întrebat-o Victor când a văzut-o intrând necăjită în casă.

Pip rămăsese în mașină ceva timp, în parcarea clubului de tenis. Ca să-i dispară roșeața din ochi înainte de a se întoarce acasă.

— Nu mă puteam concentra aici, a zis ea încet, așa că m-am dus să recapitulez la cafenea.

— Înțeleg, a zis el cu un zâmbet blând pe față, uneori, o schimbare de peisaj face bine pentru concentrare.

— Dar, tată...

Ura minciuna care urma să îi iasă din gură.

— S-a întâmplat ceva. Nu știu cum. M-am dus la toaletă pentru un minut, iar, când m-am întors, laptopul meu nu mai era. Nimeni nu a văzut nimic. Cred că a fost furat, a zis ea și s-a uitat în jos, spre cizmele roase. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să-l las acolo!

Victor a îmbrățișat-o, încercând să o aline. O îmbrățișare de care chiar avea nevoie.

— Nu te prosti! a zis el. Lucrurile nu sunt importante. Pot fi reînlocuite. Eu doar vreau să te știu în regulă.

— Sunt în regulă, a zis ea. Vreun semn din dimineața asta?

— Niciunul încă, dar Josh și cu mama vor ieși din nou în după-amiaza asta, iar eu o să dau o tură pe la adăposturile locale. O să îl recuperăm, scumpo!

Ea a aprobat cu o mișcare din cap și s-a dat la o parte din fața lui. Ei mergeau să îl recupereze; ea făcuse tot ce i se spusese să facă. Asta fusese înțelegerea. Își dorea să fi putut spune ceva familiei, să îi scape de îngrijorarea din priviri. Însă așa ceva nu era posibil. Era un alt secret, precum cele ale lui Andie Bell, între care Pip se simțea prinsă ca-ntr-o capcană.

Dar să renunțe la cazul lui Andie; chiar putea face asta? Putea să lase totul în urmă, știind că Sal Singh nu era vinovat? Știind că un criminal umbla nestingherit pe străzile din Kilton, la fel ca ea? Trebuia să o facă, nu-i așa? Pentru câinele pe care îl iubise timp de zece ani, pentru câinele care, la rândul lui, o iubise și mai tare. Pentru siguranța familiei ei. Pentru Ravi, de asemenea. Oh, Ravi, cum putea ea să-l convingă să renunțe la asta? Însă trebuia să o facă, altfel, cadavrul lui putea fi următorul găsit în pădure. Asta nu mai putea continua, nu mai era sigur. Nu mai era altă cale. Simțea că această decizie era precum un ciob, unul din ecranul spart al laptopului ei, care i se înfipsese în piept. O străpungea și o rănea ori de câte ori respira.

Pip era la etaj, la biroul ei, uitându-se peste ultimele pagini pentru examenul ELAT. Ziua se transformase în noapte, iar Pip tocmai ce aprinsese lampa de birou în formă de ciupercă. Lucra pe fundalul coloanei sonore din *Gladiatorul* și mișca pixul în ritmul melodiei. A oprit-o în momentul în care cineva a bătut la ușă.

— Da! a zis ea, rotindu-se în scaunul de birou.

Victor a intrat și a închis ușa în urma lui.

— Lucrezi din greu, scumpo?

Ea a aprobat din cap.

Tata s-a apropiat de ea și s-a rezemat de biroul ei, stând cu picioarele încrucișate.

— Ascultă, Pip! a zis el cu blândețe. Cineva tocmai l-a găsit pe Barney.

Pip a simțit că rămâne fără aer.

— De-de ce nu pari fericit?

— Trebuie să fi căzut cumva. L-a găsit în râu.

Victor s-a întins și a luat-o de mână.

— Îmi pare rău, draga mea! S-a înecat!

Pip s-a depărtat cu scaunul de tatăl ei, clătinând din cap.

— Nu! a zis ea. Nu poate să fi făcut asta! Asta nu e ce… Nu, el nu poate să…

— Îmi pare rău, scumpo! a zis Victor, cu buza de jos tremurându-i. Barney a murit. O să îl îngropăm mâine în grădină.

— Nu, așa ceva nu se poate! a strigat Pip, sărind în picioare și împingându-l pe Victor când acesta s-a apropiat de ea ca să o îmbrățișeze. Nu, nu e mort! Asta nu-i corect! plângea ea, iar lacrimile-i fierbinți îi curgeau șiroaie. Nu poate fi mort! Nu e corect. Nu e… nu e…

A căzut în genunchi, apoi s-a așezat în fund pe podea, apropiindu-și picioarele de piept. Înăuntrul ei se formase o prăpastie din pricina durerii de neimaginat, una întunecată.

— E vina mea!

Bărbia îi era rezemată de genunchi, înăbușindu-i cuvintele atunci când le pronunța.

— Îmi pare foarte rău! Îmi pare foarte, foarte rău!

— Pip! a spus tata și s-a așezat lângă ea, cuprinzând-o cu brațele. Nu vreau să te învinovățești, nici măcar o secundă. Nu e vina ta că s-a rătăcit de tine.

— Nu e corect, tată! plângea Pip în brațele lui. De ce se întâmplă asta? Eu doar îl vreau înapoi! Eu doar îl vreau înapoi pe Barney!

— Și eu! a șoptit el.

Au rămas așa mult timp pe podeaua din dormitorul ei, plângând împreună. Pip nici măcar nu a auzit când mama ei și Josh au intrat în cameră. Nu și-a dat seama că erau acolo decât în momentul în care i s-au alăturat, Josh stând în poala lui Pip, cu capul rezemat de umărul ei.

— Nu e corect!

Capitolul treizeci şi șase

L-au îngropat în acea după-amiază. Pip și Josh plănuiau ca, în primăvară, să planteze floarea-soarelui peste mormântul lui, deoarece erau aurii și fericite, exact așa ca el.

Cara și Lauren au venit și ele, Cara aducând prăjituri pregătite de ea pentru toți ai casei. Pip nu prea putea să vorbească; aproape la fiecare cuvânt izbucnea în plâns sau într-un strigăt de furie. Fiecare cuvânt răscolea acel sentiment ciudat din interiorul ei: cumva era prea supărată ca să fie furioasă, dar prea furioasă ca să fie supărată. Fetele n-au stat mult timp.

Era seară acum, iar lui Pip îi țiuiau urechile. Ziua îi sporise durerea și se simțea amorțită și secătuită de putere. Acel secret și vina pe care o simțea erau cel mai greu de suportat.

Cineva a bătut ușor la ușa dormitorului ei. Pip și-a scăpat pixul pe foaia albă.

— Da! a zis ea încet și cu o voce răgușită.

Ușa s-a deschis, iar Ravi a pășit în cameră.

— Bună! a spus el, dându-și părul brunet la o parte din față. Cum te simți?

— Nu mă simt bine, a zis ea. Tu ce faci aici?

— Nu ai răspuns la mesaj și m-am îngrijorat. Am văzut că posterele au dispărut în această dimineață. Tatăl tău tocmai mi-a zis ce s-a întâmplat.

Ravi a închis ușa și s-a rezemat de ea.

— Îmi pare atât de rău, Pip! Știu că nu ajută când oamenii o spun pentru că e doar ceva ce zici, dar chiar îmi pare rău!

— Există o singură persoană căreia ar trebui să-i pară rău, a zis ea, uitându-se în jos la pagina ei.

El a oftat.

— E ceva ce facem atunci când o ființă pe care o iubim moare, dăm vina pe noi. Și eu am făcut-o, Pip. Și mi-a luat mult timp să îmi dau seama că nu a fost vina mea; uneori, lucrurile rele, pur și simplu, se întâmplă. A fost mai ușor după asta. Sper că o să ajungi acolo mult mai repede.

Ea a ridicat din umeri.

— De asemenea, am vrut să îți mai zic să..., a început el, după ce și-a dres vocea, să nu îți faci griji în legătură cu chestia legată de Sal. Acel termen limită pe care l-am stabilit, după care să ducem poza la poliție, nu mai contează. Știu cât de important e pentru tine să le protejezi pe Naomi și pe Cara. Poți avea mai mult timp la dispoziție. Deja te-ai suprasolicitat și cred că ai nevoie de o pauză, știi tu, după tot ce s-a întâmplat... Și se apropie și examenul tău pentru Cambridge.

Ravi s-a scărpinat la ceafă, iar părul lung din partea din față i-a picat din nou în ochi.

— Acum știu că fratele meu e nevinovat, chiar dacă nimeni altcineva nu mai știe încă. Am așteptat mai bine de cinci ani, pot să mai aștept puțin. Și, între timp, o să continui să investighez pistele pe care le avem.

Inima lui Pip se întunecase. Trebuia să-l rănească. Era singura cale. Singura cale pentru a-l face să renunțe, pentru a-l ști în siguranță. Oricine îi ucisese pe Andie și pe Sal era gata să ucidă din nou, i-o demonstrase. Iar ea nu putea permite să i se întâmple asta și lui Ravi.

Nu se putea uita la el. Nu se putea uita la fața lui blândă și sinceră sau la zâmbetul lui perfect, care se asemăna mult cu cel al fratelui său, sau la ochii căprui atât de pătrunzători, încât te puteai pierde în ei. Așa că nu s-a uitat.

— Nu mai continui proiectul! a zis ea. Am terminat!

— Ce vrei să zici?

Ravi s-a depărtat puțin de ușă.

— Vreau să zic că am terminat cu proiectul. Deja i-am trimis un e-mail coordonatoarei și i-am zis că vreau să schimb subiectul, altfel renunț! S-a terminat!

— Dar… nu înțeleg, a zis el cu vocea stinsă. Ăsta nu mai e doar un proiect, Pip. E vorba despre fratele meu, despre ce s-a întâmplat aici cu adevărat. Nu te poți opri, pur și simplu. Cum rămâne cu Sal?

La Sal se gândea ea. Cum peste toate lucrurile, el ar fi dorit ca frățiorul lui să nu moară în pădure, așa cum pățise el.

— Îmi pare rău, dar am terminat.

— Eu nu… ce… Uită-te la mine! a zis el.

Ea nu a făcut-o.

Ravi s-a apropiat de birou și s-a ghemuit în fața ei, uitându-se la ea, în sus, pe scaun.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. Ceva nu e în regulă aici. Nu ai fi făcut asta dacă…

— Am terminat, Ravi! a zis Pip, privindu-l, și și-a dat seama imediat că nu ar fi trebuit să o facă.

Acum era mult mai greu.

— Nu pot să o fac! Nu știu cine l-a ucis. Nu-mi pot da seama. Am terminat.

— Dar vom afla, a zis el, cuprins de disperare. Vom afla cine a făcut-o.

— Nu pot. Sunt doar o puștoaică, amintește-ți!

— Un idiot ți-a spus asta, a zis el. Tu nu ești *doar* cineva. Tu ești afurisita de Pippa Fitz-Amobi, a zâmbit el și a fost cel mai trist lucru pe care îl văzuse ea vreodată. Și nu cred că în lumea asta mai e cineva care să semene cu tine. Adică râzi la glumele mele, așa că trebuie să fie ceva în neregulă cu tine. Suntem atât de aproape de asta, Pip! Știm că Sal e nevinovat, știm că cineva i-a înscenat totul și că apoi l-a ucis. Nu te poți opri! Mi-ai jurat. Vrei asta la fel de mult ca mine.

— M-am răzgândit, a zis ea rece, iar tu nu o să îmi schimbi decizia. Am terminat cu Andie Bell. Am terminat cu Sal.

— Dar e nevinovat.

— Nu e treaba mea să dovedesc asta.

— Tu ai făcut-o treaba ta, a spus el, ridicându-se și vorbind răstit. Ai dat buzna în viața mea, oferindu-mi această șansă pe care nu am mai avut-o niciodată. Nu-mi poți lua asta acum, știi că am nevoie de tine. Nu poți renunța. Tu nu ești așa.

— Îmi pare rău!

O vreme au tăcut amândoi, Pip privind în podea.

— Bine! a zis el pe un ton rece. Nu știu de ce faci asta, dar e în regulă. O să merg de unul singur la poliție cu poza lui Sal pentru a-i demonstra alibiul. Trimite-mi fișierul!

— Nu pot! a zis Pip. Mi s-a furat laptopul.

Ravi s-a uitat atunci pe biroul ei. S-a aplecat peste el, împrăștiindu-i teancul de foi și de notițe pentru examen, căutând disperat cu privirea.

— Unde e poza printată? a întrebat, întorcându-se spre ea, cu degetele încleștate pe notițele lui Pip.

Și acum minciuna care avea să îl distrugă.

— Am distrus-o! Nu mai e, a zis ea.

Privirea lui Ravi a făcut-o să simtă că ia foc, lăsând-o fără pic de vlagă.

— De ce ai face asta? De ce faci asta?

Foile i-au căzut din mâini, plutind deasupra podelei ca niște aripi retezate, apoi s-au împrăștiat în jurul picioarelor lui Pip.

— Pentru că nu mai vreau să fac parte din asta. Nu ar fi trebuit să încep niciodată.

— Asta nu e corect!

Tendoanele de la gât îi ieșeau în afară precum venele.

— Fratele meu e nevinovat, iar tu tocmai ai distrus ultima dovadă pe care o mai aveam! Dacă te retragi acum, Pip, ești la fel de rea precum toți ceilalți din Kilton. Precum toți cei care au scris cuvântul *gunoaie* pe casa noastră, precum cei care ne-au spart geamurile. Precum toți cei care m-au torturat la școală. Precum toți cei care se uită la mine așa cum se uită. Nu, tu ai fi mai rea, măcar ei cred că el e vinovat.

— Îmi pare rău! a zis ea încet.

— Nu, mie îmi pare rău! i-a răspuns cu vocea schimbată, apoi și-a trecut cu mâneca peste față ca să-și șteargă lacrimile de furie și s-a îndreptat spre ușă. Îmi pare rău că am crezut că ești cineva care, în mod evident, nu ești. Ești doar o puștoaică! Una malefică, la fel ca Andie Bell.

Ravi a părăsit camera, cu mâinile la ochi, în timp ce se îndrepta spre scări.

Pip l-a privit îndepărtându-se.

În momentul în care a auzit ușa din față trântindu-se, și-a încleștat pumnii și a lovit în birou. Recipientul cu pixuri s-a clătinat și a căzut, împrăștiindu-le.

Pip a început să plângă în palmele făcute căuș, încercând să înăbușe hohotele cu degetele.

Ravi o ura acum, dar măcar era în siguranță.

Capitolul treizeci şi șapte

În următoarea zi, Pip se afla cu Josh în camera de zi, învățându-l să joace șah. Terminau prima lor partidă amicală și, în ciuda eforturilor ei mari de a-l lăsa să câștige, Josh rămăsese doar cu regele și cu doi pioni. Sau creveți, așa cum îi numea el.

Cineva a bătut la ușa din față, iar absența lui Barney a fost evidentă. Pip s-a simțit de parcă ar fi primit o lovitură în abdomen. Fără gheare alunecând pe podeaua lustruită, din dorința cățelului de a ajunge acolo primul ca să-l întâmpine pe vizitator.

Mama a luat-o în grabă de-a lungul holului și a deschis ușa.

— Oh, bună, Ravi! a răsunat vocea lui Leanne prin camera de zi.

Pip a simțit că i-a ajuns inima-n gât.

Confuză, și-a așezat calul înapoi pe tablă și a luat-o spre ușă, neliniștea-i transformându-i-se în panică. De ce s-ar mai întoarce după ziua de ieri?! Cum mai putea să suporte să se uite la ea vreodată? Doar dacă era suficient de disperat ca să vină și să-i ia părinții prin surprindere, să le zică tot ce știau și să încerce să o forțeze pe Pip să meargă la poliție. Însă nu ar face-o; cine altcineva ar mai muri dacă ar face-o?

În momentul în care a observat ușa, l-a văzut pe Ravi deschizând un rucsac mare și băgându-și mâinile înăuntru.

— Mama vă transmite condoleanțe, a zis el, scoțând două caserole mari. V-a gătit niște curry de pui, știți voi, în caz că nu prea aveți starea necesară să gătiți.

— Oh! a exclamat Leanne, luând cele două caserole din mâinile lui Ravi. Ce drăguț din partea voastră! Mulțumim! Intră, intră, te rog! Trebuie neapărat să-mi dai numărul ei ca să-i pot mulțumi.

— Ravi? a zis Pip.

— Bună, problemuțo! a zis el încet. Pot să vorbesc cu tine?

În camera ei, Ravi a închis ușor ușa și și-a lăsat rucsacul pe mochetă.

— Ăă..., s-a bâlbâit Pip, cercetându-i chipul în încercarea de a-și da seama ce simţea. Nu înțeleg de ce te-ai întors.

El a făcut un mic pas înspre ea.

— M-am gândit la asta toată noaptea, la propriu toată noaptea, s-a făcut lumină afară când am adormit în cele din urmă. Și există un singur motiv la care mă pot gândi, există un singur lucru care are sens în toată chestia asta. Deoarece te cunosc, nu m-am înșelat în privința ta.

— Eu nu…

— Cineva l-a răpit pe Barney, nu-i așa? a întrebat el. Cineva te-a amenințat și ți-a răpit câinele și l-a ucis ca să-ți ții gura în legătură cu Sal și cu Andie.

Liniștea din cameră devenise de-acum deranjantă.

A aprobat cu o mișcare din cap, iar lacrimi mari i-au inundat chipul.

— Nu plânge! a zis Ravi, apropiindu-se.

A tras-o apoi lângă el, strângând-o în brațe.

— Sunt aici, a zis el, sunt aici!

Pip s-a sprijinit de el și totul – toată durerea, toate secretele pe care le ținea în ea – a ieșit la lumină. Și-a înfipt unghiile în palme încercând să-și suprime lacrimile.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! a zis el, când în final i-a dat drumul.

Însă cuvintele s-au încâlcit și s-au pierdut în gura ei. În schimb, și-a scos telefonul și a intrat la mesajele din partea Necunoscutului, apoi i-a înmânat aparatul. În timp ce Ravi citea, fata se uita în ochii lui.

— Oh, Pip, a zis el, uitându-se la ea cu ochii mari. Asta e nebunie!

— A mințit, a pufnit ea. A promis că o să-l aducă înapoi și apoi l-a ucis.

— Dar asta nu a fost prima dată când te-a contactat, a spus el în timp ce derula mai sus. Primul mesaj de aici este de pe 8 octombrie.

— Ăla nu a fost primul, a zis ea, trăgând de ultimul sertar de jos al biroului, și i-a înmânat lui Ravi două foi printate, apoi i-a arătat-o cu degetul spre cea din stânga. Aceea a fost pusă în sacul meu de dormit atunci când am mers cu cortul cu prietenii mei, pe 1 septembrie. Am văzut că ne urmărea cineva. Pe aceea, a continuat, arătând cu degetul înspre cealaltă, am găsit-o vinerea trecută în dulapul de la școală. Am ignorat-o și am continuat. De aceea Barney e mort. Din cauza aroganței mele. Deoarece am crezut că sunt invincibilă, și uite că nu sunt. Trebuie să ne oprim. Ieri... îmi pare rău, nu știam ce altceva să fac ca să te opresc, altceva decât să te fac să mă urăști atât de mult, încât să stai departe de mine, departe de pericol!

— E greu să scapi de mine! a zis el, ridicându-și privirea din foi. Iar povestea asta încă nu s-a terminat.

— Ba da, s-a terminat!

Pip a luat înapoi foile și le-a pus în birou.

— Barney e mort, Ravi. Cine va fi următorul? Tu? Eu? Ucigașul a fost aici, în casa mea, în camera mea. Mi-a citit proiectul și a scris un mesaj în documentul de pe laptop. Aici, Ravi, în aceeași casă cu fratele meu în vârstă de nouă ani. Punem prea multe persoane în pericol dacă mai continuăm. Părinții tăi şi-ar putea pierde și ultimul copil.

Nu a mai rezistat, chinuită de o imagine cu cadavrul lui Ravi printre frunzele de toamnă și Josh lângă el.

— Ucigașul știe tot ce știm noi. Ne-a bătut, iar noi avem mult mai mult de pierdut. Îmi pare rău că asta înseamnă să-l abandonez pe Sal, îmi pare atât de rău!

— De ce nu mi-ai zis despre amenințări? a întrebat el.

— La început m-am gândit că ar putea fi doar o glumă! a ridicat ea din umeri. Însă nu am vrut să știi, ca să nu încerci să mă faci să mă opresc. Și apoi, pur și simplu, m-am blocat, ținându-l secret. M-am gândit că erau doar amenințări. M-am gândit că l-aş putea învinge. Am fost atât de tâmpită, iar acum am plătit pentru greșelile mele!

— Nu eşti tâmpită, mereu ai avut dreptate în legătură cu Sal! a zis el. E nevinovat. Acum știm asta, însă nu e de ajuns. Sal merită ca toată lumea să știe că a fost drăguț și bun la suflet până la sfârșit. Părinții mei merită asta. Iar acum nu mai avem nici măcar poza care să dovedească asta.

— Încă am poza, a zis încet Pip, luând-o din sertarul de jos și dându-i-o. Însă nu ne mai poate ajuta de acum.

— De ce?

— Ucigașul mă urmărește, Ravi. Se uită la noi. Dacă ducem acea poză la poliție, iar agenții nu o să ne creadă, dacă vor crede că am modificat-o sau ceva, atunci va fi prea

târziu. Ne-am juca ultima mână, care nu e suficient de bună. Apoi ce o să se întâmple? Josh va fi răpit? Tu? Ar putea muri oameni, Ravi.

Pip s-a așezat înfrântă pe pat, culegându-și cocoloașele de pe ciorapi.

— Nu avem o dovadă incontestabilă. Poza nu e suficientă, se bazează pe salturi de interpretare imense și nici măcar nu mai e on-line. De ce ne-ar crede? Pe fratele lui Sal și pe o elevă de liceu de șaptesprezece ani. *Eu* însămi am dificultăţi în a crede ce se întâmplă. Tot ce avem sunt povești nemuritoare despre o fată ucisă, iar tu știi ce crede poliția de aici despre Sal, la fel cum cred toţi ceilalți din Kilton. Nu ne putem risca viețile pentru poza aia.

— Nu! a zis Ravi, așezând poza pe birou și dând din cap. Ai dreptate! Iar unul dintre suspecții noștri principali e polițist. Nu e mișcarea potrivită. Chiar dacă ne vor crede cumva și vor redeschide cazul, poliţiștilor le va lua mult timp să-l găsească adevăratul criminal. Timp pe care noi nu-l avem.

Ravi a împins scaunul biroului spre pat ca să ajungă cu fața la ea.

— Deci, presupun că singura noastră opțiune viabilă e să-l găsim singuri.

— Nu putem…, a început Pip să zică.

— Tu chiar crezi că, în situația dată, cea mai bună mișcare e să o lași baltă? Te-ai mai simți în siguranță vreodată în Kilton, știind că persoana care i-a ucis pe Andie, pe Sal și pe câinele tău încă e liberă? Știind că se uită la tine? Cum ai putea trăi așa?

— Trebuie!

— Pentru o persoană atât de inteligentă, ești cam fraieră.

Și-a sprijinit încet coatele de spătarul scaunului, iar bărbia de monturi.

— Mi-a ucis câinele, a zis ea.

— Mi-a ucis fratele. Ce o să facem în legătură cu asta? a întrebat el, îndreptându-se de spate și având o sclipire îndrăzneață în ochii lui întunecați. O să dăm uitării tot? Ne ghemuim și ne ascundem? O să ne trăim viețile știind că un criminal e acolo și că se uită la noi? Sau luptăm? Ca să-l găsim și să-l pedepsim pentru ceea ce ne-a făcut. Să-l trimitem în spatele gratiilor ca să nu mai rănească pe nimeni niciodată.

— Va afla că nu ne-am oprit, a zis ea.

— Ba nu, nu va afla dacă avem grijă. Nu mai vorbim cu oameni de pe lista ta, nu mai vorbim cu nimeni. Răspunsul trebuie să fie undeva din ceea ce am aflat deja. Vei spune că ai renunțat la proiectul tău. Doar tu și cu mine vom ști asta.

Pip nu a mai zis nimic.

— Dacă ai nevoie de ceva care să te convingă, a continuat Ravi, îndreptându-se spre rucsacul lui, ți-am adus laptopul meu. E al tău până când toată chestia asta e gata.

L-a scos și i l-a fluturat în față.

— Dar…

— E al tău! a zis el. Îl poți folosi pentru recapitularea examenului tău și ca să scrii ce îți mai amintești din jurnal, din interviurile tale. Eu mi-am luat niște notițe acolo. Știu că ți-ai pierdut toate cercetările, dar…

— Nu le-am pierdut! a zis ea.

— Poftim?

— Mereu îmi trimit chestii pe e-mail, în caz că se întâmplă ceva, a zis ea, uitându-se la fața lui Ravi, care era tot un zâmbet acum. Cine crezi că sunt, vreo amatoare, Nesăbuita Ruth?

— Oh, nu, sergent! Știu că ești Precauta Carol. Deci o să zici da sau o să fie necesar să aduc și eu niște brioșe pe post de mită?

Pip s-a întins după laptop.

— Haide! a zis ea. Avem o crimă dublă de rezolvat.

Printaseră tot: fiecare foaie din jurnalul ei, fiecare pagină din planificatorul academic al lui Andie, câte o poză a fiecărui suspect, pe Howie împreună cu Stanley Forbes în parcare, cu Jason Bell și cu noua lui soție, poza de la Ivy House, din casa lui Max Hastings, cea cu Andie care apăruse în ziare, una cu familia Bell îmbrăcată în haine negre, cu Sal făcând cu ochiul și salutând spre cameră, mesajele false ale lui Pip către Emma Hutton, e-mailurile despre drogurile puse în băuturi, atunci când ea se prezentase ca fiind reporter la BBC, informații despre efectele Rohypnolului, una cu liceul Kilton Grammar, poza cu Daniel da Silva și cu celălalt polițist căutând în casa familiei Bell, un articol on-line despre telefoanele de unică folosință, articolele lui Stanley Forbes despre Sal, o poză cu Nat da Silva chiar lângă un articol: „Agresiune urmată de vătămare corporală", o poză cu Peugeot-ul negru, model 206, lângă o hartă a Romer Close și a casei lui Howie, reportaje din ziare despre fuga de la locul accidentului în ajunul anului 2011 de pe strada A413, capturi de ecran cu mesajele de la Necunoscut și scanări ale mesajelor amenințătoare cu datele și cu locul exact.

Se uitau în jos, împreună, la grămada de foi de pe mochetă.

— Nu este deloc prietenos cu mediul înconjurător, a zis Ravi, însă mereu am vrut să fac un panou al crimei.

— Și eu, a zis Pip. Și sunt bine pregătită, precum o papetărie.

Din sertarele biroului a scos un recipient cu piuneze colorate și un ghem de sfoară roșie.

— Și se întâmplă să ai și sfoară roșie la îndemână? a întrebat Ravi.

— Am sfoară de orice culoare.

— Bineînțeles că ai.

Pip a dat jos placa de plută care atârna deasupra biroului ei. Momentan era acoperită de poze cu ea și cu prietenii ei, cu Josh și cu Barney, cu orarul de la școală și cu citate aparținând Mayei Angelou. Le-a scos pe toate, apoi au început să sorteze.

Lucrând pe podea, au prins pe placă paginile printate cu piuneze turtite și argintii, aranjând paginile corespunzătoare în jurul fiecărei persoane relevante. Fețele lui Andie și Sal, în mijloc. Tocmai începuseră să lege cu sfoară și să pună piuneze de toate culorile în momentul în care telefonul ei a început să sune. Un număr pe care nu îl avea salvat în telefon.

A apăsat pe butonul verde.

— Alo?

— Bună, Pip, sunt Naomi!

— Bună! E ciudat: nu am numărul tău salvat în telefon.

— Oh, deoarece l-am spart pe al meu, a zis Naomi, folosesc unul temporar până când îl repar.

— Oh, da, mi-a zis Cara. Ce se întâmplă?

— Am fost acasă la prietena mea în acest weekend. Cara tocmai mi-a povestit despre Barns. Chiar îmi pare rău, Pip! Sper că te simţi bine.

— Încă nu, dar o să mă simt! a zis Pip.

— Știu că acum poate nu vrei să te gândești la asta, a zis ea, dar am aflat că vărul prietenei mele a studiat engleză la

Cambridge. M-am gândit că aș putea să întreb dacă ți-ar putea trimite un e-mail cu informații despre examen, interviu și altele, doar dacă vrei.

— De fapt, da, chiar te rog! a zis Pip. Asta m-ar ajuta. Sunt puțin în urmă cu recapitularea.

S-a uitat fix la Ravi, cocoșată peste panoul crimei.

— Bine, super, o voi ruga să-l contacteze! Examenul este joi, nu?

— Da!

— Ei bine, dacă nu te văd până atunci, mult noroc! Îl vei face praf!

— Bine, a zis Ravi atunci când Pip a închis telefonul. În momentul de față, pistele noastre sunt Ivy House, numărul de telefon mâzgălit de pe planificatorul lui Andie și telefonul cu cartelă preplătită. Precum și faptul că individul știe despre fuga de la locul accidentului și că are acces la numerele de telefon ale prietenilor lui Sal și la al tău. Pip, poate că noi complicăm prea tare asta, a adăugat băiatul în timp ce se holba la ea. După cum văd eu, astea toate indică spre o singură persoană.

— Max?

— Haide să ne concentrăm pe lucrurile mai concrete de aici! a zis el. Fără „dacă" și „poate". El e singurul care știe despre fuga de la locul accidentului.

— Adevărat.

— El e singurul de aici care avea numerele de telefon ale lui Naomi, Millie și Jake. Și pe al lui.

— Și Nat și Howie le-ar fi putut avea.

— Da, „ar fi putut". Ne uităm la lucrurile concrete, a continuat Ravi și s-a îndreptat spre partea de panou rezervată lui Max. El zice că, pur și simplu, a găsit-o, o poză sexy cu

Andie de la Ivy House. Probabil că el era cel care se întâlnea acolo cu ea. El a cumpărat Rohypnol de la Andie, iar fetele erau drogate la petrecerile alea; probabil că el le-a agresat. Pip, e evident că e un distrus.

Deloc surprinzător, Ravi gândea la fel ca ea și știa că urma să dea de o fundătură.

— De asemenea, a continuat băiatul, e singurul de aici despre care știm cu siguranță că are numărul tău de telefon.

— De fapt, nu, a zis ea. Nat îl are de când am încercat să o intervievez la telefon. Și Howie îl are: l-am sunat atunci când încercam să-l identific, am uitat să îmi ascund numărul. Primul mesaj de la Necunoscut l-am primit la scurt timp după asta.

— Oh!

— Și știm că Max era la școală, dând o declarație poliției atunci când Sal a dispărut.

Ravi s-a prăbușit pe spate.

— Cu siguranță ratăm ceva.

— Hai să ne întoarcem înapoi la conexiuni, a zis Pip, zgâlțâind recipientul cu piuneze înspre Ravi, iar el le-a luat și a tăiat o bucată de ață roșie.

— În regulă! a zis el. Între cei doi da Silva există o legătură evidentă. Și între Daniel da Silva și tatăl lui Andie. Și, de asemenea, între Daniel cu Max, deoarece el a completat raportul accidentului de mașină al lui Max și ar fi putut ști despre fuga de la locul accidentului.

— Da, a zis ea, și poate că a acoperit și faza cu drogurile din băuturi.

— În regulă! a zis Ravi, înfășurând ața în jurul unei piuneze și introducând-o în panou.

A șuierat în momentul în care s-a înțepat în degetul mare și a apărut o picătură de sânge.

— Poți să încetezi să sângerezi pe panou, te rog? a întrebat Pip.

Ravi s-a prefăcut că aruncă o piuneză în ea.

— Așadar, Max îl știe și el pe Howie și ambii au fost implicați în afacerea cu droguri a lui Andie, a zis el, făcând cercuri cu degetul în jurul fețelor lor.

— Da. Iar Max o știa pe Nat de la școală, și circulă un zvon cum că și ei i s-a pus ceva în băutură.

Acum, panoul de plută era acoperit de linii de sfoară roșie, intersectându-se precum o pânză de păianjen.

— Deci, practic, a spus Ravi, uitându-se la ea, toți sunt legaţi în mod indirect unul de celălalt, începând cu Howie, de la un capăt, și Jason Bell, de la celălalt. Poate că au făcut-o împreună, toți cinci.

— Urmează să zici că cineva are un geamăn malefic!

Capitolul treizeci şi opt

La şcoală, toată ziua, prietenii s-au comportat cu ea de parcă ar fi fost casantă, fără să îl menționeze vreodată pe Barney și vorbind cumva pe departe despre acel lucru. Lauren a lă-sat-o pe Pip să ia și ultima bucățică de prăjitură. La cantină, Connor i-a cedat locul din mijloc, ca să nu fie izolată la un capăt al mesei. Cara a stat lângă ea, știind foarte bine când să vorbească cu ea și când să tacă. Și niciunul din ei nu a râs prea tare, verificând mai mereu din priviri dacă se simţea bine.

Şi-a petrecut cea mai mare parte din zi învățând în liniște și ultimele pagini pentru examenul ELAT și încercând să-și scoată orice altceva din cap. Repeta, în mintea ei scria eseuri în timp ce se prefăcea că îi asculta pe domnul Ward la ora de istorie și pe domnișoara Welsh la ora de științe politice. Doamna Morgan a luat-o la trei păzește, pe hol, cu fața-i durdulie și aspră, în timp ce îi prezenta motivele pentru care nu prea se putea să-și schimbe titlul proiectului atât de târziu. Pip s-a mulţumit să îngaime:

— Bine!

Apoi a plecat, auzind-o pe doamna Morgan comentând cu jumătate de gură:

— Tinerii ăștia!

Imediat ce a ajuns acasă de la școală, a mers direct la stația ei de lucru și a deschis laptopul lui Ravi. Avea să recapituleze mai târziu, după cină și pe parcursul nopții, chiar dacă ochii

îi erau deja ca niște inele planetare întunecate. Mama credea că nu doarme din cauza lui Barney. Însă nu dormea pentru că nu avea timp de asta.

Pip a deschis browserul și a intrat pe pagina TripAdvisor ca să ajungă la Ivy House. Asta îi era pista pe care o avea de urmat; Ravi se ocupa de numărul de telefon mâzgălit din planificator. Pip deja trimisese niște mesaje unor persoane care îşi exprimaseră părerea despre acel hotel prin martie, aprilie 2012, întrebând dacă își aminteau cumva de vreo fată blondă care era pe acolo. Dar încă nu primise niciun răspuns.

A continuat, navigând pe site-ul web care chiar procesa rezervările pentru hotel. Pe pagina *Contactează-ne* a găsit numărul lor de telefon și un mesaj prietenos: *Sună-ne oricând!* Poate că era o idee să pretindă că era o rudă a bătrânei care deținea hotelul, ca să vadă dacă ar putea avea acces la informațiile despre vechile rezervări. Poate că nu, dar trebuia să încerce. Poate că putea descoperi, în sfârșit, identitatea tipului secret și mai în vârstă în urma acestui apel.

Și-a deblocat telefonul și a intrat la contacte. A deschis la apelurile ei recente. A apăsat pe tastatură și a început să scrie numărul companiei. Apoi, degetele mari i s-au înmuiat și s-au oprit deodată. Se holba în jos, la numere, capul începându-i să-i țiuie odată ce gândul și-a făcut apariția.

— Stai! a zis ea tare, apăsând cu degetul mare înapoi spre lista cu apelurile recente.

Se uita chiar la primul număr de sus, cel de pe care Naomi o sunase ieri. De pe telefonul ei temporar. Pip urmărea cifrele, cuprinsă de un sentiment ciudat.

A sărit de pe scaun atât de rapid, încât acesta s-a izbit de birou. Cu telefonul în mână, a căzut în genunchi și a scos panoul crimei de sub pat, locul unde îl ascundea. Privirea

i-a picat direct pe secțiunea dedicată lui Andie, la paginile printate din jurul feței ei zâmbitoare.

L-a găsit. Pagina din planificatorul școlar al lui Andie. Numărul de telefon mâzgălit și planul ei pentru acea zi. Își ținea telefonul în față, uitându-se de la numărul temporar al lui Naomi la mâzgăleală.

07700900476

Nu era una dintre cele douăsprezece combinații pe care le scrisese ea. Însă era foarte aproape. Credea că a treia cifră de la coadă trebuia să fie un 7 sau un 9. Dar dacă fusese doar o simplă mâzgăleală acolo? Dacă fusese doar un 4?

S-a prăbușit pe spate, pe podea. Nu era nicio cale prin care să poată fi absolut sigură, nicio cale de a șterge mâzgăleala de pe număr ca să vadă ce era cu adevărat. Dar era o coincidență uriașă, ceva de genul „când o zbura porcul" și „când o îngheța iadul", ca vechea cartelă a lui Naomi să aibă un număr atât de asemănător cu cel pe care îl avea Andie scris în planificator. Trebuia să fie același număr, trebuia.

Și ce însemna asta, dacă era să fie? Nu era asta doar o pistă irelevantă: Andie copiindu-și numărul de telefon al celei mai bune prietene a iubitului ei? Numărul nu avea legătură și nu putea să fie luat în considerare ca fiind un indiciu demn de luat în calcul.

Atunci de ce avea acel sentiment bizar că pământul îi fugea de sub picioare?

Pentru că dacă Max era un candidat puternic, Naomi era şi mai şi. Naomi știa despre fuga de la locul accidentului. Naomi avea numerele de telefon ale lui Max, Millie și Jake. Naomi avea și numărul lui Pip. Naomi ar fi putut pleca din casa lui Max ca să se întâlnească cu Andie în timp ce Millie dormea, înainte de ora 00:45. Naomi fusese foarte apropiată

de Sal. Naomi știa unde erau campate în pădure Pip și Cara. Naomi știa prin ce pădure îl plimba Pip pe Barney, în aceeași în care murise și Sal.

Naomi deja avusese o mulțime de lucruri de pierdut din cauza adevărurilor pe care le dezvăluise Pip. Însă dacă erau și mai multe decât atât? Dacă era implicată în vreun fel în cele două crime?

Pip se întrecea pe sine însăși, mintea-i obosită i-o lua înainte și i se împiedica. Era doar un număr de telefon pe care îl notase Andie, nu o lega pe Naomi de nimic altceva. Însă era ceva care ar fi putut s-o lege, și-a dat seama de asta chiar în momentul în care și-a pus mintea la contribuţie.

De când o scosese pe Naomi de pe lista cu *Persoane suspecte*, primise un alt bilet printat din partea ucigașului: cel din dulapul ei. Acum opt săptămâni, Pip setase laptopul Carei ca să înregistreze tot ce ieșea din imprimanta familiei Ward.

Dacă Naomi era implicată în asta, Pip avea o singură cale de a afla.

Capitolul treizeci şi nouă

Naomi avea un cuțit în mână, iar Pip a făcut un pas în spate.

— Ai grijă! a zis ea.

— O, nu! s-a văicărit Naomi. Ochii nu sunt simetrici!

A rotit dovleacul, astfel încât Pip și Cara să-i poată vedea fața.

— Seamănă oarecum cu Trump, a pufnit Cara în râs.

— Trebuia să iasă o pisică malefică, a comentat Naomi şi a așezat cuțitul lângă măruntaiele dovleacului.

— Nu renunța la slujba de zi, a zis Cara, ștergându-și zeama de dovleac de pe mâini și îndreptându-se spre dulap.

— Nu am nicio slujbă de zi.

— O, nu, la naiba! a mormăit Cara, stând pe vârfuri și uitându-se prin dulap. Unde au dispărut cele două pachete de biscuiți? Eram cu tata acum două zile când le-a cumpărat.

— Nu știu, nu le-am mâncat eu!

Naomi s-a apropiat să privească dovleacul lui Pip.

— Ce, Doamne, iartă-mă, e al tău, Pip?

— Ochiul lui Sauron, a ridicat ea din umeri.

— Sau un vagin în flăcări, a zis Cara, luând o banană.

— Asta e de-a dreptul înspăimântător! a râs Naomi.

Nu, asta era.

Naomi avusese dovlecii și cuțitele pregătite pentru momentul în care Pip și Cara ajunseseră de la școală. Pip încă nu apucase să arunce o privire.

— Naomi, a zis ea, mulțumesc pentru că m-ai sunat atunci! Am primit un e-mail de la verișorul prietenei tale în legătură cu examenul pentru Cambridge. Chiar a fost de ajutor!

— O, minunat! a zâmbit ea. Nu te îngrijora!

— Deci când e gata telefonul tău?

— Cei de la service au zis că mâine. Durează cam mult.

Pip a aprobat din cap, cu o privire care se voia înțelegătoare.

— Ei bine, măcar ai avut vechiul telefon cu o cartelă care încă funcționa. Ești norocoasă că le-ai păstrat.

— Norocoasă pentru că tata avea rezervă o cartelă preplătită aruncată pe acolo. Și bonus: optsprezece lire credit pe ea. Contractul pentru telefonul meu tocmai ce a expirat.

Lui Pip aproape că i-a căzut cuțitul din mâini. Ce tare îi zumzăiau urechile!

— Cartela tatălui tău?

— Da! a zis Naomi, punctând fața dovleacului cu cuțitul și având limba scoasă în timp ce se concentra. Cara a găsit-o în biroul lui. În sertarul lui cu fel de fel de lucruri. Știi tu, acel sertar pe care îl are fiecare familie, plin de încărcătoare, bancnote străine și alte chestii.

Zumzăitul s-a transformat în țiuit acum, urlând și urlând, și blocându-i mintea. Îi era rău și simțea un gust metalic.

Cartela lui Elliot.

Vechiul număr de telefon al lui Elliot era mâzgălit în planificatorul lui Andie.

Andie numindu-l dobitoc pe domnul Ward în fața prietenelor sale în săptămâna în care dispăruse.

Elliot.

— Te simți bine, Pip? a întrebat Cara în timp ce a așezat lumânarea în interiorul dovleacului ei și i-a dat foc.

— Da! a aprobat Pip din cap puțin cam prea tare. Eu sunt doar, ăăă… doar înfometată.

— Ei bine, ți-aș fi oferit un biscuit, dar se pare că au dispărut, așa cum se întâmplă mereu. Pâine prăjită?

— Ăăă… nu, mulțumesc.

— Te hrănesc pentru că te iubesc, a zis Cara.

Pip și-a dat ochii peste cap la auzul unei replici atât de siropoase. Nu, poate că nu însemna lucrul la care se gândea ea. Poate că Elliot doar se oferise să-i dea meditații și, de aceea, Andie îi notase numărul. Nu putea fi el! Trebuia să se calmeze, să încerce să respire. Asta nu demonstra nimic.

Însă trebuia să găsească o cale să o dovedească.

— Cred că ar trebui să ascultăm muzică înfricoșătoare de Halloween în timp ce facem asta, a zis Pip. Cara, pot să merg să iau laptopul tău?

— Da, e pe pat.

Pip a închis ușa bucătăriei în urma ei.

A fugit pe scări până în camera Carei. Cu laptopul strâns sub braț s-a îndreptat din nou spre parter, cu inima bătându-i puternic și parcă luptându-se să astupe țiuitul din urechi.

A intrat în biroul lui Elliot și a închis ușa ușor, holbându-se pentru scurt timp la imprimanta de pe birou. Oamenii colorați în culorile curcubeului din picturile lui Isobel Ward o priveau în timp ce ea a îngenuncheat pe podea, a așezat laptopul pe fotoliul din piele vișinie și l-a deschis.

În momentul în care s-a aprins, a intrat în setările computerului, secțiunea *Dispozitive și imprimante*. Acoperind cu mouse-ul iconița *Freddie Prints Junior*, a apăsat click dreapta, ținându-și respirația, și apoi a mers la prima opțiune de sus: *Vezi ce se printează.*

O mică fereastră mărginită cu albastru și-a făcut apariția. În interiorul ei era un tabel cu șase coloane: Numele documentului, Stare, Proprietar, Pagini, Mărime și Dată.

Era plin de înregistrări. Una de ieri, sub numele Cara, numită: *Declarație personală a doua ciornă*. Una de acum câteva zile sub numele *Elliot Comp: Rețetă de prăjituri fără gluten*. Câteva la rând sub numele *Naomi: CV 2017, Cerere de angajare pentru job de caritate, Scrisoare de intenție, Scrisoare de intenție 2.*

Biletul fusese pus în dulapul lui Pip vineri, 20 octombrie. Cu privirea ațintită pe colana *Dată*, a derulat mai jos.

Degetele i s-au oprit deodată. Pe 19 octombrie, la ora 23:40, sub numele *Elliot comp* fusese printat fișierul *Microsoft Word – Document 1*.

Un document fără nume și nesalvat.

Degetele ei au lăsat urme de transpirație pe mousepad atunci când a apăsat click dreapta pe document. A apărut încă un meniu vertical micuț. Își simțea inima în gât, s-a mușcat de limbă și a apăsat pe opțiunea *Repornește.*

Imprimanta a scos un zgomot în spatele ei, iar ea a tresărit.

Stând pe vârfurile picioarelor, s-a întors în timp ce mașinăria a șuierat, trăgând foaia din partea de sus a teancului.

Pip s-a îndreptat de spate când primul cuvânt a fost imprimat pe pagină.

Apoi, cu fiecare mișcare a aparatului, fata a venit tot mai aproape.

Foaia începea să iasă cu susul în jos și cu o urmă de cerneală neagră și proaspătă.

Imprimanta a terminat și apoi s-a închis.

Pip a ridicat-o.

A întors-o pe partea cealaltă.

Ăsta e ultimul tău avertisment, Pippa! Vezi-ți de treabă!

Capitolul patruzeci

Cuvintele o părăsiseră.

Se holba la foaie și clătina din cap.

Era ceva care nu se putea exprima în cuvinte, un sentiment care o copleșea în întregime. O furie paralizantă combinată cu un sentiment de groază. Trădarea îi străpungea fiecare părticică a corpului.

S-a dat câțiva pași în spate și și-a ridicat privirea spre fereastra întunecată.

Elliot Ward era Necunoscutul.

Elliot era asasinul. Asasinul lui Andie. Al lui Sal. Asasinul lui Barney.

Se uita la copacii pe jumătate fără viață care se zbăteau în adierea vântului. Iar în reflexia ei din geam, și-a reimaginat scena. Pe ea ciocnindu-se de domnul Ward la ora de istorie, biletul care planase pe podea. Acest bilet, cel pe care îl pusese în dulapul ei. Fața lui blândă și perfidă din momentul în care o întrebase dacă era agresată. Cara care adusese prăjituri pe care ea și Elliot le pregătiseră ca să înveselească familia Amobi pentru pierderea cățelului.

Minciuni! Toate niște minciuni, bărbatul cu care crescuse, privindu-l ca pe un tată. Bărbatul care organizase pentru ele o elaborată vânătoare de comori în grădină. Bărbatul care îi cumpărase lui Pip papuci de casă asortați cu cei ai fiicelor lui, în formă de labe de urs, pe care să îi poarte la ei acasă. Bărbatul care făcea glume cu cioc-cioc și care râdea

strident. El era criminalul! Un lup, îmbrăcat în cămăși pastel și purtând ochelari cu ramă groasă, printre oi.

A auzit-o pe Cara strigând-o pe nume.

A împăturit foaia și a vârât-o în buzunarul sacoului.

— Ai stat un secol, a zis Cara în momentul în care Pip a deschis ușa de la bucătărie.

— Toaletă! a zis ea, așezând laptopul în fața Carei. Ascultă, nu mă simt prea bine! Și chiar ar trebui să învăț pentru examenul meu; e în două zile. Cred că o să plec.

— Oh! s-a încruntat Cara. Dar Lauren va ajunge aici curând și voiam să ne uităm toate la *Vrăjitoarea din Blair*. Tata a fost de acord și putem toate să râdem de el deoarece e foarte fricos la filmele de groază.

— Unde e tatăl tău? a întrebat Pip. Dă meditații?

— Cât de des veneai pe aici? Știi că meditațiile au loc în zilele de luni, miercuri și joi. Cred că a trebuit să stea mai mult la școală.

— Oh, da, scuze, zilele sunt cam în ceață la mine.

A făcut o pauză, gândindu-se.

— Mereu m-am întrebat de ce dă tatăl tău meditații, cu siguranță nu are nevoie de bani.

— De ce, a zis Cara, pentru că familia din partea mamei e foarte bogată?

— Exact!

— Eu cred că, pur și simplu, îi place, a zis Naomi, introducând lumânarea pastilă prin gura dovleacului ei. Probabil că, la o adică, și-ar plăti elevii doar ca să-l lase să vorbească despre istorie.

— Nu-mi amintesc când a început, a zis Pip.

— Ăă...

Naomi și-a ridicat privirea pe tavan, semn că se gândea.

— Cred că a început chiar înainte să merg la facultate.

— Deci, doar de cinci ani încoace?

— Așa cred, a zis Naomi. De ce nu îl întrebi tu? Tocmai a parcat mașina.

Pip a înțepenit, simțind un milion de scântei ieșindu-i prin piele.

— Bine, păi, o să plec oricum. Scuze!

Și-a apucat rucsacul, uitându-se cum s-au stins farurile mașinii în întunericul de afară.

— Nu te prosti! a zis Cara, cam îngrijorată. Înțeleg! Poate că o să putem sărbători Halloweenul împreună când o să ai mai puține pe cap, da?

— Da!

O cheie în uşă. Ușa din spate deschizându-se ușor. Pași auzindu-se din debara.

Elliot a apărut în pragul ușii. Lentilele ochelarilor i s-au aburit pe margini atunci când a intrat în camera călduroasă, zâmbindu-le celor trei. A așezat servieta și o pungă de plastic pe masă.

— Bună, tuturor! a zis el. Doamne, profesorii își iubesc propria voce! Cea mai lungă întâlnire din viața mea.

Pip s-a forțat să râdă.

— Uau, uite-te la dovlecii ăștia! a zis el, trecând cu privirea peste ei și cu un zâmbet larg pe față. Pip, rămâi la cină? Tocmai am cumpărat niște cartofi în forme înfricoșătoare pentru Halloween.

El a ridicat punga înghețată, fluturând-o în timp ce fredona un cântec obsedant.

Capitolul patruzeci şi unu

A ajuns acasă chiar atunci când părinții ei se pregăteau să-l ducă pe Josh, costumat în Harry Potter, cu colinda de Halloween.

— Hai cu noi, scumpo! a zis Victor în timp ce Leanne îi închidea fermoarul costumului Stay Puft Marshmallow Man din *Vânătorii de fantome.*

— Ar trebui să rămân aici ca să învăț! a zis ea. Și să întâmpin colindătorii.

— Nu-ți poți lua liber o seară? a întrebat Leanne.

— Nu pot! Scuze!

— Bine, dulceață! Dulciurile sunt lângă ușă.

Mama ei a chicotit la propria-i glumă.

— Am prins-o! Ne vedem mai târziu!

Josh a pășit afară, fluturând cu mâna și țipând:

— *Accio,* bombonico!

Victor și-a apucat capul costumului în formă de bezea și s-a luat după el. Leanne s-a oprit puțin să o sărute pe Pip pe frunte, apoi a închis.

Pip i-a urmărit cu privirea prin geamul de sticlă al ușii. În momentul în care cei trei au ajuns în capătul aleii, și-a scos telefonul din buzunar și i-a scris lui Ravi: *VINO ACASĂ LA MINE CHIAR ACUM!*

El se holba la ceașca din mâinile lui.

— Domnul Ward! a zis el, clătinând din cap. Nu se poate!

— De fapt, se poate, a zis Pip, zăngănindu-și genunchiul pe dedesubtul mesei. Nu are un alibi pentru noaptea în care Andie a dispărut, știu că nu are. Una dintre fetele lui a fost toată noaptea acasă la Max, iar cealaltă dormea la mine.

Ravi a expirat, iar acel aer s-a răspândit pe suprafața ceaiului lui cu lapte. Trebuia să se fi răcit până acum, așa cum era și al ei.

— Și nu are un alibi nici pentru ziua de marți, atunci când a murit Sal, a zis ea. A sunat și a spus că era bolnav, chiar el mi-a zis asta.

— Dar Sal îl iubea pe domnul Ward, a zis Ravi în cea mai înceată șoaptă pe care o auzise ea vreodată din partea lui.

— Știu!

Deodată, masa părea foarte mare între ei.

— Deci, el e tipul secret mai în vârstă cu care se vedea Andie? a întrebat Ravi după ceva timp. Cel care se întâlnea cu ea la Ivy House?

— Poate! a zis Pip. Andie spunea că o putea distruge pe această persoană; Elliot era profesor într-o poziție de încredere. Ar fi intrat într-o mulțime de belele dacă ea ar fi povestit cuiva despre asta. Acuzații penale, închisoare.

Pip s-a uitat în jos la propriul ceai încă neatins și la reflexia ei tremurândă de la suprafață.

— Andie l-a numit dobitoc în fața prietenelor în zilele anterioare dispariției. Elliot a zis că asta era din cauză că aflase că Andie hărţuia pe cineva și că îl contactase pe tatăl ei în legătură cu videoclipul nud. Poate că nu despre asta a fost vorba.

— Cum a aflat el oare despre fuga de la locul accidentului? Oare i-a zis Naomi?

— Nu cred. A zis că nu a spus niciodată nimănui. Nu știu cum a aflat el.

— Încă sunt niște goluri în povestea asta, a zis Ravi.

— Știu. Însă el e cel care m-a amenințat și care l-a ucis pe Barney. El e, Ravi!

— În regulă! a spus Ravi, privind-o. Deci cum o dovedim?

Pip și-a mutat ceașca mai încolo și s-a întins peste masă.

— Elliot dă meditații de trei ori pe săptămână, a zis ea. Niciodată nu m-am gândit că e ceva ciudat, până în seara asta. Familia Ward nu trebuie să își facă griji în legătură cu banii; asigurarea de viață a soției lui le-a adus o sumă mare, iar părinții lui Isobel sunt în viață și sunt superbogați. În plus, Elliot e șeful departamentului la școală; probabil cu un salariu foarte bun. Și a început să dea meditații acum cinci ani, prin anul 2012.

— Bine?

— Deci, dacă el nu dă meditații de trei ori pe săptămână? a întrebat ea. Dacă el… nu știu, se duce în locul unde a îngropat-o pe Andie? Să o viziteze, gândind că așa își ispășește, poate, pedeapsa.

Ravi s-a strâmbat, riduri de îndoială brăzdându-i fruntea și nasul.

— Nu de trei ori în fiecare săptămână.

— Da, bine, a cedat Pip. Păi, dacă o vizitează… *pe ea*?

S-a gândit pentru prima dată la acest lucru chiar în timp ce cuvintele i se formau pe limbă.

— Dacă Andie e în viață, iar el o ține pe undeva? Și merge să o vadă de trei ori pe săptămână.

Ravi s-a strâmbat din nou.

Câteva amintiri aproape uitate și-au făcut loc în mintea ei.

— Biscuiți dispărând, a murmurat ea.

— Scuze?

Ochii i se mișcau neliniștiţi dintr-o parte în alta, în timp ce răsucea gândul pe toate părţile.

— Biscuiți dispărând, a zis ea din nou, mai tare. Cara se tot plânge că îi dispare mâncare din casă. Mâncare pe care tocmai a văzut-o cumpărată de către tatăl ei. O, Doamne! O ține undeva și o hrănește!

— Sergent, cred că te pripești puțin cam prea tare în a trage concluzii.

— Trebuie să aflăm unde merge, a zis Pip, iar în momentul acela a simţit un fior pe șira spinării. Mâine e miercuri, zi de meditații.

— Și dacă el chiar dă meditații?

— Și dacă nu?

— Crezi că ar trebui să îl urmărim? a întrebat Ravi.

— Nu! a zis ea în timp ce i-a venit o idee. Am o idee și mai bună. Dă-mi telefonul tău!

Fără cuvinte, Ravi a cotrobăit prin buzunare și și-a scos telefonul. L-a împins spre ea de-a lungul mesei.

— Parola? a zis ea.

— Unu unu doi doi. Ce faci?

— Vreau să activez opţiunea aceea cu *Găsește prietenii* între telefoanele noastre.

A intrat în aplicație și și-a trimis o invitație pe propriul telefon. A glisat ca să o deschidă și a acceptat-o.

— Acum ne împărtășim locația pe termen nelimitat. Și astfel, a zis ea, fluturând telefonul în aer, avem un dispozitiv de urmărire.

— Mă sperii puțin! a zis el.

— Mâine, la finalul zilei de școală, trebuie să găsesc o metodă prin care să-mi las telefonul în mașina lui.

— Cum?

— O să mă gândesc eu la ceva.

— Să nu mergi nicăieri singură cu el, Pip! a zis Ravi, aplecându-se un pic şi fixând-o cu privirea. Vorbesc serios!

Chiar atunci, un alt rând de bătăi în ușa din față.

Pip a sărit ca arsă, iar Ravi a urmat-o de-a lungul holului. Ea a luat bolul cu dulciuri și a deschis ușa.

— Ne dați ori nu ne dați?! s-a auzit un cor de voci micuțe.

— Oh, uau! a zis Pip, recunoscându-i pe copiii familiei Yardley, cu trei case mai în colo, deghizaţi în vampiri. Arătați înspăimântător, nu glumă!

Ea a lăsat bolul mai jos, iar cei șase copii s-au repezit spre ea cu mâinile întinse.

Pip a zâmbit spre grupul de adulți din spate în timp ce puștii se certau pe bomboanele cu gust de cireșe. Apoi, le-a observat privirile întunecate și curioase, fixate undeva peste umărul lui Pip, acolo unde se afla Ravi.

Două dintre femei s-au apropiat una de cealaltă, holbându-se la bietul băiat în timp ce șușoteau lucruri neauzite în spatele palmelor.

Capitolul patruzeci şi doi

— Ce-ai făcut? a întrebat Cara.

— Nu știu! M-am împiedicat când coboram scările după ora de științe politice. Cred că l-am scrântit.

Pip se prefăcea că șchiopăta.

— Am venit pe jos în dimineața asta, nu sunt cu mașina! a zis ea. Oh, la naiba, și mama are o întâlnire târzie!

— Poți să mergi cu mine și cu tata! a zis Cara, vârându-și mâna sub cea a lui Pip ca să o ajute să meargă spre dulapul ei, apoi a luat cartea din mâna lui Pip și a pus-o pe grămada de lucruri dinăuntru. Nu știu de ce ai vrea să mergi pe jos din moment ce ai propria mașină. Eu nu reușesc niciodată să o folosesc pe a mea, acum că Naomi e acasă.

— Voiam doar să fac o plimbare, a zis Pip. Nu-l mai am pe Barney drept scuză.

Cara s-a uitat cu milă la ea și a închis dulapul.

— Haide, a zis ea, hai să șchiopătăm spre parcare! Norocul tău că sunt musculoasa Magee; să știi că ieri am făcut nouă flotări complete.

— Chiar nouă? a zâmbit Pip.

— Știu! Joacă-ți bine cărțile și poate o să câștigi un bilet la spectacolul de arme.

Și-a încordat muşchii și a mormăit ceva.

Atunci inima lui Pip s-a frânt pentru Cara. Pip spera, zicând în sinea ei: *te rog, te rog, te rog*, din nou și din nou, ca

prietena ei să nu-și piardă această stare fericită și de aiureală după tot ce urma să se întâmple.

Sprijinită de ea, au luat-o de-a lungul coridorului și au ieșit afară pe ușa laterală.

Vântul rece o pișca de nas și și-a mijit ochii. Au continuat să meargă încet prin spate și apoi spre parcarea profesorilor, Cara povestind pe drum detalii despre filmul văzut de Halloween. Pip se încorda de fiecare dată când fata îl menționa pe tatăl ei.

Elliot era deja acolo, așteptând lângă mașină.

— Aici erai! a zis el, zărind-o pe Cara. Ce s-a întâmplat?

— Pip și-a luxat glezna, a zis Cara, deschizând portiera din spate. Iar Leanne lucrează până târziu. O putem duce noi?

— Da, desigur!

Elliot s-a grăbit spre ea să o apuce de mână ca să o ajute să urce în mașină.

Pielea lui a atins-o pe-a ei.

A avut nevoie de toată puterea ca să nu se ferească de el.

Cu rucsacul așezat lângă ea, Pip se uita cum Elliot a închis portiera ei și cum s-a așezat pe scaunul șoferului. În momentul în care Cara și Pip și-au pus centurile de siguranță, el a pornit motorul.

— Deci, ce s-a întâmplat, Pip? a întrebat el, curios, în timp ce aștepta ca un grup de copii să traverseze strada înainte să iasă din parcare.

— Nu sunt sigură, a bălmăjit ea, cred că pur și simplu am călcat aiurea.

— Nu e nevoie să te duc la urgențe, nu-i așa?

— Nu, sunt sigură că va fi bine în câteva zile, a zis ea, apoi și-a scos telefonul și a verificat dacă era pe modul silențios.

Îl avusese închis în cea mai mare parte a zilei, iar bateria era aproape plină.

Elliot i-a dat peste mână Carei atunci când aceasta a început să schimbe posturile radioului.

— Mașina mea, muzica mea, a zis el. Pip?

Ea a tresărit și aproape că a scăpat telefonul.

— Glezna e umflată? a întrebat el.

— Ăăă…

Pip s-a aplecat și s-a întins ca să se uite; telefonul îi era în mână. Pretinzând că își pipăia gleznă, și-a răsucit încheietura mâinii și a împins rapid telefonul sub bancheta din spate.

— Doar puțin, a zis ea, îndreptându-se, cu fața îmbujorată. Nu prea tare.

— Asta-i bine, a zis el, strecurându-se prin traficul de pe High Street. Ar trebui să stai cu el ridicat în seara asta.

— Da, așa o să fac, a zis ea, surprinzându-i privirea în oglinda retrovizoare. Și apoi: Tocmai mi-am dat seama, azi e zi de meditații. Nu o să te fac să întârzii, nu? Unde trebuie să ajungi?

— Oh, nu te îngrijora! a zis el, semnalizând stânga spre strada lui Pip. Trebuie să ajung pe Old Amersham. Nu e niciun deranj.

— Pfiu, bine!

Cara întreba ce o să mănânce la cină în timp ce Elliot a încetinit și a intrat pe aleea lui Pip.

— Oh, mama ta *e* acasă! a zis el, dând din cap spre mașina Leannei în momentul în care a oprit.

— Chiar e?

Pip simțea că inima îi bătea de două ori mai tare, speriată de faptul că aerul din jurul ei vibra într-un mod vizibil.

— Probabil că i s-a anulat întâlnirea în ultimul minut. Ar fi trebuit să verific, îmi pare rău!

— Nu te prosti! a zis Elliot, întorcându-se spre ea. Ai nevoie de ajutor până la ușă?

— Nu! a zis ea iute, apucându-și rucsacul. Nu, mulțumesc, o să fiu bine!

A deschis portiera mașinii și a început să coboare.

— Așteaptă! a zis Cara deodată.

Pip a înghețat. *Te rog, spune că nu mi-a văzut telefonul! Te rog!*

— O să te văd mâine înainte de examen?

— Oh! a zis Pip, respirând din nou. Nu, prima dată trebuie să mă înscriu la oficiu, după care merg direct în sala de examinare.

— Bine, păi, multăăăăăăă baftăăăăăăă, a zis ea, cântând cuvintele. Te vei descurca de minune, sunt sigură! O să vin să te caut după.

— Da, mult noroc, Pip! a zâmbit Elliot. Aș zice să-i calci în picioare, dar cred că nu e un moment prielnic pentru asta.

Pip a râs atât de spart, încât aproape s-a auzit cu ecou.

— Mulțumesc! a zis ea. Și mulțumesc și pentru că m-ați adus acasă!

S-a aplecat spre portieră și a închis-o.

Șchiopătând spre casă, și-a ciulit bine urechile, ascultând șoaptele din mașina lui Elliot în timp ce se îndepărta. A deschis ușa de la intrare în casă și a renunțat la șchiopătat.

— Bună! a zis Leanne din bucătărie. Vrei să pun ceainicul pe foc?

— Ăă, nu, mulțumesc, a zis ea din pragul ușii. Știi, Ravi o să treacă pe aici peste puțin timp ca să mă ajute să învăț pentru examen.

Mama ei s-a uitat la ea.

— Ce?

— Să nu crezi că nu-mi cunosc propria fiică, a zis ea, spălând ciuperci în strecurătoare. Învaţă singură și are reputație că-i face pe ceilalți copii să plângă la proiectele de grup. Să înveți pentru examen, sigur că da! a zis mama și s-a uitat din nou la ea. Să ții ușa deschisă!

— Doamne, așa o să fac!

Chiar în timp ce începuse să urce pe scări, o siluetă estompată care se asemăna cu Ravi s-a ivit la ușă.

Pip i-a deschis, iar el a zis:

— Bună ziua!

Apoi a urmat-o pe Pip în dormitor.

— Ușa deschisă, a zis Pip atunci când Ravi era pe cale să o închidă.

Fata s-a așezat pe pat cu picioarele încrucișate, iar Ravi a tras scaunul de birou ca să stea în fața ei.

— Toate bune? a întrebat el.

— Da, e sub bancheta din spate.

— În regulă!

El și-a deblocat telefonul și a deschis aplicația *Găsește prietenii.* Pip s-a tras mai aproape și, cu capetele aproape atingându-se, se holbau la harta de pe ecran.

Avatarul mic și portocaliu al lui Pip era parcat în fața casei familiei Ward de pe strada Hogg Hill. Ravi a apăsat pe butonul *Reîmprospătare,* însă tot acolo a rămas.

— Încă nu a plecat, a zis Pip.

Se auzeau pași pe hol, iar Pip s-a uitat și l-a observat pe Josh stând în pragul ușii.

— Pippo, a zis el, jucându-se cu părul lui cârlionțat, poate Ravi să vină jos cu mine să jucăm FIFA?

Ravi și Pip s-au întors ca să se uite unul la celălalt.

— Ăă, nu acum, Josh! a zis ea. Suntem cam ocupați!

— O să vin să ne jucăm mai târziu, în regulă, prietene? a spus Ravi.

— În regulă.

Josh și-a lăsat mâna în jos în semn de înfrângere și s-a făcut nevăzut.

— Se mișcă! a zis Ravi, reîmprospătând harta.

— Unde?

— Pentru moment, de-a lungul străzii Hogg Hill, înainte de sensul giratoriu.

Avatarul nu se mișca în timp real; erau nevoiți să apese pe butonul de *Reîmprospătare* și să aștepte ca punctul portocaliu să sară în locul actual. S-a oprit chiar în sensul giratoriu.

— Reîmprospătează! a zis Pip nerăbdătoare. Dacă nu face stânga, atunci înseamnă că nu se îndreaptă spre strada Amersham.

Butonul de *Reîmprospătare* s-a transformat în niște linii decolorate acum. Încărcându-se. Încărcându-se. S-a reîmprospătat, iar avatarul portocaliu a dispărut.

— Unde e? a întrebat Pip.

Ravi a derulat harta ca să vadă unde ajunsese Elliot.

— Stai! l-a zărit Pip. Acolo! Se îndreaptă în nord, spre strada A413.

Se uitau unul la celălalt.

— Nu se îndreaptă spre Amersham! a zis Ravi.

— Nu, nu merge acolo.

Privirile lor au urmărit punctul pentru următoarele unsprezece minute în timp ce Elliot conducea, sărind ori de câte ori Ravi apăsa pe săgeata pentru reîmprospătare.

— E aproape de Wendover, a zis Ravi, apoi, văzându-i fața lui Pip, a întrebat: Ce e?

— Familia Ward locuia în Wendover înainte să se mute într-o casă mai mare în Kilton. Înainte să ne întâlnim.

— S-a întors! a zis Ravi, iar Pip s-a aplecat să vadă din nou. Undeva de-a lungul unei străzi numite Mill End.

Pip se uita la punctul portocaliu, nemișcat, pe drumul de culoare albă.

— Reîmprospătare! a zis ea.

— Asta fac! a zis Ravi. S-a blocat.

A apăsat din nou pe buton; iconița pentru încărcare a apărut pentru o secundă și apoi a dispărut, lăsând punctul portocaliu în același loc. A apăsat din nou, însă tot nu s-a mișcat.

— S-a oprit! a zis Pip, apucând încheietura lui Ravi și întorcând-o ca să vadă harta mai bine. Apoi s-a ridicat, a luat laptopul lui Ravi de pe birou și l-a așezat în poală, spunând: Hai să vedem unde e!

A deschis motorul de căutare și a intrat pe Google Maps. A căutat *Mill End Road*, *Wendover,* și a apăsat pe modul satelit.

— Cât de departe de stradă ai zice că e? Aici? a îndreptat ea degetul spre ecran.

— Aș zice că puțin mai la stânga.

— În regulă!

Pip a așezat omulețul portocaliu în acel punct, iar vederea din stradă i-a apărut pe ecran.

Drumul rural era îngust, acoperit de copaci și de boschete înalte care străluceau în lumina soarelui în momentul în care Pip a apăsat click și a tras imaginea ca să obțină o vizualizare completă. Casele erau așezate doar pe o parte, puțin mai în spate față de drum.

— Crezi că e la casa asta? a arătat cu degetul spre o casă mică din cărămidă cu o ușă imensă de garaj și care abia se vedea printre copacii și cabina telefonică care o mărgineau.

— Hmm…

Ravi s-a uitat de la telefonul lui, la ecranul laptopului.

— E ori la asta, ori la cea din stânga ei.

Pip s-a uitat la numerele lor.

— Deci e ori la numărul 44, ori la 42.

— Acolo locuiau ei? a întrebat Ravi.

Pip nu știa. A ridicat din umeri, iar el a zis:

— Poate că poți afla de la Cara?

— Da, a zis ea. Am căpătat multă experiență cu prefăcutul și cu minciunile.

Stomacul i s-a făcut ghem, iar Pip s-a întristat. O să distrugă pe toată lumea, o să distrugă tot.

Ravi și-a strecurat mâinile în ale ei.

— Pip, e aproape gata! a zis el.

— Acum e gata! a zis ea. Trebuie să mergem acolo diseară ca să vedem ce ascunde Elliot. Andie ar putea fi în viață chiar acolo.

— Asta-i doar o presupunere.

— Toată chestia asta s-a bazat pe presupuneri, a zis ea și și-a tras mâna deoparte ca să-și poată ține capul, care o durea cumplit. Trebuie să se termine odată!

— Bine! a zis Ravi cu blândeţe. O să terminăm cu asta. Dar nu în seara asta. Mâine. Află de la Cara la ce adresă merge și dacă e vechea lor casă. Și mâine, după ce termini orele, spre seară, putem merge acolo, când Elliot nu va fi, și vom vedea ce se întâmplă. Sau vom suna la poliție, dând un pont anonim și îi vom trimite pe agenţi la adresa cu pricina, în regulă? Dar nu acum, Pip! Nu-ți poți da viața peste cap

în seara asta, nu te voi lăsa! Nu te voi lăsa să dai cu piciorul șansei de a merge la Cambridge. Chiar acum te apuci de învățat pentru examen și o să dormi puțin. În regulă?

— Dar…

— Fără dar, sergent!

Ravi se holba la ea, cu privirea-i deodată serioasă.

— Domnul Ward a distrus deja prea multe vieți. N-o s-o distrugă și pe-a ta. În regulă?

— Bine! a zis ea încet.

— Bine!

El a luat-o de mână și a tras-o de pe pat, pe scaun. A împins-o cu tot cu scaun până la birou și i-a pus un pix în mână.

— O să uiți de Andie Bell și de Sal pentru următoarele optsprezece ore! Și vreau ca până la ora 22:30 să dormi deja.

Ea și-a ridicat privirea spre el, spre ochii lui blânzi și spre fața lui serioasă, și nu știa ce să zică, nu știa ce să simtă. Era pe marginea unei stânci înalte, undeva între râs și plâns, și strigăt.

Capitolul patruzeci şi trei

Următoarele poeme și extrase din texte mai lungi oferă reprezentări ale vinii. Ele sunt aranjate în ordine cronologică după data publicării. Citiți cu atenție tot materialul, apoi rezolvați cerința de mai jos.

În mintea ei, ticăitul ceasului era precum bubuitul unei tobe. Și-a deschis broșura pentru răspunsuri și și-a mai ridicat privirea încă odată. Supraveghetorul stătea cu picioarele pe catedră și cu nasul într-o carte cu un cotor scorțos. Pip era așezată la un birou mic și deteriorat în mijlocul unei clase goale, în care, altminteri, ar încăpea treizeci de elevi. Trei minute trecuseră deja.

S-a uitat în jos, vorbind în gând ca să blocheze sunetul ceasului, și a pus pixul pe foaie.

În momentul în care supraveghetorul i-a zis să se oprească, Pip terminase deja de patruzeci și nouă de secunde, iar privirea urmărea secundarul ceasului care era pe cale să descrie un cerc complet. A închis caietul cu răspunsurile și, în drum spre ieșirea din clasă, i l-a înmânat bărbatului.

Scrisese despre cum anumite texte manipulează plasarea vinii prin folosirea diatezei pasive. Dormise aproape șapte ore și credea că se descurcase chiar bine.

Era aproape vremea prânzului și, întorcându-se spre următorul coridor, a auzit-o pe Cara strigându-i numele.

— Pip!

Și-a amintit abia în ultima secundă că ar trebui să se prefacă că șchiopătează.

— Cum a fost?

Cara a ajuns-o din urmă.

— Bine, cred.

— Super, ești liberă! a zis ea, fluturându-i mâna lui Pip de parcă i-ar fi sărbătorit victoria. Cum e cu glezna?

— Nu prea rău. Cred că până mâine va fi mult mai bine.

— Oh, și..., a zis Cara, scormonind într-unul dintre buzunare. Ai avut dreptate! a zis ea, scoțând telefonul lui Pip. Chiar *ai scăpat* telefonul în mașina noastră. Era prins sub bancheta din spate.

— Oh! a exclamat Pip și l-a luat. Habar n-am cum s-a întâmplat așa ceva!

— Ar trebui să-ți sărbătorim libertatea, a zis Cara. Pot să invit pe toată lumea mâine-seară la mine pentru o noapte de jocuri sau ceva?

— Da, poate.

Pip a așteptat și, când în cele din urmă s-a lăsat liniștea, a zis:

— Știi, azi, mama mea vizitează o casă de pe Mill End, în Wendover. Nu acolo locuiai tu?

— Ba da, a zis Cara. Ce amuzant!

— Numărul 44.

— O, noi eram la 42.

— Tatăl tău încă mai trece pe acolo? a întrebat Pip, cu o voce dezumflată și dezinteresată.

— Nu, a vândut-o acum ani de zile, a zis Cara. Atunci când ne-am mutat, ai mei au păstrat-o pentru că mama a primit o moștenire uriașă de la bunica ei. Au închiriat-o

pentru niște bani în plus în timp ce mama picta. Dar tata a vândut-o la câțiva ani după ce a murit mama.

Pip a încuviințat cu o mișcare din cap. Era clar că Elliot zicea minciuni de foarte mult timp. De mai bine de cinci ani, de fapt.

În timpul prânzului Pip s-a comportat ca prin vis. Iar în momentul în care au terminat de mâncat, și Cara a dat să se îndrepte spre partea cealaltă a clădirii, Pip a șchiopătat puțin și a îmbrățișat-o.

— În regulă, lipicioaso! a zis Cara, încercând să scape de ea. Ce se întâmplă cu tine?

— Nimic, a zis Pip, după care i-a dat drumul.

Connor a ajuns-o din urmă și a ajutat-o să urce scările spre clasa unde se ținea ora de istorie, deși ea i-a zis că nu era nevoie. Domnul Ward venise deja și era cocoțat pe biroul lui. Purta o cămașă verde pastel. Pip nu i-a aruncat nici măcar o privire în timp ce s-a târât pe lângă scaunul din față, acolo unde stătea de obicei, preferând un loc din spate.

Lecția nu se mai termina. Ceasul parcă își bătea joc de ea, iar Pip încerca să se uite oriunde, numai la Elliot nu. Nu voia să se uite la el. Nu putea. Respirația i se încetinise și avea senzația că o să se sufoce..

— Interesant cum, a zis Elliot, acum șase ani, jurnalele unui doctor personal de-al lui Stalin, un bărbat numit Aleksandr Miasnikov, au fost date publicității. Acesta a scris că Stalin suferea de o boală mintală care îi afecta capacitatea de a lua decizii și îi influența paranoia. Deci…

Clopoțelul a sunat și l-a întrerupt.

Pip a tresărit. Dar nu din cauza clopoțelului. Ci din cauza gândului care i-a trecut prin minte în momentul în care Elliot a pronunțat cuvântul „jurnalele".

Elevii și-au pus caietele și cărțile în ghiozdane și au început să iasă. Șchiopătând, Pip a fost ultima care a ajuns la ușă.

— Stai așa, Pippa! a strigat-o Elliot.

Ea s-a întors țeapănă și fără chef.

— Cum a fost la examen? a întrebat el.

— A fost bine.

— O, bravo! i-a zâmbit el. Acum poți să te relaxezi.

Pip i-a zâmbit fals înapoi și a șchiopătat spre coridor. În momentul în care nu a mai fost în raza vizuală a lui Elliot, a renunțat la șchiopătat și a luat-o la fugă. Nu-i păsa de faptul că avea cursul de științe politice. Fugea, urmărită de cuvântul acela rostit de Elliot. *Jurnalele*. Nu s-a oprit până n-a ajuns lângă portiera mașinii ei, bâjbâind după mâner.

Capitolul patruzeci şi patru

— Pip, ce faci aici?

Naomi stătea în fața ușii de la intrare în casă.

— Nu ar trebui să fii la școală?

— Am avut o oră liberă, a zis ea, încercând să-și recapete respirația. Aș vrea să te întreb ceva.

— Pip, te simți bine?

— Ai mers la terapie după ce a murit mama ta, nu-i așa? Pentru anxietate și depresie, a zis Pip.

Nu avea timp pentru delicatețuri.

Naomi se uita ciudat la ea, cu ochii strălucind.

— Da, a zis ea.

— Cumva terapeutul ți-a propus să ții un jurnal?

Naomi a aprobat cu o mișcare din cap.

— E o modalitate de a controla stresul. Ajută! a zis ea. Fac așa de la 16 ani.

— Și ai scris și despre fuga de la locul accidentului?

Naomi o privea nelămurită.

— Da, bineînțeles că am făcut-o. Trebuia să o fac. Eram distrusă și nu puteam sta de vorbă cu nimeni despre asta. Nimeni n-a văzut vreodată paginile alea de jurnal, doar eu.

Pip a expirat, cu mâinile la gură.

— Crezi că așa a aflat acea persoană?

Naomi a clătinat din cap.

— Nu, așa ceva e imposibil. Mereu îmi încui jurnalele și le țin ascunse în camera mea.

— Trebuie să plec, a zis Pip. Îmi pare rău!

S-a întors și s-a îndreptat înapoi spre mașină, ignorând-o pe Naomi, care țipa:

— Pip! Pippa!

Mașina mamei era parcată în fața casei atunci când Pip a intrat pe alee. Însă locuința era liniștită, iar Leanne nu a strigat atunci când fata a deschis ușa. Mergând de-a lungul holului, Pip a auzit un alt sunet, care se suprapunea cu cel al propriului puls: mama ei plângând.

La intrarea din camera de zi, Pip s-a oprit și s-a uitat spre capul femeii, lăsat pe marginea din spate a canapelei. Mama ținea telefonul, din care se auzeau niște voci înregistrate.

— Mamă?

— Oh, scumpo, m-ai speriat! a zis ea, punând pauză și ștergându-și rapid ochii. Ai ajuns mai devreme acasă. Deci, mi-ai scris că examenul a decurs bine. Despre ce a fost eseul? Vino și spune-mi!

— Mamă, a zis Pip, de ce ești supărată?

— Oh, nu e nimic, chiar nu e nimic!

I-a zâmbit cu lacrimi în ochi.

— Mă uitam la niște poze vechi cu Barney. Și am găsit un videoclip de la Crăciunul de acum doi ani, de atunci când Barney fugea în jurul mesei dând fiecăruia câte un pantof. Nu-mi pot lua ochii de la înregistrarea asta.

Pip s-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o de la spate.

— Îmi pare rău că ești așa de supărată! a șoptit ea prin părul mamei ei.

— Nu sunt! a spus ea. Sunt fericită-supărată. A fost un câine atât de bun!

Pip s-a așezat alături de ea, uitându-se la poze și videoclipuri vechi cu Barney, râzând de cum sărea în aer și de cum încerca să mănânce zăpadă, cum lătra la aspirator, cum se răsturna pe podea cu labele în sus, cu micuțul Josh scărpinându-l pe burtă în timp ce Pip îi mângâia urechile. Au stat așa până când mama a trebuit să meargă să-l ia pe Josh.

— Bine! a zis Pip. Cred că o să merg la etaj să trag un pui de somn.

Era o altă minciună. A urcat în camera ei, uitându-se la ceas și plimbându-se agitată între pat și ușă. Așteptând. Curând, frica s-a transformat în furie, iar dacă nu ar fi măsurat camera cu pasul, ar fi țipat. Era o zi de joi, una de meditații, și voia cu disperare ca el să fie acolo.

Când s-a făcut cinci după-amiază, Pip și-a scos încărcătorul telefonului și și-a luat paltonul kaki.

— Mă duc la Lauren! i-a zis mamei, care era în bucătărie, ajutându-l pe Josh cu tema la matematică. Ne vedem puţin mai târziu!

Afară, și-a descuiat mașina, a urcat în ea și și-a prins părul în vârful capului. S-a uitat la telefonul ei, la rândurile lungi ale mesajului din partea lui Ravi. I-a răspuns: *A decurs bine, mulțumesc! O să vin la tine după cină și apoi vom suna la poliție*. Încă o minciună, Pip le spunea deja cu mare naturalețe. El doar ar fi oprit-o.

A deschis aplicația cu harta, a scris în bara de căutare și a apăsat pe butonul *Adresă*.

Vocea rece a început să-i vorbească: *Începem ruta spre Mill End Road, numărul 42, Wendover*.

Capitolul patruzeci și cinci

Mill End Road era îngustă și lungă, fiind mărginită de un tunel de copaci întunecați. A parcat pe un acostament cu iarbă chiar după casa cu numărul 40 și a oprit farurile.

Inima îi era cât un purice, iar fiecare fir de păr în parte, fiecare celulă avea energie proprie.

S-a întins după telefonul care era pus în suportul de pahare și a sunat la 999.

Două apeluri și apoi:

— Bună ziua, ați sunat la serviciu de urgență, cu ce vă pot ajuta?

— Vreau să sun la poliție, a zis Pip.

— Vă fac legătura chiar acum.

— Alo? s-a auzit o altă voce. Ați sunat la poliție, cu ce vă pot ajuta?

— Numele meu este Pippa Fitz-Amobi, a zis ea tremurând, și sunt din orașul Little Kilton. Vă rog să ascultați cu atenție! Trebuie să trimiteți un echipaj pe Mill End Road, la numărul 42, în Wendover! Înăuntru se află un bărbat pe nume Elliot Ward. Acum cinci ani, Elliot a răpit o fată pe nume Andie Bell din orașul Kilton și o ține sechestrată în această casă. El a ucis un băiat pe nume Sal Singh. Trebuie să îl contactați pe inspectorul Richard Hawkins, care a condus ancheta în cazul lui Andie Bell ca să-i aduceți la cunoștință: cred că Andie este în viață și este ținută sechestrată la

numărul 42 de pe Mill End Road. Chiar acum mă duc să-l iau la întrebări pe Elliot Ward și s-ar putea să mă aflu în pericol. Vă rog să trimiteți rapid un echipaj.

— Stai, Pippa! a spus polițistul. De unde ne suni acum?

— Sunt în fața casei și mă pregătesc să intru.

— În regulă, rămâi afară, o să trimit un echipaj către tine! Pippa, poți…

— Acum o să intru, a zis Pip. Vă rog să vă grăbiți!

— Pippa, nu intra în casă!

— Îmi pare rău, trebuie s-o fac, a zis ea.

Pip și-a coborât telefonul de la ureche, cu vocea operatorului încă strigându-i numele, și a închis.

A coborât din mașină. Trecând de pe acostamentul cu iarbă pe aleea care ducea spre casa cu numărul 42, a văzut mașina lui Elliot parcată în fața unei clădiri micuțe din cărămizi roșii. Cele două ferestre de la parter străluceau în întunericul dens dimprejur.

În timp ce se îndrepta spre casă, un senzor de mișcare s-a activat și a umplut aleea cu o lumină albă, stridentă și orbitoare. Și-a acoperit ochii și a continuat să meargă. O umbră uriașă de copac a însoțit-o în drumul spre ușa casei.

A bătut. Trei lovituri puternice.

Un zăngănit înăuntru. Apoi nimic.

A bătut însă din nou, lovind iar în ușă și cu partea moale a pumnului.

O lumină s-a aprins dincolo de ușă, iar prin sticla mată a observat o siluetă estompată îndreptându-se spre ea.

Un lanț a atins ușa, o încuietoare a zăngănit, apoi ușa s-a deschis cu un zgomot strident.

Elliot se holba la ea. Era îmbrăcat cu aceeași cămașă verde pastel de la școală și avea o pereche de mănuși închise la culoare atârnându-i peste umăr.

— Pip? a zis el cu o voce înspăimântată. Ce… ce faci tu aici?

Lentilele ochelarilor îi măreau ochii.

— Eu doar, a zis el, eu doar…

Pip a clătinat din cap.

— Poliția o să ajungă aici în vreo zece minute, a zis ea și a făcut un pas peste prag. Atât ai la dispoziție ca să îmi explici. Explică-mi totul ca să le pot ajuta pe fiicele tale să depășească momentul. Ca familia Singh să poată afla, în cele din urmă, adevărul.

Elliot s-a făcut alb ca varul. S-a dat înapoi câțiva pași, izbindu-se de un perete.

Apoi și-a apăsat cu degetele peste ochi și a expirat lung.

— S-a terminat! a zis el încet. S-a terminat în cele din urmă.

— Timpul trece, Elliot!

Vocea îi era mult mai curajoasă decât simțea ea.

— Bine, a zis el. Bine, vrei să intri?

Pip a ezitat. Inima îi bătea atât de tare, încât simțea că îi iese din piept. Însă poliția era pe drum, așa că putea face asta. Trebuia să facă asta.

— O să lăsăm ușa deschisă, pentru poliție, a zis ea, apoi l-a urmat de-a lungul holului, păstrând o distanță de trei pași față de el.

El a condus-o la dreapta, în bucătărie. Nu era nicio piesă de mobilier, mai nimic, doar blaturi de bucătărie încărcate cu pachete de mâncare și cu ustensile de gătit, chiar și cu niște mirodenii. O mică cheie strălucind era așezată pe masă, lângă un pachet de paste uscate. Elliot s-a aplecat să

închidă aragazul, iar Pip s-a dus în partea cealaltă a camerei, păstrând cât mai mult spațiu între ei.

— Stai departe de cuțite! a zis ea.

— Pip, eu nu o să…

— Stai departe de ele!

Elliot s-a dat mai încolo, oprindu-se lângă peretele opus ei.

— Ea e aici, nu-i așa? a zis Pip. Andie e aici și e în viață?

— Da!

Pip tremura pe sub paltonul gros.

— Tu și Andie Bell vă vedeați în luna martie a anului 2012, a zis ea. Începe cu începutul, Elliot; nu avem mult timp la dispoziție.

— Nu a fost ca și…, s-a bâlbâit. E…

Bărbatul a suspinat cu capul în mâini.

— Elliot!

El a pufnit și s-a îndreptat de spate.

— În regulă! a zis el. Era pe la sfârșitul lunii februarie. Andie a început… să mă caute la școală. Nu îi predam; nu alesese istoria. Dar mă tot urmărea pe holuri și mă întreba despre cum îmi mergea. Și, nu știu, presupun că atenția ei... mă măgulea. De la moartea lui Isobel, fusesem mai mult singur. Și apoi, Andie m-a rugat să îi dau numărul meu de telefon. Nimic nu s-a întâmplat până în acel punct, nu ne-am sărutat sau altceva, însă ea tot insista. I-am zis că nu ar fi prea cuviincios. Și chiar și așa, curând, m-am trezit într-un magazin de telefoane, cumpărând o altă cartelă ca să pot să vorbesc cu ea fără să afle cineva. Nu știu de ce am făcut-o, cred că îmi distrăgea atenția de la faptul că îmi lipsea Isobel. Eu voiam doar pe cineva cu care să vorbesc. Introduceam cartela doar noaptea, pentru ca Naomi să nu afle nimic, și am început să ne scriem. Era drăguță cu mine; mă lăsa să

vorbesc despre Isobel și despre grijile pe care mi le făceam în legătură cu Naomi și Cara.

— Expiră timpul, a zis Pip, pe un ton rece.

— Da, a pufnit Elliot. Apoi Andie a început să sugereze să ne întâlnim undeva în afara școlii. La un hotel. I-am zis că în niciun caz. Dar, într-un moment de nebunie, un moment de slăbiciune, am făcut o rezervare. Putea fi foarte convingătoare. Am stabilit o dată și o oră, însă a trebuit să anulez în ultimul moment, deoarece Cara avea varicelă. Am încercat să termin toată chestia asta, orice o fi fost ea, apoi m-a rugat din nou. Și am făcut rezervare pentru săptămâna următoare.

— Ivy House din Chalfont, a zis Pip.

El a aprobat cu o mișcare din cap.

— Atunci s-a întâmplat prima dată.

Vocea îi era înăbușită de rușine.

— Nu am rămas peste noapte; nu puteam lăsa fetele singure o noapte întreagă. Am stat doar câteva ore.

— Te-ai culcat cu ea?

Elliot nu a zis nimic.

— Avea șaptesprezece ani! a strigat Pip. Aceeași vârstă precum fiica ta. Erai profesor! Andie era vulnerabilă, iar tu te-ai folosit de asta! Tu erai adultul și ar fi trebuit să știi mai bine!

— Nu e nimic din ce poți zice care să mă facă să mă simt mai dezgustat de mine însămi decât sunt deja. Am zis că asta nu trebuia să se repete și am încercat să termin relația. Andie nu mă lăsa. A început să mă amenințe cum că mă toarnă. Mi-a întrerupt una dintre lecții, a venit la mine și mi-a șoptit la ureche că a lăsat o poză sexy cu ea, undeva în clasă, și că eu trebuia să o găsesc înainte să o facă altcineva. Încerca să mă sperie. Așa că săptămâna următoare m-am dus din nou la Ivy House deoarece nu știam de ce era în

stare dacă nu aș fi făcut-o. Credeam că în curând o să se plictisească de jocul ăsta.

S-a oprit ca să se scarpine la ceafă.

— Atunci a fost ultima dată. S-a întâmplat doar de două ori, apoi au venit sărbătorile. Fetele și cu mine am petrecut o săptămână la părinții lui Isobel și, fiind departe de Kilton, mi-am revenit în fire. I-am dat mesaj lui Andie și i-am zis că s-a terminat și că nu îmi pasă dacă mă toarnă. Mi-a trimis mesaj înapoi, zicându-mi că, atunci când va începe școala din nou, mă va distruge dacă nu voi face ce vrea ea. Nu știam ce voia. Și apoi, dintr-o pură coincidență, s-a ivit ocazia să o opresc. Am aflat că Andie hărțuia o fată pe internet, așa că l-am sunat pe tatăl ei, așa cum ți-am zis, și i-am spus că, dacă comportamentul ei nu se schimbă în bine, va trebui să raportez asta și va fi exmatriculată. Bineînțeles, Andie știa ce însemna asta: distrugere reciprocă garantată. Eu puteam să fiu arestat pentru relația noastră, însă ea putea fi exmatriculată și cu viitorul distrus. Eram într-un impas și credeam că s-a terminat.

— Atunci de ce ai răpit-o vineri, pe 20 aprilie? a întrebat Pip.

— Asta nu…, s-a bâlbâit. Nu a fost deloc așa. Eram singur acasă, iar Andie și-a făcut apariția, cred că în jurul orei zece seara. Era iritată și foarte furioasă. Țipa la mine, zicându-mi că eram trist și dezgustător, că s-a uitat la mine doar pentru faptul că avea nevoie de ajutorul meu ca să prindă un loc la Oxford, așa cum îl ajutam pe Sal. Nu voia ca el să plece fără ea. Zbiera că trebuia să plece departe de casă, departe de Kilton, deoarece o ucidea. Am încercat să o calmez, însă ea nu și nu. Și știa exact cum să mă rănească.

Elliot a clipit încet.

— Andie a fugit în biroul meu și a început să rupă tablourile pictate de Isobel atunci când era pe moarte, pe cele cu curcubeiele. A distrus complet două dintre ele, iar eu țipam la ea să se oprească, apoi s-a îndreptat spre favoritul meu. Și eu… eu doar am împins-o ca să o fac să se oprească, nu încercam să o rănesc. Însă a căzut pe spate și s-a lovit cu capul de biroul meu. Puternic. Și... era întinsă pe podea și îi sângera capul. Era conștientă, însă confuză. M-am grăbit să iau trusa de prim ajutor, iar când m-am întors, Andie plecase deja. Nu venise cu mașina la mine, nu era nicio mașină pe alee și nici nu se auzea vreuna. A ieșit afară și a dispărut. Telefonul ei era pe podeaua din birou, trebuie să-l fi scăpat când a căzut. În ziua următoare, a continuat el, am auzit de la Naomi că Andie a dispărut. Andie sângera, lovită la cap, după ce părăsise locuința mea, iar acum lipsea. Și cum a trecut un weekend întreg, am început să mă panichez: credeam că am ucis-o. Credeam că plecase din casa mea și apoi, confuză și rănită, se rătăcise pe undeva și murise din cauza rănilor. Că zăcea pe undeva printr-un șanț și că era doar o chestiune de timp până o să fie găsită. Iar atunci când s-ar fi întâmplat asta, existau dovezi care să conducă către mine: fire de păr, amprente. Știam că singurul lucru pe care îl puteam face era să le ofer un alt suspect ca să mă protejez. Ca să-mi protejez fetele. Dacă aș fi fost arestat pentru uciderea lui Andie, nu cred că Naomi ar fi supraviețuit. Iar Cara avea doar doisprezece ani pe atunci. Eram singurul părinte pe care îl mai aveau.

— Nu este timp pentru scuze! a zis Pip. Așa că i-ai înscenat totul lui Sal Singh. Știai despre fuga de la locul accidentului deoarece citiseși jurnalele lui Naomi.

— Bineînțeles că le citeam, a zis el. Trebuia să fiu sigur că fetița mea nu se gândea cumva să se rănească.

— Ai obligat-o pe ea și pe prietenii ei să-i ia alibiul lui Sal. Și apoi, marți?

— Am sunat la muncă să anunț că sunt bolnav, apoi am lăsat fetele la școală. Am așteptat afară și l-am observat pe Sal stând singur în parcare. M-am dus să vorbesc cu el. Era destul de afectat de dispariția ei. Așa că i-am sugerat să mergem la el acasă și să stăm un pic de vorbă. Plănuisem să o fac cu un cuțit din casa familiei Singh. Însă apoi am găsit niște somnifere în baie și am zis să-l iau în pădure; am crezut că era mai blând așa. Nu voiam ca familia lui să-l găsească. Am băut ceai și acolo i-am dat primele trei pastile; i-am zis că sunt pentru durerile lui de cap. L-am convins să mergem în pădure și să o căutăm noi înșine pe Andie; că asta l-ar fi ajutat cu sentimentul lui de neputință. A avut încredere în mine. Nu s-a întrebat de ce purtam mănuși din piele înăuntru. Am luat o pungă de plastic din bucătăria lor și ne-am dus în pădure. Aveam un briceag la mine, iar când am ajuns suficient de departe, i l-am pus la gât. L-am forțat să înghită mai multe pastile.

Vocea lui Elliot s-a stins. Ochii îi erau umezi, iar o lacrimă singuratică i s-a prelins pe obraz.

— I-am zis că îl ajutam, că nu putea părea suspect dacă părea că și el a fost atacat. A mai înghițit câteva, apoi a început să se lupte. L-am pus jos și l-am forțat să ia mai multe. Când a început să fie somnoros, l-am ținut și am început să-i vorbesc despre Oxford, despre bibliotecile uimitoare de acolo, despre cinele specifice acelui loc, despre cât de frumos era orașul primăvara. Doar ca să adoarmă gândindu-se

la ceva frumos. Când a devenit inconștient, i-am tras punga pe cap și l-am ținut de mână până când a murit.

Pip nu avea pic de milă pentru omul din fața ei. Unsprezece ani de amintiri cu el s-au dizolvat deodată, făcându-l pe cel ce era în cameră cu ea să fie doar un străin.

— Apoi ai trimis acel mesaj de mărturisire de pe telefonul lui Sal.

Elliot a aprobat din cap, ștergându-și apăsat lacrimile cu dosul palmelor.

— Și sângele lui Andie?

— S-a uscat sub biroul meu, a explicat el. Am ratat puțin atunci când am curățat prima dată, așa că i-am pus cu penseta sub unghii. Și ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să-i strecor telefonul lui Andie în buzunar, după care l-am lăsat acolo. Nu am vrut să-l ucid. Eu doar încercam să îmi salvez fetele; trecuseră deja prin atât de multă durere! Sal nu merita să moară, dar nici fetele mele nu meritau să li se întâmple ceva rău. Era o alegere imposibilă.

Pip și-a ridicat privirea ca să își suprime lacrimile. Nu era timp să îi spună cât de mult greșise

— Și apoi, a spus Elliot plângând, mi-am dat seama ce greșeală imensă făcusem. Dacă Andie murise pe undeva din pricina rănilor de la cap, polițiștii i-ar fi găsit trupul. Și apoi, apare mașina ei și se găsește sânge în portbagaj; probabil că s-a simțit suficient de bine ca să meargă undeva după ce a plecat de la mine. Mă panicasem și crezusem că lovitura îi fusese fatală, când, de fapt, nu se întâmplase nimic. Însă era prea târziu. Sal murise deja, iar eu îl făcusem să pară criminalul. Polițiștii au închis cazul și totul s-a liniștit.

— Și cum ajungem de acolo la faptul că tu o ții prizonieră pe Andie în casa asta?

A tresărit la auzul furiei din cuvintele ei.

— Era pe la sfârșitul lunii iulie. Conduceam spre casă și, pur și simplu, am văzut-o. Andie mergea pe marginea străzii principale din Wycombe, se îndrepta spre Kilton. Am tras pe dreapta. Îmi era clar că era drogată… că nu putea să doarmă. Era foarte slabă și răvășită. Așa s-a întâmplat. Nu o puteam lăsa să se întoarcă acasă, pentru că, dacă o făcea, toată lumea ar fi știut că Sal a fost ucis. Andie era drogată și dezorientată, însă eu am oprit și am băgat-o în mașină. I-am explicat de ce nu o puteam lăsa să meargă acasă și i-am zis că o să am grijă de ea. Tocmai ce scosesem casa la vânzare, așa că am adus-o aici și am retras anunțul.

— Unde a fost în toate acele luni? Ce s-a întâmplat cu ea în noaptea în care a dispărut? a continuat Pip cu întrebările, simțind că nu mai avea mult timp la dispoziție.

— Nu își amintește toate detaliile; cred că a suferit o comoție. Ea zicea că voia doar să scape de tot. S-a dus la un prieten de-al ei care era implicat în afaceri cu droguri. Tipul a dus-o să locuiască împreună cu niște persoane pe care le știa el. Însă nu se simțea în siguranță acolo, așa că a fugit, cu gând să vină acasă. Nu-i place să vorbească despre perioada aceea.

— Howie Bowers! a gândit Pip cu voce tare. Spune-mi, unde e Andie, Elliot?

— La mansardă! a spus el și s-a uitat la cheița de pe masă. Am aranjat frumos acolo sus pentru ea. Am izolat, am pus placaje din lemn pe pereți și o podea adecvată. Ea a ales tapetul. Nu mai sunt ferestre, însă am pus o mulțime de lămpi. Știu, crezi că sunt un monstru, Pip, însă nu am atins-o niciodată, niciodată de când am fost la Ivy House. Nu e așa. Iar ea nu mai e cum a fost înainte, e o persoană diferită; e calmă

și recunoscătoare. Are mâncare acolo sus, însă eu îi gătesc de trei ori în timpul săptămânii și o dată în weekend, și o las să vină jos ca să meargă la duș. Apoi stăm împreună în mansarda ei, uitându-ne la TV. Nu se plictisește niciodată.

— Ea e încuiată acolo sus, iar aia e cheia? a întrebat Pip și a arătat cu degetul spre ea.

Elliot a aprobat din cap.

Apoi au auzit scrâșnit de roți pe alee.

— În momentul în care o să te interogheze poliția, a zis Pip, grăbindu-se acum, nu le spune despre fuga de la locul accidentului sau despre alibiului lui Sal! Nu are nevoie de unul, din moment ce ai mărturisit. Iar Cara nu merită să-și piardă întreaga familie, să fie singură în totalitate. *Eu* o să le protejez pe Naomi și pe Cara de acum înainte.

Un alt zgomot, produs de portiere trântite de această dată.

— Poate că pot să înțeleg de ce ai făcut-o, a zis ea. Însă nu există iertare pentru așa ceva! I-ai luat viața lui Sal ca să ți-o salvezi pe a ta! I-ai distrus familia!

Un strigăt:

— Deschideți, poliția! s-a auzit din direcția ușii.

— Familia Bell suferă de cinci ani! Ne-ai amenințat pe mine și pe familia mea, ai intrat prin efracție în casa mea ca să mă sperii!

— Îmi pare rău!

Pași apăsați de-a lungul holului.

— L-ai ucis pe Barney!

Pe fața lui Elliot se citea confuzia.

— Pip, nu știu despre ce vorbești, eu nu…

— Poliția! a zis ofițerul care a pășit în bucătărie.

Insigna de pe pălărie a strălucit în lumina lustrei. Partenera lui a ajuns și ea, cu ochii trecând de la unul la altul, cu părul prins în coadă și fluturând în tot acest timp.

— În regulă, ce se întâmplă aici? a întrebat ea.

Pip s-a uitat la Elliot, iar privirile li s-au intersectat. El s-a îndreptat de spate și și-a întins încheieturile.

— Vă aflați aici ca să mă arestați pentru răpirea și sechestrarea lui Andie Bell, a zis el.

— Și pentru că l-a ucis pe Sal Singh, a zis Pip.

O vreme, ofițerii s-au uitat unul la celălalt, apoi unul dintre ei a dat din cap. Femeia s-a îndreptat spre Elliot, iar bărbatul a apăsat pe ceva de pe stația de emisie-recepție. S-a întors înapoi pe hol ca să vorbească.

Fiind amândoi întorși cu spatele, Pip s-a repezit și a apucat cheia de pe masă. A fugit pe hol și a luat-o-n sus pe scări.

— Hei! a strigat femeia ofițer după ea.

Sus, Pip a observat o mică trapă albă în tavan. Un lacăt imens era prins de un zăvor. Sub trapă era așezată și o scăriță în două trepte.

Pip a pășit pe ea și s-a întins, introducând cheia în lacăt și lăsându-l să cadă, zdrăngănind puternic pe podea. Polițistul a venit după ea. Fata a rotit clanța și s-a ferit de trapa ranforsată care se legăna deschisă în jos.

O lumină galbenă se revărsa prin gaura de deasupra ei. Și sunete: muzică dramatică, explozii și oameni cu accent american, strigând. Pip a apucat scara și a tras-o jos până pe podea chiar atunci când ofițerul urca apăsat pe ultimele trepte.

— Stai! a țipat el.

Pip a urcat pe treptele de metal, cu mâinile umede, reci și lipicioase.

Și-a vârât capul prin acea gaură și s-a uitat în jur. Camera era luminată de câteva lămpi de podea, iar pereții erau decorați cu un design floral în alb și negru. Pe un perete erau un minifrigider, cu un ceainic și cu un cuptor cu microunde deasupra, și rafturi cu mâncare și cărți. În mijlocul camerei trona un covor roz și pufos. Mai era și un televizor mare, cu ecran plat, care tocmai fusese pus pe pauză.

Și iat-o!

Stând cu picioarele încrucișate pe un pat de o singură persoană plin cu perne colorate. Purtând o pereche de pijamale albastre cu pinguini, la fel precum aveau Cara și Naomi. Se holba la Pip, cu ochii mari și sălbatici. Părea puțin mai în vârstă, mai solidă. Părul îi era mai închis la culoare decât înainte, iar pielea mult mai palidă. Se uită cu gura căscată la Pip, cu telecomanda TV-ului în mână și cu un pachet de biscuiți Jammie Dodger în poală.

— Bună! a zis Pip. Eu sunt Pip.

— Bună! a zis ea. Eu sunt Andie.

Însă nu era ea.

Capitolul patruzeci şi șase

În strălucirea aurie a lămpilor, Pip s-a apropiat mai mult. A răsuflat în sinea ei, încercând să gândească peste țiuitul care îi umplea capul. Și-a mijit ochii, privind-o cu atenție pe fata dinaintea ei.

Acum că era mai aproape, putea observa diferențele, care erau evidente: forma puțin diferită a buzelor ei durdulii, ochii, căzuți acolo unde trebuiau să fie mai ridicați, umflăturile pomeților, mai jos decât ar fi trebuit să fie. Schimbări pe care timpul nu i le putea face unei fețe.

Pip se uitase în ultimele luni de atât de multe ori la fotografiile cu Andie Bell, încât îi cunoștea fiecare linie și adâncitură de pe chip.

Asta nu era ea.

Pip se simțea detașată de lume, plutind parcă, lipsită de toate simțurile.

— Dar tu nu ești Andie, a zis ea încet, chiar atunci când polițistul s-a cățărat pe scara din spate și a pus o mână pe umărul ei.

Vântul vuia printre copaci, iar zona din jurul casei cu numărul 42 de pe Mill End Road era luminată de lumini albastre clipocind în întuneric. Acum, pe stradă erau parcate patru mașini de poliție, iar Pip tocmai îl zărise pe Richard

Hawkins – în același palton negru pe care îl purtase la toate conferințele de presă de acum cinci ani – pășind în casă.

Pip se oprise din a o asculta pe polițistă în timp ce-i lua declarația. Îi auzea cuvintele ca pe o avalanșă de pietre, însă cu silabe. În aerul proaspăt și răcoros, s-a concentrat pe respirație, și atunci a fost momentul în care ofițerii l-au scos afară pe Elliot. Câte doi ofițeri pe fiecare parte, mâinile fiindu-i încătușate la spate. Plângea, iar lumina albastră îi clipocea pe fața udă de lacrimi. Sunetele de persoană suferindă pe care le scotea au înspăimântat-o. Acesta era un om care știa că viața lui a luat sfârșit. Chiar credea că fata de la mansardă era Andie? Chiar se agățase de asta în tot acest timp? Ofițerii l-au condus la mașină, i-au protejat capul și apoi au plecat cu el. Pip i-a urmărit cu privirea până când tunelul format din copaci a înghițit mașina cu totul.

În timp ce termina de dictat numărul ei de telefon ofițerului, a auzit o portieră trântită în spatele ei.

— Pip!

Vântul a purtat vocea lui Ravi până la ea.

A simțit o împunsătură în piept. Apoi, în capătul aleii, a fugit spre Ravi, iar el a prins-o, strângând-o în brațe.

— Te simți bine? a întrebat el, împingând-o puțin în față ca să se uite la ea.

— Da! a răspuns Pip. Tu ce faci aici?

— Eu? Când am văzut că nu mai vii, m-am uitat după tine pe *Găsește prietenii.* De ce ai venit singură aici?

El se uita lung la mașinile de poliție și la ofițerii din spatele lor.

— Trebuia să vin, a zis ea. Trebuia să îl întreb de ce. Nu știam cât de mult mai trebuia să aștepți pentru a afla adevărul dacă nu o făceam.

Gura i s-a deschis o dată, de două ori, de trei ori până când să-și găsească cuvintele, apoi i-a povestit totul lui Ravi. Stând sub copacii tremurânzi și învăluiți de lumina albastră, i-a povestit cum a murit fratele lui. I-a zis că îi părea rău în momentul în care Ravi a izbucnit în lacrimi, i-a zis asta deoarece era tot ce putea spune; o pătură cusută care să acopere un crater.

— Să nu-ți pară rău! a zis el, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Nimic nu-l mai poate aduce înapoi, știu asta. Dar acum îl avem, într-un fel. Sal a fost ucis, Sal a fost nevinovat, și acum toată lumea va afla.

S-au întors să se uite la inspectorul Richard Hawkins, care o conducea pe fată afară din casă, cu o pătură mov înfășurată în jurul umerilor ei.

— Chiar nu e ea, nu-i așa? a întrebat Ravi.

— Seamănă mult cu ea, a zis Pip.

Ochii fetei erau mari și priveau neliniștiți în toate părțile, redescoperind ce era afară. Hawkins a condus-o într-o mașină și s-a strecurat pe banchetă lângă ea, în timp ce alți doi ofițeri au urcat în față.

Pip nu știa cum ajunsese Elliot să creadă că această fată pe care o găsise pe marginea străzii era Andie. Fusese o halucinație? Trebuia oare să creadă că Andie nu murise, iar asta să fie un fel de ispășire pentru ce îi făcuse lui Sal? Sau era doar spaima care îl orbise?

La asta se gândea Ravi, că Elliot era îngrozit de posibilitatea ca Andie Bell să fie încă în viață, că fata se putea întoarce acasă și că el avea să fie arestat pentru uciderea lui Sal. Iar în acea stare amplificată de frică, nu era nevoie decât de o fată blondă care semăna destul de mult cu ea ca să se convingă

că o găsise pe Andie. Și o încuiase sus, ca să poată încuia și teribila frică de a fi prins singur cu ea.

Pip a aprobat cu o mișcare din cap, uitându-se cum mașina poliției se îndepărta.

— Eu cred, a zis ea încet, eu cred că era doar o fată nepotrivită cu părul și cu fața nepotrivite, când un om nepotrivit a trecut cu mașina pe lângă ea.

Și cealaltă întrebare, cea pe care Pip încă nu o putea rosti era: ce se întâmplase cu adevărata Andie Bell după ce părăsise casa familiei Ward în acea noapte?

Ofițerul care îi luase declarația s-a apropiat de ei cu un zâmbet cald.

— Aveți nevoie să vă ducă cineva acasă? a întrebat-o el pe Pip.

— Nu, e în regulă, a zis ea. Am venit cu mașina.

L-a obligat pe Ravi să urce în mașină cu ea; nu avea de gând să-l lase să conducă de unul singur, tremura prea tare. Și, în secret, nici ea nu voia nici să fie singură.

Pip a învârtit cheia în contact, zărindu-și fața în oglinda retrovizoare, înainte ca farurile să lumineze. Părea pustiită și palidă, ochii îi străluceau înăuntrul orbitelor înfundate. Era obosită. Nespus de obosită!

— În sfârșit pot să le spun părinților, a zis Ravi, în momentul în care au ajuns din nou pe strada principală, după ce au ieșit din Wendover. Nici măcar nu știu cum să încep.

Farurile au luminat semnul cu *Bun venit în Little Kilton!*, cu literele părând îngroșate de umbrele din ambele părți, în timp ce au trecut pe lângă el și au intrat în oraș. Pip conducea pe High Street, îndreptându-se spre casa lui Ravi. S-a oprit la sensul giratoriu principal. Acolo staționa

o mașină, în mijlocul sensului, dar pe partea cealaltă, lumina farurilor fiind de un alb pătrunzător. Mașina aceea avea prioritate.

— De ce nu se mișcă? a întrebat Pip, holbându-se la automobilul pătrățos și întunecat, cu fâșii galbene de lumină de-a lungul lui, provenind de la felinarul stradal.

— Nu știu, a zis Ravi. Continuă să mergi!

Așa a făcut, trecând ușor prin sensul giratoriu. Cealaltă mașină tot nu se mișca. În momentul în care s-au apropiat și mai mult și au ieșit din raza farurilor, piciorul lui Pip a slăbit puțin pedala de accelerație, timp în care se uita pe geam.

— Oh, la naiba! a zis Ravi.

Era familia lui Andie Bell. Toți trei. Jason se afla pe scaunul șoferului, cu fața roșie și cu urme de lacrimi. Părea că țipă, lovind cu mâna în volan și rostind cuvinte mânioase. Dawn Bell era lângă el, făcându-se mică în scaunul ei. Plângea și tremura în timp ce încerca să respire printre lacrimi, iar expresia feței îi era cuprinsă de o agonie confuză.

Mașinile lor au ajuns în aceeași linie, iar Pip a zărit-o pe Becca pe bancheta din spate. Fața îi era palidă, rezemată cu ea de geamul rece. Buzele îi erau întredeschise, sprâncenele încruntate, iar privirea îi era pierdută în altă parte în timp ce se holba în față.

Și cum treceau pe lângă cei din familia Bell, ochii Beccăi au revenit dintr-odată la viață, fixându-se asupra lui Pip. O sclipire în ei, cum că o recunoștea. Și ceva greu și imperativ, ceva precum groaza.

Și-au văzut de drum, iar Ravi a răsuflat ușurat.

— Crezi că li s-a zis? a întrebat el.

— Cam așa pare, a zis Pip. Fata o tot ținea că numele ei e Andie Bell. Acum poate că familia trebuie să meargă și să o recunoască.

Pip s-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut cum mașina familiei Bell pornise în cele din urmă, pornise spre promisiunea furată a unei fiice regăsite.

Capitolul patruzeci şi șapte

Mai spre seară, Pip stătea la capătul patului părinților ei. Ea, povara pe care o purta pe umeri și povestea ei. Pe cât de greu îi fusese să trăiască cele întâmplate, pe atât de greu îi era să vorbească.

Partea cea mai rea era cea care o includea pe Cara. Imediat ce se făcuse ora 22:00, Pip știa că nu mai putea amâna asta prea mult timp. Degetul ei mare a acoperit butonul albastru de apelare, însă, pur și simplu, nu o putea face. Nu putea spune cuvintele cu voce tare și să asculte cum lumea celei mai bune prietene a ei se schimba pentru totdeauna, cum se întuneca și cum se transforma în una necunoscută. Pip își dorise să fi fost suficient de puternică, însă învățase că nu este invincibilă; până și ea putea fi doborâtă. A apăsat pe aplicația cu mesaje și a început să scrie:

Ar trebui să sun ca să îți spun asta, însă nu cred că aș putea să o fac, nu cu vocea ta mică la celălalt capăt. Asta e calea lașilor și îmi pare rău cu adevărat! A fost tatăl tău, Cara. Tatăl tău este cel care l-a ucis pe Sal Singh. El ținea sechestrată o fată despre care credea că e Andie Bell în vechea voastră casă din Wendover. E arestat. Naomi va fi în siguranță, îți dau cuvântul meu. Știu de ce a făcut-o și o să îți zic atunci când vei fi pregătită să asculți. Îmi pare rău! Îmi doresc să te fi putut salva de asta! Te iubesc!

L-a citit în patul părinților ei, apoi a apăsat pe butonul *Trimite.* Îi picau lacrimi pe telefon în timp ce îl ținea strâns în palmele făcute căuș.

Mama îi pregătise micul dejun când s-a trezit în cele din urmă, la ora două după-amiază; nici nu se punea problema să fie întrebată dacă merge la școală. Nu au mai vorbit despre cele întâmplate, nu mai era nimic de zis, nu încă. Chiar și așa, o întrebare despre Andie Bell tot nu îi dădea pace; fata asta lăsase în urmă un ultim mister de dezlegat.

Pip încercase să o sune pe Cara de șaptesprezece ori, însă aceasta nu îi răspunsese. La fel și în cazul lui Naomi.

Mai târziu, în acea după-amiază, Leanne a trecut cu mașina pe lângă reședința familiei Ward după ce-l luase pe Josh de la școală. S-a întors, zicând că nu era nimeni acasă și că nu văzuse nici mașina.

— Probabil că au plecat la mătușa lor, Lila, a zis Pip, apăsând pe butonul pentru reapelare.

Victor a ajuns mai devreme de la muncă. Toți stăteau în camera de zi, uitându-se la reluări ale unor concursuri televizate, care, de obicei, ar fi fost punctate de Pip și de tatăl ei, întrecându-se în a striga cât mai repede răspunsul. Însă acum se uitau în liniște, făcând schimb de priviri scurte peste capul lui Josh, iar în aer pluteau o tensiune tristă și o întrebare: *și acum ce?*

În momentul în care cineva a bătut la ușă, Pip a sărit ca să scape de senzația ciudată care pusese stăpânire pe întreaga încăpere. În pijamalele ei colorate, a deschis ușa, iar aerul rece i-a înțepat degetele de la picioare.

Era Ravi, stând alături de părinții lui. Spațiile dintre ei erau perfecte, de parcă se aranjaseră pentru poză.

— Bună, sergent! a zis Ravi, zâmbind la vederea pijamalelor ei colorate și bătătoare la ochi. Ea e mama mea, Nisha, a adăugat băiatul și a făcut semn cu mâna de parcă era gazda unei emisiuni, iar femeia, al cărei păr brunet era împletit în două cozi neglijente, i-a zâmbit lui Pip. Și tatăl meu, Mohan.

Bărbatul a dat din cap, iar bărbia a atins vârful buchetului de flori pe care îl ținea. Sub braț ținea o cutie de ciocolată.

— Părinți, a zis Ravi, ea e *acea* Pip.

Salutul politicos al lui Pip s-a încurcat în al lor.

— Deci, a zis Ravi, ne-au chemat la secție mai devreme. Ne-au pus să ne așezăm și ne-au zis tot, tot ce știam deja. Au zis că vor ține o conferință de presă odată ce domnul Ward va fi acuzat și că vor da publicității o declarație privind nevinovăția lui Sal.

Pip a auzit-o pe mama ei și pașii greoi ai tatălui ei pe hol, apropiindu-se. Ravi a făcut din nou prezentările pentru Victor; Leanne îi mai întâlnise cu cincisprezece ani în urmă, atunci când le vânduse casa.

— Deci, a continuat Ravi, am vrut să venim și să îți mulțumim, Pip. Asta nu s-ar fi întâmplat în veci fără tine.

— Nu prea știu ce să zic, a spus Nisha, cu ochii, pe care îi moșteniseră și Ravi, și Sal, strălucind. Datorită vouă, acum, avem din nou parte de băiatul nostru. Amândoi ni l-ați dăruit înapoi pe Sal. Nu există cuvinte care să poată exprima cât de mult înseamnă asta pentru noi.

— Acestea sunt pentru tine, a zis Mohan, întinzându-i buchetul și cutia de ciocolată lui Pip. Îmi pare rău, nu prea știm ce ar trebui să ducem cuiva care a ajutat la reabilitarea fiului tău decedat!

— Google avea foarte puține sugestii, a adăugat Ravi.

— Mulțumesc! a zis Pip. Vreți să intrați?

— Da, haideți, intrați, a zis Leanne, o să pun ceainicul pe foc!

Dar în timp ce Ravi a pășit în casă, a apucat-o pe Pip de mână și a strâns-o tare în brațe, zdrobind florile dintre ei și râzând cu fața îngropată în părul ei. În momentul în care i-a dat drumul, Nisha a îmbrățișat-o; parfumul ei dulce îi mirosea lui Pip a case și a mame, și a seri de vară. Și apoi, neștiind sigur de ce sau cum s-a întâmplat, toți se îmbrățișau, toți șase

schimbându-se între ei și îmbrățișându-se din nou, și râzând cu lacrimi în ochi.

Și fix așa, cu florile zdrobite și cu un carusel de îmbrățișări, familia Singh venise și scăpase de tristețea confuză și sufocantă care pusese stăpânire peste casa lor. Deschisese ușa și lăsase să iasă fantoma, măcar pentru un timp. Deoarece era un final fericit în toată chestia asta: Sal era nevinovat. O familie scăpată de greutatea mormântului pe care o purtase în toți acești ani. Și prin toată durerea și îndoiala care ar fi fost, merita să stea așa.

— *Ce* faceți voi aici? a întrebat Josh, cu o voce micuță și nedumerită.

În urma invitației la un ceai pe care o făcuse Leanne, au stat o întreagă după-amiază în camera de zi.

— Deci, a întrebat Victor, mâine-seară o mergeți să vedeți artificiile?

— De fapt, a zis Nisha, uitându-se de la soțul ei spre fiul ei, cred că ar trebui să mergem anul ăsta. Ar fi prima dată de când… știți... Însă lucrurile stau diferit acum. Lucrurile au început să stea diferit.

— Da, a zis Ravi. Mi-ar plăcea să merg. Niciodată nu le poți vedea cum trebuie de la noi acasă.

— Minunat! a zis Victor, bătând din palme. Ne putem întâlni cu voi acolo? Să zicem pe la ora nouăsprezece, lângă cortul cu băuturi?

Chiar atunci Josh s-a ridicat în picioare, grăbindu-se să înghită bucățica de sandvici din gură ca să poată să recite:

— Amintește-ți, amintește-ți de 5 noiembrie, de praful de pușcă trădat și de complot. Știu fără motiv de ce praful de pușcă trădat n-ar trebui niciodată uitat.

Orașul Little Kilton nu uitase, doar că autoritățile deciseseră să mute evenimentul pe data de 4, deoarece băieții cu grătarele credeau că sâmbătă ar prinde o zi mai bună. Pip nu era sigură

că era pregătită să se afle în mijlocul tuturor acelor oameni, cu întrebări în priviri.

— O să merg să umplu ibricul din nou, a zis ea, ridicând vasul gol și ducându-se în bucătărie.

A aprins aragazul și se holba la reflexia ei din cadrul cromat când în spatele ei a apărut și un Ravi deformat.

— Ești tăcută, a remarcat el. Ce se întâmplă în mintea aia mare a ta? De fapt, nici măcar nu trebuie să întreb, deja știu ce o să zici. E vorba de Andie.

— Nu pot pretinde că s-a terminat totul, a zis ea. Nu s-a terminat încă.

— Pip, ascultă-mă! Ai făcut ce ți-ai propus să faci. Știm că Sal era nevinovat și știm ce i s-a întâmplat.

— Însă nu am aflat ce i s-a întâmplat lui Andie. După ce a părăsit casa lui Elliot în acea noapte, a dispărut și nu a mai fost găsită.

— Nu mai e treaba ta, Pip, a zis el. Poliția a redeschis cazul. Lasă-i pe agenți să facă restul! Tu ai făcut destule.

— Știu, a zis ea.

Și nu era o minciună. Era obosită. Simțea că avea nevoie să scape odată de povara acestor lucruri. Avea nevoie ca greutatea de pe umerii ei să fie doar a ei. Și ultimul mister al lui Andie Bell nu mai era de datoria ei să-l dezlege.

Ravi avea dreptate; partea lor se terminase.

Capitolul patruzeci şi opt

Voise să-l arunce.

Asta-și spusese. Panoul crimei trebuia aruncat deoarece își terminase treaba cu el. Era timpul să demonteze schela lui Andie Bell și să vadă ce mai rămăsese din Pip. Începuse bine, scoțând piunezele și punând hârtiile grămadă lângă un sac de gunoi pe care-l adusese la etaj.

Apoi, fără să-și dea seama ce făcea sau cum de se întâmplase asta, s-a trezit uitându-se din nou prin toate paginile: recitind paginile de jurnal, urmărind cu degetul de-a lungul sforii roșii și holbându-se la pozele suspecților pentru a căuta fața criminalului.

Era atât de sigură că nu mai avea nicio treabă cu povestea asta! Nu-și îngăduise nici măcar un gând toată ziua, în timp ce se jucase cu Josh, în timp ce se uitase la serialele de comedie americane, în timp ce pregătise prăjiturele cu mama ei, timp în care înfulecase bucățele de aluat crud atunci când nu era observată. Însă, într-o fracțiune de secundă și din pricina unei priviri neplanificate, Andie găsise o cale să-i intre din nou în minte.

Trebuia să se îmbrace pentru a merge la spectacolul de artificii, însă acum era în genunchi, aplecată peste panoul crimei. O parte din el chiar ajunsese în sacul de gunoi; toate indiciile care duceau spre Elliot Ward. Tot ce ținea de Ivy House, de numărul de telefon mâzgălit din planificator, de fuga de la locul accidentului, de alibiul furat al lui Sal, de poza sexy a lui Andie, cea pe care Max o găsise în clasă, și de biletele printate de la Necunoscut.

Însă panoul trebuia adăugat și el, deoarece acum știa mai multe lucruri legate de locurile prin care fusese Andie în noaptea în care dispăruse. Așadar, a apucat o hartă printată a orașului și a început să mâzgălească cu un marker albastru.

Andie fusese la reședința familiei Ward și, nu după mult timp, plecase cu o leziune la cap, posibil cu una gravă. Pip a încercuit reședința Ward de pe strada Hogg Hill. Elliot spusese că era în jurul orei 22, însă era posibil să fi fost puțin pe lângă cu acea presupunere. Declarațiile făcute de el și de Becca Bell cu privire la momentul zilei nu se potriveau, chiar dacă povestea fetei fusese susținută de camerele de supraveghere: Andie condusese pe High Street pe la ora 22:40. Atunci trebuie să se fi îndreptat spre reședința Ward. Pip a desenat o linie punctată și a scris pe ea timpul. Da, și-a dat ea seama, Elliot trebuie să se fi înșelat, altfel, asta ar fi însemnat că Andie s-ar fi întors acasă având deja lovitura la cap, înainte să plece din nou. Iar dacă acela fusese cazul, atunci Becca ar fi prezentat detaliile poliției. Deci Becca nu mai fusese ultima persoană care o văzuse în viață pe Andie, Elliot fusese.

Dar apoi… Pip a mușcat capătul pixului, cugetând. Elliot spusese că Andie nu venise cu mașina acasă la el, ci pe jos. Și, uitându-se pe hartă, Pip a înțeles de ce asta avea sens. Reședințele Bell și Ward erau foarte apropiate; pe jos, trebuia să mergi pe lângă biserică și apoi pe podul pietonal. Probabil că ajungeai mai repede decât cu mașina. Pip s-a scărpinat la ceafă. Însă asta nu se potrivea: mașina lui Andie fusese surprinsă de camerele de supraveghere, deci trebuie să fi condus. Poate că parcase undeva aproape de casa lui Elliot, dar nu suficient de aproape ca acesta să observe.

Deci cum dispăruse Andie? Cum se ajunsese de la incidentul de pe strada Hogg Hill, la sângele din portbagajul mașinii ei abandonate în apropierea casei lui Howie?

Pip lovea cu capătul pixului în hartă, trecând cu privirea de la Howie, la Max, la Nat, la Daniel și la Jason. Fuseseră doi ucigași diferiți în Little Kilton: unul care credea că o ucisese pe Andie și apoi îl ucisese pe Sal ca să acopere, și un altul care chiar o ucisese pe Andie Bell. Dar care dintre aceste fețe holbându-se la ea ar fi putut să fie?

Doi criminali și doar unul dintre ei încercase să o oprească pe Pip, ceea ce înseamnă…

Stai!

Pip își ținea fața în palme și ochii închiși ca să gândească, timp în care îi izbucneau fel de fel de idei fumegânde. Și o singură imagine: chipul lui Elliot în momentul în care Pip spusese că nu-l va ierta niciodată pentru că îl ucisese pe Barney. I se încrețise fruntea, se încruntase. Dar, amintindu-și acum, nu era niciun semn de remușcare pe fața lui. Nu, era doar confuzie.

Și cuvintele pe care le rostise, Pip terminându-le acum de rostit pentru el: Pip, nu știu despre ce vorbești, eu nu... *l-am ucis pe Barney*.

Pip a început să înjure, în timp ce scormonea prin sacul cu gunoi menajer. A scos din el paginile eliminate de pe panou, împrăștiindu-le peste tot în jurul ei. Și apoi, chiar în mâinile ei; într-una erau biletele din excursia cu cortul și din dulapul de la școală, iar în cealaltă erau mesajele printate de la Necunoscut.

Erau de la două persoane diferite. Acum, uitându-se la ele, era foarte evident.

Diferențele nu erau doar în forma lor, erau chiar și în ton. În biletele printate, Elliot o numise Pippa, iar amenințările erau subtile, indirecte. Chiar și cea scrisă în documentul proiectului ei. Însă Necunoscutul o numise „târfă nenorocită", iar amenințările nu erau doar indirecte: o obligase să-și distrugă laptopul și apoi îi ucisese câinele.

S-a dat în spate și a expirat lung. Două persoane diferite. Elliot nu era Necunoscutul și nu el îl ucisese pe Barney. Nu, acela fusese criminalul lui Andie!

— Pip, haide! Probabil că deja au aprins focul de tabără! a strigat tatăl ei înspre etaj.

S-a dus repede până la ușa camerei ei și a întredeschis-o.

— Ăăă, mergeți voi înainte, o să vă găsesc acolo.

— Poftim? Nu! Vino jos, Pipsy!

— Eu doar... Tată, vreau doar să mai încerc s-o sun pe Cara de câteva ori. Chiar trebuie să vorbesc cu ea! Nu va dura mult. Te rog! Vă găsesc acolo!

— În regulă, scumpo! a strigat el.

— O să plec în douăzeci de minute, promit! a zis ea.

— Bine, sună-mă dacă nu ne găsești!

Imediat ce a auzit că ușa de la intrare a fost închisă, s-a dus din nou la panoul crimei, cu mesajele printate de la Necunoscut tremurându-i în mâini. Și-a analizat fiecare intrare din proiect, încercând să-și dea seama când anume primise avertismentele în timpul investigației ei. Primul fusese chiar după ce-l descoperise pe Howie Bowers, după ce ea și Ravi vorbiseră cu el și aflaseră despre afacerea lui Andie, dar și despre faptul că Max cumpăra Rohypnol. Apoi, după câteva săptămâni, Barney fusese răpit. O mulțime de lucruri se întâmplaseră chiar înainte de asta: dăduse de Stanley Forbes, de două ori, fusese să o vadă pe Becca și vorbise cu Daniel la acea întâlnire cu poliția.

A mototolit foile și le-a aruncat prin cameră cu un urlet pe care nu-l mai auzise niciodată din gura ei. Încă erau prea mulți suspecți. Și acum, că secretele lui Elliot ieșiseră la iveală și că Sal urma să fie exonerat, criminalul avea să caute răzbunare? Avea să se țină de amenințări? Ar trebui Pip să fie singură în casă?

S-a uitat la pozele din fața ei, încruntându-se. Cu un marker albastru a desenat un X pe fața lui Jason Bell. Nu putea fi el. Îi observase privirea atunci când era în mașină, atunci când

trebuie să îi fi sunat polițistul. Atât el, cât și Dawn: plângeau, erau furioși, confuzi. Însă mai era ceva în privirile lor, o urmă de speranță. Poate, chiar dacă li se spusese că nu era ea, o mică parte din ei încă mai spera că era fiica lor. Jason nu s-ar fi putut preface în felul ăla. Adevărul se citea pe fața lui.

Adevărul se citea pe fața lui...

Pip a ridicat poza în care Andie era cu părinții ei și cu Becca și a privit cu atenție. În toți acei ochi.

Fisa nu i-a picat deodată.

Mai întâi au fost mici impulsuri, luminându-i amintirile.

Piesele cădeau și aterizau în linie.

A luat apoi toate paginile relevante de pe panoul crimei: Intrarea 3: interviul cu Stanley Forbes. Intrarea 10: interviul cu Emma Hutton. Intrarea 20: interviul cu Jess Walker despre familia Bell. Intrarea 21: despre Max cumpărând droguri de la Andie. Intrarea 23: despre Howie și ce anume îi furniza lui Andie. Intrările 28 și 29 despre băuturile în care se puneau droguri la petrecerile-catastrofă. Pagina pe care Ravi scrisese cu litere mari de tipar: *Cine ar fi putut fura telefonul cu cartelă preplătită???* Și ora la care Elliot spusese că Andie plecase de la el de acasă.

Pip s-a uitat la toate și și-a dat seama cine era.

Ucigașul avea o față și un nume.

Ultima persoană care o văzuse pe Andie în viață.

Însă mai era un singur lucru de confirmat. Pip și-a scos telefonul, a derulat în lista ei cu contacte și a apelat un număr.

— Alo?

— Max? a zis ea. O să te întreb ceva.

— Nu sunt interesat. Vezi, te-ai înșelat în privința mea? Am auzit ce s-a întâmplat, domnul Ward a fost.

— Bine! a zis Pip. Atunci îți dai seama că fix acum am o credibilitate imensă în fața poliției. I-am zis domnului Ward să

acopere fuga de la locul accidentului, însă dacă nu îmi răspunzi la întrebare, voi suna chiar acum la poliție și le voi spune totul.

— N-ai face-o!

— Ba da! Viața lui Naomi e deja distrusă, nu cred că asta mă va opri, a mers ea la intimidare

— Ce vrei? a întrebat el apăsat.

Pip a făcut o pauză. A apăsat pe butonul pentru difuzor și a glisat spre aplicația ei pentru înregistrat. A apăsat pe butonul de înregistrare și a inspirat adânc ca să acopere bipul.

— Max, la petrecerea-catastrofă din luna martie a anului 2012, a zis ea, ai drogat-o și violat-o pe Becca Bell?

— Ce? Nu, la naiba, nu!

— MAX! a urlat Pip prin telefon. Nu mă minți sau jur că te voi distruge! Ai pus cumva Rohypnol în băutura Beccăi și ai făcut sex cu ea?

El a tușit.

— Da, dar… nu a fost viol. Ea nu a zis nu.

— Pentru că ai drogat-o, violator grotesc și dezgustător ce ești! a țipat Pip. Habar n-ai ce-ai făcut!

Ea a închis, a întrerupt înregistrarea și a apăsat pe butonul de blocare al telefonului. Ochii ei ageri o priveau din ecranul negru care se holba înapoi la ea.

Ultima persoană care o văzuse pe Andie în viață? Fusese Becca. Mereu fusese Becca.

Pip își ațintise privirea asupra ecranului, iar decizia fusese deja luată.

Capitolul patruzeci şi nouă

Mașina a scârțâit în momentul în care Pip a tras deodată lângă bordură. S-a dat jos pe strada întunecată și s-a îndreptat spre ușa din față.

A bătut.

Clopoțeii de vânt de lângă ușă se legănau și cântau insistent și strident în vântul rece al serii.

Ușa s-a întredeschis, iar fața Beccăi a apărut prin crăpătură. S-a uitat la Pip, apoi a deschis ușa larg.

— Oh, bună, Pippa! a zis ea.

— Bună, Becca! Eu… eu am venit să văd dacă te simți bine. După seara de marți. Te-am văzut în mașină și…

— Da, a aprobat ea cu o mișcare din cap. Ne-a zis polițistul că tu ai fost cea care a aflat despre domnul Ward și ce făcea el.

— Da, îmi pare rău!

— Vrei să intri? a întrebat Becca, dându-se un pas în spate ca să-i facă loc.

— Mulțumesc!

Pip a trecut pe lângă ea și a intrat în holul pe care ea și Ravi pătrunseseră prin efracție cu două săptămâni în urmă. Becca i-a zâmbit și a condus-o în bucătăria cu mobilă albastră.

— Ai vrea să bei un ceai?

— Oh, nu, mulțumesc!

— Sigur? Eu tocmai făceam unul pentru mine.

— Bine, atunci. Negru, te rog. Mulțumesc!

Pip s-a așezat la masă, cu spatele drept și cu genunchii rigizi, și se uita la Becca. Aceasta a luat două cești înflorate de pe un suport, a pus pliculețele în ele și a turnat din ceainicul cu apă fiartă.

— Scuză-mă! a zis Becca. Trebuie să iau un șervețel!

Imediat ce a părăsit camera, claxonul trenului a izbucnit din buzunarul lui Pip. Era un mesaj de la Ravi: *Yo, sergent, unde ești?* A setat telefonul pe modul silențios și l-a băgat înapoi în palton.

Becca a revenit în cameră, băgându-și un șervețel în mânecă. A adus ceaiurile, iar pe-al lui Pip i l-a pus în față.

— Mulțumesc! a zis Pip, luând o gură.

Nu era prea fierbinte pentru băut. În plus, era recunoscătoare pentru el, măcar putea să facă ceva cu mâinile tremurânde.

Pisica neagră își făcuse și ea apariția, apropiindu-se cu coada ridicată și frecându-și capul de glezna lui Pip până când Becca a luat-o la goană.

— Părinții tăi cum se simt? a întrebat Pip.

— Nu foarte bine, a zis Becca. După ce am confirmat că fata aia nu era Andie, mama și-a făcut rezervare la reabilitare pentru traumă emoțională. Iar tata vrea să-i dea pe toți în judecată.

— Au aflat cine este fata? a întrebat Pip pe deasupra ceștii.

— Da, l-au sunat pe tata în această dimineață. Era pe lista persoanelor dispărute: Isla Jordan, în vârstă de douăzeci și trei de ani, din Milton Keynes. Au zis că are o dizabilitate de învățare și că are mintea unui copil de doisprezece ani. Provine dintr-o familie abuzivă și are antecedente cu fuga de acasă și cu posesie de droguri.

Becca se juca distrată cu părul ei scurt.

— Au zis că e foarte confuză; a trăit în acel fel pentru foarte mult timp, așa încât ea chiar crede că e o fată pe nume Andie Bell din orașul Little Kilton.

Pip a luat o gură mare de ceai, umplând liniștea în timp ce cuvintele din mintea ei se aranjau și se rearanjau în propoziții. Își simțea gura uscată și părea cuprinsă de un fior îngrozitor, în timp ce inima îi bătea de două ori mai tare. A ridicat ceașca și a terminat de băut ceaiul.

— Chiar semăna cu ea, a zis Pip în cele din urmă. Pentru câteva secunde chiar am crezut că e ea. Și am văzut-o pe fețele părinților tăi, acea speranță cum că poate ar fi Andie până la urmă. Că poate și eu, și poliția ne-am înșelat. Însă tu știai deja, nu-i așa?

Becca și-a așezat ceașca pe masă, holbându-se la ea.

— Fața ta nu era precum a lor, Becca. Tu păreai confuză. Păreai speriată. Tu știai cu siguranță că nu putea fi sora ta. Deoarece tu ai ucis-o, nu-i așa?

Becca nu se mișca. Pisica a sărit pe masă, lângă ea, și tot nu s-a mișcat.

— În luna martie a anului 2012, a zis Pip, ai fost la o petrecere cu prietena ta, Jess Walker. Și în timp ce erai acolo, ți s-a întâmplat ceva. Tu nu îți amintești, însă te-ai trezit și știai că ceva nu era în regulă. Ai rugat-o pe Jess să meargă cu tine să cumperi pastila de a doua zi, iar atunci când Jess te-a întrebat cu cine te-ai culcat, nu i-ai spus. Și nu pentru că te simțeai rușinată, așa cum a presupus Jess, ci pentru că nu știai. Habar nu aveai ce s-a întâmplat sau cu cine. Ai avut amnezie anterogradă deoarece cineva ți-a pus Rohypnol în băutură și apoi te-a agresat.

Becca, pur și simplu, stătea acolo, inuman de nemișcată, precum un mic manechin din carne vie, prea speriată să se miște, ca nu cumva să năruie partea întunecată a umbrei surorii ei. Apoi, a început să plângă. Lacrimile i se prelingeau pe față precum niște peștișori liniștiți, iar mușchii bărbiei îi zvâcneau. În timp ce se uita în ochii Beccăi în care se putea

citi adevărul, a cuprins-o un sentiment de durere, ceva rece ca gheața. Deoarece, în cazul acesta, adevărul nu era o victorie, ci doar o supărare profundă.

— Nici nu pot să-mi imaginez cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru tine, a zis Pip, nesigură cum să formuleze. Să nu fii în stare să îți amintești, dar să știi că ți s-a întâmplat ceva rău. Trebuie să te fi simțit ca și cum nimeni nu te-ar putea ajuta. Nu ai greșit cu nimic și nu aveai de ce să îți fie rușine. Însă, inițial, nu cred că te-ai simțit așa și ai ajuns pe un pat de spital. Și apoi ce s-a întâmplat? Ai hotărât să afli ce ți s-a întâmplat? Cine a fost responsabil?

Becca aproba aproape imperceptibil din cap.

— Ți-ai dat seama că cineva te-a drogat și ai început să cauți răspunsuri? Ai început să întrebi prin jur cine cumpăra droguri pe la petrecerile-catastrofă și de la cine? Iar întrebările te-au condus chiar spre propria soră. Becca, ce s-a întâmplat în seara de vineri, 20 aprilie? Ce s-a întâmplat atunci când Andie s-a întors acasă după ce a ieșit din casa domnului Ward?

— Tot ce aflasem că, o dată, cineva a cumpărat de la ea iarbă și MDMA, a zis Becca, uitându-se în jos și ștergându-și lacrimile. Așa că, atunci când a plecat și m-a lăsat singură, m-am uitat prin camera ei. Am găsit locul unde avea ascunse drogurile și celălalt telefon. M-am uitat prin telefon: toate contactele ei erau salvate cu nume formate dintr-o singură literă, însă eu am citit mesajele și am aflat persoana care a cumpărat Rohypnol de la ea. I-a folosit numele în unul dintre mesaje.

— Max Hastings, a zis Pip.

— Și am crezut, plângea Becca, am crezut că acum că știam, o să fim în stare să reparăm și să îndreptăm totul. Am crezut că atunci când Andie urma să ajungă acasă, o să îi zic, iar ea o să mă lase să plâng pe umărul ei și ea o să-mi spună cât de rău îi părea și că noi,

eu și cu ea, o să îndreptăm lucrurile și o să-l facem să plătească. Tot ce voiam eu era să o am alături pe sora mea mai mare. Și libertatea de a mărturisi, în sfârșit, cuiva ce mi s-a întâmplat.

Pip a căscat ochii, simțindu-se lipsită de puteri și tremurând din toate încheieturile.

— Și apoi Andie a ajuns acasă, a zis Becca.

— Cu o leziune la cap?

— Nu, nu știam de asta pe atunci, a zis ea. Nu am văzut nimic. Ea stătea chiar aici, în bucătărie, iar eu nu mai puteam aștepta. Trebuia să îi zic. Și – vocea Beccăi a cedat – în momentul în care am făcut-o, ea, pur și simplu, s-a uitat la mine și mi-a zis că nu-i pasă. Am încercat să îi explic, însă ea nu m-a ascultat. Doar îmi zicea că nu am voie să zic nimănui, că, altfel, aș băga-o în belele. Pe urmă a încercat să plece din bucătărie, iar eu m-am vârât în fața ei. Apoi, mi-a zis că ar trebui să fiu mulțumită pentru faptul că cineva chiar m-a vrut, deoarece eram doar versiunea ei grasă și urâtă. Apoi a încercat să mă împingă din calea ei. Pur și simplu nu îmi venea să cred, nu îmi venea să cred că putea fi atât de crudă. Am împins-o înapoi și am încercat să-i explic din nou, și amândouă țipam și ne îmbrânceam și… s-a întâmplat atât de rapid... Andie a căzut pe spate, pe podea. Nu credeam că am împins-o atât de puternic. Avea ochii închiși. Era rănită. Avea sânge peste tot pe față și prin păr. Și, a continuat Becca printre suspine, gura îi era plină și tușea, și se sufoca. Și eu… eu, pur și simplu, am înghețat. Nu știu de ce, dar eram foarte furioasă pe ea. Acum, când îmi amintesc, nici nu știu dacă am luat o decizie sau nu. Nici măcar nu-mi amintesc să fi gândit ceva, doar stăteam nemișcată. Cred că mi-am dat seama că murea, dar stăteam acolo și nu făceam nimic.

Becca și-a mutat privirea pe o placă de gresie de lângă ușă. Acolo trebuie să se fi întâmplat.

— Apoi, ea s-a stins, iar eu mi-am dat seama ce am făcut. M-am panicat și am încercat să-i curăț gura, însă era decedată deja. O voiam atât de mult înapoi! Am vrut asta în fiecare zi de atunci. Însă era prea târziu. Abia apoi i-am observat sângele din păr și mi-am dat seama că trebuie să o fi rănit; timp de cinci ani am crezut asta. Până acum două zile nu am știut că Andie avea deja o leziune la cap din timpul vizitei la domnul Ward. De asta trebuie să-și fi pierdut cunoștința, de aceea îi era rău. Deși nu contează, tot eu am fost cea care a lăsat-o să se înece până când a murit. Am privit-o cum murea și nu am făcut nimic. Și pentru că am crezut că eu am fost cea care a lovit-o la cap, și pentru că avea zgârieturi pe brațe, de la mine, semne de încăierare, știam că toată lumea – până și părinții –, ar crede că eu am ucis-o. Deoarece Andie era mereu mult mai bună decât mine. Părinții au iubit-o mai mult pe ea.

— I-ai pus trupul în portbagajul mașinii? a întrebat Pip, aplecându-se în față ca să-și țină capul în mâini deoarece îl simțea prea greu.

— Mașina era în garaj, iar eu am târât-o în interior. Nu știu cum am avut puterea să fac asta. Totul e în ceață acum. Am curățat tot; m-am uitat la suficiente documentare, știam ce tip de detergent trebuia folosit.

— Apoi ai părăsit casa pe la ora 22:40, a zis Pip. Tu ai fost cea care a fost surprinsă de camera de supraveghere, conducând mașina lui Andie pe High Street. Și ai dus-o… Cred că ai dus-o la ferma aceea veche din Sycamore Road, cea despre care scriai un articol, că nu voiai ca vecinii să o cumpere și să o restaureze. Ai îngropat-o?

— Nu e îngropată, a zis Becca. E în fosa septică.

Pip a aprobat ușor din cap, cu mintea-i confuză, gândindu-se la soarta lui Andie.

— Apoi i-ai abandonat mașina și te-ai dus acasă. De ce ai lăsat-o pe strada Romer Close?

— Atunci când m-am uitat prin cel de-al doilea telefon al ei, am văzut că acolo locuia furnizorul ei. Credeam că, dacă lăsam mașina acolo, poliția ar fi făcut vreo legătură, astfel încât el ar fi devenit suspectul principal.

— La ce te gândeai atunci când Sal a fost declarat vinovat și după ce s-a terminat totul?

Becca a ridicat din umeri.

— Nu știu. Am crezut că a fost vreun fel de semn, că am fost iertată. Deși eu nu m-am iertat niciodată.

— Și apoi, a zis Pip, cinci ani mai târziu, eu încep să investighez. Ai făcut rost de numărul meu de telefon de la Stanley, de atunci când l-am intervievat.

— Mi-a zis că era o puștoaică de liceu care făcea un proiect despre faptul că îl credea nevinovat pe Sal. M-am panicat. Credeam că dacă i-ai fi dovedit nevinovăția, aș fi fost nevoită să găsesc un alt suspect. Am păstrat al doilea telefon al lui Andie și știam că avea o relație secretă; erau câteva mesaje trimise cuiva numit *E*, să se întâlnească cu el la un hotel, Ivy House. Așa că m-am dus acolo ca să văd dacă pot afla cine era acel acest om. Nu am ajuns nicăieri, bătrâna care deține hotelul era foarte confuză. Apoi, câteva săptămâni mai târziu, te-am văzut prin jurul parcării din stație, știam că acolo își făcea apariția furnizorul lui Andie. În timp ce tu îl urmăreai pe el, eu te urmăream pe tine. Am văzut că te-ai dus acasă la el cu fratele lui Sal. Voiam doar să te fac să te oprești.

— Atunci a fost prima oară când mi-ai trimis mesaj, a zis Pip. Însă nu m-am oprit. Și am venit la tine la birou ca să

vorbim. Probabil te-ai gândit că eram foarte aproape să-mi dau seama că tu erai atunci când vorbeam despre telefonul cu cartelă preplătită și despre Max Hastings. Așa că mi-ai ucis câinele și m-ai obligat să-mi distrug toată cercetarea.

— Îmi pare rău! a zis ea și s-a uitat în jos. Nu am vrut ca el să moară. I-am dat drumul, chiar i-am dat drumul. Însă era întuneric, trebuie să fi fost confuz, și a căzut în râu.

Respirația lui Pip era sacadată. Însă accident sau nu, nu l-ar mai fi adus înapoi pe Barney.

— L-am iubit atât de mult! a zis Pip, simțindu-se amețită și nesigură. Însă aleg să te iert. De aceea am venit aici, Becca. Dacă aș fi anunțat toată chestia asta, poliția nu ar fi fost cu mult în spatele meu, nu acum, mai ales că au redeschis cazul. Iar povestea domnului Ward începe să facă găuri în a ta.

Vorbea repede, bolborosea, stâlcind cuvintele.

— Nu e bine ce ai făcut, Becca, să o lași să moară. Știu că știi asta. Dar, de asemenea, nu e bine nici ce ți s-a întâmplat. Tu nu ai cerut nimic din toate astea. Însă legii îi lipsește compasiunea. Am venit să te avertizez. Trebuie să pleci, ieși din țară și găsește-ți o viață pe undeva! Deoarece, curând, vor fi pe urmele tale.

Pip se uita la ea. Probabil că Becca spunea ceva, dar, deodată, sunetul a dispărut, rămânând doar ceva asemănător bâzâitul aripilor unui gândac. Masa parcă se mișca între ele și un fel de greutate imaginară începuse să-i tragă pleoapele în jos.

— Eu…, a mormăit ea.

Lumea s-a estompat, singurul lucru oarecum clar fiind ceașca goală din fața ei, care se ondula în valuri, culorile dizolvându-se în aer.

— Ai pus cev… băutura mea?

— Mai erau câteva din pastilele lui Max în locul în care le ascundea Andie. Le-am păstrat.

Acum, vocea Beccăi se auzea tare și strident, precum râsul unui clovn.

Pip s-a ridicat de pe scaun, însă piciorul stâng îi tremura. În cele din urmă, acesta a cedat, iar ea s-a prăbușit pe blatul de bucătărie. Ceva s-a zdrobit, iar bucățelele zburau prin jur precum niște nori zgrunțuroși, tot mai sus, tot mai sus, în timp ce lumea se învârtea în jurul ei.

A ajuns la chiuvetă, iar camera se clătina odată cu ea. Pip s-a sprijinit și și-a vârât degetele în gât. A vomitat, avea o culoare maro-închis și mirosea urât, apoi a vomitat din nou. A auzit o voce de undeva aproape, însă părea departe.

— O să fac eu cumva, trebuie. Nu există nicio dovadă. Doar tu și ceea ce știi tu. Îmi pare rău! Nu vreau să fac asta. De ce nu ai putut, pur și simplu, să o lași baltă?

Pip s-a tras înapoi și s-a șters la gură. Camera se legăna din nou, iar Becca era în fața ei cu mâinile tremurânde întinse.

— Nu!

Pip a încercat să țipe, însă vocea îi era pierdută undeva înăuntru. S-a dat brusc înapoi, pășind pe lângă masă. Cu degetele-i pe unul dintre scaune ca să-și poată ține echilibrul. L-a apucat și l-a aruncat în spatele ei. Un ecou al unei zdrăngăneli atunci când s-a trântit în picioarele Beccăi.

Pip s-a izbit de peretele din hol. Urechile îi țiuiau, iar umerii îi tremurau. S-a rezemat de zid, apoi a încercat să se îndrepte spre ușă. Nu s-a deschis, însă a clipit, i s-a rupt puțin firul, și cumva, a ajuns afară.

Era întuneric, totul se învârtea în jurul ei și era ceva pe cer. Lumină, ciupercuțe colorate, nori întunecați și scântei.

Artificiile care tulburau sunetul monoton al lumii. Pip s-a ridicat în picioare și a luat-o la fugă prin pădure spre luminile colorate.

Copacii păreau că se deplasau și ei, iar picioarele lui Pip erau amorțite. Parcă nici nu le mai avea. Cerul luminat de artificii, o imagine care aproape că a orbit-o.

Acum stătea cu amândouă mâinile întinse în față, încercând cu disperare să se orienteze. Un alt pocnet, iar acum Becca era înaintea ei.

A împins-o, iar Pip a căzut pe spate, în frunze și în noroiul moale. Becca stătea deasupra ei, cu mâinile întinse spre ea și… deodată, a simțit că e din nou puternică. S-a forțat și a lovit puternic cu piciorul. Acum, Becca era și ea pe jos, pierdută printre frunze.

— Î-încercam să t-te a-ajut, s-a bâlbâit Pip.

S-a întors și se târâia. S-a ridicat în cele din urmă, deși nu-și putea controla prea bine picioarele, și a început să fugă de Becca. Spre curtea bisericii.

Mai multe artificii au izbucnit pe cer. Se simțea de parcă în spatele ei era sfârșitul lumii. Se prindea de copaci, care dansau și se răsuceau sub cerul care se prăbușea, ca să se ajute să se meargă mai departe. A mai apucat un copac, a cărui scoarță îi amintea de pielea umană.

S-a repezit spre ea și a cuprins-o cu mâinile. Au căzut amândouă și se rostogoleau. Pip s-a lovit cu capul de un copac, simțind o mică urmă de umezeală pe față și gust de sânge în gură. Lumea s-a întunecat din nou în timp ce roșeața îi acoperea ochii.

Becca stătea peste ea, iar Pip simțea ceva rece în jurul gâtului. A întins mâna ca să își dea seama despre ce era vorba.

Erau doar degete, însă nu le putea îndepărta. Nu le putea da la o parte.

— Te rog!

Cuvintele au izbucnit din ea, aproape lăsând-o fără aer.

Brațele îi erau blocate prin frunze și, pur și simplu, nu ascultau de ea. Nu se mișcau.

Se uita în ochii Beccăi. *Știe unde să te ascundă, acolo unde nu te va găsi nimeni. Într-un loc la fel de întunecat, împreună cu oasele lui Andie Bell.*

Brațele și picioarele îi erau terminate, imediat urma și ea.

— Îmi doresc să fi fost cineva ca tine lângă mine! plângea Becca. Tot ce am avut a fost Andie. Ea era singura mea scăpare de tatăl meu. Era singura mea speranță după tot ce s-a întâmplat cu Max. Iar ei nu i-a păsat. Poate că niciodată nu i-a păsat de mine. Acum sunt blocată în toată chestia asta și nu mai e nicio cale în afară de asta. Chiar nu vreau să o fac. Îmi pare rău!

Pip deja nu-și mai putea aminti cum era să respire.

Ochii îi erau întredeschiși și vedea doar foc.

Orașul Little Kilton era înghițit de un întuneric și mai dens. Însă era drăguț să privească sclipirile de curcubeu din noapte. Un ultim lucru drăguț, înainte ca totul să devină negru.

Și în timp ce privea, a simțit că prinsoarea degetelor reci s-a slăbit și apoi i-a dat drumul.

A simțit că prima gură de aer o sfâșie. Întunecimea s-a retras, iar sunetele au revenit înapoi pe pământ.

— Nu pot s-o fac! a țipat deodată Becca, trăgându-și mâinile și îmbrățișându-se. Nu pot!

Apoi, un tropot de pași grăbiți, după care le-a acoperit o umbră, iar Becca a fost trasă la o parte. Mai multe sunete. Strigăte și țipete și:

— Ești în regulă, scumpo?

Pip și-a întors capul, iar tatăl ei era lângă ea, țintuind-o pe Becca la pământ, în timp ce ea se împotrivea și plângea.

Și mai era o persoană în spatele ei, încercând să o ridice, însă ea se simțea precum un râu și nu putea să se miște.

— Respiră, sergent! a zis Ravi, mângâindu-i părul. Suntem aici. Suntem aici acum.

— Ravi, ce s-a întâmplat cu ea?

— Hypnol, a șoptit Pip, uitându-se în sus la el. Rohypnol în… ceai.

— Ravi, cheamă o ambulanță, acum! Sună poliția!

Sunetele au dispărut din nou. Au mai rămas doar culorile și vocea lui Ravi care îi vibra în piept.

— Ea a lăsat-o pe Andie să moară, a zis Pip sau cel puțin credea că a zis. Însă trebuie să o lăsăm să plece. Nu e drept. Nu e drept.

Orașul Kilton a clipit.

— S-ar putea să nu îmi amintesc. S-ar putea să am mm… nezie. Ea e în fosa septică. Fermă… Sycamore. Acolo e unde…

— E în regulă, Pip, a zis Ravi, ținând-o. S-a terminat. Totul s-a terminat acum. Sunt lângă tine.

— Cum mmm-ai găsit?

— Setarea ta cu urmărirea dispozitivului e încă activată, a zis Ravi, arătându-i un ecran cu un punct roșu pe harta aplicației *Găsește prietenii*. Imediat ce te-am văzut aici, mi-am dat seama.

Orașul Kilton a clipit.

— E în regulă, sunt aici, Pip! O să te faci bine!

Clipit.

Ei vorbeau din nou, Ravi și tatăl ei. Dar nu în cuvinte pe care ea să le poată auzi, într-o imagine încețoșată. Ea nu-i

mai putea vedea. Ochii îi erau cerul, iar artificiile o împiedicau să vadă. Sfârșitul lumii era foarte aproape. Totul era roșu. Licăriri și raze roșii.

Și apoi, a devenit din nou o persoană, pe solul umed și rece, cu respirația lui Ravi în urechea ei. Iar printre copaci sclipeau lumini albastre, dezvăluind uniforme negre.

Pip se uita la razele de lumină și la artificii.

Fără sunet. Doar respirația ei de șarpe cu clopoței, scântei și lumini.

Roșu și albastru. Roșu

și albastru. Albosu s

i rostru. Al u

l s îi

u

TREI LUNI MAI TÂRZIU

— Sergent, sunt o *mulțime* de oameni afară!

— Serios?

— Da, cam vreo două sute.

Aștepta în aripa din spate a școlii, cu notițele pentru prezentare strânse bine în mâini, transpirația de la buricele degetelor pătând cerneala.

Ceilalți colegi din an își făcuse prezentările CPE-ului pe la începutul săptămânii, în fața câtorva persoane și moderatori. Însă cei din conducerea școlii, împreună cu comisia de examinare, conveniseră să transforme prezentarea lui Pip într-un „mic eveniment", așa cum îl numise directorul. Pip nici măcar nu avusese de ales. Școala făcuse asta public în mediul on-line și îi anunțase și pe cei de la *Kilton Mail*. Invitaseră și câțiva membri ai presei; mai devreme, Pip văzuse camioneta de la BBC, iar lângă, erau echipamente și camere video.

— Ești emoționată? a întrebat Ravi.

— Pui întrebări retorice?

De când se aflase despre ea, tragica poveste a lui Andie Bell ținuse prima pagină a ziarelor săptămâni la rând. În mijlocul acestei nebunii Pip susținuse examenul pentru Cambridge. Reprezentanții a două colegii o recunoscuseră de la știri, o priviseră cu gura căscată și îi puseseră întrebări despre caz. Acestea fuseseră unele dintre primele oferte care aveau să vină.

Secretele și misterele orașului Kilton o urmăriseră pe Pip într-atât în acele săptămâni, încât ajunsese să le poarte ca pe un nou strat de piele. Cu excepția aceleia care era îngropată adânc, cea pe care ar păstra-o pe veci ca să o salveze pe Cara.

Prietena ei cea mai bună care nu ar fi părăsit-o niciodată pe Pip atunci când era în spital.

— Pot să trec pe la tine mai târziu? a întrebat-o Ravi.

— Sigur. Cara și Naomi sunt invitate și ele la cină.

Au auzit un tropot rapid de pantofi cu toc, iar doamna Morgan și-a făcut apariția, luptându-se cu cortina.

— Pippa, suntem gata; când vrei tu...

— În regulă, ies într-un minut.

— Ei bine, a zis Ravi atunci când au rămas din nou singuri, atunci mă duc să-mi găsesc un loc.

El a zâmbit, și-a pus mâinile după gâtul ei și s-a aplecat ca să-și lipească fruntea de-a ei. Îi spusese și cu altă ocazie că făcea acest lucru ca să îi ia jumătate din supărare, jumătate din durerea de cap și jumătate din emoții. Se întâmplase când era pe cale să se urce în tren ca să meargă la interviul pentru Cambridge. Deoarece jumătate mai puțin din lucrurile rele însemna că era loc pentru o jumătate bună.

El a sărutat-o, iar ea a strălucit de emoție. Un sentiment care parcă i-a dat aripi.

— Fă-i praf, Pip!

— Așa o să fac!

— Oh, și, a zis el, întorcându-se pentru ultima oară înainte să iasă pe ușă, nu le spune că singurul motiv pentru care ai început acest proiect a fost pentru că îți plăcea de mine. Știi tu, gândește-te la un motiv mai nobil!

— Pleacă de-aici!

— Nu te simți jenată! Nu te puteai abține, eu sunt Ravi-cator! Ai înțeles? Ravi-cator. Ravi Singh.

— Semnul unei glume bune, nevoia de-a o explica, a zis ea. Acum pleacă!

***

A mai așteptat un minut, mormăind încet primele fraze din discursul ei. Apoi, a pășit pe scenă.

Oamenii nu erau prea siguri ce să facă. Jumătate din ei au început să aplaude politicoși. Camerele de la știri s-au înclinat spre ea. Cealaltă jumătate stătea nemișcată, o mulțime de ochi urmărind-o în timp ce se mișca.

Din rândul din față, tatăl ei s-a ridicat iute în picioare și a fluierat cu degetele în gură:

— Pe ei, scumpo!

Mama l-a tras rapid înapoi și a făcut un schimb de priviri cu Nisha Singh, care stătea lângă ea.

Pip s-a îndreptat către pupitrul directorului și și-a coborât un pic microfonul.

— Bună ziua! a salutat ea, iar microfonul a țiuit, sfâșiind tăcerea din încăpere.

Camerele pâlpâiau.

— Numele meu este Pip și știu multe lucruri. Știu că *typewriter* este cel mai lung cuvânt care poate fi scris cu o singură linie de taste de la tastatură. Știu că războiul dintre Marea Britanie și Zanzibar a fost cel mai scurt din istorie, durând doar treizeci și opt de minute. De asemenea, știu că acest proiect m-a pus pe mine, pe prietenii mei și pe familia mea în pericol și că a schimbat multe vieți, nu toate în bine. Însă ceea ce nu știu eu, a spus Pip, după care a făcut o pauză, este de ce acest oraș și presa națională încă nu au înțeles cu adevărat ce s-a întâmplat aici. Eu nu sunt „eleva-minune" care a aflat adevărul despre Andie Bell, nu sunt eleva căreia i s-au dedicat articole lungi, în vreme ce Sal Singh și fratele lui, Ravi, au fost expediați în câteva rândulețe. Acest proiect a început cu Sal. Ca să aflu adevărul.

Apoi, Pip l-a observat! Stanley Forbes, în cel de-al treilea rând, scriind într-un carnețel. Încă avea întrebări despre el, despre el și despre celelalte persoane de pe listă, despre

celelalte vieți care avuseseră o legătură cât de laxă cu acest caz. Little Kilton încă avea misterele lui, pietre nerăsturnate și întrebări fără răspuns. Erau prea multe colțuri întunecate, iar Pip învățase să accepte că nu putea face lumină în fiecare dintre ele.

Stanley stătea chiar în spatele prietenilor ei. Din păcate, Cara nu se afla printre ei. Pe cât de curajoasă înfruntase totul, astăzi hotărâse că, pur și simplu, era mult prea greu pentru ea.

— Nu mi-am imaginat, a continuat Pip, că acest proiect se va termina cu patru persoane încătușate și cu una liberă, după ce a stat cinci ani în propria-i închisoare. Elliot Ward a pledat vinovat pentru uciderea lui Sal Singh, pentru răpirea și sechestrarea Islei Jordan și pentru obstrucționarea justiției. Va primi sentința săptămâna viitoare. Spre sfârșitul anului, Becca Bell va fi și ea judecată pentru următoarele acuzații: omor prin imprudență, ascunderea unui cadavru și obstrucționarea justiției. Max Hastings a fost acuzat că a agresat sexual patru tinere și a violat două, și, de asemenea, va fi judecat spre sfârșitul acestui an. Iar Howard Bowers a pledat vinovat la acuzația de posesie de substanțe interzise în vederea comercializării lor.

Ea și-a aranjat notițele și și-a dres vocea.

— Deci, de ce s-au întâmplat aceste evenimente vineri, 20 aprilie 2012? După părerea mea, sunt o mulțime de oameni care poartă o parte din vină pentru ceea ce s-a petrecut în acea noapte și în zilele următoare, una morală, dacă nu criminală în totalitate. Aceștia sunt: Elliot Ward, Howard Bowers, Max Hastings, Becca Bell, Jason Bell și, să nu uităm, Andie însăși. Voi ați transformat-o în victima voastră frumoasă, omițând cu bună știință cele mai întunecate aspecte ale caracterului ei, deoarece nu se potriveau cu narațiunea voastră. Însă acesta este adevărul: Andie Bell hărțuia și se

folosea de șantajul emoțional ca să obțină ceea ce dorea. A vândut droguri fără nicio grijă sau fără să îi pese de modul în care aveau să fie folosite. Nu vom afla niciodată dacă ea știa faptul că facilita agresiunea sexuală asistată de droguri, dar, cu siguranță, atunci când a fost confruntată de propria soră, nu a găsit în sufletul ei pic de compasiune. Chiar și așa, dacă ne uităm cu mai multă atenție, ce găsim în spatele adevăratei Andie? Găsim o fată vulnerabilă și stângace. Deoarece Andie a fost învățată de tatăl ei că singura valoare pe care o avea era în felul în care arăta și cât de mult era dorită. Pentru ea, acasă era un loc unde era hărțuită și agresată emoțional. Andie n-a avut niciodată șansa să devină tânăra domnișoară care ar fi fost dacă ar fi trăit în afara acelei case sau să stabilească ea însăși ce o făcea valoroasă, sau ce dorea de la viitor. Și, cu toate că această poveste are monștrii ei, nu e una în care să poți separa cu ușurință binele de rău. În sfârșit, aceasta este o poveste despre oameni și despre diferitele și conflictualele lor stări de disperare. Există însă un personaj care a fost bun de la început și până la sfârșit. Iar numele lui este Sal Singh.

Pip și-a ridicat privirea și s-a uitat direct la Ravi, așezat între părinții lui.

— Chestia e că, a zis ea, nu am vrut să fac singură proiectul ăsta, așa cum cereau regulile. Nu l-aș fi putut face de una singură. Așa că presupun că o să mă descalificați.

Câteva persoane din public au scos sunete de uimire, doamna Morgan fiind una dintre ele. Apoi s-au auzit și câteva râsete.

— Nu aș fi putut rezolva acest caz fără Ravi Singh. De fapt, nu aș fi supraviețuit fără el. Deci, dacă cineva ar trebui să vorbească despre cât de bun la suflet era Sal, acum că, în sfârșit, ascultați cu toții, acela ar fi fratele lui.

Așezat pe scaun, Ravi se holba la ea, cu ochii lui mari, în felul acela special pe care ea îl iubea. Pip știa că el avea nevoie de asta. Și el știa.

Pip a făcut un mic semn din cap, iar Ravi s-a ridicat în picioare. Victor s-a ridicat și el, fluierând din nou cu degetele în gură și bătând din palmele lui mari. Câțiva elevi din public i s-au alăturat, aplaudând în timp ce Ravi alerga ușor pe treptele către scenă și apoi spre pupitru.

Pip s-a dat un pas în spate. El i-a făcut cu ochiul, iar Pip a simțit mândrie, privindu-l cum se apropia de pupitru, scărpinându-se la ceafă. Chiar cu o zi în urmă îi spusese că avea de gând să-și dea din nou examenele la școală ca să poată ajunge să studieze dreptul.

— Ăăă… bună ziua, a zis Ravi, iar microfonul a țiuit și la el. Nu mă așteptam la asta, însă nu în fiecare zi se întâmplă ca o fată să garanteze pentru tine.

Câteva râsete din partea mulțimii.

— Dar presupun că nu e nevoie să mă pregătesc în mod special ca să vorbesc despre Sal. M-am tot pregătit pentru asta timp de aproape șase ani. Fratele meu nu era doar o persoană bună, era una din cele mai bune. Era bun la suflet, excepțional de bun, mereu ajutându-și semenii, și nimic nu a fost vreodată prea greu pentru el. Era o persoană altruistă. Îmi amintesc că odată, când eram copii, am vărsat Ribena peste tot pe mochetă, iar Sal a luat vina asupra lui ca să nu am eu probleme. Uups, scuze, mamă, presupun că tot trebuia să afli cândva.

Și mai multe râsete din partea audienței.

— Sal era nărăvaș. Și avea cel mai ridicol râs, nu te puteai abține să nu i te alături. Și, oh, da, petrecea ore întregi desenând povești, ca să le pot citi când mă vâram în pat pentru că adormeam greu. Încă le mai am. Și, la naiba, Sal chiar era inteligent! Știu că ar fi făcut lucruri incredibile dacă nu ar fi

fost ucis. Lumea nu va mai fi niciodată la fel de strălucitoare fără el. Îmi doresc să-i fi putut spune toate aceste lucruri atunci când era în viață. Să-i zic că era cel mai tare frate mai mare pe care și-l putea dori cineva. Dar măcar pot s-o zic acum, pe scena asta, și știu că mă va crede toată lumea.

El s-a uitat înapoi la Pip, cu ochii strălucind. Ea s-a apropiat, după care s-a îndreptat spre microfon pentru a rosti și ultimele fraze din discurs.

— Însă în această poveste tulburătoare a mai fost un jucător, Little Kilton, iar acela suntem noi. O comunitate care a transformat o viață frumoasă în legenda unui monstru. Am transformat căminul unei familii într-o casă bântuită. Dar, de acum, trebuie să îndreptăm lucrurile.

După pupitru, Pip și-a întins mâna după a lui Ravi, strecurându-și degetele printre ale lui. Mâinile lor împletite au devenit ceva viu, vârfurile degetelor ei potrivindu-se perfect în adânciturile articulațiilor lui, ca și cum fuseseră create în acest scop.

— Iar asta e tot ceea ce se poate spune, a zis ea. Întrebări?

Sfârșit

Mulțumiri

Această carte ar fi rămas un simplu document Word sau o idee în mintea mea dacă nu ar fi existat o mulţime de oameni uimitori. În primul rând, mulţumesc super-agentului meu, Sam Copeland: este incredibil de enervant că ai întotdeauna dreptate. Îţi mulțumesc pentru că ești așa de grozav și de calm; ești omul pe care oricine și-l dorește în echipa sa și îţi voi fi veșnic recunoscătoare pentru că mi-ai dat o șansă!

Crima perfectă. Ghid pentru fete cuminți și-a găsit casa perfectă la Egmont și sunt atât de fericită pentru asta! Ali Dougal, Lindsey Heaven și Soraya Bouazzaoui, vă multumesc pentru entuziasmul neobosit, pentru că aţi văzut sufletul acestei povești și pentru că m-aţi ajutat să îl găsesc! Mulțumiri deosebite uimitorului meu editor, Lindsey, pentru că m-a călăuzit. Mulţumiri speciale, Amy St Johnston, pentru că ai fost prima persoană care a citit cartea și a susţinut-o; îţi sunt atât de îndatorată! Recunoștinţa mea se îndreaptă și spre Sarah Levison, pentru munca ei asiduă la a-i da o formă poveștii, dar și către Lizzie Gardiner, pentru designul copertei; nu aș fi putut visa la ceva mai expresiv de atât! Mulţumiri, Melissa Hyder, Jennie Roman şi tuturor celor din echipele de marketing şi publicitate: Heather Ryerson, pentru exemplarul de probă minunat, Siobhan McDermott, pentru incredibila ei muncă la YALC, Emily Finn şi Dannie Price, pentru geniala campanie YALC, și Jas Bansal, pentru că este regina reţelelor de socializare! Mulţumiri lui Tracy Phillips şi Departamentului copyright pentru munca incredibilă de a duce această poveste în toate colţurile lumii!

Mulţumiri grupului meu de susţinere de la debut, în 2019: Savannah, Yasmin, Katya, Lucy, Sarah, Joseph şi Aisha, sora mea

geamănă agent/editor. Întregul proces de a publica o carte este mai puţin înspăimântător atunci când ai alături prieteni.

Mulţumiri, Flower Huns (ce nume stupid pentru un grup de pe WhatsApp, iar acum apare într-o carte, așa că nu o să mai putem scăpa de el niciodată)! Vă mulţumesc pentru că îmi sunteţi prieteni de mai bine de zece ani și pentru că mă înţelegeţi atunci când mă retrag în bârlogul meu de scriitoare! Mulţumiri, Elspeth, Lucy şi Alice pentru că îmi citiţi scrierile încă de la început!

Peter și Gaye, mulţumiri pentru susţinerea voastră necondiţionată, pentru că aţi citit primele versiuni ale acestei cărţi și pentru că m-aţi lăsat să locuiesc într-un loc minunat cât o scriu pe următoarea! Mulţumiri și ţie, Katie, pentru că ai susţinut această poveste de la început și pentru că mi-ai dat ideea lui Pip.

Surorii mele mai mari, Amy, mulţumesc pentru că m-ai lăsat să mă strecor în camera ta și să mă uit la serialul *Lost* când eram mai mică – de acolo a pornit pasiunea mea pentru mistere! Surorii mele mai mici, Olivia, mulţumesc pentru că ai citit absolut tot ce am scris, de la carneţelul roșu cu povestioare mâzgălite la cele despre Elizabeth Crowe! Ai fost prima mea cititoare și îţi sunt recunoscătoare pentru asta. Danielle şi George – numele voastre au ajuns să figureze în această carte doar pentru că sunteţi drăguţi. Să nu care cumva să citiţi această carte până nu aveţi vârsta potrivită!

Părinţilor mei, vă mulţumesc pentru că mi-aţi oferit o copilărie plină de povești și pentru că m-aţi crescut în preajma cărţilor, a filmelor și a jocurilor! N-aș fi ajuns aici fără acei ani de *Tomb Raider* şi *Harry Potter*. Dar, mai ales, vă mulţumesc pentru că aţi spus că pot atunci când alţii au spus că nu pot. Am reușit împreună!

Îţi mulţumesc, Ben! Îmi eşti alături când plâng, mă enervez, am un eşec, îmi fac griji, sunt victorioasă. Fără tine, n-aș fi reuşit.

În final, îţi mulţumesc ţie, cititorule, pentru că ai ales această carte şi ai citit-o până la final. Nici nu ştii cât de mult înseamnă pentru mine!

Pentru comenzi și informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-793-726-8

9 786067 937268

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 28

Tipar executat la:
EVEREST din 1994
:TIPOGRAFIA